UN ARANJAMENT
ÎNDRĂZNEȚ
JOANNA SHUPE

JOANNA SHUPE
UN ARANJAMENT ÎNDRĂZNEŢ

***A Daring Arrangement by* Joanna Shupe**

Copyright © 2017 Joanna Shupe
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire
LITERA*
2018

Aceasta este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt produsul imaginaţiei autorului sau sunt folosite cu titlu fictiv şi nu trebuie interpretate ca fiind reale. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizaţii sau persoane reale, trecute în nefiinţă sau în viaţă, este complet întâmplătoare.

Celor care persevereză şi nu renunţă niciodată, nici măcar atunci când le este foarte greu.

Capitolul 1

Thirty-Seventh Street şi Fifth Avenue
New York City, februarie 1890

Plafonul din metal mai avea puţin şi li se prăbuşea în cap.

Lady Honoria Parker mai ridică o dată privirea, fascinată de ceea ce se întâmpla la etajul al doilea de la Sherry's, unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din New York. Fiecare bătaie zgomotoasă şi fiecare bufnitură îngrozitoare venită de deasupra zguduiau imensul candelabru din aur şi cristal din salonul principal şi îi făceau să tresară pe chelnerii în uniforme negre. Se auzeau de parcă sus era o hoardă de elefanţi.

După cele văzute şi auzite în ultima lună despre americanii nesăbuiţi, Nora nu ar fi fost deloc surprinsă chiar *să fie* elefanţi. Nimic nu părea interzis acolo, nicio idee nu era prea îndrăzneaţă sau prea nebunească. Case uriaşe, asemenea moşiilor de la ţară ale englezilor, se aliniau pe Fifth Avenue. Marmura importată, granitul luminos şi poleiala strălucitoare te orbeau la fiecare colţ de stradă. Clădiri înalte se înălţau spre cer. La New York, simţeai o nevoie aprigă să cumperi mai mult, să construieşti mai mult, să *faci* mai mult. Toate acestea o făceau să îi fie dor de străzile murdare, aglomerate şi totuşi civilizate ale Londrei.

— Nora, dragă!

Vocea blândă a mătuşii o întrerupse din reverie.

— Domnul Van Rensselaer ţi-a pus o întrebare.

Ea se întoarse spre bătrânul îndesat din dreapta. Unchiul ei organizase cina, una dintre nenumăratele întâlniri al căror scop era ca ea să îşi găsească soţul *potrivit.* Dar ideea căsătoriei cu un bărbat suficient de bătrân încât să îi fie tată îi făcea Norei pielea de găină. Nici măcar mătuşa ei nu era de acord cu Van Rensselaer, spunând că acesta era „o pereche de sprâncene stufoase

cu un băţ înfipt în posterior”.

Trebuie spus că Nora îşi adora mătuşa.

Ba, şi mai important, Nora nu îşi dorea ca bărbat un american potrivit, nu când un artist mai mult decât adecvat o aştepta în Londra. Din păcate, tatăl ei nu fusese de acord cu respectivul artist, iar din acest motiv ea se afla în America, fiind plimbată prin New York ca un pursânge valoros scos la licitaţie. „Iat-o pe fata contelui! A venit să-şi caute soţ”, se şoptea pe la spatele ei.

Nu, în niciun caz! Nora nu avea nici cea mai mică intenţie să se mărite acolo.

— Îmi cer iertare, răspunse ea spre sprâncenele vorbitoare. Ce spuneaţi?

— E de înţeles…

Domnul Van Rensselaer zâmbi înţelegător spre ea, de parcă Nora era vreo toantă aiurită şi incapabilă să urmărească o discuţie. Simţi cum senzaţia de piele de găină sporeşte.

Am întrebat dacă Excelenţei Voastre îi lipseşte Londra.

„Da, mi-e groaznic de dor de Robert”. I se strânse inima în piept şi simţi că i se pune un nod în gât. Pictor tânăr, Robert Landon nu avea nici bani, nici titlu cu care să defileze, dar ei nu îi păsa. Fusese primul om care o văzuse aşa cum era ea cu adevărat, nu doar ca pe fiica tatălui ei. Era dulce, romantic, era tot ce îşi dorea ea. După ce aveau să se căsătorească, plănuiau să călătorească prin Europa pentru ca Robert să îşi perfecţioneze arta. Ea avea să îi ţină companie şi să îi fie muză, aşa cum îi spunea el adesea.

Dar tatăl ei, contele de Stratton, nu îşi dăduse acordul. Se arătase îngrozit când Nora şi Robert fuseseră prinşi împreună – o scenă ce avusese loc la un dineu –, iar de atunci lucrurile luaseră o turnură dezastruoasă. În loc să îi oblige pe tinerii îndrăgostiţi să se căsătorească, furiosul ei tată o trimisese numaidecât pe Nora la sora lui în New York. „Acolo nimeni nu va fi auzit încă de scandal”, îi spusese el. „Mătuşa ta o să te ajute să-ţi găseşti un soţ potrivit în America. Să nu te întorci acasă fără soţ. Te rog, nu mă

dezamăgi, Nora!”

Dar nu făcuse tocmai asta toată viaţa ei, dezamăgindu-l? El îşi dorise un băiat, ea se născuse fată. Ea studiase, exersase, încercase să fie fiica perfectă, iar el doar o ignorase. Ea zâmbise când îşi făcuse debutul în înalta societate, dornică să îl facă să se simtă mândru, iar el nici nu se obosise să participe la vreun bal ori la vreo serată dansantă.

Încercările de a juca rolul de fiică bună, de tânără cuviincioasă din înalta societate nu îi aduseseră nimic. Ba, mai rău, toate se soldaseră cu o călătorie într-un oraş straniu, ca să defileze prin faţa fiecărui vânător de zestre snob şi insuportabil care avea de două ori vârsta ei.

Aşa că tânăra aceea cuviincioasă din înalta societate nu mai exista. O nouă Nora apăruse în călătoria de patru săptămâni peste Atlantic, una care hotărâse să ia problemele în propriile mâini şi să ticluiască o cale sigură prin care să revină la Londra.

Planul era simplu. Dacă tatăl ei voia ca ea să aibă un soţ, atunci urma să-şi găsească cel mai scandalos bărbat din New York, un logodnic care atrăgea atenţia şi era suficient de nepotrivit încât să apară prin ziare. Un actor? Un politician? Nu se hotărâse încă asupra felului în care avea să reuşească, dar era hotărâtă să o facă. Trebuia. Veştile trebuiau să se împrăştie destul de mult ca să ajungă la urechile contelui, dincolo de Atlantic, îngrozindu-l atât de tare, încât să o cheme de urgenţă acasă.

La Robert.

Trei perechi de ochi o priveau lung, aşa că Nora îşi îndreptă atenţia spre discuţia de la masă.

— Chiar îmi este dor. Desigur, nu de vremea de acolo.

Mătuşa Beatrice, unchiul James şi domnul Van Rensselaer râseră, iar conversaţia continuă până când încă o bufnitură puternică răsună deasupra lor. Unchiul ei deveni serios.

— Nu pot să înţeleg de ce este permis un asemenea tărăboi.

Domnul Van Rensselaer se şterse la gură cu şervetul

din pânză.

— Din câte înţeleg, sus, în sala de bal, se află domnul Hatcher. E un fel de cină exclusivistă. De aceea ţara dumitale este superioară ţării noastre, Lady Nora, pentru că indezirabilii de aici habar n-au să se poarte cum se cuvine.

Când vorbea de indezirabili, era limpede că se referea la bărbaţii care îşi câştigaseră averea, nu o moşteniseră, la fel ca el. Oare îşi dădea seama cât de snob îl făceau să pară cuvintele lui? Chiar dacă Robert nu avea bani, era un bărbat bun, decent şi iubitor, cu o inteligenţă strălucită şi o morală de nestrămutat. El era bărbatul perfect, nu unul precum domnul Van Rensselaer, care se strâmbase în mod vădit la vederea rochiei albastre modeste din mătase pe care o purta ea în seara aceea. Chiar dacă părea conservatoare în comparaţie cu cele mai la modă rochii ale americanelor din salon, Nora era de părere că nuanţa îi scotea în evidenţă părul castaniu-închis şi ochii de un căprui-auriu.

— Domnul Julius Hatcher? întrebă mătuşa Bea. Bancherul?

— Chiar el. Omul e o năpastă pentru orice este decent şi onest în oraşul acesta. Van Rensselaer îşi felie sparanghelul. Totuşi, nu vă faceţi griji! Nu se învârte în cele mai bune cercuri. De fapt, de-a lungul anilor, a încercat de nenumărate ori să intre în lumea bună, dar nu este acceptat şi pace!

Deşi se afla la New York doar de o lună, Nora auzise de Julius Hatcher. Un neobrăzat chipeş şi arogant, care avea mai mulţi bani decât raţiune, organiza petreceri sofisticate şi se afişa cu un şir nesfârşit de actriţe cunoscute – sau cel puţin aşa spuneau ziarele de scandal. Chiar îşi construise replica unui castel din Franţa secolului al XVI-lea pe Upper Fifth Avenue – cu tot ce îi trebuia, inclusiv un şanţ de apărare.

Chiar dacă ziarele îi lăudau isprăvile cu încântare, societatea îl considera imoral şi lipsit de decenţă – o societate în care se părea că încercase să îşi cumpere locul şi nu reuşise. Iar tatăl ei nu era de acord cu Robert când

prin lume alergau în voie derbedei precum Julius Hatcher. Cum era corect aşa ceva? I-ar fi fost învăţătură de minte dacă i-l aducea contelui acasă pe Hatcher ca să…

Mintea îi încremeni pentru o clipă, blocată pe minunata idee. Oh, într-adevăr, chiar i-ar fi fost învăţătură de minte contelui! Tatăl ei nu l-ar fi acceptat în veci pe Hatcher ca soţ al fiicei lui, un derbedeu care păta venerabilul nume Parker. Sigur aşa ceva avea să îl oblige să îl vadă pe Robert cu alţi ochi. Cu siguranţă, avea să-i demonstreze că un bărbat decent, care muncea din greu, ca Robert, era suficient de bun încât să se însoare cu singura lui fiică.

Ba, mai mult decât atât, în clipa în care tatăl ei avea să audă de legătura cu Hatcher şi de reputaţia lui de desfrânat, fără îndoială urma să o cheme acasă cât mai curând posibil.

Domnul Hatcher părea răspunsul perfect la rugăciunile ei.

Altă bubuitură se auzi deasupra. „Asta este şansa mea!” Trebuia să îl găsească pe Hatcher şi să încerce să îl convingă să o ajute. Chiar atunci. Imediat. Înainte să rateze ocazia. Vru să îşi tragă scaunul, iar un chelner se grăbi să o ajute.

— Scuzaţi-mă, îmi este puţin cald.

— Vrei să vin cu tine? întrebă mătuşa ei când cei doi domni se ridicară politicoşi.

— Nu, te rog, se grăbi ea să răspundă uşor disperată, apoi îşi temperă tonul. Mănâncă liniştită! O să-mi pun o cârpă umedă pe gât şi revin în câteva momente.

*

Nora găsi iute scările principale şi se grăbi să urce, ţinându-şi fustele cu ambele mâini ca să nu se împiedice. Apăru un chelner chiar când păşi pe ultima treaptă.

— Doamnă, v-aţi rătăcit?

Nici măcar acolo, în America, nu era firesc ca femeile să cineze sus, singure. Fără îndoială, o credea vreo stricată,

care defila fără să fie însoţită de un bărbat. Îi oferi un zâmbet larg şi spuse în grabă:

— Oh, îmi pare aşa de rău, domnule. Tocmai am terminat de luat cina şi cred că am uitat ceva într-una dintre sălile de sus. V-ar deranja dacă mă duc să arunc iute o privire? Promit că nu durează mult.

Chelnerului i se înroşiră urechile, dar se dădu într-o parte ca să o lase să treacă.

— Desigur, doamnă. Vă rog. Nu mi-am dat seama că sunteţi o lady britanică. Sunt o sumedenie de persoane dubioase la etajele superioare. Vreţi să vin să vă ajut?

— Nu, mulţumesc. Fără îndoială, sunteţi foarte ocupat. Nu-mi ia decât o clipă.

Uşurată, se strecură pe lângă el şi se îndreptă spre saloanele private.

După ce plecă bărbatul, Nora începu să caute locul de unde venea zgomotul. Tărăboiul se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropia de cele două uşi mari din lemn aflate pe partea dreaptă. Îşi lipi urechea de un ochi de geam şi auzi mai multe bufnituri şi hohote de bărbaţi.

„Perfect”.

Se gândi la Robert şi la viitorul lor împreună. Călătorind prin Europa şi bucurându-se de dimineţi târzii, înconjurată de el şi de picturile lui. Un bărbat care o voia pe *ea,* nu pe moştenitorii pe care putea să îi crească în pântec sau statutul asociat cu titlul tatălui ei. Trase adânc aer în piept ca să prindă curaj, apăsă mânerul şi se strecură în sala de bal. Apoi se opri brusc.

Dumnezeule! Peste tot erau cai.

Cai. În interior. În sala de bal.

Cu bărbaţi în şa.

Cei aproximativ douăzeci de oaspeţi, toţi bărbaţi, erau îmbrăcaţi în costume de seară negre, cu pălării de mătase, şi mâncau de pe tăvi fixate pe şa. Chelnerii, îmbrăcaţi ca rândaşii, fugeau de colo-colo. În încăpere se simţea un miros de grajd amestecat cu fum de ţigară.

Cină în *şaua unui cal?* Americanii îşi pierduseră minţile cu totul?

Abia aştepta să îi povestească păţania lui Robert.

Un bărbat se desprinse din grup şi îşi mână calul până în locul în care se afla ea. Îşi atinse uşor pălăria, cu un zâmbet amabil pe chipul lui frumos.

— Bună seara, domnişoară. Pot să vă ajut cu ceva?

— Aveţi cai. Într-un restaurant. La etajul doi.

El chicoti şi ridică din umeri.

— Este ziua prietenului meu, iar el nu face nimic cu jumătăţi de măsură, niciodată. Mă credeţi sau nu, caii au fost destul de uşor de transportat cu liftul de marfă.

Nora nu reuşea să îşi imagineze cât costase totul, chiar dacă nu ar fi întrebat niciodată. Era mai bine să îşi vadă de planul ei.

— Îl caut pe domnul Hatcher.

— Fireşte. Toate femeile drăguţe îl caută. Arătă spre un bărbat fără pălărie, care flutura o sticlă de şampanie şi se legăna în şa. Este acolo, blondul cu şampania. Să-l chem?

Podeaua sălii de bal era plină de fân şi de mizerie – asta, fără să mai pună şi caii la socoteală înainte. Sperând să îşi salveze pantofii, ea încuviinţă din cap.

— Da, dacă sunteţi amabil.

El îşi îndemnă calul să se întoarcă şi se îndreptă spre Hatcher, care se întreţinea cu admiratorii lui. Părea să spună o poveste, gesticulând nebuneşte şi arătând cu mâinile spre piept, de parcă apuca doi sâni mari. Nora simţi că îi ia pielea foc şi se întoarse cu faţa spre perete. Comportamentul lui respingător nu făcea decât să îi întărească planul pe care îl avea în minte. „Ne vedem în curând, Robert”.

După câteva secunde, pământul se zgudui sub picioarele ei. Ridică privirea şi văzu cum domnul Hatcher se îndreptă legănat spre ea. Era chipeş. Nu se aşteptase la asta – nu că ar fi contat un asemenea amănunt. Se chinui să îl studieze nu ca o femeie, ci aşa cum examina Robert arta unui rival: cu o curiozitate detaşată.

Era un bărbat menit să atragă atenţia, cu părul ciufulit, de culoarea grâului, şi trăsături bine definite,

sculpturale. Pe măsură ce se apropie, ea îi remarcă pomeţii înalţi, proeminenţi şi nasul ascuţit. Umerii laţi şi corpul mlădios. Dar era mai mult decât atât. Aşa cum spuneau americanii, avea *şarm – o* anume eleganţă care îi conferea un aer de superioritate. Poate că banii erau motivul, dar Nora nu credea asta. New York-ul era plin ochi de bărbaţi bogaţi, şi niciunul dintre ei nu arăta ca Julius Hatcher.

Într-un cuvânt, era perfect.

El îşi opri calul şi coborî privirea spre ea. Ochii lui albaştri erau sticloşi şi injectaţi. Buzele pline se arcuiră într-un zâmbet încrezător şi ştrengăresc, iar un fel de reacţie ciudată se învolbură în pântecul Norei.

— McDaniel s-a întrecut pe sine anul ăsta.

Ea clipi nedumerită. Chiar dacă nu vorbea foarte clar, Nora auzise fiecare cuvânt.

— McDaniel?

— Bărbatul care te-a plătit, scumpo.

El se aplecă în faţă şi îşi lăsă privirea să alunece pe trupul ei. O atenţie specială fu acordată sânilor ei, despre care Nora ştia că erau mai generoşi că ai majorităţii femeilor. Totuşi, trebuia să-i fi plăcut ce văzuse, căci spuse:

— La naiba, oricât i-ai cerut, n-a fost suficient!

— Cât i-am cerut? repetă ea. Eu…

— Eşti cel mai bun cadou de aniversare pe care l-am privit vreodată. Dă-mi cam o oră ca să-mi revin şi te duc într-un loc frumos. O să luăm un apaltament la Fifth Avenue Hotel.

Chiar dacă el pronunţase *apaltament,* ea ştia prea bine la ce se referea. Dumnezeule, o credea o femeie uşoară! Chemată pentru ziua lui de naştere. Avea un prieten care îi oferea aşa ceva în fiecare an? Hatcher era chiar mai odios decât fusese tentată să creadă.

— Domnule, nu sunt cadoul tău de aniversare. Eu iau cina la parter.

— Eşti englezoaică.

— Da. Numele meu este Lady Nora Parker. Stau la mătuşa mea, doamna Cortland.

Calul se mişcă, scuturându-şi capul nerăbdător.

Hatcher mângâie absent grumazul animalului.

— Îl cunosc pe soţul ei, Jim. O persoană importantă din domeniul afacerilor petroliere. Şi zici că eşti o lady?

— Într-adevăr, sunt. Tatăl meu este al optulea conte de Stratton şi mai are câteva titluri pe care nu are rost să le repet acum. Pot să vorbesc cu tine?

El se uită peste umeri cu un aer dramatic.

— Acum nu vorbim?

— De fapt… Las-o baltă!

O durea gâtul să se tot uite în sus la el. Dacă era un gentleman adevărat, descăleca şi i se adresa cuviincios.

Oftând, scrută încăperea şi observă un scaun lipit de perete. Se duse într-acolo, apucă scaunul şi îl târî până aproape de Hatcher. Chiar înainte să îşi pună pantoful pe scaun, un chelner veni în grabă să o ajute. În câteva secunde, privirea ei se afla la acelaşi nivel cu a lui.

— Am ceva de discutat cu tine.

Zâmbetul şiret reapăru.

— Orice vrei tu, scumpo!

Ea trase adânc aer în piept şi ignoră aluzia. Bărbatul se gândea numai la obscenităţi.

— Din motive care nu sunt relevante în discuţia asta, mi-aş dori să mă întorc în Anglia cât mai repede posibil. Totuşi, tatăl meu vrea să-mi găsesc un american cu care să mă mărit. Am nevoie de un logodnic absolut revoltător. *Ai aţipit?*

Hatcher tresări brusc şi făcu ochii mari.

— Nu, minţi el, de parcă ea nu ar fi văzut clar că aţipise. Sunt treaz. Dar poate treci la subiect.

Chiar trebuia să se grăbească. Fără îndoială, mătuşa ei, aflată în salon, începea să se îngrijoreze.

— Aş vrea să te dai drept logodnicul meu doar până când se înfurie tata şi mă cheamă acasă.

— Logodnic? Eu?

Vocea lui se ascuţi, speriind calul. Cu o apăsare abilă din genunchi, linişti animalul, apoi îl mângâie pe grumaz cu o mişcare blândă. Nora fu impresionată: deşi beat, îi păsa de animal. El clătină din cap.

— Nu o să mă însor niciodată cu nimeni, nici măcar cu o femeie superbă ca tine.

— Nu o să ne căsătorim. Doar tata trebuie să creadă că o s-o facem.

— De ce?

— Din varii motive. Între timp, o să-ţi asigur intrarea la evenimentele din societate. Când o să afle de legătura noastră, tata o să mă cheme acasă, iar tu vei fi absolvit de înţelegerea noastră.

El se legănă şi se încruntă, părând că se concentrează. Nora habar nu avea dacă el încerca să îşi ţină echilibrul în şa ori se gândea la oferta ei. Privirea lui înceţoşată se aţinti asupra gurii ei.

— O să am voie să te sărut?

Un surprinzător val de căldură se învolbură înăuntrul ei. Ideea de a-l săruta *nu* ar fi trebuit să o îmbie absolut deloc. Ea alungă definitiv gândurile acelea.

— În niciun caz!

Liniile de pe fruntea lui se adânciră.

— Nu pare prea corect.

Ar fi vrut să îi spună că *viaţa nu era corectă.* Să se îndrăgostească de un bărbat decent pe care tatăl ei refuza să îl accepte nu era corect. Să fie femeie şi să nu aibă dreptul să-şi decidă propria soartă nu era corect.

Şi putea să continue cu exemplele.

— Oricum, asta este oferta mea. Accepţi?

— Tu şi eu să ne afişăm printre pantalonii bufanţi[1]?

Avu nevoie de un minut ca să-i înţeleagă vorbele.

— Da, exact. Să ne afişăm printre pantalonii bufanţi. O s-o faci?

— La naiba, da! Unde semnez?

Să o ferească Dumnezeu de bărbaţii cercheliţi! Se rugă doar ca el să îşi amintească a doua zi de discuţia lor.

— Fără documente, domnule Hatcher. Ai numai cuvântul meu de onoare.

— Mie îmi plac documentele, murmură el. Dar pentru

---

1 În original, knickerbockers - joc de cuvinte, termen folosit pentru a-i desemna pe newyorkezii de elită (n.tr.)

tine pot să fac o excepţie. Se lovi tare cu pumnul în piept. Atunci ai şi tu cuvântul meu. Noi doi, scumpo!

Nora se simţi uşurată.

— Mulţumesc. Ştiam că eşti exact bărbatul de care aveam nevoie. Sunt aşa de recunoscătoare că eram în salon când tu...

Hatcher îşi flutură pleoapele, apoi se aplecă în faţă, iar corpul i se relaxă. Înainte ca Nora să mai apuce să facă ceva, calul lui se dădu într-o parte şi Hatcher alunecă din şa. Se prăbuşi pe podea cu o bufnitură.

Îngrozită, ea îşi acoperi gura. Era *mort?* Coborî de pe scaun şi se apropie în grabă, pregătită să ajute cu ce era nevoie. Apoi el gemu.

— Ne ocupăm noi de el, domnişoară, îi spuse unul dintre rândaşi şi veni repede.

Convinsă că logodnicul ei nu îşi dăduse ultima suflare, Nora se furişă din sala de bal şi se îndreptă cu paşi repezi spre salon. Speranţa regăsită îi făcea inima să bată nebuneşte.

După cele întâmplate, urma să se întoarcă în Anglia – şi în braţele lui Robert – înainte de sfârşitul lunii.

Capitolul 2

Julius Hatcher nu ratase niciodată startul unei zile de tranzacţii financiare.

Chiar şi în acea dimineaţă, deşi capul îi zvâcnea de durere şi îi era greaţă, era pe scaunul din biroul lui când se deschise bursa, iar pendula începu să ticăie. Preţurile de deschidere ale acţiunilor ţineau de noroc, numărul lor estimând câştigurile din restul zilei. Ce era în ofertă? Care era cererea? Oare erau companii cu tranzacţii financiare? Oare trebuia să se deplaseze la bursă pentru a verifica personal dobânzile?

Într-o zi obişnuită, verifica cifrele, vedea că totul decurgea normal şi se ocupa de alte afaceri. Însă în acea zi

ar fi preferat să se întoarcă în pat.

Noaptea trecută fusese o nebunie curată, chiar şi după standardele lui. Nu împlinea în fiecare zi 30 de ani, aşa că nu se uitase la bani când organizase evenimentul. Numai că şi-ar fi dorit să îşi amintească mai multe din cele întâmplate. Ultimul lucru de care îşi aducea aminte era sugestia lui Alfie de a comanda o sticlă de coniac de 150 de ani. Provenea din stocul privat al lui Louis Sherry şi costase aproape 4.000 de dolari. Primul pahar fusese raiul pe pământ. Restul, o ceaţă totală.

I se întoarse stomacul pe dos şi chemă după un lacheu. Când veni, îi spuse încet:

— Micul dejun. Cât de simplu poate să-l facă doamna Bell.

— Desigur, domnule.

Julius tresări.

— Încet, Michael.

Lacheul încuviinţă din cap, chiar dacă probabil nu vorbise chiar atât de tare. Totuşi, capul lui Julius bubuia ca bătăile unei afurisite de tobe.

Verifică telegraful. Cifrele zburau pe lângă el, fiecare înregistrându-i-se în creier. Nicio surpriză până atunci. Excelent. Nu îi plăceau prea mult surprizele, cel puţin când era vorba de finanţe. I se trezi o amintire în minte, ceva din noaptea trecută. La petrecere i se făcuse o surpriză? Oricât ar fi încercat, creierul lui nu putea să urmărească gândul până la capăt.

Lăsă amintirea să zboare. Îl durea prea tare să se gândească.

În ciuda nebuniei din seara trecută, nu obişnuia să bea până ce se îmbăta. Da, îi plăcea excesul în majoritatea lucrurilor, dar nu când îi scăpa de sub control. De oamenii slabi se putea profita. Puteau fi cumpăraţi. Escrocaţi*. Îngropaţi.*

La fel ca tatăl lui. Warren Hatcher fusese genul de bărbat credul, grăbit să accepte cuvântul unui om în locul unui contract de netăgăduit. Odată, Julius îşi întrebase tatăl despre dorinţa lui de a crede, despre credinţa lui oarbă în

umanitate. „Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa îndoindu-te de toată lumea şi de toate lucrurile din jurul tău”, îi răspunsese tatăl lui.

Din păcate, atitudinea lui optimistă dusese la distrugerea familiei în timpul crizei din 1873. Cu o lună înainte ca bursa să îşi atingă minimul, bunul şi bătrânul Warren încheiase o tranzacţie cu nişte investitori, „bărbaţi cinstiţi, din lumea bună”. Când băncile se prăbuşiseră, banca îi solicitase tatălui lui rambursarea împrumutului. Când ceilalţi investitori – oameni care îşi puteau permite cu uşurinţă să piardă câteva mii de dolari – se retrăseseră din înţelegere, banca luase toată garanţia din fondurile familiei Hatcher. Warren Hatcher fusese găsit responsabil pentru toată pierderea.

Creditorii tăbărâseră pe ei. Familia Hatcher cunoscuse falimentul.

Desigur, nu fuseseră singurii. Sute de mii de familii fuseseră distruse din cauza extinderii căilor ferate. Investitorii începuseră să declare falimentul, băncile şi fabricile se prăbuşiseră, iar lucrătorii rămăseseră brusc şomeri. Toată ţara intrase în criză, cu revolte violente ce izbucneau în oraşele mari. Fuseseră câţiva ani grei, nesiguri, o perioadă pe care Julius nu avea să o uite niciodată. Chiar şi acum, gândul unei mulţimi nesupuse, puse pe distrugere îi îngheţa sângele în vene.

Familia lui nu mai fusese aceeaşi după povestea cu creditorii. Tatăl lui îşi luase viaţa la scurt timp după aceea, dar nu înainte să tune şi să fulgere cinci nopţi, petrecute în beţie, despre oamenii din lumea bună care îl înşelaseră. Nu menţionase niciodată vreun nume, nici măcar când fusese întrebat. Iar când Julius îi găsise trupul neînsufleţit atârnând de grinzile din grajd, jurase să se răzbune pe cei care îi distruseseră familia. Nu le cunoştea identitatea, dar avea să-i găsească până la urmă, chiar dacă asta însemna să îşi petreacă toată viaţa în căutarea lor.

Uşa biroului se deschise, iar Weaver, valetul lui englez, intră cu o tavă. Julius îşi frecă templele.

— Îţi dau două sute de dolari dacă ai cafea pe tava

aia.

Weaver aşează tava cu filigran argintiu pe marginea biroului. Începu să aranjeze micul dejun pentru Julius.

— Într-adevăr, chiar am cafea, domnule, însă n-ar fi cel mai potrivit lucru să mă recompensaţi pentru asta.

— Nu ai un simţ al umorului, Weaver. Acum eşti în America. Ai voie să râzi.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu mi-am dat seama că aţi făcut o glumă.

Julius oftă. Cu doi ani în urmă, îl angajase pe Weaver, care lucra în casa unui duce, întrucât toată lumea ştia că valeţii britanici erau cei mai buni. Iar Julius se asigura că era înconjurat doar de ce era mai bun. La fel ca majordomul lui, Brandywine, care lucrase la una dintre reşedinţele regale mai mici din Londra.

Weaver chiar nu-l dezamăgise. Valetul era o adevărată minunăţie, iar omul o ştia prea bine. Eficient şi informat, era mereu pregătit cu tot ce îi trebuia lui Julius. Tocmai de aceea Hatcher tolera personalitatea posacă a lui Weaver şi insultele foarte subtile. Chiar îi plăcea să-l sâcâie de fiecare dată când era posibil.

— Ştii, sunt convins că trebuie să existe vreo marchiză bătrână şi senilă sau vreun vicar la care să te trimit înapoi.

— Cred că aţi vrut să spuneţi *viconte,* din moment ce niciun vicar nu ar fi în stare să angajeze un valet de nivelul meu.

Julius nu îi luă în seamă mustrarea şi aproape că se întinse spre ceaşca de cafea din porţelan pe care i-o oferi Weaver. Luă o înghiţitură, lăsând ca lichidul parfumat să îi alunece pe gât şi să-i încălzească pântecul. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

— Vă simţiţi suficient de bine pentru pâine prăjită cu unt?

Gustul de fiere i se ridică în gât.

— Poate peste câteva clipe.

Mai verifică o dată telegraful, catalogând şi aranjând în gând preţurile acţiunilor. Îi plăceau cifrele, îi plăcuseră

dintotdeauna. Numerele aveau sens. Puteai să le iei ca atare şi să nu îţi faci griji că erai minţit. Dăduse dovadă de talent la matematică şi calcule încă din copilărie, un talent încurajat de tatăl lui.

Weaver puse pâinea deoparte.

— Foarte bine, domnule. Printre altele, o tânără a venit să vă vadă. Brandywine a condus-o în salonul trandafiriu.

O tânără? Julius bău mai multă cafea. Se simţea mai uman cu fiecare secundă ce trecea.

— De ce este aici?

— N-aş şti să zic, domnule. Vă aranjaţi înainte de a primi oaspeţi?

Julius aruncă o privire spre costumul din stofă maronie, perfect călcat. Nu se zăreau pete evidente sau fire ieşite. Înainte să coboare scările, se spălase, se răsese şi se spălase pe dinţi – toate fără ajutorul lui Weaver.

— Nu, de ce?

Weaver strânse din buze.

— Fără motiv, domnule. Poate că aspectul neîngrijit este apreciat de sexul frumos din zilele noastre.

Julius îşi trecu mâna prin părul pe jumătate pieptănat, apoi îşi îndreptă lavaliera.

— Mai prezentabil de atât nu se poate în dimineaţa de după ziua mea de naştere, Weaver. În plus, a venit neinvitată. Trimite-o la plimbare!

— Nu cred că este înţelept, domnule. Este Lady Nora Parker, fata contelui de Stratton. A venit însoţită de slujnica ei.

Altă amintire, mai puternică de astă dată, îi provocă lui Julius o strângere de inimă. Numele acela îi era cunoscut. Bău restul de cafea, apoi întinse ceaşca spre Weaver.

— Am mai întâlnit-o?

Valetul luă ceaşca de porţelan şi o puse pe farfurioară. Îi mai turnă cafea şi adăugă zahăr, aşa cum îi plăcea lui Julius. Când ceaşca ajunse din nou în mâinile lui Julius, Weaver spuse:

— Aş spune că răspunsul la această întrebare este cu siguranţă afirmativ, domnule.

Julius încercă să şi-o imagineze. Culoarea părului sau forma corpului. Orice indiciu care să-i trezească o amintire. Era fiica unui conte, îi spusese Weaver. Julius nu se întâlnise de curând cu doamne britanice.

— De unde eşti aşa de sigur că o cunosc pe femeia asta?

— Pentru că doamna spune că sunteţi logodnicul ei.

*

El intră aproape în fugă în salon.

De pe marginea canapelei, Nora privi cum Julius Hatcher se opreşte brusc pe podeaua din marmură italiană. Cu adorabilul păr blond ciufulit, cu hainele mototolite şi cu cearcăne întunecate sub ochii albaştri, era evident că tocmai se ridicase din pat. Culoarea tenului sugera că avea origini nordice. Poate că era scandalosul frate mai mic al unui puternic războinic viking.

Se încruntă când o privi. Ochi tăioşi, imperturbabili, care nu reflectau nimic din căldura ştrengărească din noaptea trecută. Gura lui nu trăda niciun zâmbet uşuratic, nicio urmă de veselie. Greu de crezut că era acelaşi bărbat care stătuse călare la Sherry’s! Dar acele trăsături frumoase erau inconfundabile, chiar şi când era teribil de încruntat.

— Eşti vreun fel de escroacă? Sau o persoană de încredere?

Dezamăgirea îi străpunse pieptul. Nu o recunoştea, ceea ce însemna că, fără îndoială, uitase de înţelegere.

— Niciuna, nici alta. Iar dacă întrebi înseamnă că nu-ţi aminteşti discuţia noastră de aseară.

El se aşeză pe scaunul din stânga şi îşi frecă fruntea.

— Ascultă, nu eşti prima femeie care încearcă să mă păcălească să mă însor. Nu ştiu cine eşti sau ce intenţii ai, dar noi *nu* suntem logodiţi.

— Mi-ai dat cuvântul tău că suntem, domnule.

Un fel de amuzament forţat îi arcui gura.

— Eram pe patru cărări. Aş fi promis orice oricui.

El nu putea să dea înapoi, nu acum. Nu după ce Nora îşi petrecuse noaptea făcând planuri şi sperând. Visând la Robert. Nu, planul ei trebuia să meargă înainte. Trebuia să se întoarcă în Anglia, unde putea să se mărite cu Robert. Să fugă în Scoţia, dacă era nevoie.

Iar Julius Hatcher era alegerea perfectă dacă erai în căutarea unui soţ îngrozitor. Până şi casa lui era scandaloasă. O fantezie din calcar în stil franţuzesc, castelul masiv avea turele, balcoane, frontoane, chiar şi jgheaburi în colţuri. În şanţul cu apă înotau raţe, în vreme ce treptele largi duceau spre porticul uriaş din piatră. Iar în interior, vitraliile impresionante luminau zidurile din piatră de Caen de un galben-deschis.

De îndată ce avea să audă vestea, tatăl ei urma să îi rezerve biletul de întoarcere acasă cu prima corabie.

Ea trase aer în piept şi decise să o ia de la capăt.

— Domnule, numele meu este Lady Nora Parker. Noi doi am căzut de acord aseară asupra unei înţelegeri avantajoase pentru amândoi. Îmi permiţi să-ţi explic?

El flutură mâna în aer ca şi cum ar fi vrut să o grăbească.

— Permisiune acordată. Treci la subiect, milady.

Ea ignoră sarcasmul din cuvintele lui.

— Tata m-a trimis aici ca să-mi găsesc un soţ american potrivit. Totuşi, eu îmi doresc să mă întorc în Londra nemăritată. Am nevoie ca tata să audă că am un logodnic nepotrivit, lucru care o să-l determine să mă cheme numaidecât acasă.

Hatcher miji ochii şi arătă spre propriul piept.

— Iar eu sunt nepotrivit?

— Da.

Nu trebuia să mintă. Nu se putea să fie nimic nou pentru un bărbat cu reputaţia lui Hatcher.

Nora nu ştia la ce să se aştepte, dar Hatcher o surprinse când lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Nu era doar un chicotit, ci un râs în toată regula. Chiar i se păru că

râdea cu lacrimi.

Când se opri, el răsuflă greu.

— La cacealma, trebuie să-ţi spun, este cel mai tare lucru pe care l-am auzit vreodată. Bravo, doamnă! Se sprijini de mânerele scaunului şi se ridică. Simte-te liberă să-i ceri lui Brandywine să cheme trăsura mea ca să te ducă acasă. O zi bună!

— Stai! Ea se ridică iute în picioare. Nu poţi să pleci.

Cu un oftat, el se întoarse rapid. Epuizarea îi accentua trăsăturile feţei.

— De ce nu?

— Pentru că nu ţi-am spus restul.

— Şi care este restul?

— Se zvoneşte că eşti dornic să intri în graţiile lumii bune din New York. Pot să te ajut în privinţa asta.

El îşi încrucişă braţele la piept, părând tot mai impunător cu fiecare clipă ce trecea. Nora începu să îşi dea seama de ce avea aşa mult succes în afaceri.

— Şi cum anume îmi propui să mă ajuţi în demersul meu?

— Sunt fiica unui conte. De asemenea, locuiesc la mătuşa mea, care este sora unui conte. Avem intrare la uşile deschise tot pe aici.

— Defineşte peste tot.

Ea enumeră cele mai recente invitaţii primite.

— Familiile Fish, Astor, Van Rensselaer, Cooper Hewitt, Post. Oh, şi Roosevelt. Sunt sigură că au fost mai multe, dar acestea au sosit doar săptămâna asta.

— Săptămâna asta? Este abia miercuri.

Când ea încuviinţă din cap, el spuse:

— Nu te cred. Nicio fiică de conte nu s-ar arăta la mine acasă – la mine, un burlac cu o reputaţie de neconceput – singură, la prima oră a dimineţii. Numai trăsura ta, care aşteaptă afară, ar putea să facă valuri.

Ea îşi drese glasul.

— Ei bine, cât despre asta… Se poate să fi dat de înţeles prin anumite cercuri că suntem logodiţi.

— *Poftim?* El înaintă spre ea acuzator, cu umerii

încordaţi de mânie. Îşi îndreptă degetul spre ea. Nu aveai niciun drept să faci asta!

Ea îi dădu degetul la o parte.

— Ai fost de acord aseară! Mi-ai dat cuvântul tău.

Nora nu scăpase din vedere că era posibil ca el să nu mai ţină minte că fusese de acord cu planul ei, aşa că ideea de a povesti despre logodnă i se păruse un mod inteligent prin care să se asigure de cooperarea lui Julius.

El se opri, închise ochii şi inspiră adânc de câteva ori.

— Weaver! strigă el brusc, sunetul răsunând cu ecou între pereţii tapetaţi ai camerei întunecate.

La câteva clipe după aceea, îşi făcu apariţia un slujitor înalt şi bine îmbrăcat. Nu era lacheu sau majordom, aşa că bănui că era valet.

— M-aţi *chemat,* domnule?

Nora aproape că izbucni în râs la auzul insultei fine adresate urletului lui Hatcher. Totuşi, Julius nu păru să înţeleagă.

— Weaver, slavă Cerului! Intră şi închide uşa.

— Bineînţeles, domnule. Valetul intră şi îşi prinse mâinile la spate. Cu ce vă pot fi de folos?

Julius arătă spre Nora.

— Ea pretinde că este fiica unui conte. Parcă Lady Nora. Vreau să-mi spui dacă zice adevărul.

— Doamna este, într-adevăr, Lady Honoria Parker, fiica celui de-al optulea conte de Stratton. Am văzut portretul dumneaei în reşedinţa contesei, bunica doamnei. Familia Parker deţine comitatul de când regele James I a lăsat titlul strămoşului ei, Rowland Parker.

Nora nu auzise niciodată aşa ceva.

— Este adevărat? Rowland?

— Oh da, milady. Excelenţa Sa, primul conte, a fost prietenul scoţian al regelui din copilărie. Se crede că şi-a însuşit numele Parker ca să sune mai englezesc.

— Fascinant, spuse ea, uluită de cunoştinţele pe care Weaver le avea despre familia ei. Care era numele lui înainte de Parker?

— Am auzit de Munro, dar nu există dovezi solide care

să confirme acest lucru.

— Eşti o minune! Ai memorat toate detaliile din Debrett?

El zâmbi mândru.

— Desigur, milady. Nu se ştie niciodată când asemenea informaţii pot deveni utile.

— Dar despre…

— *Mulţumesc, Weaver.* Enervarea se simţea în vocea lui Hatcher. Asta e tot.

Weaver strânse din buze, iar Nora avu impresia că se lupta să îşi reţină un zâmbet.

— Prea bine, domnule.

Se retrase şi închise uşor uşa în urma lui.

Nora ridică o sprânceană, fără să încerce măcar să îşi ascundă înfumurarea.

— Bine. Eşti fiica unui conte. Hatcher îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi îşi băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni. Cui i-ai povestit despre logodna asta?

— Mătuşii şi unchiului meu. Personalului tău. Şi i-am scris doamnei Billings ca să-i spun că o să mă însoţeşti la balul de sâmbătă seară.

— Un bal?

Când Nora dădu aprobator din cap, Hatcher făcu ochii mici.

— Şi dacă am planuri? Dacă refuz?

— Dacă vrei să fii acceptat de înalta societate, balul este ocazia perfectă cu care să începi să faci asta. Aproape toată lumea importantă din New York o să fie acolo. De ce Dumnezeu ai refuza?

— Poate pentru că nu apreciez să-mi dea ordine o femeie pe care nu am mai întâlnit-o niciodată. Sau poate pentru că m-am răzgândit în privinţa intrării mele în societate.

— Şi chiar te-ai răzgândit?

Îşi dădu seama după expresia lui că nu se răzgândise. Deşi erau doar doi străini, hotărârea părea să fie a doua lui natură. Nora putea să facă pariu că, de îndată ce se

concentra asupra unei sarcini sau asupra unui scop, nu mai putea fi înduplecat.

— Aşadar, de ce să nu accepţi oferta mea? întrebă ea. N-ai nimic de pierdut şi ai totul de câştigat.

El îşi frecă maxilarul câtă vreme o studie.

— Spune-mi care este motivul dorinţei tale disperate de a te întoarce în Anglia.

Ea se gândi să îi povestească despre Robert, să îşi recunoască iubirea pentru alt bărbat. Poate că l-ar fi liniştit pe Hatcher faptul că nu avea motive să se teamă de un nedorit ataşament emoţional din partea ei.

Dar să recunoască aşa ceva era un lucru prea personal. La urma urmei, Hatcher era aproape un străin. Se putea să nu înţeleagă de ce fiica unui conte tânjea să fie cu un simplu artist, care o iubea pentru ce era, nu pentru titlul ei. Sau putea să ajungă la concluzia că afecţiunea nu era un motiv întemeiat ca să mintă pe toată lumea din New York.

Încă nu se hotărâse dacă putea sau nu să aibă încredere în el. Până ce avea să se dumirească, Robert urma să rămână un secret.

Ea răspunse:

— Spune-mi care este motivul dorinţei tale disperate de a intra în înalta societate.

— Nu îşi doreşte toată lumea să intre în înalta societate?

Ceva din afirmaţia lui superficială sună fals, iar ea ştiu că Hatcher avea un motiv. Unul pe care nu îl împărtăşea.

Se dovedi că amândoi aveau secrete.

În regulă. Nu avea nevoie nici de încrederea, nici de prietenia lui. Avea pur şi simplu nevoie ca el să fie cât mai scandalos cu putinţă. Vestea urma să ajungă şi mai repede la urechile tatălui ei.

Nora reduse distanţa dintre ei. Statura lui impunătoare o domina, totuşi îl înfruntă făţiş şi nu luă în seamă furnicăturile pe care le simţi la ceafă. Fără să fie sub efectul băuturii, ochii lui chiar aveau cea mai uluitoare nuanţă de albastru – limpezi şi strălucitori, cu o urmă de cenuşiu în ei, încadraţi de gene lungi şi blonde. Beat, i se

păruse atrăgător într-un fel ştrengăresc.

Treaz, Hatcher era într-adevăr devastator.

Robert avea o înfăţişare mai blândă şi mai băieţească – păr negru, des şi ochi negri, care îi dezvăluiau sufletul delicat şi dulce. Nici nu păruse să o domine vreodată. Ba, mai mult, el nu se certa şi nu o contrazicea niciodată. Aveau o legătură profundă, serioasă, cum nu mai avusese cu altă persoană. O legătură care îi lipsea teribil.

Neclintită, ea îi întinse cu îndrăzneală o mână.

— Nu contează. Indiferent de motivul tău, sunt dispusă să te ajut atâta vreme cât vei face acelaşi lucru. Batem palma?

*

Englezoaicele nu erau renumite pentru timiditatea înnăscută?

Evident, nimeni nu o informase pe Lady Nora despre acest lucru. Femeia nu avea nici măcar un os timid în corp, din câte văzuse Julius. Aruncă o privire spre mâna întinsă, momentul durând parcă o eternitate când cumpăni dacă trebuia să accepte sau nu. Ideea ei părea nebunească. Strigătoare la cer. Posibil scandaloasă.

Ceea ce probabil explica dele lui îi plăcea atât de mult.

În plus, să joace rolul de logodnic însemna să petreacă mult timp alături de femeia aceea specială. Nu ar fi fost greu dacă ar fi fost genul lui: experimentată, îndrăzneaţă şi bine făcută. Dar Lady Nora avea doar una dintre acele calităţi, cea căreia Julius îi acorda cea mai mică importanţă.

Julius nu avea răbdare cu debutantele feciorelnice. Mai ales cu acelea frumoase, cu bucle negre, buze pline şi ochi întunecaţi, care îşi schimbau culoarea în funcţie de lumină.

Îşi aminti ceva. Şi-o închipui în picioare pe un scaun, privindu-l de sus.

— Aseară, ai stat pe un scaun.

Ea lăsă mâna jos şi îl privi surprinsă.

— Îţi aminteşti.

— Nu tot. El schiţă o grimasă. De obicei, nu beau atât de mult. A fost ziua mea.

— Aşadar, celelalte petreceri, cele despre care am citit, erau tot nişte excepţii? Ca atunci când ai închiriat sala de bal de la hotelul Astor şi ai organizat un turneu de bowling pentru prietenii tăi. Sau când ai construit o fântână uriaşă în care chelnerii trebuiau să se plimbe în canoe ca să toarne punciul cu rom.

— Canoele erau mici, mormăi el şi se uită urât la ea. Trebuia să se simtă vinovat pentru că îşi cheltuia banii cum poftea? Gata cu poveştile despre mine! Câţi ani ai mai exact?

— 18. Tu câţi ani ai?

„Dumnezeule!” 18. Aproape o copilă. Simpla lui prezenţă în aceeaşi încăpere era de ajuns ca să o corupă.

— 30. Tocmai de aceea ar trebui să faci cale întoarsă, să te duci acasă şi să le spui tuturor că te-ai înşelat.

— Nu o să-ţi croieşti niciodată drum în societate dacă eu fac asta.

Ea ridică o sprânceană, aproape provocându-l să îi accepte planul nebunesc.

Şi, Dumnezeu îi era martor, el chiar luă în serios propunerea.

— Care ar fi responsabilităţile mele în logodna asta?

— Foarte puţine, spuse ea într-un suflet, aproape cu nerăbdare. De parcă, dacă i-ar fi cerut mai mult, l-ar fi speriat. Numai câteva serate petrecute împreună în fiecare săptămână. M-am gândit să începem la operă, vineri seară. Apoi la un bal, sâmbătă.

— Şi tot ce trebuie să fac este să te însoţesc?

— Da. Şi să socializezi. Eu o să mă ocup de restul.

El îşi zgârie bărbia. Ea făcea să pară totul atât de uşor, iar lui i se păru tentant. Vreme de treisprezece ani, nu reuşise să afle numele investitorilor tatălui lui. Să stea alături de crema societăţii era cea mai bună ocazie să îşi dea seama cine îi distrusese viaţa tatălui lui, adevăratul

motiv pentru care încercase, de-a lungul anilor, să îşi croiască drum în înalta societate.

„Un om trăieşte şi moare prin cuvântul lui”.

Cât de des repetase tatăl lui fraza aceea în ultimele zile de viaţă? Probabil de o mie de ori. Indiferent cât timp îi luă, Julius avea să îi găsească pe acei trei bărbaţi – care îl lăsaseră pe tatăl lui să fie considerat singurul răspunzător – şi să îl distrugă pe fiecare în parte.

Ea îşi ridică mâna şi îi captă atenţia.

— De asemenea, ar trebui să am un fel de inel de logodnă. Este în regulă? În mod normal, n-aş cere aşa ceva, dar mătuşa mea o să pună întrebări dacă nu încep să port unul peste câteva zile.

O cerere rezonabilă.

— Pot să-ţi ofer un inel adecvat. Mama mea a lăsat aici în jur de o duzină.

De fapt, le refuzase.

După ce începuse să facă avere, fusese suficient de prost încât să îi cumpere în repetate rânduri mamei lui bijuterii impresionante. Fiecare piesă îi fusese returnată, însoţită de vorbe de mulţumire atent alese, dar spunându-i că nu îi păsa de astfel de lucruri. Ca un caraghios, continuase să cheltuiască mai mult pe pietre mai mari şi mai elaborate, gândindu-se să o atragă. Se întâmplase exact invers. Acum, mama lui abia dacă îl mai suporta.

— Nu mi-am dat seama că mama ta încă este în viaţă. Ea o să…?

Vocea lui Lady Nora se stinse dintr-odată, de parcă îşi dăduse seama de ridicolul întrebării. O logodnă falsă era o nimica toată în comparaţie cu isprăvile lui din ultimii zece ani.

— Mama a încetat de mult să stea cu ochii pe mine, Excelenţă. A părăsit oraşul ca să se mute cu sora mea mai mare când eu am împlinit 18 ani.

De fapt, o vedea doar de două ori pe an, o dată de Crăciun şi din nou în aprilie, de ziua ei de naştere. Ajunsese să îi fie frică de acele întâlniri îngrozitor de ciudate. Când începuse să câştige bani la bursă, îi cumpărase o casă mare

în Albany. Totuşi, în afară de acoperirea întreţinerii şi a cheltuielilor proprietăţii, ea nu îi ceruse nimic de-a lungul anilor. Nici nu accepta daruri de la el. Excursiile erau refuzate, tablourile returnate, iar hainele dăruite sărmanilor. Dacă nu ar fi cunoscut-o bine, ar fi crezut că îi întorsese pe quakeri[2] împotriva lui.

Ea nu era de acord cu stilul lui de viaţă şi dezaproba modul în care el alesese să îşi cheltuiască banii, lucru care îl punea într-o situaţie dificilă, căci nu avea de gând să renunţe nici la bani, nici la stilul lui de viaţă.

Aducându-şi aminte de stilul de viaţă, se gândi că trebuia să discute cât mai curând cu Poppy. Celebra actriţă era amanta lui Julius de trei luni, dar relaţia lor trebuia să ia o pauză până ce se încheia logodna.

— Domnule Hatcher…

— Julius, o corectă el. Dacă suntem logodiţi, poţi prea bine să-mi foloseşti numele de botez în intimitate.

— Te rog, poţi să-mi spui Nora. Am ajuns la o înţelegere?

— Ce se întâmplă dacă planul acesta eşuează? fu el nevoit să întrebe. Ce se întâmpla dacă tatăl ei refuza să o cheme acasă? Julius nu era deloc interesat de o logodnă care să devină permanentă. Poate că ar trebui să stabilim o anumită perioadă pentru logodnă.

— Cred că ai dreptate. Ea îşi bătu încet buzele cu două degete. O perioadă de trei luni ar fi rezonabilă?

Trei luni la Opera Metropolitană în locul sălilor de dans din Tenderloin? Douăsprezece săptămâni cu şampanie călduţă, castitate şi conversaţii mărunte în lumea bună? Avea să îşi piardă minţile. Oare cât de repede putea să-i găsească pe investitorii tatălui lui? Era singurul motiv pentru care accepta o asemenea nebunie.

Poate că nu avea să dureze mult dacă îşi folosea bine timpul petrecut alături de Nora. Să cunoască atât de multă lume, încât să nu mai fie exclus din cercurile selecte din

---

2 Quakerii sunt membrii unei secte protestante pacifiste şi austere, întemeiate în secolul al XVII-lea şi răspândite în Anglia şi în SUA. (n.red.)

pricina anulării logodnei. Apoi putea să continue să caute, dacă era nevoie, chiar şi după ce ea se întorcea în Londra.

— Două luni.

— Zece săptămâni, contră ea ca un negociator iscusit. Tatăl meu este ocupat cu Camera Lorzilor şi se poate să nu se gândească la mine până la Postul Paştelui, când se termină sesiunea parlamentară.

— Postul începe peste cinci săptămâni.

— Da, dar se poate să aibă nevoie de timp ca să se pună la curent cu situaţia din New York.

Lui nu îi plăcea asta. Zece săptămâni păreau o veşnicie, dar putea să o oblige să reevalueze situaţia dacă îi găsea mai devreme pe partenerii de afaceri ai tatălui lui. Ea se uită lung la el, cu o privire răbdătoare şi inteligentă, aşa că Julius dădu aprobator din cap.

— Bine, zece săptămâni.

Nora se înveseli toată la auzul capitulării lui, iar el nu putu să nu îi întoarcă zâmbetul. Părea atât de încântată, de parcă îşi dublase banii cu acţiuni în scădere!

Desigur! De ce nu îşi dăduse seama mai devreme? Un *bărbat*. În Anglia exista un bărbat la care ea voia să se întoarcă. Lucrurile începeau să se lege. Se întrebă de cine se îndrăgostise. Un lacheu? Un rândaş? Trebuia să fie vorba despre cineva complet nepotrivit de vreme ce tatăl ei o trimisese în America.

Femeia avea secrete bine ascunse. Lucru care îi plăcea. La urma urmei, poate că povestea nu era atât de groaznică.

El îi întinse mâna, iar ea o acceptă cu uşurinţă. Palma lui se apăsă pe pielea ei fină şi moale când îşi strânseră mâinile.

— Te-ai ales cu un logodnic fals, Lady Nora.

Capitolul 3

La New York, în perioada sezonului, Opera

Metropolitană vuia de lume vineri seară. La fel ca la Opera din Covent Garden, persoanele importante se aflau în faţă, în lojă, ca să fie văzute.

Interiorul clădirii noi era mult mai grandios decât orice aveau ei la Londra. Picturile împodobeau aproape toată suprafaţa spaţiului luminos şi aerisit, iar mobilierul era somptuos. Peste tot pe unde te uitai, vedeai nuanţe bogate de roşu şi auriu, cu sculpturi frumos lucrate. Mii de lămpi cu gaz creau o atmosferă caldă, iar lumina reflecta poleiala decorativă masivă. Americanii nu aveau simţul rafinamentului, îşi spuse ea în gând când înaintară pe coridoare spre loja lor.

Se părea că nici Julius nu avea rafinament, judecând după inelul de logodnă cu diamant roz de trei carate primit mai devreme în ziua aceea. Fusese nevoită să cumpere o mănuşă specială ca să acopere lucrul acela gigantic.

Intrară în salonul aflat lângă loja familiei Cortland. Un bărbat se ridică de pe canapea ca să-i salute. Julius Hatcher ajunsese deja.

Nu aveai cum să nu îl admiri. Îşi aranjase părul pe spate, ceea ce evidenţia trăsăturile fine ale chipului lui cu un aer şmecheresc, purta un frac negru asortat cu vestă, cămaşă şi cravată albe. Avea o eleganţă nonşalantă, cumva asemănătoare cu a unui animal sălbatic pe care îl aduceai în casă, în speranţa că îl puteai domestici.

— Domnule Hatcher.

Ea înaintă iute şi îi întinse mâna. Julius făcu o plecăciune, cu un zâmbet discret pe buze.

— Minunata mea Lady Nora, murmură el cu o voce prea scăzută ca să fie auzită de ceilalţi.

Un fior involuntar o săgetă pe Nora pe şira spinării.

Înainte să apuce să îşi pună vreo întrebare, el se îndreptă de spate şi se întoarse spre mătuşa şi unchiul ei, care îi priveau lung, cu o curiozitate avidă. Îl luă de braţ pe Julius şi îl strânse tare de mână. Doamne, corpul lui era tare ca un bloc de marmură!

— Unchiule James, mătuşă Beatrice, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Julius Hatcher, logodnicul meu.

Unchiul şi mătuşa veniră mai aproape, şi Hatcher îi salută respectuos pe amândoi. O surprinse. Cu siguranţă, îşi ascunsese bunele maniere sub faţada lui de pierde-vară.

— Totul s-a petrecut foarte repede. Penele de struţ din părul mătuşii se legănară în aer când femeia arătă spre Nora şi Julius. Nu ştiam că vă cunoaşteţi. Nora mi-a spus că v-aţi întâlnit în parc.

Nora şi Julius inventaseră deja o poveste plauzibilă despre prima lor întâlnire. Ea folosise explicaţia inventată când îi dăduse mătuşii vestea logodnei, cu câteva zile înainte. Fără îndoială, familia ei îşi dorea acum să audă versiunea lui Julius, aşa că, în loc să intervină, Nora îşi înclină faţa spre falsul logodnic şi aşteptă.

— Am văzut-o în timp ce mă plimbam prin Central Park. Intrigat, am intrat în vorbă cu ea. În scurt timp, am fost fascinat. Am început să mă întâlnesc cu ea în fiecare dimineaţă. El o privi lung, cu o tandreţe şi un devotament atât de sincere, că aproape o induseră în eroare şi pe Nora. De atunci, n-am mai fost în stare să stau departe de ea.

Mătuşa şi unchiul ştiau că ea se plimba prin parc în fiecare dimineaţă, aşa că povestea era perfect plauzibilă. De fapt, plauzibilă dacă puteai crede că Julius Hatcher se ridica din pat înainte de miezul zilei. Ticăloşii aveau un comportament predictibil, indiferent pe ce parte a oceanului locuiau.

— Atunci, permite-mi să vă prezint cele mai sincere felicitări. Unchiul ei îl lovi uşor pe Julius pe spate. Bine ai venit în familie, Hatcher!

— Îţi mulţumesc, Cortland.

— Să ne bucurăm de un trabuc înainte de începerea spectacolului?

— Mi-ar plăcea.

Julius ridică mâna înmănuşată a Norei şi îşi apăsă buzele pe ea. Inima Norei începu să bată cu putere. Doamne sfinte, omul era fermecător!

Julius îl urmă pe unchiul ei şi dispăru pe coridor, lăsând-o pe Nora singură cu mătuşa. Răsuflă uşurată, recunoscătoare pentru mica pauză în care avea ocazia să

îşi adune gândurile. Dacă îşi considera logodnicul atrăgător, reuşea oare să mintă mai uşor?

— Este foarte chipeş, spuse mătuşa Bea, câtă vreme studie expresia de pe chipul Norei. Înţeleg de ce îţi este drag.

Nora îşi înăbuşi dorinţa de a nega. Chiar dacă detesta să îşi mintă mătuşa şi unchiul, care fuseseră foarte buni şi primitori cu nepoata lor necunoscută, trebuia să nu uite de scopul pe care îl avea – să se întoarcă la Robert, artistul blând, stăpânul unei părţi a sufletului ei.

— Da, sunt foarte norocoasă. Domnul Hatcher este un om foarte bun.

— Totuşi, are o anumită reputaţie. Femei, petreceri zgomotoase. Pariuri. Nu sunt sigură că tatăl tău o să fie de acord.

„Doamne fereşte, chiar sper să nu fie!”

— Te rog să-i acorzi o şansă, mătuşă Bea. Cred că ţie şi unchiului James o să ajungă să vă placă de el. O să vezi că este foarte diferit de felul în care îl descrie presa.

„De fapt, este mult mai rău”.

Mătuşa o bătu uşor pe mână.

— Ştii că nu-mi doresc decât să fii fericită. Iar dacă susţii că domnul Hatcher este un om bun, atunci eu te cred.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea emoţionată. Înseamnă mult pentru mine. Tu şi unchiul James aţi fost atât de buni în aceste ultime săptămâni!

Nu era o minciună. Se bucurase sincer că ajunsese să îi cunoască pe sora tatălui ei şi pe soţul american al acesteia. Cuplul nu mai vizitase Londra de la funeraliile contesei, când Nora avea şapte ani.

De fapt, mătuşa Bea era *prea* bună. La început, Nora sperase să se folosească de mătuşa ei ca de un abat nevinovat pentru a scăpa din New York City. Se gândise că, în clipa în care avea să îşi arate interesul pentru genul nepotrivit de bărbat, mătuşa urma să îi trimită o telegramă tatălui ei şi avea să i se cumpere un bilet spre Londra cu vaporul. Însă mătuşa o luase prin surprindere. „Să te măriţi din iubire, Nora, aşa cum am făcut eu. Ia-ţi timpul necesar

şi găseşte bărbatul potrivit pentru tine, indiferent de statutul lui! Nu o să-i trimit informaţii tatălui tău, aşa că rămâi în America atâta vreme cât simte inima ta”.

O sarcină imposibilă, din moment ce inima Norei simţea că voia să se întoarcă în Anglia. Totuşi, fusese greu să îi poarte pică unei femei atât de pline de viaţă şi de atente ca mătuşa Bea.

— Oh, draga mea! Chipul rotund al femeii se îmblânzi. Tu ne-ai adus lumina în casă. După cum ştii, noi nu avem copii şi a fost o adevărată bucurie să petrecem timp cu tine.

Împovărată de iureşul neaşteptat al vinei pentru minciunile frumos împachetate, Nora se duse la frapieră şi luă două pahare de şampanie. Îi întinse un pahar mătuşii şi îl păstră pe celălalt pentru ea.

— Ai regretat vreodată că te-ai mutat din Anglia?

— Doamne fereşte, nu! spuse mătuşa ei. Am detestat să trăiesc acolo. Un loc atât de strict şi de restrictiv! Simţeam că abia mai pot să respir cu toate aşteptările pe care le aveau de la mine.

Nora ştia exact la ce se referea mătuşa ei.

— Cum l-ai cunoscut pe unchiul James?

— Venise la Londra cu afaceri. Cei din familia Cortland sunt descendenţii ducelui de Huntington, să ştii.

— Nu, nu ştiam.

— Nu este un lucru asupra căruia să insiste unchiul tău. Cred că este vorba de stră-străbunicul lui. Oricum, m-a invitat la dans la un bal în anul în care mi-am făcut debutul în societate. M-a luat pe sus. Ne-am căsătorit în acelaşi an şi ne-am mutat la New York. Nu m-am gândit niciodată că aş putea să trăiesc altundeva decât cu el.

— Nu ţi-a fost dor de prietenii şi de familia din Anglia?

— Nu, nu chiar. Îl aveam doar pe tatăl tău, iar noi doi n-am fost niciodată prea apropiaţi.

Nu era o noutate pentru Nora.

— Nu aţi fost? Am presupus că dacă mă trimite…

Mătuşa Bea chicoti.

— Pot să te asigur că şi eu am fost la fel de surprinsă.

Nu că n-aş fi recunoscătoare. Indiferent de motivele lui, îi rămân profund îndatorată lui Bertrand pentru că ţi-a permis să vii să stai cu mine. Ai fost o gură de aer proaspăt pentru noi.

În ciuda cuvintelor pline de afecţiune, Norei îi trecu prin minte un gând întunecat. Tatăl ei o trimisese în altă ţară din alt motiv, unul care nu avea legătură cu scandalul ei?

— Oare el...? Îşi drese glasul. M-a trimis la tine ca să scape de mine? Pentru totdeauna?

Mătuşa făcu o grimasă, ochii ei căprui şi blânzi licăriră plini de compasiune.

— Nu, draga mea. Doamne fereşte! Nici nu pot să-mi închipui că tatăl tău ar vrea să scape de tine. Sunt sigură că vrea să te întorci în Anglia de îndată ce tu şi Julius vă aşezaţi la casa voastră.

„Dar nu ca să locuiţi acolo”, îi şopti o voce în gând. Tatăl ei îi ordonase să îşi găsească un soţ american, unul care, fără îndoială, prefera să locuiască în America. Îşi aminti de furia pe care o arătase după ce o descoperise cu Robert, singura dată când tatăl ei o mustrase sever.

„Cât de curând, toată Londra o să afle că te-a păcălit un vânător de zestre, Nora! Vei fi etichetată drept stricată. Niciun bărbat decent nu o să te mai vrea după povestea asta”.

Încercase să îi explice că Robert nu era interesat de numele sau de zestrea ei, dar contele nici nu voise să audă. Îi poruncise să plece la New York şi îi rezervase biletul la următorul vapor transatlantic. Camera îi fusese păzită, fiind ţinută închisă în casa din Mayfair până ce vaporul ridicase ancora. Singura modalitate prin care putuse să îi trimită o scrisoare de rămas-bun lui Robert fusese să apeleze la ajutorul bunei ei prietene, Eva, îndeajuns de amabilă încât să o ţină la curent cu noutăţile din Londra.

Tatăl ei o gonise de acasă pentru totdeauna? Era prea supărat, prea ruşinat de ceea ce făcuse fiica lui? Poate că avea să o vadă întotdeauna ca pe o stricată. Aşa se explica hotărârea lui de a o trimite cu vaporul în altă ţară ca să-şi

găsească un soţ potrivit, în loc să îi permită să aleagă un bărbat din Anglia. Nu îşi dorea să o mai vadă niciodată întoarsă la Londra.

Din fericire, ea avea alte planuri.

*

Încăperile de fumători de la Opera Metropolitană erau pline de bărbaţi dornici să scape de soţiile şi de amantele lor. Julius mai trecuse prin locurile acelea înghesuite o dată sau de două ori, dar nu rămăsese niciodată, căci el nu fuma.

În seara aceea, o luă pe urmele lui Cortland în încăperea înceţoşată. Mirosul de tutun şi de trabucuri aproape că îl înecă, iar fumul îi ardea ochii. Dumnezeule, acolo nu se putea respira! Se dusese ca să nu îl insulte pe unchiul Norei. Era unul dintre motive. În plus, bănuia că James Cortland voia să aibă o discuţie cu el între patru ochi.

Desigur, să fie văzut în compania bărbaţilor din lumea bună newyorkeză înainte de spectacol servea de minune scopurilor lui – nu că se aştepta să apară cineva din senin care să îi strângă mâna şi să admită că îl ruinase pe tatăl lui. Dar Julius nu urcase în topurile financiare din New York fără să fi învăţat să citească oamenii. Observa expresii faciale şi ticuri ca să desluşească tipare şi să observe comportamente neobişnuite. Avea nevoie doar de câteva indicii legate de cei care îşi mai aminteau de tatăl lui.

Cortland se opri şi băgă mâna în buzunarul jachetei, dregându-şi glasul.

— Aş fi preferat să ceri mâna Norei cum se cuvine, Hatcher, dar nu o să fac caz de nişte reguli prosteşti. Atâta vreme cât tu şi nepoata mea sunteţi fericiţi, eu şi Beatrice suntem bucuroşi să vă dăm binecuvântarea noastră.

— Mulţumesc, domnule. Apreciez asta. Cererea a fost foarte impulsivă din partea mea. Din fericire, Norei nu a părut să-i pese.

Cortland scoase două trabucuri şi îi oferi unul lui Julius, care clătină din cap. Cortland îşi arcui surprins

sprânceana.

— Nu fumezi?

— Nu, nu mai fumez din adolescenţă. Încercase o vreme, după moartea tatălui lui, dar nu reuşise niciodată să dezvolte o pasiune pentru fumat. Ridică din umeri. Un viciu care nu s-a lipit de mine, presupun.

Unchiul Norei începu să îşi taie şi să îşi aprindă trabucul. Mai scund ca Julius, Cortland purta perciuni stufoşi şi albi şi avea părul la fel. Se trăgea din una dintre cele mai respectate familii din New York, precum cele care se stabiliseră în Battery pe vremea când în restul insulelor domnea sălbăticia. Până în seara aceea, cei doi fuseseră doar cunoştinţe îndepărtate.

Cortland pufăi de câteva ori, apoi spuse:

— Apropo de vicii. Bănuiesc că o să discuţi cu domnişoara Desmond acum, că te-ai logodit.

— De fapt, am discutat deja.

Se întâlnise cu Poppy cu o seară în urmă ca să pună lucrurile în ordine. Celebra actriţă nu fusese încântată să afle că Julius se logodise, lucru despre care o lăsase să creadă că era adevărat. Ea înşirase o mulţime de obscenităţi, numindu-l în toate felurile posibile, înainte să îi poruncească să părăsească apartamentele ei.

— Bun. Mă bucur să aud asta. Mă aştept să ai grijă de reputaţia nepoatei mele.

— O să am, domnule.

— Pentru că aş fi teribil de dezamăgit dacă ar suferi. Fata se află sub protecţia mea până după nuntă.

Julius înţelese mesajul. Totuşi, erau riscuri mici să îi păteze reputaţia din moment ce era îndrăgostită de alt bărbat. Cel puţin, acesta credea că era motivul principal pentru care ea pusese la punct tot planul. Ce alt motiv să aibă o femeie superbă, plină de viaţă şi inteligentă ca Nora, să fie disperată să revină în bătrâna şi plictisitoarea Londră?

— Înţeleg. Nu o să permit să fie rănită.

— Bună seara, Cortland.

Li se alătură un bărbat pe care Julius îl ştia din vedere

de prin oraş. Domnul William Pendleton, unul dintre newyorkezii de elită şi preşedintele exclusivistului club Gotham.

— Bună seara, Pendleton. Îl cunoşti pe domnul Julius Hatcher?

— Desigur. Pendleton îi strânse mâna. Înţeleg că se impun felicitări, Hatcher.

Julius strânse mâna bătrânului.

— Mulţumesc. Într-adevăr, sunt un bărbat norocos.

— Acum, că faci parte din familie, poate că James o să te recomande ca să devii membru al clubului Gotham. Am căutat dintotdeauna sânge proaspăt.

Julius aproape că îi râse în faţă. Clubul Gotham îl refuzase din 1887, exact cum făcuseră toate celelalte cluburi pretenţioase din lumea bună. În schimb, se alăturase lui Edwin Booth în clubul vocaţional Players Club din Gramercy Park, unde, de altfel, se simţea foarte bine.

Dar prezenţa în cluburile cu sânge albastru putea să îi ofere mai multe ocazii de a-i identifica pe bărbaţii care îi distruseseră tatăl. Aşa că se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Mulţumesc, Pendleton. Apreciez oferta.

— Cu mare bucurie, răspunse Cortland. Nu mi-am dat seama că încă nu eşti membru, Hatcher.

Julius se îndoia de asta, dar nu spuse nimic.

— Din pură curiozitate, Hatcher, zise Pendleton după ce sorbi din ceea ce părea să fie whisky. Ai, fără doar şi poate, o inspiraţie de aur pe Wall Street. Ce acţiuni ţi-au atras atenţia zilele astea?

Julius aproape că scrâşni din dinţi. Iată, aşadar, preţul lui Pendleton pentru a fi acceptat ca membru în club. Mai mulţi bărbaţi din apropiere tăcură brusc, iar discuţiile rămaseră suspendate în aer, în vreme ce, fără îndoială, cu toţii aşteptau răspunsul lui Julius. El bău dintr-o înghiţitură restul de şampanie.

— Atât Great Lakes Railroads, cât şi Pratt au arătat o creştere puternică în perioada asta.

— Excelent. Ochii lui Pendleton străluciră nerăbdători. Apreciez pontul. Sper să vă revăd pe amândoi cât de

curând. Participi la evenimentul de mâine de la Billings?

— Da, răspunse unchiul Norei. Vrem să participăm. Nepoata mea abia aşteaptă să aibă parte de un dans sau două cu logodnicul ei.

„Dans?”

Julius aproape că tresări la gândul acesta. Ura să danseze.

Pendleton plecă, iar Cortland îşi termină, în sfârşit, trabucul. Cei doi hotărâră să se întoarcă în loja familiei ca să se alăture doamnelor. Logodnicei lui. Era ciudat să se gândească la Nora în acest fel. „Este ciudat să te gândeşti la orice femeie aşa”.

Jurase să nu se însoare niciodată. O soţie şi o familie puneau o presiune considerabilă asupra unui bărbat. Îl încărcau cu responsabilităţi care duceau la decizii pripite, disperate, adesea la rezultate dezastruoase. Dacă avea doar grija propriei persoane, Julius putea să se concentreze la ce era cu adevărat important: propria lui persoană.

Temporară, logodna era pur şi simplu temporară. Cât de curând, Nora avea să ia vaporul ca să se întoarcă în Angua, cei care îl înşelaseră pe tatăl lui aveau să fie nimiciţi, iar el putea să revină la viaţa lui de burlac.

— Hatcher!

Julius întoarse capul şi dădu de bunul lui prieten şi avocat Frank Tripp, care se îndrepta spre el pe coridor. Se cunoşteau de mulţi ani, amândoi având aceeaşi înclinaţie spre petreceri, pariuri şi doamne. Adesea, toate trei la un loc.

— Bună seara, Tripp.

El îl prezentă iute pe unchiul Norei.

— Mă gândeam eu că tu eşti. Tripp îl lovi pe Julius pe spate, ia spune-mi, ieri am auzit cea mai amuzantă dintre glume. Cineva tot răspândeşte zvonuri în stânga şi în dreapta că te-ai logodit. Le-am spus că nici nu se pune problema pentru că noaptea trecută tu…

— Scuză-ne o clipă, Cortland, spuse Julius spre unchiul Norei. Mi-aş dori să discut puţin cu prietenul meu între patru ochi.

Cortland păru să se simtă destul de stânjenit şi profită de situaţie pentru a pleca.

— Desigur. Ne vedem în lojă, Hatcher.

Cortland făcu un semn din cap în direcţia lui Frank şi o luă grăbit spre lojă.

— Idiotule! şuieră Julius. Ăsta este unchiul logodnicei mele.

Frank rămase cu gura căscată şi cu privirea aţintită asupra lui Julius.

— Dumnezeule, tu vorbeşti serios! Ai o logodnică? Şi cum rămâne cu Poppy?

— În aer, mă tem. Şi chiar am o logodnică. Se numeşte Lady Nora Parker.

— O lady? Nu-mi vine să cred. Dar ai jurat…

„Să nu mă însor niciodată”.

Nu avea încredere să îi destăinuiască lui Tripp adevărul, că logodna era falsă. Cu cât ştiau mai puţine persoane, cu atât erau mai mari şansele să lungească farsa chiar printre prieteni.

— Oamenii se schimbă. Iar ea este o femeie minunată. Sunt norocos că o am.

— Nu înţeleg.

— Nu trebuie să înţelegi. Doar acceptă şi fii fericit pentru mine!

Tripp ridică ambele mâini cu palmele întoarse.

— Iartă-mă, dar mi-e cam greu să înţeleg toate astea. De cât timp o cunoşti?

— Nu de mult. Ne-am întâlnit în parc şi am început să facem câte o plimbare în fiecare dimineaţă.

Nu credea că trebuie să renunţe la povestea deja născocită.

— Plimbare în parc? Dimineaţa? Tu? Tripp îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Acum ştiu că mă iei peste picior.

Julius îl apucă de braţ pe Frank şi îl trase spre perete. Se aplecă spre el.

— Nu mă face să-ţi dau una. Încetează cu întrebările şi crede ce-ţi spun pentru moment!

Frank se trase înapoi.

— Pentru moment? Ce înseamnă… Oh, înţeleg! Ochii i se luminară cu subînţeles. Îi făcu cu ochiul într-un gest exagerat. Nu mai spune nimic, Hatcher. Atunci logodit să fie.

— Nu, aşteaptă! M-ai înţeles greşit.

Tripp îl bătu uşor pe umăr pe Julius.

— Nu, nu prea cred… Şi nu-ţi mai face griji! Secretul tău este în siguranţă. Ascultă, unii dintre băieţi sunt jos, în loja lui Patterson. Jucăm zaruri pe unele dintre acţiunile lui la mina de argint. Te bagi?

Julius făcu o grimasă. Ar fi trebuit să refuze. Familia Cortland şi Nora aveau să se întrebe unde dispăruse dacă nu se întorcea de îndată. Dar acţiunile lui Patterson erau cu adevărat ademenitoare.

— Hai, ştiu că vrei, îl încurajă Tripp. Zece minute, atât. Logodnica ta sofisticată nici nu o să-ţi simtă lipsa. Sigur ai stat cu ochii pe acţiunile alea.

Bineînţeles că stătuse cu ochii pe acţiunile acelea. Îşi triplaseră valoarea în doi ani, iar la zaruri era vorba de pură probabilitate. Talentul lui matematic la calculul probabilităţilor îl făcea aproape imbatabil.

La naiba!

Julius aruncă o privire de o parte şi de alta a coridorului gol. Spectacolul încă nu începuse. Putea să se furişeze un pic? Cât despre Nora, ea putea să creadă că el mai rămăsese în salonul pentru fumători. Ce însemnau zece minute?

— Bine. Zece minute, nu mai mult. Trebuie să mă întorc degrabă. După ce câştig, fireşte.

*

La un sfert de oră după aceea – şi o sută de acţiuni câştigate din fondul minei de argint a lui Patterson –, Julius se întoarse în loja familiei Cortland. Fu întâmpinat de un salon gol, căci fiecare îşi găsise deja locul înainte de începerea spectacolului. El înaintă spre loja principală a

teatrului şi se aşează pe un scaun gol între perete şi Nora.

Ea se aplecă spre el şi îi şopti:

— Miroşi ca un şarpe.

— Mă tem că e inevitabil când vizitezi un salon de fumat. El îi observă chipul palid şi ochii absenţi de un căprui-auriu. O supărase ceva? Eşti bine?

— Da.

O minciună evidentă, dar nu avea cum să scoată adevărul de la ea.

— Vrei să ieşim să luăm o gură de aer?

Ea aruncă iute o privire spre lojele din jurul lor, înţesate cu elita newyorkeză. Îşi făcea griji ca nu cumva să atragă atenţia? Ridicol! Nimeni nu stătea pe scaun pe toată durata spectacolului. În plus, planul lor nu fusese născocit ca să atragă atenţia?

El se ridică şi îi întinse o mână.

— Vino!

După ce se aplecă şi îi şopti ceva mătuşii peste culoarul îngust, Nora se ridică şi o luă spre ieşirea din salon. După ce ea se aşeză pe canapeaua mică din catifea, el se duse la bufet şi turnă şampanie pentru ea şi whisky pentru el.

Notele operei germane plutiră prin draperiile grele, în vreme ce el îi întinse paharul din cristal. Se aşeză lângă ea, păstrând o distanţă decentă. „Nu uita de înţelegere şi încetează să îi mai admiri linia lungă şi graţioasă a gâtului!”

I se tăiase răsuflarea când o văzuse prima dată în seara aceea. Purta o elegantă rochie de seară crem, cu mărgele aurii şi maronii care îi împodobeau fusta. Mănuşile albe i se ridicau dincolo de coate, iar bijuteriile scumpe şi de bun-gust îi împodobeau gâtul şi încheieturile. Părul castaniu era prins într-o coafură simplă, care îl făcu să îşi dorească să îi ciufulească şuviţele strălucitoare. Era absolut superbă!

Şi de neatins.

Coborî vocea ca să nu fie auzit în lojă şi întrebă:

— Mătuşa sau unchiul tău au spus ceva care să te supere?

— Nu, nu chiar. Doar că mi-am dat seama de ceva. Nu aş vrea să discut despre asta.

— Vrei să punem capăt poveştii?

Ridică brusc privirea spre el.

— Ce Dumnezeu te face să crezi asta?

— Am presupus că ai îndoieli.

— Nu am îndoieli. Absolut deloc. Luă o înghiţitură zdravănă de şampanie. Ştii că mătuşa şi unchiul nu se duc aproape niciodată în Anglia? Până acum patru săptămâni, nu îi mai văzusem de la înmormântarea mamei.

— Condoleanţele mele! Câţi ani aveai când a murit?

— Şapte.

— Este greu să pierzi un părinte la o vârstă atât de fragedă.

Ea se uită lung la el, iar lumina lămpilor dansă pe chipul ei câtă vreme aşteptă ca el să continue. Cum nu o făcu, rămase tăcută, iar el simţi o dezamăgire ciudată.

— Poţi să mă întrebi, să ştii.

— Nu este politicos să-ţi bagi nasul. Am bănuit că o să-mi spui ce vrei tu.

— Aş prefera să mă întrebi tu ce te face curioasă.

Ea îi evită privirea şi îşi netezi fustele cu mâna rămasă liberă.

— Nu aş vrea să te jignesc.

— Nora, spuse el chicotind. Sunt american. Voi, britanicii cu bune maniere şi bună-cuviinţă, nu puteţi să ne jigniţi pe noi, yankeii.

Îi plăcu zâmbetul larg care înflori pe chipul ei.

— Chiar aşa? Acum chiar trebuie să încerc.

Momentul se lungi la nesfârşit, amândoi zâmbind unul la altul, până ce ea îşi întoarse privirea şi inspectă peretele. El scoase un oftat şi îşi termină băutura.

— Eşti o enigmă interesantă, Lady Nora.

— Cum aşa?

— O femeie care mă caută la Sherry’s, pune la cale o logodnă falsă şi apoi îşi face griji să nu întreacă măsura? Asta da enigmă!

Ea ridică din umeri.

— Bănuiesc că ai dreptate. În unele zile, mi se pare că sunt prinsă între două lumi. Nu fac niciodată ce se aşteaptă lumea de la mine.

Julius începea să înţeleagă. De multe ori, avusese şi el gânduri asemănătoare.

— Viaţa ar fi teribil de plictisitoare dacă am face mereu ce se aşteaptă lumea.

— Este adevărat, dar mi se pare că, de obicei, asta îi dezamăgeşte pe toţi.

— Mai puţin pe noi înşine. Îşi ciocni paharul de whisky cu al ei. Avem doar o viaţă, Nora. Cel mai bine este să o trăim după bunul nostru plac, nu?

— Tu asta faci? Trăieşti numai pentru tine?

— Da, asta fac. Este mai uşor aşa.

— Şi mai solitar.

Solitar? Nu, cu siguranţă nu. El avea prieteni, iubite. Amici oricând îşi dorea, singurătate alteori. Nu şi-ar fi dat viaţa pe nimic altceva nici într-o mie de ani!

Dar regulile erau mult diferite pentru femei şi bărbaţi. Nora se simţise singură în Anglia? Acest lucru explica de ce se îndrăgostise de un bărbat care nu i se potrivea.

— Se spune că eşti un fel de geniu financiar, spuse ea. Este adevărat?

— Nu sunt sigur în privinţa geniului, dar chiar îmi plac cifrele. Mi-au plăcut dintotdeauna. Bănuiesc că am o minte făcută pentru numere.

— Cât fac 622.000 înmulţit cu 837.000?

Numerele se aliniară în mintea lui fără vreun efort prea mare.

— Este uşor. 520 614.000.000.

— Poate uşor pentru tine. Sunt impresionată. Şi cum s-a tradus asta în strângerea unei averi?

— Ţii minte tipare de numere şi le foloseşti ca să prevezi tendinţele, cum ar fi ce companii cresc şi ce companii scad. Pot să identific fondurile supraevaluate şi pe cele subevaluate. Este o enigmă constantă şi fără de sfârşit.

Ea încuviinţă din cap, de parcă informaţia îi dezvăluia

vreun înţeles ascuns din personalitatea lui.

— Altă enigmă.

— Da, dar una nici pe departe atât de interesantă ca tine.

Cuvintele îi scăpară printre buze înainte să apuce să se oprească.

Nu îşi dorise să flirteze cu ea. Erau parteneri, nu iubiţi, dar nu fusese în stare să se abţină. Ceea ce era cel puţin neobişnuit.

„Periculoasă. Femeia asta este periculoasă”.

Ea râse, slavă Cerului!

— Nu este nevoie să mă flatezi, Julius. Suntem aliaţi, nimic mai mult.

Ea se ridică şi îşi aşeză paharul pe masă, scutindu-l de obligaţia de a răspunde. Îşi termină şi el băutura, fericit să îi ofere gurii lui sparte altceva asupra căruia să se concentreze.

— Poate că ar trebui să revenim la locurile noastre, spuse ea. Scopul venirii noastre aici în seara asta este să fim văzuţi împreună, iar până acum am eşuat lamentabil.

El se ridică.

— Nu chiar, pun pariu că toată lumea de pe rândul nostru a observat că am ieşit împreună. Iar vestea logodnei s-a răspândit deja ca vântul.

— Excelent! Atunci, aş spune că lucrurile avansează de minune. Ea îl prinse de braţ. De curiozitate, ce ţi-a spus unchiul meu în salonul de fumat?

Păstrând tonul scăzut al vocii, el răspunse:

— Este dezamăgit că nu ţi-am cerut mâna cum se cuvine. Şi m-a avertizat să am grijă de reputaţia ta.

Ea pufni, un sunet pe care Julius îl consideră adorabil. Britanicele cuviincioase pufneau? Nu era de mirare că tatăl ei o trimisese pe Nora în America. Probabil scandalizase societatea londoneză de nenumărate ori.

— Crezi că nu are motive să-şi facă griji? întrebă el.

— Lucrurile sunt rareori ceea ce par, domnule Hatcher, spuse ea enigmatic. Hai să revenim la locurile noastre!

Capitolul 4

La prima vedere, evenimentele lumii bune din New York nu erau foarte diferite de cele din Londra. Şi aici existau o sală mare de bal pentru dans, cu un salon alături în care se aflau mâncarea şi mesele la care se purtau conversaţii, un salon de cărţi pentru domni şi o cameră de relaxare pentru doamne.

Ceea ce făcea ca petrecerile din America să fie diferite, observase Nora, era scara lor grandioasă. Casele erau mai mari şi decoraţiunile mai somptuoase. Pe masa familiei Billings, trona în mijloc o sculptură mare din gheaţă care îl reprezenta pe Poseidon, înconjurată de scoici proaspete. Curgea o fântână de şampanie, iar legumele fuseseră transformate cu migală în flori. Vinul fusese adus cu vaporul din Franţa, iar împletituri din nuiele acoperite de trandafiri împodobeau pereţii. Şi, desigur, Delmonico's, cel mai cunoscut restaurant din oraş, se ocupase de bufetul bogat.

Şi nici măcar *toate acestea* nu erau de ajuns. Aici se obişnuia ca musafirii să plece de la petrecere cu un cadou sau două. La un bal organizat în urmă cu o săptămână, gazda oferise casete din aur masiv pentru creioane şi figurine din porţelan. Indiferent ce pregătise doamna Billings pentru seara aceea, cu siguranţă urma să fie pe măsură.

Nora era preocupată de alte probleme, şi anume de întoarcerea în Londra. Studie marea de dansatori de pe ring. Balul era în toi, dar Julius dispăruse. Dacă nu ar fi ştiut care era situaţia, ar fi zis că încerca să o evite.

Ceea ce nu avea niciun sens. Erau nevoiţi să interacţioneze ca să atragă atenţia. Vestea logodnei se răspândise, dar nimeni nu părea exagerat de şocat sau de scandalizat. Cât despre Julius, îşi jucase absolut respectabil rolul de logodnic dedicat şi încântat de alegerea făcută

până în clipa aceea, când se făcuse nevăzut în mulţimea de domni prezenţi la serată.

Zări nişte şuviţe de un blond-maroniu, şi îl găsi discutând foarte concentrat cu doi bărbaţi, în colţul celălalt al încăperii, cu un umăr sprijinit de perete şi cu un pahar de şampanie în mână. Părea să fie în largul lui, confortabil în pielea lui frumoasă, chiar şi înconjurat de elita cu sânge albastru, care îl respinsese neîncetat de-a lungul anilor. Cum de reuşea să se integreze oriunde se ducea? Ea se luptase ani întregi cu un tată care nu o voia, cu o societate care îi reducea personalitatea şi cu o lume care vedea femeile ca pe nişte persoane din clasa de mijloc.

Se strecură prin mulţime şi se apropie până ce ajunse în raza lui vizuală. Îi surprinse privirea şi îi făcu semn spre ringul de dans.

Cu o sprânceană ridicată, el şopti:

— Mai târziu.

Apoi el îşi îndreptă spatele şi îi conduse pe cei doi bărbaţi spre interiorul conacului. Şi mai departe de ea.

Nora încercă să nu rămână cu gura căscată, în vreme ce sângele i se învolbura în vene. Ce îndrăzneală avea! Uitase de scopul lor? Era inacceptabil! Nu putea să o ignore. Nici măcar nu o invitase la dans.

Strânse din dinţi. Când venea vorba despre logodnicii scandaloşi, Julius Hatcher lăsa mult de dorit.

Ea trebuia să se întoarcă în Anglia. Degrabă. Ea şi Julius aveau să facă senzaţie în seara aceea chiar dacă nu îi plăcea.

Îndepărtându-se de ringul de dans, se îndreptă spre camera de joc, iar două femei îi tăiară dintr-odată calea. Nora se opri brusc şi încercă să îşi amintească numele lor. Ambele aveau părul castaniu, erau cam de o vârstă cu ea şi purtau ultimele modele de rochii create de casa Worth.

— Tu eşti. Tu eşti Lady Nora, spuse una dintre ele cu ochii mari.

Cealaltă femeie o luă de braţ şi o conduse spre colţul încăperii, unde era mai puţină lume.

— Muream de nerăbdare să te cunoaştem! Eu sunt

Kathleen Appleton.

— Iar eu sunt Anne Elliot. Tu eşti cea care a pus mâna pe domnul Hatcher.

Nora îşi coborî bărbia în piept şi încercă să pară încântată.

— Mă bucur să vă cunosc. Bănuiesc că eu sunt cea care a pus mâna pe el. „Pentru moment”.

— Nu trebuie să fii modestă, milady. Anne se aplecă spre ea. Julius Hatcher este cel mai delicios bărbat din New York.

— Şi cel mai nepotrivit. Kathleen îşi arcui sprâncenele. Aş bate cartierul Ladies Mile în lung şi în lat luni întregi dacă aş fi cu el.

— Numai că mama ta mai întâi te-ar ucide, îi spuse Anne, apoi se întoarse spre Nora. Printre mame, domnul Hatcher este interzis. Face parte din categoria „te uiţi, dar nu atingi” când îl vezi în public.

— Dar, ah, să atingi! spuse Kathleen cu un oftat visător şi mâna pe inimă. Simplul gând mă face să transpir.

Nora nu putu să nu izbucnească în râs. Cele două erau amuzante şi surprinzător de sincere.

— Este foarte chipeş. Şi inteligent.

Anne îşi flutură mâna în aer.

— Nu-i pasă nimănui dacă un bărbat atât de frumos poate să poarte o conversaţie.

Kathleen coborî vocea.

— Într-adevăr. Am auzit că este iscusit în alte domenii.

Toate trei izbucniră în râs, deşi Nora simţea că ia foc.

— Toate debutantele sunt atât de îndrăzneţe în New York?

— Nu, celelalte sunt plictisitoare, spuse Kathleen. Noi suntem cele amuzante. Taţii noştri spun că suntem aşa pentru că mamele noastre au fost crescute de lupi.

— Însă n-au fost, spuse Anne. Dar sunt verişoare de rangul întâi.

— Aşadar, voi sunteţi verişoare de rangul doi?

— Da, apropiate ca tâlharii din Five Points, îi confirmă

Kathleen. Deci spune-ne. Cum ai reuşit?

— Ce să reuşesc?

— Tu şi domnul Hatcher, spuse Kathleen. El n-a umblat niciodată prin lumea bună, iar mama ar muri dacă m-aş apropia de el.

— Îşi petrece cea mai mare parte din timp cu amanta lui, Poppy Desmond. Anne îşi puse mâna la gură. Sau nu ştiai asta?

— Da, am auzit că se cunosc, confirmă Nora.

Toată lumea în Manhattan ştia că domnişoara Desmond şi Julius fuseseră iubiţi. Deci el încă se vedea cu ea? Nora simţi o greutate ciudată în piept.

— Nu cred că i-a picat prea bine vestea că el o să se însoare cu altcineva. Kathleen îi aruncă o privire lui Anne. S-a lăudat că într-o bună zi se vor căsători.

— Serios?

Nora se gândi la cele auzite. Julius îi promisese femeii un viitor împreună? Nu că ar fi contat. De îndată ce aveau să treacă cele zece săptămâni, iar ea era chemată de urgenţă acasă, domnişoara Desmond putea să îl recupereze pe Julius.

Anne încuviinţă din cap.

— Da. Totuşi, nu a crezut-o nimeni, chiar dacă este una dintre cele mai frumoase actriţe din oraş.

— Femeile ca ea nu sunt de măritat, adăugă Kathleen. În plus, ea nu este nici pe departe atât de frumoasă ca Excelenţa Voastră.

— Vă mulţumesc. Printre prieteni, sunt pur şi simplu Nora.

Kathleen străluci toată şi bătu din palme.

— Annie, ai auzit? Ne-a numit prietene. Ştii ce înseamnă asta? Domnişoare de onoare!

Annie îşi luă verişoara de braţ.

— Doamne sfinte, o să fie evenimentul sezonului! Abia aştept! Se întoarse spre Nora. Aţi ales deja o dată? Trebuie neapărat să te duci la Paris şi să-l laşi pe domnul Worth să-ţi facă rochia.

— Ei, în privinţa asta… Nora îşi drese glasul. N-am

discutat aceste detalii. Încă aştept veşti de la tata cu privire la programul lui.

— Este conte, nu-i aşa? întrebă Kathleen. Ce palpitant! Eşti cea mai norocoasă femeie din New York.

— Femeia care l-a îmblânzit pe Julius Hatcher! Anne străluci toată. O să fiţi invitaţi la toate evenimentele.

Mintea Norei se blocă pentru o clipă.

— Stai, îmblânzit? Ce înseamnă asta?

Kathleen îşi arcui sprâncenele, iar gura i se încreţi într-o încruntătură drăguţă.

— Oh, toată lumea vorbeşte despre asta. N-ai auzit?

— Ce să aud?

— Că tu eşti cea care a pus şaua pe Julius. Toată lumea începe să se întrebe dacă nu cumva l-a judecat greşit.

Şaua? Nu îşi dorise să îl *îmblânzească.* Avea nevoie ca el să scandalizeze societatea newyorkeză. Să facă valuri. Să-i îngrozească tatăl. Nu să câştige pe toată lumea de partea lui. Scrâşni din dinţi.

„El şi-a dorit să îşi croiască drum prin lumea bună din New York. Iar acum a reuşit”.

Nu. Refuza să creadă că Julius nu mai avea nevoie de ea. Încheiaseră o înţelegere. Îi dăduse cuvântul de onoare. Bătuseră palma.

Se chinui să alunge urma de îndoială şi îşi luă rămas-bun de la prietenele ei. Indiferent cât îi lipsea compania fetelor de vârsta ei, avea planuri mult mai importante în seara aceea. Acea Nora nouă şi puternică se săturase să aştepte. Venise vremea ca Julius să îşi onoreze partea de înţelegere pentru ca ei doi să dea lumii subiecte de bârfă.

Iar dacă nu o făcea el, atunci cu siguranţă avea să o facă ea.

*

Julius avea o logodnică furioasă.

Chiar în clipa în care se felicită pentru felul elegant în care le sugerase domnilor să-l urmeze într-un loc mai liniştit

ca să discute, ştia – în adâncul sufletului, pur şi simplu *ştia* – că Nora nu avea să fie deloc încântată. I se părea genul de femeie cu puţină răbdare spre deloc. Pentru numele lui Dumnezeu, îl acostase la o petrecere scandaloasă la Sherry's!

Totuşi, nu îşi făcea griji pentru asta. În timp ce se amestecase în mulţime, întâlnise doi bărbaţi cam de vârsta tatălui lui. Discutau despre investiţiile proaste făcute cu câţiva ani în urmă. Bursa se prăbuşise. Afacerile intraseră în faliment. Promisiuni făcute şi nerespectate. Plin de speranţă, îi îndemnă să îi povestească mai multe. Ce îşi mai aminteau?

— Dar tu, Hatcher? îl întrebă unul dintre bărbaţi, în vreme ce se retraseră spre galeria portretelor. Pe unde ai pierdut bani în ultimii ani?

Julius ridică din umeri.

— N-am pierdut.

Al treilea bărbat, domnul William Young, miji ochii.

— Ei, hai, nimănui nu-i ies afacerile de fiecare dată. Trebuie să existe una, două investiţii pe care să le regreţi.

— Nici măcar una. Nu de când am început să investesc pe vremea când aveam 17 ani.

— Nu te cred, spuse Young, cu o voce piţigăiată. Problema cu Allegheny Railway în 1886? Toţi cunoscuţii mei şi-au pierdut şi cămaşa de pe ei.

Julius îşi amintea bine. Preţul acţiunilor la Allegheny fusese umflat peste măsură. Se descotorosise de ele imediat după aceea la bursă.

— M-am retras cu două săptămâni înainte. Chiar dacă acţiunile fuseseră supraevaluate. S-a dovedit că aşa era.

Cei doi bărbaţi îl priviră cu gura căscată.

— Ce metodă foloseşti ca să le evaluezi? întrebă domnul Van Allen, al treilea membru din grup.

— Ah, spuse Julius cu un zâmbet şiret. Este un secret comercial.

Privirea lui Young deveni scrutătoare, de parcă îl vedea pe Julius într-o lumină nouă.

— Se spune că eşti un fel de vrăjitor la bursă. N-am

crezut asta până acum.

Julius sorbi din whisky şi îşi înăbuşi dorinţa de a face o observaţie sarcastică. Cum îşi închipuiau oamenii aceia că făcuse avere? Fusese un dar de la Dumnezeu? Să investeşti necesita curaj, inteligenţă şi capacitatea de a anticipa. Cei mai mulţi dintre oamenii aceia din lumea bună nu puteau să se laude cu niciuna dintre cele trei calităţi.

— Care este istoria familiei tale, Hatcher? întrebă Van Allen. Îl cunosc pe tatăl tău?

— A murit cu ani în urmă. Dădu intenţionat un răspuns evaziv. Dacă cineva avea informaţii detaliate, le putea spune.

Young trosni din degete.

— Stai, parcă îmi amintesc…

— Domnule Hatcher! Aici erai.

Întreruperea îi provocă un gol în stomac lui Julius. Ce era pe cale să spună Young? Ceva despre Warren Hatcher. La naiba!

Îşi încleştă maxilarul, apoi se întoarse spre Lady Nora şi văzu că se îndrepta spre ei. Logodnica lui falsă nu prea ştia să aleagă momentul potrivit.

— Milady, o salută el şi făcu o plecăciune peste mâna ei. Ne-aţi putea permite câteva secunde ca să încheiem discuţia?

Ea îl ignoră.

— Bună seara, domnule Young, domnule Van Allen.

— Milady, spuse fiecare în parte şi făcură toţi o plecăciune peste mâna ei.

Julius strânse tare din dinţi şi aşteptă ca ea să treacă la subiect.

— Chiar îmi cer iertare pentru că vă întrerup, începu ea. Dar mă întrebam dacă aş putea oare să-l fur pe domnul Hatcher pentru un dans.

— În privinţa asta… spuse Julius. De ce nu ne întâlnim în sala de bal după ce termin eu aici?

— Fugi de aici! spuse domnul Van Allen. Dacă o lady atât de frumoasă vrea să dansezi, Hatcher, sari în ring.

Young îşi ridică paharul spre Nora.

— Da. Şi fiica unui conte nici mai mult, nici mai puţin. Nu poţi să o laşi pe logodnica ta să te aştepte. Ne vedem mai târziu.

Young se întoarse şi porni în direcţia sălii de joc a domnilor.

— Chiar aşa. Să vă bucuraţi de dans. Poate că mai târziu ne recomanzi nişte acţiuni, Hatcher.

Van Allen înclină bărbia şi îl urmă grăbit pe Young, care ajunsese deja la jumătatea coridorului.

Julius îi privi cum se îndepărtează, cu muşchii încleştaţi de enervare. Îşi trânti paharul pe o măsuţă de pe margine.

— Ai înnebunit de-a binelea? Un *dans,* Nora? Nu putea să aştepte zece minute?

Firicelele aurii din ochii ei străluciră în lumina electrică difuză.

— Am aşteptat mai mult de o oră. M-ai ignorat aproape toată seara. Cât o să mai stau şi o să aştept ca să mă observi?

Să o observe? Toată seara nu făcuse decât să o observe. Îi distrăgea atenţia când era prin apropiere. Expresia ei, râsul ei, forma extraordinară a buzei de sus. Obsesia de a o privi fusese întrucâtva motivul pentru care îi rugase pe Young şi pe Van Allen să meargă în galeria portretelor. Iar o asemenea obsesie îl irita. Trebuia să se concentreze întru totul asupra scopului lui, care nu avea nicio legătură cu pierderea timpului pe ringul de dans alături de cea mai frumoasă femeie din încăpere.

În cuvintele lui se simţi sarcasmul.

— Ştiu că vii din Anglia, unde femeile sunt sfioase şi blajine, dar aici, în America, preferăm femeile puţin mai independente. N-ai fi murit zece minute fără mine.

Buzele ei se strânseră într-o linie supărată.

— Iar eu ştiu că tu eşti din America, unde se pare că bunele maniere s-au scufundat în portul din Boston împreună cu tot ceaiul ăla, dar gentlemanii din Anglia nu îşi abandonează logodnicele.

— Ce păcat că n-ai fost în stare să-ţi găseşti un

logodnic englez!

— Eşti odios şi insuportabil, Julius Hatcher.

— Două calităţi pe care am impresia că le-ai privit cu ochi buni când m-ai ales să-ţi fiu partener în aventura asta. Sau mă înşel?

Nora lăsă uşor umerii în faţă şi începu să studieze peisajul din tabloul de pe perete.

— Am nevoie să fii odios şi insuportabil cu toată lumea, *mai puţin* cu mine. Dacă suntem parteneri adevăraţi, nu poţi să mă ignori din clipa în care ajungem undeva.

Corect. Avea dreptate. Julius simţi cum se relaxează, risipindu-i-se mânia.

— Îmi cer iertare. Eram prins într-o discuţie importantă şi n-am vrut să se încheie aşa de brusc.

— O discuţie importantă despre ce anume?

— Despre nimic, minţi el.

— Minţi. De ce nu vrei să-mi spui?

„Pentru că este ceva personal. Pentru că n-am mai povestit nimănui niciodată”.

— Vorbeam despre investiţii.

— Oh! Le cereai sfatul?

Julius nu se putu abţine şi pufni.

— Nu prea. Eu nu primesc sfaturi de la altcineva decât de la mine, dar, dacă aş face-o, sigur n-ar fi sfaturile ăstora doi. Încă sunt convinşi că telefonia este o modă trecătoare.

— Este probabil motivul pentru care domnul Van Allen te-a rugat să le faci nişte recomandări. Bănuiesc că ţi se întâmplă foarte des, având în vedere reputaţia ta.

Aproape peste tot pe unde se ducea. Oamenii erau disperaţi să fie în avantaj când era vorba de bursă, unde averile se câştigau şi se pierdeau în aceeaşi zi. Dar Julius nu juca bine împreună cu alţii. Cel mai probabil, era efectul eşecurilor şi al morţii tatălui lui, însă nu era atât de încrezător, mai ales când era vorba de afaceri. Prefera să îşi păstreze gândurile şi ideile pentru el, să îşi asculte intuiţia cu privire la modul cum era cel mai bine să procedeze, să nu se încreadă în nimeni niciodată.

— Da. Totuşi, răspund foarte rar. Gata să pună capăt discuţiei iscoditoare, îi întinse braţul. Mă vei onora cu un dans, Lady Nora?

— Mă gândeam că nu o să mă mai întrebi niciodată. Îşi puse mâna pe braţul lui. Fără exagerare, chiar am crezut că nu o să mă mai întrebi niciodată.

Dădu să se îndrepte spre sala de bal, fustele ei din mătase foşnind în tăcerea adâncă.

— Aş fi întrebat, în cele din urmă. Îmi cunosc îndatoririle, doamnă Hatcher.

— Ha! Pun pariu că este foarte ciudat să-i spui asta unei femei.

— Ciudat este cuvântul potrivit. Căsătoria nu se află pe lista mea de lucruri ce trebuie făcute înainte să mor.

— Atunci poate că ar trebui să-i dai de veste şi domnişoarei Desmond.

El se opri brusc.

— Ce-ai spus?

— Domnişoara Desmond. A ta…

Ea îşi flutură mâna în aer, iar pielea delicată căpătă o nuanţă roz.

— Amantă? continuă el, doar ca să-i sporească stânjeneala.

Nu îl dezamăgi – se înroşi mai tare. Până şi zona modestă de deasupra decolteului îşi schimbă culoarea. Cât de departe i se răspândise îmbujorarea pe corp?

El alungă gândurile acelea. Nora nu era genul de femeie cu care să cocheteze.

— Da, întocmai. Am auzit că ea crede că o să vă căsătoriţi.

Poppy credea că el avea să se însoare cu ea? Oare discutaseră vreodată despre asta? Nu îşi amintea să fi abordat vreodată acest subiect. Dacă se întâmplase, i-ar fi spus exact ce simţea el în această privinţă.

O apucă de braţ pe Nora, şi continuară să înainteze.

— Asta nu o să se întâmple niciodată.

— Pentru că este actriţă.

— Nu. Profesia unei femei nu are nicio importanţă

pentru mine. Dacă aş iubi-o îndeajuns, poate să fie vânzătoare, debutantă sau prostituată. Dar nu o să mă însor cu nimeni.

— Acum sau niciodată?

— Niciodată. Plecă privirea şi văzu fruntea încruntată a Norei. Te surprinde?

— Da, chiar mă surprinde. Credeam că orice bărbat înstărit vrea să îşi vadă moştenirea trecând mai departe.

— Nu este cazul meu.

— Trăieşti doar pentru tine?

Ea îşi aminti de discuţia avută în salon cu o seară în urmă. El încuviinţă din cap.

— Exact.

Ajunseră în pragul uşii. Nora îi puse mâna pe umăr şi îl opri.

— Stai, am uitat să discutăm despre ce trebuie să facem acolo.

— Am crezut că o să dansăm.

— Da, dansăm. Dar ce mai facem?

Probabil că se uitase lung la ea, căci Nora continuă:

— Cum ai de gând să provoci o scenă?

Şi să fie dat afară? Interzis la viitoarele evenimente? Nici nu atinsese bine cu vârful degetului apele lumii bune, şi acum ea voia ca el să agite apele?

— N-am de gând să provoc nicio scenă, Nora.

Ea se întoarse cu faţa spre el şi se apropie mai tare ca să nu fie auzită.

— Dragul meu, scopul logodnei cu un bărbat revoltător era ca tu să fii imoral. Altfel, cum o să-i scandalizăm?

— N-am nici cea mai mică intenţie să-i scandalizez, draga mea doamnă.

— Dar ai fost de acord!

— Eu n-am făcut aşa ceva. Am acceptat să umblu cu tine prin New York timp de zece săptămâni, să mă dau drept logodnicul tău. N-am promis niciodată să-ţi distrug reputaţia… sau pe a mea, că tot veni vorba.

— Tu n-ai ce reputaţie să distrugi. Toată lumea ştie

deja că eşti un…

Nora se opri şi închise gura brusc.

Julius încremeni. Putea să continue fraza cu zeci de cuvinte diferite, însă niciunul onorant.

Totul deveni limpede.

— Înţeleg. M-ai ales pe mine crezând că nu voi fi persoana potrivită să se afle aici, că nu voi fi acceptat niciodată, iar eu o să-i sfidez.

— Nu, nu este întru totul adevărat.

Vocea îi era slabă, nu era tonul hotărât pe care îl avea de obicei.

— Doar cea mai mare parte.

El răsuflă apăsat şi analiză situaţia preţ de o clipă. La urma urmei, îi păsa prea puţin ce credea rebela britanică despre el. Ceea ce conta era să rămână suficient în lumea bună ca să descopere ce legături avuseseră cu tatăl lui, iar să rămână acolo era, de fapt, lucrul cel mai important. Şi nu avea să reuşească dacă se purta ca un bufon respingător.

Tocmai îşi dăduse seama că Nora nu era o femeie răbdătoare. Era impetuoasă şi foarte încăpăţânată când îşi punea ceva în gând. Dacă era hotărâtă să meargă înainte de una singură cu ideea scandalului, se putea ca amândoi să sufere de pe urma reproşurilor societăţii.

Trebuia să tragă de timp. Să pretindă că o ajută, îndemnând-o să rămână o femeie respectabilă. Să o ţină pe drumul cel drept. Pentru că, indiferent ce urma să se întâmple, nu avea să permită să fie izgonit din înalta societate la nici două minute după ce îşi croise drum în lumea bună.

El îi oferi un zâmbet fermecător.

— Atunci, să dansăm şi să stabilim cum este mai bine să procedăm.

*

— Cunoşti pe toată lumea de aici?

Nora îşi înălţă capul la întrebarea lui Julius. Erau pe ringul de dans şi se învârteau în ritmurile lui Strauss. Se

pierduse în gânduri, minunându-se de poemul scurt primit de la Robert cu o zi înainte. Douăsprezece versuri dulci, care îi merseseră direct la inimă şi o făcuseră să îi simtă teribil lipsa. Da, *a mea* rimase cu *bretea* – păcat, din moment ce se putea gândi la *stea, frumuseţea* şi *pacea* –, dar niciun bărbat nu îi mai scrisese poezii până atunci.

— Nu pe toată lumea, răspunse ea. Am cunoscut majoritatea doamnelor şi domnilor în vârstă, din moment ce sunt de o seamă cu mătuşa şi unchiul meu. Dar grupul celor tineri rămâne un mister. Tu?

— Bărbaţii îmi sunt oarecum cunoscuţi, cel puţin cei implicaţi în afaceri. Chiar dacă doamnele sunt o ceaţă cu jupoane. Până în seara asta, drumul meu nu prea s-a intersectat cu cel al debutantelor.

Era exact motivul pentru care îi ceruse să joace rolul de logodnic fals. Mamele îşi ascundeau fiicele de bărbaţii ca Julius – fireşte, mai puţin în cazul în care aveau un titlu. Existenţa unui titlu însemna că bărbatul putea să se poarte cât de groaznic sau stupid voia el, iar mamele tot îşi împingeau fiicele în calea lui.

— Şi totuşi, îţi doreşti mult să faci parte din lumea bună. Ai idee când o să-mi spui de ce?

Un muşchi îi zvâcni sub pielea aspră de pe maxilar.

— Cred că o să mai aştept puţin, dacă nu te deranjează.

Ea nu insistă. O femeie cu propriile secrete nu avea niciun drept să îşi bage nasul.

— Aşadar, cum o să facem vâlvă în noaptea asta?

El ridică uşor din umeri.

— Cunoşti regulile mult mai bine ca mine. Poate că tu ar trebui să vii cu sugestii, nu?

— Aici ai dreptate. Dacă am face o rotire exagerată, iar fustele mi s-ar ridica până la jumătatea coapselor?

Julius făcu o grimasă şi clătină uşor din cap.

— Hai să lăsăm cancanul deoparte până când epuizăm toate celelalte opţiuni. Ce altceva?

— Ai putea să mă ţii într-un fel necuviincios. Ştii tu, să-ţi laşi mâinile să hoinărească…

— Şi să risc ca unchiul tău să-mi taie mâinile? Nu, mulţumesc.

Ea se gândi o clipă. Aveau nevoie să dea naştere unor bârfe, suficient cât să-i trimită cineva o telegramă tatălui ei sau ca ziarele de scandal să publice ştirea. Toată povestea aceea începuse pentru că ea şi Robert fuseseră prinşi că se sărutau la unul dintre dineurile organizate de tatăl ei.

— Am putea să ne furişăm afară împreună.

— Ar fi ceva scandalos pentru un cuplu logodit?

— Da, cel puţin în Londra. Bănuiesc că este valabil şi la New York. O întâlnire secretă era suficient de scandaloasă? Sau am putea să ne sărutăm chiar aici, pe ringul de dans.

— În niciun caz, spuse el tăios şi tresări. Rămâne să ne furişăm împreună afară. Când şi unde?

— Peste o jumătate de oră, ne întâlnim în grădini. Cheia este să fim observaţi când ieşim din sala de bal.

— Asta n-ar trebui să fie prea greu. Cine pleacă primul?

— Bănuiesc că tu ar trebui să pleci. Apoi mă strecor şi eu afară, mă plimb vreun sfert de oră şi revin în sala de bal.

— Nu. Mâna lui se strânse pe mijlocul ei. Nu-mi place să ştiu că o să te plimbi singură prin grădini. Ies eu primul şi te aştept chiar afară, în dreptul cercului făcut din torţe.

— Sunt sigură că voi fi în deplină siguranţă afară.

— Ai vorbit ca o femeie crescută la ţară în Anglia. Suntem în New York, Nora. Nu te mai opune şi nu pleca singură la plimbare, nici măcar la o petrecere pretenţioasă!

Ea pufni enervată şi aşteptă ca un cuplu din apropiere să se îndepărteze înainte să murmure:

— Am petrecut foarte multă vreme la Londra. Şi noi avem criminali acolo. Iar tu eşti surprinzător de autoritar pentru un logodnic fals.

El se aplecă şi îşi apropie gura de urechea ei.

— Cât timp suntem logodiţi, oricât ar fi de fals, tu eşti responsabilitatea mea, iar eu iau lucrurile în serios.

Un fior îi cutremură terminaţiile nervoase, deşi nu îşi dădea seama de ce. Senzaţia semăna cu atracţia, un lucru

nebunesc în circumstanţele date. Atracţie faţă de Julius? Absolut ridicol! Da, era un bărbat chipeş şi inteligent. Destul de charismatic când voia el. Dar ei doi erau parteneri, nimic mai mult. Singurul ei obiectiv era să se întoarcă la Robert.

Nora făcu un pas în spate şi puse distanţă între ei.

— Îţi apreciez grija, dar sunt şocant de independentă.

— Şi de tânără. Ochii lui albaştri se mijiră spre ea. Tu te cerţi cu toată lumea sau insişti să mă contrazici doar pe mine?

Nu putea să îşi amintească de nicio ceartă cu Robert de când se cunoscuseră, dar nu avea de gând să îl lase pe Julius să se creadă prea special.

— Ce păcat că mă consideri atât de neplăcută! E ceva chiar interesant din partea unui bărbat pe care l-am văzut beat călare acum câteva zile.

El o conduse cu dibăcie spre colţul încăperii, cu paşi siguri şi iuţi pe ringul de dans.

— O formulare elegantă prin care eviţi întrebarea. În plus, ţi-am spus deja că era petrecerea de ziua mea.

— Înţeleg, spuse ea, chiar dacă nu înţelegea.

Fiecare american înstărit dădea o petrecere pe cinste de ziua lui de naştere? Ba, mai rău de atât, exista o urmă de defensivă în tonul lui, de parcă se purtase scandalos doar de ziua lui de naştere., Ar fi un dezastru”, se gândi ea. O zi pe an nu putea să îl şocheze pe tatăl ei. Avea nevoie ca Julius să dea petreceri călare în fiecare săptămână.

În clipa aceea, melodia se încheie şi Julius o conduse spre marginea ringului de dans. Îi sărută mâna înmănuşată, dar nu îi dădu drumul după ce nu îşi îndreptă spatele. În schimb, buzele i se arcuiră într-un zâmbet viclean.

— Douăzeci şi cinci de minute, doamna mea.

O căldură stranie i se răspândi în pântec, aşa că îşi retrase brusc mâna. Când aveau să se întâlnească afară trebuia să îi spună să înceteze cu flirtatul. Gata cu şoptitul la ureche sau cu ţinutul mâinii prea mult timp! Şi, categoric, gata cu zâmbetele de crai! Nu voia să îl *placă,* pentru numele lui Dumnezeu!

Erau parteneri temporari, ca să atingă un scop comun. Nimic altceva.

După ce reuşi să schiţeze o încuviinţare din cap, ea se întoarse şi plecă în grabă. Nu avea niciun motiv să alerge, dar simţi o dorinţă bruscă de *a scăpa.* Să plece din casa aceea, din oraşul acela. Să pună o distanţă cât mai mare între ea şi Julius Hatcher.

Capitolul 5

— Nu pot să mă decid.

Julius se întoarse şi o găsi Beatrice Cortland chiar în spatele lui în salon. Se plimbase prin mulţime, încercând să aştepte douăzeci şi cinci de minute înainte să se aventureze afară. Mătuşa Norei se încruntă în direcţia lui, deşi habar nu avea ce făcuse ca să o supere.

— Doamnă?

— În privinţa ta. Nu pot să mă decid dacă eşti exact aşa cum spunea lumea sau exact opusul.

Reputaţia lui fusese mult prea exagerată în presă, dar nu avea de gând să îi spună aşa ceva.

— Poate că sunt puţin din amândouă.

— Sper că nu. Ea apucă două pahare de şampanie de pe masă şi îi întinse unul. Pentru binele Norei, sper că eşti mult mai serios decât spun ziarele că ai fi.

— De ce? fu nevoit el să întrebe.

— Pentru că, din păcate, nepoata mea mi-a moştenit firea răzvrătită, iar tânărul care o aşteaptă în Anglia i-o încurajează, fără îndoială. Un vânător de zestre, pun pariu. Ea are nevoie de un bărbat cu capul pe umeri, care să o ţină cu picioarele pe pământ. Sorbi din paharul de cristal, fără ca privirea ei să părăsească o clipă chipul lui Julius. Şi ar fi drăguţ ca respectivul bărbat să fie american.

— Oh!

I se uscă gura în vreme ce un iureş de întrebări îl luă cu asalt. Doamna Cortland bănuia că logodna era o

minciună? De unde aflase de tânărul Norei din Anglia, ceva ce Julius doar suspectase? Chiar spera ca Julius şi Nora să ajungă să se îndrăgească unul pe altul?

— Eşti alb ca varul. Mătuşa Norei chicoti. Voi, tinerii, credeţi că noi suntem proşti doar pentru că suntem mai în vârstă. Nu-ţi face griji, nu o să-i spun Norei nimic despre asta.

— Cum aţi aflat despre bărbatul din Anglia?

— Scrisorile. Îi scrie aproape în fiecare zi. Acelaşi scris de mână al unui bărbat şi aceeaşi hârtie ieftină. N-am citit nicio scrisoare, dacă la asta te gândeşti. Nu i-aş invada niciodată intimitatea într-un fel atât de lipsit de respect.

— Nu m-am gândit că aţi face asta. Bărbatul acesta este motivul pentru care tatăl ei a trimis-o în America?

Doamna Cortland sorbi lung din şampanie şi îl studie peste marginea paharului.

— Răspunsul sincer este că nu ştiu. Cu toate acestea, chiar dacă aş fi ştiut, nu sunt sigură că ai cele mai bune intenţii. Până când nu simt că eşti de încredere, nu o să afli nimic de la mine.

— Nu-i doresc răul, dacă asta vă îngrijorează.

— Da, dar tu ai propriile motive pentru care ai fost de acord cu planul ăsta despre care bănuiesc că a fost ideea ei. A fost interesant că a dispărut atât de mult în timpul cinei noastre de la Sherry’s, unde se întâmpla să găzduieşti o petrecere răsunătoare. Vezi tu, m-am dus pe urmele ei după câteva minute, doar ca să o verific, dar nu era acolo.

Evident, Nora nu reuşise să îşi păcălească mătuşa. O parte din el voia să o avertizeze pe logodnica lui; cealaltă parte voia să apeleze la ajutorul mătuşii ei ca să domolească temperamentul scandalos al Norei. Hotărî să fie sincer.

— Da, acolo m-a abordat prima dată. Aveţi de gând să ne daţi de gol?

— Nu. După cum am spus, am motive pur egoiste ca să vă încurajez. Şi, din câte am observat, sunt destul de încrezătoare.

El clipi de câteva ori.

— Încrezătoare? Nu înţeleg.

Ea făcu un pas mai aproape şi cobori vocea.

— Am văzut cum te uiţi la ea. Este diferită de orice altă femeie pe care o s-o găseşti în America, domnule Hatcher. Fetele de aici sunt crescute de parcă ar fi făcute din zahăr, sunt tratate ca nişte obiecte preţioase. Răsfăţate. Nora este făcută din oţel şi mirodenii, cu secole de inventivitate femeiască britanică în gene.

Da, era o descriere potrivită pentru ce aflase despre Nora până în acel moment. Dar trebuia să se asigure că mătuşa Norei nu avea false speranţe.

— Într-adevăr, n-am de gând să mă căsătoresc cu ea, doamnă Cortland. Sau cu orice altă femeie, că tot veni vorba. Ca să fie limpede cum stau lucrurile.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet viclean, iar voioşia dansă în ochii aceia căprui care semănau cu cei ai nepoatei.

— Bărbaţilor puternici le place să se agaţe de burlăcia lor cât mai mult timp, domnule Hatcher. Dar cu toţii eşuaţi, în cele din urmă. Este nevoie doar de femeia potrivită.

Imediat după aceea, ea se răsuci într-un nor de fuste din mătase şi îl lăsă ţintuit pe loc.

Julius privi cum picăturile se prelingeau pe sculptura mare de gheaţă, iar coroana lui Poseidon devenise mai degrabă o mică tiară. Pentru prima dată de când fusese de acord cu planul Norei, se întrebă dacă era depăşit de situaţie.

Nu, avea să rămână ferm pe poziţie. Era vorba despre o înţelegere de afaceri. Da, era atras de Nora. Ce american cu sânge în vene nu ar fi fost? Era provocatoare, inteligentă şi neînfricată, dar mai ales exasperant de frumoasă, cu buze pline, cărnoase şi sâni generoşi.

Dar era vorba doar de o soluţie pe termen scurt prin care să rezolve o problemă care îl bântuise multă vreme: găsirea bărbaţilor responsabili de moartea tatălui lui. Atâta tot.

Ridicând paharul de şampanie la gură, îi bău iute conţinutul şi înghiţi. Îşi dorea ceva mai tare, dar nu mai

avea timp să caute. Trebuia să se ducă să se întâlnească cu Nora.

Nu era uşor. Cele mai multe uşi se aflau în văzul lumii, iar Julius nu intenţiona să fie zărit că pleca la o întâlnire clandestină. Vorbise serios când îi spusese Norei că nu avea să facă nicio scenă. Să iasă de bunăvoie şi atât de repede din înalta societate nu servea absolut nici unui scop. Iar bărbaţii care îl înşelaseră pe tatăl lui nu aveau să mai fie găsiţi în veci.

Într-unul dintre saloanele rămase goale, zări o fereastră care dădea spre marginea terasei. Ridică cerceveaua şi sări peste pervaz. Noaptea era neobişnuit de caldă pentru luna februarie în New York. Era surprinzător să găsească terasa goală. Se gândise că mai mulţi invitaţi îşi doreau să scape de căldura din sala de bal.

O luă pe scările din margine şi ajunse repede pe terenul de lângă grădini. Se sprijini de zidul de piatră şi îşi verifică ceasul de buzunar în lumina torţei de deasupra capului. Exact douăzeci şi opt de minute. Oare ea i-o luase înainte?

După vreo câteva clipe, se îndepărtă de perete şi porni spre grădini. Poate că se avântase pe alee ca să-l găsească. Tufele înalte aveau să-i treacă de cap Norei, ceea ce însemna că nu putea să o observe cu uşurinţă.

— Nora, spuse el în şoaptă.

Altă cotitură pe poteca din piatră îl purtă mai adânc în inima frunzişului, lumina lunii fiind singura care îi îndruma paşii. Nu mai văzuse o asemenea grădină, în afară de Central Park. Copaci şi tufişuri se aliniau de-a lungul aleii, cu arcade acoperite de trandafiri în colţuri. Julius trebuia să aibă o discuţie serioasă cu grădinarii lui.

Mai coti o dată în capăt, dar tot nu o văzu.

— Nora, spuse el mai tare. Eşti aici?

Ea se ivi dinspre tufişuri chiar în faţă, aproape speriindu-l.

— Julius!

El răsuflă şi se opri în dreptul unui stejar mare.

— Slavă Domnului! Îmi făceam griji că trebuie să

trimit un batalion de oameni în căutarea ta.

— Am ieşit şi nu te-am văzut, spuse ea, şi se apropie mai mult. Aşa că am bănuit că ai luat-o deja spre grădini.

Nu conta că îi spusese că avea să o aştepte, că nu trebuia să hoinărească singură prin grădini. Avu sentimentul că Nora nu accepta să i se spună ce să facă. Îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Ei bine, ce facem acum?

Ea se postă în faţa lui şi ridică din umeri.

— Aşteptăm câteva clipe şi apoi ne întoarcem înăuntru.

— Separat sau împreună?

— Aşteptăm împreună, apoi intrăm separat în sala de bal. Tu n-ai mai avut niciodată o întâlnire clandestină?

— N-am avut niciodată un motiv să fiu secretos până astă-seară. Îi zâmbi ştrengăreşte şi îşi arcui sprâncenele. Toată purtarea mea clandestină este foarte publică.

— Spune asta bărbatul care n-a vrut să mă ţină necuviincios pe ringul de dans.

Zâmbetul lui dispăru.

— Chiar ţi-ar plăcea cu adevărat asta, un bărbat care să te pângărească în faţa unei camere pline ochi cu doamne şi domni?

Ea pufni şi îşi frecă braţele cu mâinile înmănuşate.

— N-am spus niciodată să pângăreşti. Să pipăi, da. Să pângăreşti, nu.

— Este acelaşi lucru pentru ei, iar tu ştii asta. Probabil i-ai dat bătăi de cap tatălui tău.

— De ce spui asta?

Ea făcu ochii mici spre el.

— Nu mi-l pot închipui decât ca pe un aristocrat perfect, care a încercat încontinuu să îşi salveze fiica de la dezastru.

— Ai greşi. Vreau să ştii că am fost o fiică şi o tânără-model în înalta societate. N-au existat dezastre – ei bine, cu excepţia unuia.

— Oh, trebuie să povesteşti despre asta!

— În niciun caz. Uită că am zis ceva.

Dădu să deschidă gura ca să o întărâte, dar un scârţâit pe pietrişul din apropiere îl prinse pe nepregătite. O privi în ochi pe Nora, care părea să îşi ţină respiraţia.

— Hei, cine este acolo? răsună o voce din spatele lor, paşii apropiindu-se.

Singurul lui gând fu să o protejeze pe Nora. Nimeni nu putea să o descopere acolo, singură cu el.

Fără să clipească, o apucă de mijloc şi o ridică spre el, sprijinind-o cu spatele de trunchiul copacului şi acoperind-o cu corpul lui. Mai era nevoie de un singur lucru ca să o facă să tacă.

Îşi aplecă iute capul şi o sărută.

*

Buzele lui Julius se apăsară pe ale ei, iar Nora încremeni, mintea ei încercând să priceapă ce se întâmpla. Într-o clipă se afla pe cărare, vorbind cu Julius, iar în clipa imediat următoare, el o lipise de un copac, sărutând-o pătimaş.

Sărutând-o. Julius o *săruta.* Pe gură.

Confuzia fu iute alungată de mişcările buzelor lui, care se modelau pe ale ei, încrezător şi sigur, de parcă o făcuseră de o mie de ori. Un val de căldură i se răspândi prin vene, un iureş lent de înflăcărare neaşteptată. Scoarţa îi intra în spate, dar abia dacă o mai simţea, în vreme ce degetele lui Julius se apăsau pe şoldurile ei, în timp ce o tachina ca să-i răspundă, convingând-o, îndrumând-o pe calea spre pierzanie. Ştia că era greşit, ştia că trebuia să pună punct. În schimb, se trezi sărutându-l înapoi.

Corpul lui masiv se cutremură şi mormăi un „da” gutural, răsuflă înainte să îşi încline capul şi să adâncească sărutul, atacându-i gura cu o hotărâre care îi slăbi genunchii. Îşi închise pleoapele şi se relaxă, se topi şi se scufundă într-o mare de senzaţii, iar pulsul începu să-i bată într-un ritm nebunesc. Uită de frig, de împrejurimile stranii, de toată societatea din New York care se afla la doar câţiva paşi depărtare. Avu nevoie de toată puterea că se ţină de el

şi să continue să respire.

Mâinile lui mari se avântară spre bustul ei, în timp ce limba lui îi tachină marginile buzelor. Ea deschise gura ca să îl lase înăuntru, iar el profită numaidecât, alunecându-şi limba printre buze şi împletindu-se cu a ei. Alunecoasă şi aspră, limba lui gustă cu o meticulozitate lentă, voită, de parcă savura acea experienţă a vieţii. Explorând. Descoperind. El o învălui pe de-a-ntregul, înăuntru şi în afară, ducând-o într-un paradis sigur, în care putea să fie acea femeie nouă, îndrăzneaţă şi senină, care se bucura de un sărut clandestin cu un bărbat care îi era aproape străin. Fără urzeli sau planuri, fără griji pentru viitor. Exista numai prezentul. Numai Julius.

— Hei, cine este acolo? spuse din nou ciudata voce.

Gura lui Julius se desprinse de a ei şi îi apăsă faţa direct în pielea caldă a gâtului. Îl auzi răspunzând tăios:

— Lasă-ne!

— Oh, Hatcher! Scuze! Credeam că este altcineva.

Pe nerăsuflate, ea încearcă să îşi limpezească gândurile. Julius o sărutase. Afară. În grădini. La balul Billings. Nasul îi era îngropat în gâtul lui. Trase adânc aer în piept. El mirosea divin, a păduri întunecate şi a condimente. De ce se aflau acolo? Ah, da, ea îi ceruse să se întâlnească pentru a provoca un scandal. Şi cineva tocmai îi prinsese în flagrant. Prin urmare, ar fi trebuit să îşi anunţe prezenţa. De ce era cu capul în nori? Cerule, sărutul acela îi zdruncinase creierul!

Inspiră adânc, îşi înălţă capul şi deschise gura.

— Aşteptaţi, domnule, spuse ea.

Mâinile îi eliberară brusc mijlocul. Julius se retrase şi îşi trecu degetele prin părul ciufulit.

— Nu te obosi. A plecat.

Se sprijini în palme de trunchiul din spatele ei ca să îşi păstreze echilibrul.

— A plecat? Dar era chiar aici acum o secundă!

— Ceva mai mult de atât, prinţesă. Oricum, nu mai poate să te audă.

Ruşinea şi furia începură să i se încolăcească în piept,

iar un tăvălug fierbinte de regrete înlocui furnicăturile resimţite cu câteva clipe înainte. Dumnezeule, tocmai se sărutase cu un bărbat care nu era Robert! Dragul de Robert, care tânjea după ea în Londra. Seara *nu* trebuia să decurgă aşa.

Ea se agăţă de indignare, un sentiment mult mai sigur, pe care nu trebuia să-l examineze şi să-l explice. Mai târziu, avea tot timpul pentru reproşuri de îndată ce apuca să asimileze cele întâmplate.

— Cum îndrăzneşti să mă săruţi? Singurul motiv pentru care am ieşit aici a fost ca să fiu descoperită, iar tu tocmai ai împiedicat asta!

El îşi ridică iute privirea spre ea, cu ochii albaştri îngustaţi.

— Nu, ai vrut să fii văzută când ieşi din sala de bal. Nu ţopăind singură cu un bărbat prin grădini.

— Nu prea poţi spune că ţopăiam. Nu s-ar fi întâmplat nimic necuviincios dacă nu mă sărutai.

— A fost singurul lucru la care am putut să mă gândesc ca să-ţi salvez reputaţia.

— Oh, să-mi salvezi reputaţia sărutându-mă? Serios, Julius! Îşi dădu ochii peste cap. Este cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Cu toate astea, este adevărat. Ştiam că oricine ne va prinde mă va recunoaşte, se va gândi la cel mai rău lucru şi va pleca. Exact ceea ce s-a întâmplat. Şi apropo… Cu plăcere!

El îşi îndreptă vesta, apoi lavaliera care se strâmbase. Ea făcuse asta? O înfuria şi mai tare gândul că îl pipăise.

— Nu-ţi mulţumesc! spuse ea. Eşti cea mai enervantă persoană. Planul tău ca să-mi salvezi reputaţia a fost să mi-o pătezi chiar tu?

— Nu se poate spune că sărutul ţi-a pătat reputaţia, Nora. Doar dacă nu cumva eşti cu adevărat inocentă, nu?

— Ştiu ce înseamnă să ţi se păteze reputaţia. Iar tu nu înţelegi un lucru: eu vreau să mi se păteze reputaţia!

— Nu, nu vrei. Ai încredere în mine. Scandalul este una, reputaţia pătată este o cu totul altă chestiune.

Ea îşi puse mâinile în şold.

— Nu ştiam că eşti expert în regulile impuse de societate, asta fiind prima ta incursiune în lumea bună. Ai vrea să-mi explici şi alte lucruri?

El răsuflă apăsat.

— Nu o să permit ca reputaţia ta să fie târâtă prin mocirlă. Sigur nu sunt un expert, dar ştiu că societatea nu vede cu ochi buni asemenea lucruri între cuplurile necăsătorite.

— Tu n-ar trebui să mă săruţi.

— De ce nu? Ai vrut să te pipăi pe ringul de dans. El ridică vocea, iar un roşu aprins începu să-l inunde peste marginea gulerului. De ce sărutul este mai rău?

— Pentru că eram singuri. Pipăitul era de ochii lumii prezente în sala de bal.

— Iar sărutul acesta a fost de ochii bărbatului care aproape că te-a descoperit aici.

Când ea îl privi încruntată, prea furioasă ca să mai vorbească, expresia de pe chipul lui se îmblânzi.

— Înţeleg ce ţi se întâmplă. Ţi-a plăcut sărutul nostru şi de asta eşti atât de supărată.

— Nu mi-a *plăcut* sărutul ăsta. M-ai luat prin surprindere şi ai profitat.

El făcu ochii mari şi scoase un sunet răguşit ce sugera neîncredere.

— Eu am profitat? Din cauza asta era limba ta în gura mea? Scâncetele delicate pe care le-ai scos sau felul în care degetele tale…

— Gata! Ea se avântă înainte şi îşi înfipse un deget în pieptul lui. Nu o să mai vorbim despre acest lucru. Ţine-ţi mâinile acasă şi nu o să mă mai săruţi niciodată, dar niciodată! Ne-am înţeles?

— Da. Şi nu este nevoie să intri în panică… N-am de gând să repet ceea ce tocmai s-a întâmplat, nu când eşti atât de nerecunoscătoare.

— La ce te aşteptai? Sunt fiica unui conte. Crezi că tresalt la ideea de a săruta un nimeni american?

Detestă cruzimea cuvintelor, urî felul în care sunară,

asemenea vorbelor spuse de snoabele de vază din înalta societate care puteau să taie în carne vie cu o singură silabă. Dar reacţionase pripit din pricina emoţiilor care i se învolburau în piept. Îl sărutase pe bărbatul acela şi se bucurase de fiecare clipă. Iar mojicul o ştia prea bine. Ce fel de femeie era? De ce nu îl respinsese? De ce nu se gândise imediat la Robert?

O durere îi străfulgeră chipul, înainte ca marginea buzei lui să se arcuiască în ceva ce aducea a zeflemea.

— Nu, bănuiesc că nu. Nu o să mai repet greşeala asta.

Se întoarse pe călcâie, se avântă pe cărare şi dispăru după colţ.

De îndată ce el nu se mai văzu, Nora se cutremură, toată bravada şi furia se risipiră şi o lăsară complet epuizată. Cum permisese să aibă loc sărutul acela? Ba, mai important, de ce nu îl oprise când îşi dăduse seama ce se întâmpla?

Se frecă la ochi cu vârfurile degetelor înmănuşate. Buzele îi erau încă umflate după întâlnirea cu gura lui Julius, iar spatele o durea din cauza scoarţei aspre. Momentan, trebuia să se întoarcă în sala de bal şi să uite de acel sărut. Altfel, vinovăţia avea să o mănânce de vie. Nu putea să povestească nimănui. Ce se întâmplase în grădini nu urma să se repete, iar Robert nu avea să afle niciodată. „Julius nu te-a sărutat pentru că şi-a dorit. Te-a sărutat ca să te protejeze”.

Dacă nu ar fi fost acel triumfător „da” pe care îl şoptise pe buzele ei, aproape că ar fi crezut asta.

*

Supărat şi frustrat, Julius intră apăsat pe uşa principală.

— Bună seara, Brandywine. Îi întinse bastonul şi jobenul. Îşi scoase mănuşile şi întrebă: Este ceva ce ar trebui să ştiu înainte să mă îmbăt praştie şi să mă bag în pat?

— Bună seara, domnule. Domnul Tripp vă aşteaptă în sala de biliard.

Fără îndoială, bând tot whisky-ul lui bun. Frank Tripp venise cu chestiuni legate de afaceri sau ca să pună întrebări despre logodnă? Prietenul lui fusese luat prin surprindere de veştile aflate în seara precedentă. Probabil Julius trebuia să îşi domolească mânia.

— O să văd ce vrea înainte să urc.

Pentru moment, Julius nu se mai gândi la faptul că era epuizat şi se grăbi prin casă până ce ajunse în camera de biliard. Prietenul lui juca singur pe masa masivă, lovind cu tacul lung bilele colorate peste postavul verde. Se întâlniseră în timp ce Tripp îşi termina studiile de drept, iar Julius încă îşi făcea un nume la bursă. Tripp prefera cuvintele, în timp ce Julius adora numerele, dar amândoi proveneau din familii modeste, cu istorie întunecată, şi amândoi apreciaseră profund viciile oraşului în tinereţe.

— Bună, Tripp.

Tripp ridică brusc capul cu păr castaniu şi îşi îndreptă spatele.

— Slavă Cerului! Plictiseala aproape că m-a făcut să pariez împotriva mea. Hai, oferă-mi o provocare!

— Hai să facem un joc rapid! spuse Julius, în vreme ce alese un tac lustruit de pe raft. Nu pot să stau treaz toată noaptea.

— Te obosesc toate dineurile şi petrecerile din înalta societate?

— Ceva de genul ăsta.

Tripp se apucă să adune bilele în triunghiul de lemn ca să înceapă jocul.

— Sau poate că logodnica ta frumoasă este cea care te oboseşte.

Subiectul apăru mai repede decât anticipase.

— Există vreo şansă să evităm orice discuţie despre logodnică?

— Nici măcar o şansă, răspunse Tripp cu un zâmbet strengăresc când Julius îşi scoase haina. Mor de nerăbdare să aud detaliile acestei aşa-zise logodne. Este motivul

pentru care îmi pierd seara de sâmbătă aici, nu la Tenderloin.

— Nu este o aşa-zisă logodnă. Este reală.

— Te rog, o spui de parcă n-aş fi fost prietenul tău cel mai bun în ultimul deceniu. Atunci te las în pace.

Scoase triunghiul de lemn, lăsând bilele într-un model perfect pe masă şi făcu un pas într-o parte.

Julius se apropie de marginea mesei, se pregăti şi îşi lăsă tacul să zboare. Izbi bilele de pe masă şi le împrăştie pe toate spre margini. Trei intrară în buzunarele mesei.

— Aşadar, de ce pretinzi că vrei să te însori cu englezoaica asta?

În loc să răspundă, Julius mai ţinti o dată şi lovi. Mingea rată buzunarul şi sări de pe masă. Se duse la bufet şi îşi turnă un pahar de whisky.

— Se ştie că nu poţi păstrezi un secret, Tripp.

— Adevărat, dar am păstrat multe dintre secretele tale de-a lungul anilor. Se dezlănţui cu o lovitură impresionantă, mingea lovi două margini şi ateriză într-un buzunar. Consideră că intră sub incidenţa secretului profesional! În calitate de avocat, sunt obligat să nu dezvălui ce-mi mărturiseşti.

Julius oftă. Poate că sprijinul prietenului lui era util la un moment dat. Îi povesti repede lui Tripp de întâlnirea cu Nora din noaptea aceea de la Sherry’s şi de înţelegerea făcută.

— Tatăl ei a trimis-o aici ca să-şi găsească un soţ potrivit, dar ea vrea să se întoarcă în Anglia cât mai curând cu putinţă… fără un soţ. A stabilit că eu sunt bărbatul care îl poate supăra cel mai tare pe conte, motivul pentru care va fi chemată acasă.

— Doamne, acum îmi doresc să nu fi lipsit din oraş de ziua ta de naştere! Tripp se încruntă şi se aplecă peste masă. Deci de ce l-ai supăra tu cel mai tare pe tatăl ei? Jumătate din tinerele din New York ar face orice ca să se mărite cu tine.

Julius înghiţi o gură de whisky. Făcu o grimasă, în timp ce focul îi alunecă pe gât şi prin vintre.

— Are un iubit în Londra, iar tatăl ei nu este de acord. Probabil omul nu face parte din clasa ei. Oricum, este dispusă să provoace un scandal care să îl facă pe tatăl ei să o cheme înapoi acasă.

— Ah, stratagema se îngroaşă! Băgă altă minge în buzunar. Stai, în primul rând, nu mi-ai zis de ce ai fost de acord cu planul acesta!

Julius nu răspunse imediat. Chiar dacă se bucura de secretul profesional în faţa avocatului lui, nu avea chef să scoată la suprafaţă povestea aceea întunecată. Alese să spună jumătate de adevăr.

— Am fost de acord când eram beat mort la petrecere.

Tripp râse atât de tare, încât rată următoarea lovitură. Continuă să chicotească până ce ajunse la masa din lateral, unde îşi aşeză băutura.

— Atunci, aşa îţi trebuie! Şi ea ce propune pentru scandalul ăsta? *In flagrante delicto?*

— Este un fel de a spune. În seara asta, a vrut să pară că plecăm de la bal pentru o întâlnire romantică undeva afară.

Când Julius rată şi următoarea lovitură, Tripp îşi propti tacul în podea şi se sprijini de el.

— Şi aţi făcut-o?

— Da, din păcate.

Tripp aşteptă să continue. Cum nu continuă, prietenul lui zâmbi compătimitor.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai încercat să o seduci.

Sărutul din grădini reveni în mintea lui Julius, cu fiecare secundă extraordinară şi delicioasă. Tânjea după ea şi acum, după apostrofarea verbală. Îl sărutase cu hotărâre şi ardoare, fără nicio şovăială. Cu atâta încredere, de parcă se gândise să îl sărute zile întregi, aşa cum se gândise şi el să o sărute.

Totuşi, nu putea să recunoască nimic de faţă cu Tripp.

— Nu fi ridicol! Nu poţi să seduci fiica unui conte prin grădini în timpul unui bal.

— Serios? Odată am văzut cum ai sedus-o pe fiica

guvernatorului în timpul antractului de la Opera Metropolitană. Ai dus-o într-un alcov…

— Este de ajuns… Apropo, a fost mai mult decât dornică.

Tripp se întinse să îşi ia băutura.

— Vai de noi, suntem supărăcioşi în seara asta! Cred că-mi place fata acestui conte.

— Dacă mai vrei să bei din whisky-ul meu, te-aş sfătui să o laşi mai moale. Înjură în barbă după ce ratăşi următoarea lovitură. Şi nu vreau un scandal.

— De ce nu? Nu te-a împiedicat niciodată vreunul.

— Acum este diferit. Este în joc reputaţia fiicei unui conte.

— Ah, îţi faci griji că o să te pomeneşti cu o nevastă dacă lucrurile o iau razna.

Nu chiar, pentru că oricum Julius nu avea să se lase forţat să intre într-o căsătorie. Dar Tripp nu trebuia să ştie exact motivul pentru care Julius trebuia să rămână în graţiile înaltei societăţi.

— Exact. Iar dacă îi distrug reputaţia, o să am multe de furcă cu lumea bună de ambele părţi ale oceanului.

— Hm. Aşadar, trebuie să născoceşti o modalitate prin care să-ţi împiedici logodnica să provoace un scandal câtă vreme ea este absolut hotărâtă să o facă.

— Da.

Acum, dacă se gândea, poate că trebuia să i se confeseze mai des lui Tripp. Inteligenţa iute a prietenului lui nu îl dezamăgise niciodată, creierul avocatului fiind capabil să despice firul în patru acolo unde Julius vedea doar fapte.

— Mă întreb dacă se poate ca sentimentele ei pentru iubitul din Londra să fie zdruncinate. Braţul lui Tripp se avântă, iar tacul lovi bila albă. Încă o minge ajunsă într-un buzunar. Aşa, o să vrea să rămână în New York.

— Alt bărbat, vrei să spui?

— Da, dar ar fi dificil să implici alt bărbat în situaţia în care este logodită cu tine. Asta înseamnă că tu trebuie să fii celălalt bărbat.

— Stai o clipă!

Tripp îşi îndreptă spatele şi zâmbi, făcând un semn cu mâna liberă spre Julius.

— Îmi place asta. Da, este exact ce ar trebui să faci. Flirtează cu ea, prinde-o în mreje, până când începe să se îndoiască de sentimentele ei pentru bărbatul de peste ocean. Pentru că, dacă ajunge să aibă sentimente pentru tine, nu o să mai fie atât de dornică să fie izgonită şi trimisă acasă.

— Asta mi se pare necinstit. Şi cinic.

— Bineînţeles că este, şi tocmai de aceea este ideea mea, nu a ta. O să meargă, îţi garantez. Şi ce e rău în asta? Ai sărutat-o deja, nu-i aşa?

Julius se gândi la încrederea cu care ea se topise în braţele lui şi îi răspunsese la sărut în seara aceea.

— Este greşit să o înşel.

Tripp aruncă o privire spre cer.

— Te rog. Te-am văzut seducând o chelneriţă pentru o halbă de bere în plus. Mai ţii minte când i-ai spus unei dansatoare că pleci a doua zi pe mare şi că ai nevoie de un ultim dans în libertate? Hai, prietene! Una sau două minciuni nevinovate par acceptabile.

Ideea era bună ca să câştige mai mult timp pentru investigaţii. Cu cât o ţinea mai mult pe Nora pe calea cea dreaptă, cu atât avea mai mult timp să frecventeze înalta societate şi să-i găsească pe investitorii tatălui lui. Dar planul lui Tripp avea un defect major.

— Nu vreau o soţie, Frank. Tu pui la bătaie exact lucrul pe care încerc să-l evit. N-are niciun sens.

Tripp începu să se plimbe, aşa cum făcea adesea când rezolva probleme juridice.

— Te-ai însura cu ea dacă i-ai distruge reputaţia?

— Nu.

— Iată! În public, eşti corect şi politicos. Nimeni nu o să ştie cum te porţi cu ea în privat. În câteva săptămâni, ori se întoarce la iubitul din Londra, ori descoperă că, până la urmă, nu şi l-a dorit cu adevărat. Oricum ar fi, tu îţi îndeplineşti obligaţia şi mergi mai departe. Toată lumea câştigă.

Totul părea atât de simplu când o spunea el! Totuşi, Julius ştia că şi cel mai bine gândit plan putea să meargă prost.

— O să mă gândesc la asta.

— Bun. Tot ce-ţi trebuie este un flirt discret şi inofensiv. Dacă îl iubeşte cu adevărat pe bărbatul ăsta din Anglia, poate că o să fie în stare să-ţi reziste.

De fapt, povestea chiar avea sens. Dacă sentimentele ei pentru tânărul acela erau de neclintit, atunci cei doi aveau să fie împreună, indiferent ce făcea Julius. Dar exista flirt inofensiv?

— Dacă ar fi să mă iau după expresia de pe chipul tău, ideea nu pare trasă de păr, spuse Tripp. Să mă ţii la curent cu evoluţia lucrurilor. S-ar putea să pun pariu pe rezultat.

— Încă n-am fost de acord. Şi fără pariuri! Eşti teribil la calculul probabilităţilor.

Tripp îşi termină băutura şi puse paharul pe masă.

— De asta te am pe tine. Şi, în cazul în care nu ţi-ai dat seama, tocmai te-am bătut. Să mai jucăm o dată? Cel care pierde trebuie să poarte un costum de satir la balul tău mascat de anul ăsta.

La naiba! Julius uitase de balul mascat de dinaintea Postului Paştelui, pe care îl organiza în fiecare an. Inspirat de sărbătorile de Mardi Gras şi de carnaval, la petrecere era obligatoriu ca toată lumea să poarte măşti şi costume colorate. Actorii şi dansatorii din oraş se impuneau întotdeauna detaşat, lăsându-se în voia desfrâului. Totuşi, sincronizarea nu putea să fie mai proastă.

— Nu sunt sigur că este înţelept să găzduiesc un bal mascat anul ăsta.

Tripp rămase cu gura căscată, cu o expresie surprinsă pe chip.

— Cum? Mereu găzduieşti un bal mascat!

— Sunt logodit. Fără scandaluri, ai uitat?

Tripp se uită lung, de parcă Julius îşi pierduse minţile.

— Ăsta nu este un eveniment pentru soţii şi logodnice, Hatcher. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru

reputaţia ei când noi dansăm cu fete pe jumătate goale la Gilsey House.

Julius oftă. Poate că lumea bună trecea cu vederea astfel de lucruri înainte de logodnă, dar acum nu mai era atât de sigur. Merita un asemenea risc o noapte de plăcere? Şi totuşi, chiar îi plăcea la nebunie acel bal mascat.

— O să mă gândesc la asta. El apucă brusc creta şi o trecu peste vârful tacului. Între timp, să mai jucăm o dată. Cel care pierde trebuie să acopere consumaţia câştigătorului la Sherry's pentru un an întreg.

— S-a făcut!

Capitolul 6

În dimineaţa de după bal, Nora coborî din birjă şi îl plăti la repezeală pe vizitiu. Mătuşa şi unchiul ei erau la slujbă, iar ea avea foarte puţin timp la dispoziţie înainte ca ei să se întoarcă acasă.

Ca să scape de supravegherea lor, susţinuse că avea o durere de cap, apoi pornise spre castelul înfiorător al lui Julius în clipa în care se văzuse singură.

O luă grăbită pe cărare, cu paşi hotărâţi, trecu peste şanţ, cu ziarele de dimineaţă în braţe. Bătu la uşa din faţă şi aşteptă. Într-un minut, panoul din lemn sculptat se deschise spre interior şi se ivi majordomul englez al lui Julius.

— Bună dimineaţa, milady.

— Bună dimineaţa. Intră fără să îi dea timp să o refuze. Trebuie să-l văd. Mă tem că e nevoie să-l trezeşti.

— Oh, domnul Hatcher şi-a început deja ziua, milady. Este în birou încă de la ora 8.

Ea încremeni în timp ce îşi scoase mănuşile. În biroul lui? De la 8? Duminică?

— Este ceva… neobişnuit?

— Nu, milady. Absolut deloc.

— Dar…

Îşi lăsă vocea să se stingă încet. Părea stupid să admită cu glas tare că îşi închipuise că el dormea în cea mai mare parte a zilei. La urma urmei, aşa făceau toţi craii din Londra, apoi se trezeau şi plecau împleticindu-se spre cluburile lor la ora cinei. „Vrei să spui că asta fac craii care şi-au moştenit banii, nu?”

Da, era în stare să înţeleagă faptul că un om care îşi câştigase propria avere putea să se comporte diferit. Cu siguranţă, Julius acorda prioritate muncii lui, având în vedere averea uluitoare pe care o adunase într-o perioadă scurtă. Deci nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Şi totuşi, era.

Oare când avea Julius să nu o mai surprindă?

— Excelenţa Voastră mă poate urma, spuse servitorul şi deschise uşa spre acelaşi salon de primire, văruit în roz, în care fusese invitată cu o săptămână în urmă. Să vă aduc ceva de băut?

— Nu. Nu o să stau prea mult.

— Prea bine. O să-l anunţ pe domnul Hatcher că Excelenţa Voastră se află aici.

El se retrase, închizând uşa în urma lui, iar Nora se aşeză pe marginea canapelei şi îşi scoase boneta. Trebuia să recunoască meritele decoratorului lui Julius. Spaţiul era elegant în comparaţie cu restul casei ostentative. Acolo, stucatura bogat ornamentată învăluia încăperea şi sublinia pereţii trandafirii. Mobilierul francez aurit era perfect aranjat. Un covor mare persan acoperea parchetul din lemn, iar draperiile de mătase împodobeau ferestrele uriaşe rotunjite, cu vedere spre Fifth Avenue. Elementul principal era o gravură ortogonală, sculptată în tavan, al cărei interior fusese pictat astfel încât să semene cu cerul şi norii.

Era un salon menit să impresioneze subtil vizitatorul în privinţa bunăstării proprietarului. Cum decorase diferitele case ale tatălui ei de-a lungul vremii, Nora avea o idee despre cât trebuia să fi costat totul şi era impresionată peste măsură.

Dacă era să se ia după mediul ambiant, putea să

creadă că Julius era un geniu al finanţelor. Era umil în lumina titlului, dar niciun om nu pleca de la nimic şi nu trăia în acest mediu fără să fie înzestrat cu o inteligenţă remarcabilă. Acesta era alt lucru în privinţa căruia se înşelase când îşi alesese logodnicul, dar acum nu mai putea să dea înapoi. Din păcate, erau nevoiţi să reziste împreună până la finele sezonului.

Dumnezeu ştia că o logodnă ruptă nu avea cum să îl şocheze pe tatăl ei. Pur şi simplu, urma să creadă că pusese ochii pe cineva mai bun. Nu, trebuia să rezolve situaţia cu Julius, să îl facă să înţeleagă că puteau reuşi doar dacă tatăl ei se opunea relaţiei şi o chema înapoi acasă.

Cel mai important era că nu mai trebuiau să se sărute.

Uşa se deschise, iar ea se întoarse. Apăru Julius, cu părul blond întunecat netezit pe spate, ca să îşi pună în valoare pometii sculpturali şi uluitorii ochi albaştri. Ochii aceia erau mult prea frumoşi când o priviră lung din colţul opus al încăperii, aşa că se concentră la restul corpului lui. Costumul cenuşiu se mula pe umerii laţi şi puternici şi o vestă de mătase de un bleumarin-închis îi sublinia pieptul puternic şi talia îngustă. Ea înghiţi în sec şi i se uscă gura când îşi aminti clipa în care se agăţase de corpul lui, senzaţia trezită de muşchii brăzdaţi şi fermi sub degetele ei.

„Tu eşti responsabilitatea mea, iar eu iau lucrurile în serios”.

De ce Dumnezeu fraza aceea îi făcuse inima să tresalte?

— Milady, spuse el, şi lăsă uşa uşor întredeschisă. Ai ieşit devreme azi. El îşi îndesă mâinile în buzunarele de la pantaloni şi înclină capul. S-a întâmplat ceva?

— Ai plecat de la bal. După… Nu reuşi să rostească acele cuvinte şi continuă: Când m-am întors înăuntru, deja te furişaseşi ca un hoţ pe timp de noapte.

Umerii lui se relaxară şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

— Nora, o spui de parcă încercam să te evit. Ceea ce ar fi ridicol, date fiind circumstanţele. O chestiune urgentă a necesitat atenţia mea. Asta este tot.

— Şi despre ce chestiune a fost vorba?

El se aşează pe scaun vizavi de canapea şi îşi netezi pantalonii.

— O chestiune de afaceri plictisitoare. Sunt sigur că n-ai vrea să asculţi asemenea detalii.

O chestiune de afaceri sâmbătă *la miezul nopţii?* Tâmpenii, cum spuneau americanii. Îşi ridică bărbia.

— Te-ai înşelat. Ador detaliile.

— Bine. Ieri i-am promis asistentului meu că revăd un contract şi am uitat. Trebuia să fie gata până în dimineaţa asta.

Un contract – nu sărutul – îl făcuse să fugă de la bal? Din încordarea maxilarului, îşi dădu seama că Julius era pregătit să cadă răpus de sabie pentru minciuna aceea. Nu avea sens să se certe cu el. Îi făcu un semn spre ziarele de dimineaţă, pe care le pusese pe măsuţă.

— Le-ai văzut?

— Da.

— Nu înţeleg. Tu apari mereu în ziare. În puţinul timp de când mă aflu în New York, ai fost menţionat de cel puţin patruzeci de ori.

— În paginile de afaceri, poate…

— Şi în paginile de bârfe. Unde ai luat la cină, cine era cu tine. Tu şi domnişoara Desmond sunteţi practic nelipsiţi! Dar despre logodna noastră, nimic. Nici măcar o singură menţiune. Ce facem greşit?

Julius se foi pe scaun şi îşi netezi pantalonii.

— Nu facem nimic greşit. Nu este corect să comparăm cele două situaţii. Domnişoara Desmond este foarte populară aici. Ea este una dintre cele mai cunoscute cântăreţe şi actriţe din America.

— Şi amanta ta.

— Nu mai este, dar, da, a fost şi asta.

Aşadar, îşi încheiase relaţia cu domnişoara Desmond. Asta da veste! Pe de o parte, se simţi uşurată, dar pe de

altă parte, fu îngrozită de senzaţia aceea de uşurare. De ce să nu aibă o amantă? Ea şi Julius erau parteneri de afaceri, nimic mai mult. Ceea ce nu explica de ce gândul că el ar putea fi cu altă femeie îi întorcea stomacul pe dos.

Îi privi în treacăt gura, buzele acelea pline, care o răvăşiseră cu o noapte în urmă. „Ţi-a plăcut să-l săruţi, Nora, recunoaşte!”

Nu. Nu recunoştea nimic, iar întreg episodul trebuia şters din mintea ei. Petrecuse suficient timp gândindu-se la sărutul din seara precedentă.

— Iar locurile pe care le alegeam cu domnişoara Desmond erau menite să atragă atenţia, continuă Julius. Artiştii îşi doresc notorietate.

„Locuri menite să atragă atenţia”. Nora se opri, iar mintea ei asimilă detaliul. Da, sigur, aceea era diferenţa! Nu îşi gândise planul în amănunt. Evenimentele din lumea bună erau previzibile şi nu prea meritau să fie menţionate în ziare. Acolo exista un oraş întreg, cu destinaţii groaznice şi imorale, perfecte pentru o ieşire scandaloasă.

— Care sunt locurile acestea?

— Ei bine, ar fi Haymarket. Delmonico’s şi Sherry’s, desigur. Box fără mănuşi. Curse de biciclete. Curse de cai la Sheepshead Bay. Ei îi plăceau şi berăriile germane în aer liber.

Haymarket era o sală de dans absolut scandaloasă din cartierul Tenderloin. Fiica unui conte nu ar fi vizitat-o niciodată, dar niciodată! Însă noua Nora Parker s-ar fi dus acolo în pas alergător.

— Toate sună extraordinar de interesant.

Chipul lui chipeş căpătă un aer prudent.

— Nu-mi place privirea asta. Ce pui la cale?

— Cred că este evident, nu-i aşa? Şi noi doi o să vizităm aceste locuri. Atunci, ziarele vor începe să ne menţioneze, iar vestea o să ajungă la urechile tatii.

— Ia stai puţin, zise el şi se ridică să se plimbe prin încăpere. Majoritatea acestor locuri se află în cartiere periculoase, deloc potrivite pentru o lady britanică. Lasă scandalul! Ţi-ai putea distruge reputaţia.

— Tocmai de aceea vii tu cu mine. Ca să-mi oferi protecţia ta.

— Nu, în niciun caz. Îşi puse mâinile în şold, iar umerii îi deveniră rigizi şi neînduplecaţi sub croiala fină. Chiar dacă aş putea să te protejez, în locurile acestea se întâmplă lucruri pe care nicio femeie de familie bună n-ar trebui să le vadă vreodată.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru sensibilităţile mele. Nu-ţi dai seama? Asta este un plan absolut perfect.

— Mă rogi să te tratez ca pe o amantă, Nora. Este imposibil. Schiţă un gest cu mâna spre corpul ei. Şi nepotrivit. Uită-te la tine!

— De ce? Ea aruncă o privire spre rochia de zi galbenă, perfect călcată. Se mula pe formele ei fără să dezvăluie prea multe şi îi sublinia culoarea pielii. Ce este în neregulă cu modul în care mă îmbrac?

— Nimic pentru fiica unui conte. Eşti perfect aranjată. O amantă se îmbracă absolut diferit.

— Cum anume mai exact?

El lăsă mâna jos deznădăjduit.

— Nu ştiu. Se îmbracă altfel, ca să atragă.

Mândria ei de femeie se simţi puţin afectată. „Nu te consideră atrăgătoare”. Nu îi spusese acelaşi lucru după sărutul din seara precedentă? „Nu-ţi face griji, n-am de gând să repet ceea ce s-a întâmplat”.

Ei bine, nici ea. Erau parteneri în acea logodnă falsă. Era timpul să se comporte ca atare.

— Bine. Pot să fac asta. Ce altceva mai face o amantă?

Julius nu putu să se abţină. Îşi arcui una dintre sprâncene de parcă spunea: „Serios”?

O îmbujorare delicată se desena pe gâtul ei, ceea ce însemna, evident, că nu trebuia să îi spună pe litere. Se întrebă din nou dacă era inocentă. Bănuia că bărbatul din Anglia îşi permisese anumite libertăţi şi tocmai de aceea era hotărâtă să se întoarcă la el. Femeile, mai ales cele din clasa Norei, erau învăţate să îşi păstreze virginitatea până

la căsătorie. Era puţin probabil să fi renunţat la ea fără să aibă sentimente serioase. Oricum, trecutul ei nu era treaba lui.

Totuşi, nu putu să nu se întrebe dacă îl sărutase pe puştiul englez aşa cum îl sărutase pe el cu o noapte în urmă.

— Mă refeream la altceva în afară de *asta,* bineînţeles, adăugă ea.

El răsuflă şi îşi strânse podul nasului între două degete. Ziua nici nu începuse bine şi deja tânjea să bea o tărie.

— Asta este o conversaţie ridicolă…

Ea îşi strânse mâinile rugător.

— Hai, Julius, am nevoie de ajutorul tău! Tu ştii locurile astea. Du-mă într-unul sau două ca să dăm naştere unor bârfe.

— Ce-mi ceri tu o să mă izgonească din lumea bună la zece secunde după ce te las să intri în locurile astea.

— Ba nu. Lumea bună este foarte iertătoare cu bărbaţii şi cu escapadele lor, iar pe tine te-a acceptat. Am văzut cum ai interacţionat aseară cu domnii. Abia aşteptau cu toţii să-ţi atragă atenţia.

— Pentru sfaturi legate de acţiuni, Nora. Nu pot spune că mă invită chiar la cină. El micşoră distanţa dintre ei ca să îi vadă mai bine ochii. Spune-mi de ce este atât de important să te întorci în Anglia. Povesteşte-mi despre tânărul care te aşteaptă.

Gura ei se rotunji a mirare şi o auzi trăgând iute aer în piept. Îl credea prost? Chiar dacă o surprinsese, Julius nu spuse nimic. În afaceri, cel mai important avantaj în timpul unei negocieri era tăcerea. Din experienţa lui, relaţiile cu oamenii nu erau cu nimic diferite.

— De ce crezi că există un bărbat? întrebă ea în cele din urmă.

Nu trebuia să îi spună că Beatrice Cortland îi confirmase bănuiala cu seară înainte. Indiferent de motiv, doamna nu îi mărturisise nepoatei ce ştia, iar Julius nu vedea niciun motiv pentru care să intervină.

— Pentru că îmi plac enigmele şi sunt destul de bun la pus piesele împreună. Îşi lovi tâmpla cu un deget. Lucrurile trebuie să se aşeze aici, altminteri nu sunt mulţumit. Şi este limpede că din cauza asta eşti atât de nerăbdătoare să te întorci acasă, ca să nu mai vorbim că eşti îngrozită de ce s-a întâmplat aseară.

Cu o încruntătură, ea se îndepărtă câţiva paşi şi îşi trecu degetele peste spătarul scaunului din lemn.

— Bine. Există un bărbat. Tatăl meu nu este de acord cu el, motiv pentru care am fost trimisă aici.

Îl deranja certitudinea că alt bărbat se bucura de afecţiunea Norei. Îşi spuse că simţea asta pentru că o plăcea pe Nora, pentru că o găsea curajoasă şi distractivă. Merita să fie fericită cu un bărbat care să o merite cu adevărat, nu cu un laş smiorcăit care îl lăsase pe tatăl ei să îi despartă.

Dar bănuia că se putea ca supărarea să fie provocată de cu totul altceva.

— Cine este?

Ea îi evită privirea.

— Numele lui este Robert şi e artist.

Julius îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în râs. Normal că tatăl ei nu era de acord. Julius şi-l imagină pe tânăr: un tip sensibil, cu părul negru, care scria sonete despre forma urechii ei, în timp ce visa la zestrea Norei. Dumnezeule! Ea chiar credea sincer că o aştepta o viaţă fericită până la adânci bătrâneţi cu băiatul acela?

— Permite-mi să ghicesc, spuse el tărăgănat. Un artist *chinuit.*

Nora îşi ridică bărbia, cu coloana foarte dreaptă, iar Julius ştiu că atinsese un punct sensibil. Femeia nu era proastă; trebuia să ştie care era averea familiei şi că statutul ei atrăgea tot felul de derbedei şi de pierde-vară.

— Robert a studiat. Este pictor şi şi-a căutat o ucenicie în ultimul an.

Nu îl lăsă inima să îi spună că, de fapt, *căutarea unei ucenicii* era un mod politicos de a spune *căutarea unei protectoare bogate.* Dumnezeu chiar îi zâmbise dragului

Robert în ziua în care se întâlnise cu Lady Nora! Chiar era atât de naivă?

Toate acele lucruri nu erau treaba lui Julius, cu excepţia indiferenţei flagrante de care Nora dădea dovadă faţă de reputaţia ei. Nu avea nici cea mai mică dorinţă de a rămâne în graţiile societăţii; singurul ei scop era să se întoarcă în Londra.

„Dacă ajunge să aibă sentimente pentru tine, o să-şi dorească să rămână în New York”.

Mintea lui chibzui asupra acelui gând viclean. Cel puţin, putea să renunţe la toate aiurelile legate de vizita la Haymarket şi Tenderloin. Julius ar rămâne în lumea bună ca să descopere indicii despre partenerii de afaceri ai tatălui lui, cu o Nora plăcută alături. Cele nouă săptămâni rămase aveau să treacă, iar el urma să fie liber de logodnă. Moment în care Nora fie se întorcea la artistul ei ca să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, fie îşi găsea un nou soţ, pe care să îl iubească cu adevărat.

„Implică-te într-un flirt inofensiv!”, îşi spuse el. Atâta tot. Suficient cât să aprindă scânteia unei atracţii care să o determine să îşi pună la îndoială ataşamentul faţă de Michelangelo în devenire. Dumnezeu ştia că să o sărute sigur nu avea să fie o povară.

— Vrei să mergi prin toate locurile astea prin care am dus-o pe domnişoara Desmond?

— Da, vreau. Ai fi de acord să mă duci?

El se apropie mai mult. Nuanţele de verde şi auriu licăriră în ochii ei căprui în lumina de deasupra capului.

— Nu chiar. Vreau să văd dacă te descurci.

Ea îşi drese glasul, dar nu se mişcă. Două pete de culoare i se iviră în obraji.

— Să mă descurc cu ce?

Ridicând mâna, el îi urmări cu vârful degetului linia netedă a maxilarului. La naiba, pielea ei era fină, la fel de fină cum îi fuseseră buzele cu o seară în urmă. Căldura i se strecură prin vene, iar de acolo ajunse direct în vintre.

— Dacă sunt de acord să te duc prin locurile astea, o să fii în stare să te amesteci printre celelalte femei uşoare?

Asta nu este Londra, scumpo! Aici suntem în New York City, iar noi putem să mirosim o minciună de la un kilometru depărtare.

Ea îl privi lung şi cu îndrăzneală, cu ochii aţintiţi unul spre celălalt, iar buzele ei se întredeschiseră, pe măsură ce i se înteţi răsuflarea. Ceasul de pe poliţă bătea într-un ritm constant, deşi abia dacă mai putea să îi audă ticăitul peste bătăile nebuneşti ale inimii lui. *Bum, bum, bum.*

Apoi ochii ei alunecară spre gura lui şi dădu să îşi umezească buzele cu vârful limbii. Aerul din cameră dispăru, iar plămânii lui se umplură de căldură şi dorinţă. Dumnezeule, voia să o sărute chiar acolo, să îşi simtă corpurile apăsate unul pe celălalt! se gândea şi ea la acelaşi lucru?

Deodată, ea îi îndepărtă mâna şi se retrase.

— Nu trebuie să-ţi dovedesc nimic. Dacă refuzi să mă iei, o să mă duc singură. Sau o să găsesc pe altcineva care să mă însoţească.

Dorinţa se transformă iute într-o apăsare necunoscută în piept.

— Nu, nici să nu te gândeşti! Nu poţi să umbli brambura cu alt bărbat. Ba, mai mult, dacă te duci singură, te pui într-un pericol incredibil.

Ea se duse la canapea şi îşi luă pelerina lăsată acolo mai devreme.

— Julius, tu nu eşti nici soţul meu, nici tatăl meu. Nici măcar nu eşti un logodnic adevărat. Îmi este greu să-mi închipui o situaţie în care să fie nevoie să-ţi urmez indicaţiile.

El îşi încleştă maxilarul. Toate fiicele de conţi erau atât de îndărătnice şi de încăpăţânate? Atât de imposibil de iraţionale şi de înnebunitoare? Nu putea să umble singură prin mlaştina oraşului şi nici nu voia să o vadă hoinărind cu vreun alt amic într-un loc atât de sordid şi cu proastă reputaţie. La naiba!

„O ieşire n-are ce rău să facă. Poţi să o împiedici să facă ceva scandalos. Flirtează cu ea! Să îl uite pe Robert artistul”.

Ea aproape că ajunsese la uşă când el încetase să se certe cu sine.

— Aşteaptă, strigă el, iar ea încremeni, cu mâna pe clanţă. Te duc eu. O singură dată, la Haymarket.

Când se întoarse spre el, forţa zâmbetului aproape că îl îngenunche.

— Mulţumesc, Julius! Ştiam că o să gândeşti raţional.

Raţiunea nu avea aproape nimic de-a face cu ce experimenta el în clipa aceea. Nu, el era complet neînduplecat, aluneca pe versantul unui munte îngheţat, în timp ce se apuca disperat de ramuri ca să încerce să se salveze. Spera numai să nu ajungă să îşi regrete decizia.

— Cu plăcere.

— Dar am o rugăminte.

El strânse din buze. Nu se simţea deloc generos. Discuţia se desfăşurase deja conform planului, iar acum mai avea o rugăminte?

— Care anume?

Ea pocni din degete.

— Gata cu săruturile! Gata cu ţinutul de mână! Gata cu privirile lungi şi adânci! Gata cu flirtul!

El îşi înăbuşi un râs sugrumat şi ridică privirea în tavan. Îi citise gândurile? Pentru că era exact ceea ce plănuise să facă. La naiba!

— Crezi că mi-am pus în minte să te seduc?

— Sunt convinsă că nu, dar prefer să fie limpede cum stau lucrurile între noi.

— Şi cum stau?

— Prieteni, bineînţeles. Atât. Ştii că sentimentele mele sunt deja în altă parte, iar tu ai… doamne. Nu există niciun motiv pentru care vreunul din noi să gândească altfel.

— Nu există?

— Nu, evident că nu. Suntem parteneri într-o înţelegere cu avantaje reciproce. Nu văd de ce am distruge asta cu complicaţii emoţionale încurcate.

Complicaţii emoţionale încurcate? Era numele pe care aristocraţii britanici îl dădeau sărutului? Totuşi, trebuia să o liniştească. Nu îi era de folos ca ea să fie tot timpul cu

garda sus. Se chinui să schiţeze un surâs prietenos.

— Sunt de acord. Nici mie nu-mi plac foarte mult complicaţiile emoţionale. Îi întinse mâna. Prieteni.

Ea se întinse şi îi strânse mâna.

— Prieteni.

Dragul meu Robert,

Robert, dragostea mea.
Robert, scumpule...

Nora şterse formula de introducere, apoi mototoli bucata de hârtie. O azvârli în focul care ardea în şemineu, unde se alătură celorlalte hârtii deja aruncate. Scrisorile pentru Robert erau, de obicei, pline de emoţie, dar fiecare variantă scrisă după balul Billings fusese o grămadă plictisitoare de aiureli. Din motive necunoscute, nu reuşea să găsească entuziasmul necesar.

Din cauza afurisitului de sărut! De aproape cinci zile, îmbrăţişarea îi atârna ca un nor negru deasupra capului. O parte din ea îşi dorea să-i mărturisească trădarea lui Robert, dar alungase acel gând. După cum explicase Julius, sărutul fusese modul de a nu fi descoperită. Nimic mai mult. Se lăsaseră purtaţi de moment, şi amândoi promiseseră că episodul nu avea să se repete. El îi strânsese mâna şi gata.

Erau prieteni. Şi, chiar dacă i se părea atât atrăgător, cât şi interesant, ea avea de gând să păstreze o distanţă decentă între ei. Iar Julius era mai încăpăţânat decât Robert, care nu se certa şi nici nu o dezaproba vreodată, cum îi plăcea lui Julius. Ea şi Robert gândeau la fel, lucru care deseori chiar o speria, iar vestea sărutului l-ar fi rănit absolut inutil.

O bătaie uşoară în uşă fu urmată de vocea mătuşii ei.

— Draga mea, eşti ocupată?

— Nu, deloc. Te rog, intră!

Ea îşi îndesă iute hârtiile de scris sub pernele de pe pat.

Mătuşa ei deschise uşa dormitorului.

— Au venit câteva scrisori cu curierul de dimineaţă. Avea în mână un teanc de hârtii. Trebuie să ai foarte mulţi prieteni la Londra care-ţi duc dorul.

Nora schiţă un zâmbet şi luă pachetele de scrisori. De când izbucnise scandalul în Londra, singurele scrisori pe care le primea erau de la Robert şi de la Eva.

— Mulţumesc.

Aşeză teancul pe pat.

— Apropo, am veşti de la tatăl tău.

Nora se îndreptă, iar speranţa îi înflori în piept. Tatăl ei nu îi mai scrisese de când sosise la New York. Era greu de crezut că ar fi auzit atât de repede de logodnă, dar poate că decisese să o cheme acasă oricum.

— Ce a avut de spus?

— Chiar nimic important. Doar noutăţi despre parlament şi programul lui.

Noutăţi despre programul lui? Dezamăgirea îi împovără inima. Totuşi, se forţă să întrebe:

— Vreun mesaj pentru mine?

— Nu, răspunse mătuşa ei, iar compasiunea i se citi în privire. Dar el nu este genul care să stea la palavre, draga mea. Ştii asta.

Da, Nora ştia prea bine. De câte ori nu încercase la micul dejun să îl antreneze într-o conversaţie, în timp ce el se uita peste ziarele de dimineaţă? De câte ori nu citise seara în biroul lui doar ca să se afle în aceeaşi cameră, în timp ce el îşi verifica documentele de pe masa de scris? De câte ori nu ratase el zile de naştere, trimiţând, în schimb, un cadou prin secretar?

Aşa că de ce era surprinsă că o ignorase acum?

„Pentru că eşti proastă, de asta!”

Singurul lucru care îi atrăsese atenţia fusese descoperirea fiicei sărutându-se cu un bărbat pe canapeaua dintr-un salon la un dineu. Iar Nora bănuia că ar fi ignorat şi acea întâmplare dacă nu ar fi fost înconjurat de o mână de amici parlamentari.

Ea lăsă deoparte durerea şi întrebă:

— A fost dintotdeauna atât de închis, chiar şi când era copil?

Mătuşa ei se aşează pe marginea patului Norei şi se făcu comodă.

— Nu a fost niciodată sociabil, dacă la asta te referi. Fiind conte, ei bine, ştii responsabilitatea care vine la pachet cu titlul. Şi l-a moştenit destul de tânăr, după ce tatăl nostru a murit. Îmi pare rău că sărmanul Bertrand n-a avut niciodată o copilărie normală, indiferent ce însemna pentru băieţii englezi la vremea aceea.

— Aş vrea să-mi amintesc mai multe din perioada în care mama încă era în viaţă.

— Era minunată, ca tine, iar Bertrand o iubea la nebunie. Cred că a fost distrus când a murit, din câte am auzit. Părea să se retragă tot mai mult în el. Îmi doresc să mă fi oferit atunci să te aduc la New York. Poate că nu ai fi fost aşa de singură.

— N-am fost singură, spuse Nora. Au fost slujitorii. Vecinii. Mi-am făcut câţiva prieteni de vârsta mea. Şi obişnuiam să fac voluntariat la azilul de copii orfani.

Aşa îl întâlnise pe Robert. El crescuse la azil şi revenea adesea ca să-i înveţe pe băieţii tineri să picteze. Lui Robert nu îi fusese frică să îi vorbească, nu fusese intimidat de titlul sau de statutul ei. El fusese interesat de *ea.*

Mătuşa Bea se întinse şi o bătu uşor pe braţ.

— Ei bine, atunci nu o să mă mai cert că te-am lăsat cu tatăl tău. Iar acum eşti aici, asta contează.

Nora zâmbi şi încercă să nu se simtă vinovată pentru disperarea cu care îşi dorea să se întoarcă în Anglia. Mătuşa îşi exprimase în repetate rânduri bucuria că avea şansa să petreacă timp cu ea, iar Nora era ocupată să facă planuri şi urzeli ca să plece din New York. Inclusiv ieşirea din seara aceea la Haymarket cu Julius, pentru care trebuia să plece pe furiş din casă de îndată ce mătuşa şi unchiul ei se retrăgeau.

„Nu mă simt prost că vreau să-mi aleg eu soţul. Nu mă simt prost că îl iubesc pe Robert”.

Ea culese un fir de aţă de pe pat.

— Crezi că tata o să fie de acord cu Julius?

— Dacă eşti fericită, atunci nu mi-l pot închipui pe tatăl tău opunându-se relaţiei. La urma urmei, domnul Hatcher nu este un vânător de zestre.

Cuvintele mătuşii îi amintiră de amuzamentul lui Julius când ea îi povestise despre Robert. „Permite-mi să ghicesc. Un artist chinuit”. Simţi că ia foc. Robert *nu* era vânător de zestre. În primul rând, nu abordaseră niciodată subiectul averii familiei ei. Dragostea lui pentru ea era sinceră – nu un plan de a prinde în mreje fiica unui conte. Julius o credea atât de proastă încât să nu ştie care era diferenţa?

— Într-adevăr, ar fi şi asta, murmură ea când îşi dădu seama că mătuşa ei o privea lung. S-ar părea că Julius are mai mulţi bani decât Dumnezeu.

Mătuşa ei chicoti.

— Foarte posibil. Mai important de atât este că, trăind dincolo de ocean, tatăl tău nu va fi auzit despre cele mai nebuneşti isprăvi ale domnului Hatcher.

Nu şi dacă Nora reuşea să se ocupe de această chestiune. Îşi dorea ca tatăl ei să audă de fiecare nelegiuire şi moment scandalos din viaţa lui Julius. Cu cât erau mai scandaloase locurile pe care le frecventau împreună, cu atât era mai mare şansa să apară în ziare. Tatăl ei avea să fie indignat şi, fără îndoială, urma să îşi dea seama ce idee groaznică avusese când hotărâse să o trimită la New York.

— Te simţi în stare să faci vizite în după-amiaza asta? o întrebă mătuşa ei. Sunt câteva pe care ar trebui să le onorăm, inclusiv familia Appleton. M-am gândit că poate vrei să te vezi cu fiica lor, Kathleen. Am observat că aţi vorbit aseară la bal.

— Oh, da! Norei îi plăcu ideea. Asta mi-ar plăcea foarte mult.

— Foarte bine. Mătuşa Bea aruncă o privire spre ceasul de pe poliţă. Mai avem în jur de o oră înainte să plecăm. Te las să-ţi citeşti corespondenţa.

— Mulţumesc, mătuşă Bea. Pentru tot.

Vorbea serios. Mătuşa ei îşi deschisese casa şi inima

pentru nepoata pe care abia dacă o întâlnise. Nora nu avea să uite de bunătatea mătuşii ei nici după ce se întorcea în Anglia.

— Plăcerea este de partea mea. O să vezi. Mătuşa Bea o bătu uşor pe umăr pe Nora. Totul o să se rezolve. O să facem din tine o adevărată newyorkeză.

După ce plecă mătuşa ei, Nora căută printre scrisori şi o deschise mai întâi pe cea mai recentă trimisă de Robert.

Poemul de la început o făcu să zâmbească. Începuse fiecare vers cu câte una dintre literele numelui ei. Pentru litera O, scrisese „Onestă şi de nădejde, frumuseţea ei nepământeană". Nepământeană părea o descriere stranie, dar nu se plângea. Cu siguranţă, intenţia conta în arta de a face curte.

La jumătatea scrisorii, i se tăie răsuflarea. Nu, nu, nu! Cum? Se aşeză brusc pe marginea patului şi reciti cuvintele.

„Contele mi-a făcut ieri o vizită. A fost o întâlnire civilizată şi cred că m-a crezut când i-am spus că n-am păstrat legătura. Ca întotdeauna, număr minutele până când te vei întoarce în siguranţă în braţele mele".

Tatăl ei întrebase dacă ea şi Robert ţinuseră legătura. De ce? Ba, mai important de atât, cum aflase unde locuia Robert? Verifică data scrisorii şi văzu că fusese scrisă cu trei săptămâni în urmă.

O străbătu un fior rece.

Trebuia să se întoarcă în Anglia.

Curând.

Capitolul 7

Întunericul învăluia oraşul, în vreme ce trăsura se îndrepta spre periferie, îndepărtându-se de conacele luminate de pe Fifth Avenue şi mergând în direcţia sordidului cartier de distracţie cunoscut sub numele de

Tenderloin. Julius ştia că îşi pierduse minţile de-a binelea când fusese de acord cu un asemenea plan. De ce nu putea să o refuze pe această femeie?

Iar ea părea foarte mulţumită de sine, mai să sară din locul de alături în încântarea ei, urmărind cu ochii mari, fascinată cum înainta trăsura. Îşi dori brusc să afle mai multe despre ea. Să îi ştie secretele. Bănuia că fusese cocoloşită la Londra, până când tatăl ei o trimisese departe de casă.

— Cum v-a descoperit?

Ea tresări la întrebarea pusă dintr-odată.

— Cine?

— Tatăl tău. Ai spus că nu este de acord cu Robert. Cum a aflat de aventura voastră?

— Nu este o aventură, răspunse ea tăios.

El nu avea nici cea mai mică dorinţă să se lanseze în vreo ceartă prea curând în seara aceea, aşa că ridică mâinile.

— Nu voiam să te jignesc. Nu era destulă lumină în trăsură ca să vadă expresia de pe chipul ei, aşa că insistă. Cum a aflat tatăl tău de *relaţia voastră profundă* şi *plină de iubire?*

Ea îşi drese glasul. De două ori. Ceea ce îl făcu pe Julius să se apropie puţin mai mult de locul ei, fiind cuprins de curiozitate. În cele din urmă, ea răspunse:

— Am făcut în aşa fel încât el şi câţiva dintre colegii lui parlamentari să ne descopere împreună într-o seară.

Julius rămase cu gura căscată în timp ce încercă să pună cap la cap informaţiile.

— Tu şi Robert aţi fost descoperiţi sărutându-vă… în faţa unui grup de lorzi britanici înţepaţi?

— Cam aşa ceva.

El ignoră enervarea din răspunsul ei şi îşi lăsă capul pe spate, cu un hohot de râs.

— Oh, Doamne! Trebuie să se fi simţit umilit.

— Cine, Robert?

— Tatăl tău. Ca fiica lui să dea dovadă de o asemenea lipsă de respect chiar sub nasul lui, în faţa amicilor? Nu este

de mirare că te-a trimis în America.

— Am fost nevoită să o fac. Fustele ei foşniră când îşi îndreptă spatele pe bancheta din catifea. Dacă era singur, se putea să ignore momentul.

Adevărat, dar niciun bărbat nu voia ca intimităţile fiicei lui să îi fie aruncate aşa în faţă. Julius nu îşi dorea să aibă copii, dar până şi el ştia acest lucru.

— Şi ce credeai că o să se întâmple când te descoperea?

Ea îşi ridică din umeri şi îşi netezi pelerina.

— Ce face orice tată când fiica lui este prinsă cu un bărbat cu care nu este căsătorită.

— Ei bine, planul ăsta a eşuat sigur, spuse el cu un chicot.

— Evident. Şi sunt atât de încântată să-ţi ofer motiv de distracţie!

Julius încercă să îşi înăbuşe veselia. Cu siguranţă, era sigur un punct sensibil pentru ea, chiar dacă planul ei fusese, în cel mai bun caz, nesăbuit.

— Îmi cer iertare. Eşti apropiată de tatăl tău?

— Se ştie că, în general, copiii aristocraţiei britanice nu sunt sufocaţi de afecţiune părintească.

— Aşadar, el te-a ignorat?

— Nu este nevoie să mă zugrăveşti ca pe un personaj tragic. Am avut mai multe avantaje decât cei mai mulţi. Şi părinţii tăi? Ai spus că mama ta trăieşte în nord.

Julius nu scăpă din vedere schimbarea rapidă de subiect.

— Da. Locuieşte cu sora mea, Agatha. Tatăl meu a murit când eu aveam 13 ani.

— Mai ai alţi fraţi?

— Clarissa, dar ea s-a mutat la Chicago cu ani în urmă. Eu mă duc în nord o dată sau de două ori pe an.

— Ele vin vreodată la New York?

— Nu, niciodată.

Mama lui nu îl vizitase nici măcar o dată de când plecase. El o invitase de nenumărate ori, dar ea găsise mereu scuze. Îi luase ceva vreme până să îşi dea seama că

era stânjenită de casa şi de bogăţia lui.

Trăsura încetini când ajunseră pe Thirtieth Street. O mare de oameni se adunase pe colţ, în faţa celebrei săli de dans – un termen folosit într-un sens prea amplu, având în vedere activitatea care se desfăşura la etajul doi. Se mai întrebă o dată dacă era în toate minţile fiindcă acceptase un asemenea demers.

— Să rămâi cu mine, îi spuse el Norei. Să nu te pierzi prin mulţime ori să te desparţi de mine şi în niciun caz să nu te duci la etajele superioare! se gândi la alcovurile cu perdele gândite pentru întâlniri ascunse. Sau pe balcon.

Ochii ei mari studiară clădirea cu trei etaje intens luminată. Muzica şi discuţiile pluteau în aer, semne ale forfotei pe care te puteai aştepta să o găseşti înăuntrul zidurilor.

— Este mereu aşa de animat? întrebă ea fără să se întoarcă de la geam.

— Da. Este animat ori de câte ori este deschis.

Zona era una dintre celebrele destinaţii de divertisment din oraş, cu saloane, locuri în care se fuma opiu, bordeluri şi restaurante, toate înghesuite unele lângă altele. Viciile erau de găsit oricând la orice colţ de stradă. Cu siguranţă, el şi prietenii lui o dovediseră de-a lungul anilor.

Uşa trăsurii se deschise. Julius cobori, apoi o ajută pe Nora.

— Poate că ar trebui să-ţi pui gluga pelerinei, sugeră el. Doar până ce intrăm.

„Şi ajungem undeva într-un colţ, în siguranţă şi departe de mulţime”.

— De ce?

Nu putu să îi dezvăluie adevăratul motiv: o încercare disperată de a-i proteja reputaţia. Aşa că alese să mintă.

— Nu este ceva neobişnuit să vezi băuturi aruncate pe aici. N-ai vrea să fii udată cu whisky.

— Oh!

Ea îşi trase gluga pe cap, îşi acoperi astfel părul şi îşi ascunse chipul. Apoi îl luă de braţ şi se îndreptară spre uşa

principală. O orchestră mare interpreta o melodie vioaie, cântecul de sirenă al decăzuţilor care frecventau cartierul păcatelor, decăzuţi ca el. De-a lungul anilor, şi el fusese ademenit de multe melodii asemănătoare.

Din acest motiv, ştia că fusese o idee groaznică.

Croindu-şi drum prin mulţime, Julius se îndreptă spre omul masiv, cu mustaţă, care păzea intrarea.

— Douăzeci şi cinci pentru domni. Doamnele beau gratis, urla omul cu o voce răsunătoare. Îşi arcui un colţ al gurii când îl văzu pe Julius. Domnule Hatcher! A trecut ceva vreme. Mă bucur să vă văd din nou, domnule.

Julius strecură un dolar în palma bărbatului.

— Bună, Jim.

Fuseseră trecuţi iute prin uşa principală. El trase adânc aer în piept, apoi o conduse pe fiica unui conte chiar în inima desfrâului din New York.

*

Haymarket trecea drept o sală de dans, dar dansul părea de departe o activitate secundară faţă de veselia generală şi de intimităţile care se desfăşurau prin spaţiile întunecate. Nora se uită lung şi îşi dădu gluga jos ca să vadă mai bine când intrară, cu Julius stând aproape de ea.

Hedonismul îi înconjura din toate părţile. Chelneriţele se mişcau iute prin mulţime. Doamnele cu pălării de seară stăteau agăţate de braţele domnilor care purtau pălării de mătase neagră, în vreme ce femeile de joasă speţă hoinăreau pe podelele din lemn, alături de bărbaţii din clasa muncitoare. Fiecare oaspete avea un fel de băutură, şampanie sau bere ieftină, iar râsetele aproape că acopereau orchestra care cânta foarte tare. Era o combinaţie nemaipomenită de umanitate – tineri şi bătrâni, bogaţi şi săraci – pe care ea nu mai o experimentase niciodată la Londra.

Pe scenă, dansau cinci fete – fustele colorate tresăltau, în timp ce ele îşi ridicau picioarele în aer. Bărbaţii rămăseseră aproape de marginea scenei, privind lung, dar

fetele râdeau şi dansau şi îşi ignorau admiratorii.

Nora simţi o dorinţă nebunească să urce şi să se alăture femeilor de pe scenă. Să se cufunde în libertatea şi veselia sălii.

— Hai să găsim o masă!

Julius o prinse de cot şi începu să îşi croiască drum printre mulţime şi mesele mici şi rotunde. Trecură pe lângă o grămadă de scaune goale, până ce ajunseră într-un colţ întunecat, cât de departe se putea de agitaţie.

Îi trase scaunul, dar ea clătină din cap.

— Nu o să pot vedea nimic de aici.

— Da, dar este mai linişte. O să avem şanse mai mari să purtăm o conversaţie.

Vorbea serios?

— De asta suntem noi aici? Să facem conversaţie unul cu celălalt?

El îşi trecu o mână prin păr, iar ea înţelese numaidecât. Era o încercare de a o ţine departe de mulţime şi de a-i proteja reputaţia. Ridicând ochii spre cer, ea se întoarse pe călcâie şi se îndreptă apăsat spre scenă, fără să se deranjeze să vadă dacă el o urma sau nu.

Bineînţeles că avea să o urmeze. În loc să îi fie complice, Julius începea să pară din ce în ce mai mult o damă de companie. Îi poruncise să îşi ţină toată noaptea gluga pe cap şi să nu discute cu nimeni. Şi să nu plece de lângă el. Îi înşirase o listă lungă de reguli în trăsură, dar ea nu intenţiona să respecte niciuna.

Mesele mici de lemn de lângă scenă erau toate ocupate. Nora nu se lăsă oprită de acel amănunt. Poate că reuşea să convingă pe cineva să împartă o masă.

Un bărbat masiv, cu urme de murdărie pe faţă, se ridica la apropierea ei, cu o pălărie din fetru maronie şi zdrenţăroasă strânsă în mâini.

— Domnişoară, vrei un loc?

Făcu un semn cu mâna spre masă, unde prietenul lui se uita lacom la femeile de pe scenă.

— Sunteţi sigur? întrebă cu accentul ei politicos. Nu mi-ar plăcea să vă deranjez.

Bărbatul bătu în scaunul prietenului.

— Nu, noi tocmai plecam. Eşti mai mult decât bine-venită la masă.

— Plecam? spuse prietenul lui fără să întoarcă privirea. N-am spus nimic de plecare.

Primul bărbat mai lovi o dată în scaun şi îi atrase astfel atenţia prietenului. Când arătă spre Nora, al doilea bărbat sări în picioare.

— Mii de scuze, domnişoară… doamnă… Poftim, ia masa noastră!

Nora îl simţi pe Julius în spatele ei, dar îl ignoră.

— Vă mulţumesc atât de mult, le spuse ea celor doi bărbaţi. Sunt venită în vizită din Londra şi este prima dată când mă aflu la Haymarket.

— Atunci ar trebui să ai cel mai bun loc de aici.

Bărbatul îi trase scaunul.

Ea îşi descheie pelerina, iar celălalt se grăbi să o ajute.

— Îmi permiteţi? îl auzi pe Julius mârâind chiar în spatele ei. Sunt în stare să-mi ajut logodnica.

Muşcându-şi buza ca să nu râdă, Nora se descotorosi de pelerina greoaie. Julius trase iute aer în piept, iar cei doi bărbaţi care renunţară la masa lor scoaseră un oftat.

„Mi-a spus că trebuie să mă descurc”.

Rochia de mătase roşie, de care slujnica ei făcuse rost mai devreme în ziua aceea, avea margini din dantelă neagră şi se mula pe formele Norei. Decolteul era cel mai adânc din câte purtase vreodată în public, cu o parte aşa de mare din sâni la vedere încât putea prea bine să răcească. Sfârcurile sânilor îi erau întăriţi, mijlocul îi era strâns peste măsură, rochia era menită să atragă atenţia. Să ademenească.

Se aşeză pe scaunul liber şi schiţă un zâmbet încrezut spre Julius, care se uită urât la ea înainte să caute în buzunarul de la sacou. El scoase un portofel, apoi câteva bancnote şi le întinse spre bărbaţii care plecau. Îşi strânseră mâinile, iar Julius rosti câteva cuvinte la adresa bărbaţilor care chicotiră înainte să dispară pe ringul de

dans.

— Sper că eşti fericită, mormăi el peste gălăgia din jur atunci când se aşează. Toată lumea se uită la tine în clipa asta.

„Excelent!”

— Să se uite. Până la urmă, de aceea suntem aici.

— Nu trebuia să te îmbraci în ceva aşa de… El flutură o mână vag spre ea. Obscen.

— Încercam să nu semăn cu fiica unui conte. La urma urmei, nu asta ţi-ai dorit?

El strânse din buze, în timp ce îi făcu semn unei chelneriţe.

— Domnule Hatcher, bună seara. Degetele ei trecură cu îndrăzneală peste materialul fin care îi acoperea umărul. Ce pot să vă aduc în seara asta?

— Doar o sticlă de şampanie, te rog.

El zâmbi larg şi se lăsă pe spate în scaun, mai aproape de fată, care îi mângâie maxilarul înainte să se întoarcă şi să plece.

Aluzia nu putea să fie mai evidentă, se gândi Nora cu un nod în stomac. Dacă era un logodnic adevărat, ea l-ar fi lovit chiar atunci. Cum îndrăznea să o încurajeze pe femeia aceea?

Şi, mai rău de atât, de ce îi păsa ce făcea el?

Nora se chinui să-şi alunge gelozia. „Prieteni. Suntem doar prieteni”. Îl studie printre gene. Bărbatul era o contradicţie interesantă. Părea că se simte acasă la Haymarket, cu trăsăturile lui ştrengăreşti şi costumul de seară elegant, dar părea în largul lui şi în înalta societate din New York. Cum reuşea?

Ea se aplecă spre el.

— Cât de des vii în acest loc frumos?

— Cred că o dată sau de două ori pe lună.

Aşadar, des. Una dintre dansatoare tocmai îi zâmbise larg, încercând să îi atragă atenţia, deşi Julius nu se uita la ea, căci trecea în revistă mesele din jur. Îşi făcea griji că puteau să fie atacaţi de huligani?

— Dar de obicei nu stau în faţă, continuă el.

— De ce nu?

Nu îşi dorea cel mai bun loc de acolo?

El îşi întoarse privirea şi se uită în jur, aproape nervos. Dar era ridicol să facă asta. Nora probabil se înşela. Ce motive avea el să fie nervos? Julius ridică din umeri şi spuse:

— Nu-mi place să fiu în mulţime.

Atunci sosi şampania şi li se turnă repede. El îi strecură chelneriţei câteva bancnote, iar ea se aplecă şi îi mai şopti ceva la ureche înainte să plece. Nora nu reuşise să audă, dar putea să presupună natura remarcii. Probabil îi spusese ceva despre serviciile disponibile la cerere.

Julius îi întinse un pahar şi îl păstră pe celălalt pentru el. Ciocni cristalul într-un toast.

— Să ieşim de aici teferi!

Ea se încruntă. Acum ce Dumnezeu voia să spună?

Dansul se încheie, şi lumea izbucni în aplauze. Nora bătu din palme, iar Julius adăugă câteva fluierături. Toate dansatoarele făcură o plecăciune şi îşi scuturară fustele. Una chiar se întoarse cu spatele şi îşi dezvălui spre mulţime posteriorul acoperit de pantalonaşi. Nora rămase fără suflare, deşi clienţii explodară aprobator.

Julius se aplecă.

— Dacă asta te-a şocat, ar trebui să plecăm acum. Nu se ştie ce altceva poţi să mai vezi în seara asta.

— Sunt greu de şocat. Sunt mai mult surprinsă… şi nu plecăm.

El sorbi din şampanie cu buzele lui pline în contrast puternic cu marginea delicată a paharului. Primejdioase, buze de diavol. Se gândi cum se simţiseră pe buzele ei, la căldura emanată de trupul lui când o sărutase, cu scoarţa tare în spate…

Nu, gata! Nu trebuie să simtă o atracţie fizică pentru bărbatul acesta. Cu o mişcare din încheietură, îşi deschise evantaiul din dantelă neagră şi îşi făcu vânt.

El îşi puse şampania jos şi întrebă:

— Ce speri să faci în seara asta? Speri că reporterii se ascund prin mulţime, cu tocul în mână, aşteptând să prindă

o ştire? Sau poate că unul dintre domnii care nu-şi mai iau ochii de la sânii tăi o să vină şi o să te fure de lângă mine.

De aceea studiase mulţimea din priviri?

— Nimeni nu o să încerce să mă fure, Julius. În plus, încetează să te plângi. Cu cât ne facem mai repede observaţi în New York, cu atât mai iute o să fiu chemată înapoi la Londra. Apoi o să poţi reveni la domnişoara Desmond, la Haymarket şi la petrecerile scandaloase.

— Sper că-ţi dai seama că îţi rişti poziţia în societate – dar şi pe a mea – cu rochia asta şi cu prezenţa ta aici.

Ea îşi flutură mâna în aer şi sorbi mai multă şampanie.

— Nu mă interesează absolut deloc ce gândeşte societatea. În curând, o să înveţi să gândeşti la fel.

El bătu cu degetele în masă.

— Am nevoie să fiu în societate, Nora. Nu pot să rămân indiferent la ce cred ei, nu încă.

Felul în care vorbi, alegerea cuvântului „nevoie” îi atraseră atenţia.

— Atunci, spune-mi! De ce trebuie să le intri în graţii? Nu poate să fie pentru bani sau pentru statut, întrucât le ai pe amândouă.

El dădu peste cap lichidul din pahar şi înghiţi.

— Tata…

— Doamnelor şi domnilor! Un bărbat înalt şi cu mustaţă se ivi pe scena mică. Avem o surpriză pentru dumneavoastră în seara asta. Una dintre cele mai mari actriţe din New York va interpreta o melodie din noul ei spectacol. Vă rog să o întâmpinaţi pe domnişoara Poppy Desmond.

*

Mulţimea înnebuni. Nora întoarse imediat capul ca să surprindă reacţia lui Julius. Însoţitorul ei părea uşor uimit, cu umerii rigizi şi încruntat. Rămase cu privirea aţintită spre omul de pe scenă, de parcă nu îi venea să creadă ce vedea. Nora nu crezuse vreodată că o femeie cu reputaţia ei ar fi cântat într-un loc precum acela.

Îi atinse braţul.

— De obicei, ea…?

— Nu. Niciodată.

El nu mai spuse nimic, iar gura i se strânse într-o linie încordată când o femeie frumoasă şi voluptuoasă înaintă spre faţa scenei. Zâmbetul larg al domnişoarei Desmond nu şovăi când clienţii urlară şi se călcară în picioare, deşi îşi întoarse privirea pentru o fracţiune de secundă spre Julius. Ştiuse că el se afla acolo?

O rochie splendidă din mătase de un azuriu strălucitor accentua fiecare colţişor şi unduire a trupului domnişoarei Desmond. Materialul străluci în lumină când se mişcă, atrăgând fiecare privire din încăpere ca un far în inima nopţii. Părul ei brun era strâns în bucle aranjate cu grijă, având un singur mac roşu cu negru în spatele urechii, în vreme ce bijuteriile îi străluceau în urechi şi la gât. Făcu o plecăciune discretă, iar aplauzele se înteţiră.

Clienţii începură să se ducă spre scenă, bărbaţii îngrămădindu-se la mesele din faţă. Julius aruncă o privire peste umăr şi înjură în şoaptă.

— Hai să mergem!

Ea nu voia să plece. Dimpotrivă, aştepta cu nerăbdare reprezentaţia. Julius nu se simţea în largul lui urmărindu-şi fosta iubită? Ghinion! Nora abia aştepta să vadă dacă abilităţile muzicale ale domnişoarei Desmond erau la fel de spectaculoase precum se zvonea.

— Nu, îi spuse ea. Vreau să rămân.

Un bărbat îi înghionti scaunul, în timp ce se repezi în faţă, iar Julius o apucă de cot.

— Nu eşti în siguranţă. Aproape fu nevoit să îi urle în ureche ca să-l audă. O să fii rănită dacă nu plecăm!

Înainte să mai apuce să îl trimită la naiba, o voce începu să cânte… O voce clară şi impecabilă de soprană, care potoli imediat încăperea. Toată lumea privi lung, încântată, pe măsură ce notele învăluiră întregul spaţiu. Înălţându-se. Crescând în intensitate. Copleşite de emoţie şi de pasiune. Nora nu mai auzise niciodată aşa ceva. Să te concentrezi asupra înfăţişării domnişoarei Desmond când

femeia aceea uimitoare cânta atât de uluitor părea aproape nedrept.

Nora nu putu să îşi întoarcă privirea. Notele necunoscute cântau despre iubire şi pierdere, despre o inimă frântă de un bărbat nepăsător. Deşi privirea actriţei rămase îndreptată spre partea din spate a sălii, Nora nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva era un mesaj pentru Julius.

Cât despre Julius, privea absent reprezentaţia, concentrat fiind asupra bărbaţilor care se înghesuiau în jurul scenei. Părea mai degrabă îngrijorat decât enervat sau datat. Dacă mai nutrea ceva sentimente pentru fosta lui amantă, le ascundea foarte bine.

Nora, pe de altă parte, rămase fascinată. Să domini o încăpere într-o manieră atât de cutezătoare şi de îndrăzneaţă, să captezi şi să te bucuri de atenţie… Cum trebuia să te simţi? Putea prea bine să îşi închipuie extraordinarul cuplu: Julius, cu frumuseţea lui nordică şi glacială, şi femeia aceea înflăcărată şi uluitoare. Nu era de mirare că ziarele din oraş îşi doriseră atât de tare să le urmărească isprăvile.

Cântecul ajunse la un final firesc, ultima notă fiind menţinută un minut întreg. Când, în cele din urmă, se opri, domnişoara Desmond scoase macul din spatele urechii şi îl aruncă în mulţime.

Ateriză pe masa lor. Chiar în faţa lui Julius.

El se uită urât la floare, de parcă ar fi fost otrăvitoare. Înainte ca Nora să întrebe ce se întâmpla, bărbaţii se aruncară peste masa lor. Norei i se tăie respiraţia şi se ridică în picioare când corpuri mari şi transpirate îi înconjurară din toate părţile, iar sticla de şampanie şi paharele ajunseră direct pe podea. Floarea se pierdu pe jos, iar bărbaţii se prăbuşiră în genunchi, luptându-se între ei ca să pună mâna pe ea. Se împărţiră pumni în stânga şi în dreapta, iar Nora începu să priceapă gravitatea situaţiei.

În Haymarket izbucni o încăierare în toată regula.

În căutarea florii, bărbaţii îl împinseră pe Julius, iar Nora nu mai reuşi să-l vadă. Întorcând capul nebuneşte,

încercă să îl găsească. Primi un cot între coaste. Un umăr o izbi în spate. Ceva îi lovi piciorul. Se întoarse şi strigă:

— Julius!

Doamne, Dumnezeule, dacă nu mai reuşea să iasă teafără din hărmălaia de acolo?

Ea începu să împingă cât putea de tare, încercând să scape din învălmăşeala nebunească şi să se îndrepte spre colţul sălii. Grupul se tot mărea, iar ea se trezi înconjurată de bărbaţi beţi şi înflăcăraţi, hotărâţi să pună mâna pe floare.

— Nora!

Se întoarse şi îl văzu la câţiva metri distanţă, cu părul vâlvoi. Fusese tăiat deasupra sprâncenei – o dâră roşie i se scurgea pe tâmplă. Cu o expresie plină de hotărâre, încercă să se îndrepte spre ea, dând la o parte bărbaţii din calea lui.

Era aproape la un braţ depărtare când unul dintre bărbaţi îl lovi.

— Tu ai avut floarea! urlă bărbatul în faţa lui Julius. Unde este?

Oh, nu! Dacă mulţimea credea că floarea era la Julius, avea să îl rupă în bucăţi!

— Nu este la mine, replică Julius, dar bărbatul nu păru convins şi încercă să caute prin buzunarele interioare ale lui Julius. El încercă să îl lovească, dar bărbatul pară cu uşurinţă.

Nora trebuia să facă ceva. O sticlă o lovi în pantof, împinsă de un picior din apropiere. Se aplecă şi o apucă de gât. Când se îndreptă de spate, Julius şi celălalt bărbat se prinseră într-un schimb brutal de lovituri.

Atacatorul îi rupse haina lui Julius la umăr, în încercarea de a-l pune la pământ.

— El avea floarea! urlă omul spre mulţime.

Braţele lui Julius erau prinse în ţesătura răsucită a hainei, iar ea observă panica din ochii lui albaştri şi strălucitori. Folosind sticla grea, îl lovi pe om cu toată forţa în cap. Bărbatul se prăbuşi la pământ şi îi dădu drumul lui Julius.

În loc să îi mulţumească, Julius o apucă de mână şi o trase spre scenă. Când ajunseră la margine, el o urcă pe podium, apoi sări după ea. Se grăbiră să se adăpostească în spatele cortinei, spre culise.

Şi în culise era haos. Dansatoarele alergau încolo şi încoace, strigau una la alta în timp ce îşi strângeau lucrurile. Femei deştepte, ştiau că trebuie să fugă înainte ca revolta să ajungă în culise.

— Pe aici, spuse Julius şi o apucă din nou de mână. O conduse spre o uşă mare din oţel, în spatele clădirii. Un bărbat uriaş stătea de pază, cu braţele puternice strânse la piept.

— Hatcher, îl salută el, apoi îşi întoarse privirea într-o parte.

Acolo, o femeie stătea în întuneric. Domnişoara Desmond. Era îmbrăcată acum, trăsăturile ei uşor de recunoscut fiind ascunse vederii de gluga mantiei.

— Julius. Ea făcu un pas în faţă şi îşi împreună mâinile. Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu acum, spuse el răstit, mânia accentuând fiecare cuvânt. Mă ocup mâine de tine. Deschide uşa, Pete!

Paznicul deschise uşa, iar Julius ieşi iute din clădire, cu Nora după el. Înainte să dispară pe alee, Nora îşi întinse gâtul şi văzu că domnişoara Desmond rămase acolo.

— Aţi fost extraordinară! strigă ea spre cealaltă femeie.

Buzele actriţei se arcuiră uşor chiar înainte ca Nora să nu o mai poată zări.

Capitolul 8

Mâinile lui Julius tremurau când o ajută pe Nora să urce în trăsură. Nu îşi amintea când fusese ultima dată atât de îngrozit. Zgomotul din Haymarket încă răsuna în întunericul din New York City. El bănuia că jandarmii aveau să ajungă în scurt timp. Naiba să o ia pe Poppy! De ce voise

să provoace intenţionat o răscoală în jurul lui?

Încercă să tragă aer în piept, continuând să îşi spună că el şi Nora erau în siguranţă. Poppy nu avea de unde să ştie ce făcuse în seara aceea. „Nu-ţi cunoaşte trecutul. Nu ştie prin ce ai trecut”.

Cel mai probabil, Poppy se gândise să îl facă gelos. La urma urmei, toată lumea ştia că oricine prindea floarea la sfârşitul spectacolului ei era invitat în culise ca să îşi petreacă seara împreună.

Odată urcat în trăsură, veselia Norei nu îi schimbă câtuşi de puţin starea de spirit. Ea părea cât se poate de liniştită, o adevărată lady britanică. Nu ai fi ghicit niciodată că tocmai ieşise dintr-o încăierare.

În schimb, el se simţea zguduit până în măduva oaselor. Văzuse violenţă. Ştia cum putea mulţimea să îşi piardă controlul şi decenţa umană, anonimatul putea oferi ocazia de a comite acte îngrozitoare.

Era un băiat de 13 ani în timpul crizei din 1873. Nu avea să uite niciodată devalizarea băncilor, mulţimile New York-ului care spărgeau ferestrele şi uşile, târând lucrătorii bancari pe străzi când se terminau banii. Lucrătorii îşi pierduseră locurile de muncă şi locuinţele. Uneori viaţa. Se organizaseră manifestaţii şi proteste, însă adesea poliţia folosise forţa ca să înlăture orice problemă.

Pe vremea aceea, el lucra pe post de mesager la bursă, fugind adesea de la casele brokerilor pe platforma de tranzacţionare. Într-o dimineaţă, Asociaţia Muncitorilor făcuse o demonstraţie pe Wall Street ca să protesteze împotriva averii obscene şi a aşa-zisei lăcomii a comercianţilor. Când poliţia sosise călare, fluturând bastoanele şi ordonând mulţimii să se împrăştie, bărbaţii începuseră să se certe şi ripostaseră imediat.

Julius fusese împietrit de frică, înarmat doar cu hârtie şi câteva creioane, nici pe departe de ajuns ca să se apere de bâte şi de pumni. Zona se transformase iute într-un masacru – violenţă, cai care zdrobeau oamenii şi sânge ce zbura prin aer. Reuşise să se salveze sărind într-o pivniţă şi ascunzându-se acolo până când trecuse ce fusese mai rău.

Fusese o lecţie pe care nu o uitase niciodată: cât de repede pot izbucni sălbăticia şi vărsarea de sânge. Răsuflă lung şi îşi încovoie umerii. Încă două minute, şi şacalii aceia din Haymarket i-ar fi rupt în bucăţi pe el şi pe Nora.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Da.

Îşi fixă privirea asupra străzii şi încercă să se liniştească.

— Nu pare că te simţi bine. Eşti supărat din pricina hainei?

— Nu, nu sunt supărat din cauza hainei.

Ea chiar nu îşi dădea seama? El îşi înghiţi cuvintele furioase care îi stăteau pe limbă. Nu o avertizase de la bun început în privinţa unui asemenea dezastru?

„Ai permis ca un chip frumos şi un zâmbet şi mai frumos să te facă să te răzgândeşti, idiotule!”

— Atunci de ce eşti supărat?

„Dumnezeule!”

— Tu n-ai fost acolo? Nu ai văzut ce s-a întâmplat? Puteai să fii ucisă. Violată. Mutilată. Ştiu că ai fost protejată acolo, în Londra, dar n-ai niciun pic de minte?

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Cu toate astea, sunt teafără. De fapt, tu eşti cel rănit.

Ea făcu un semn spre fruntea lui.

— Încă un minut sau două în mulţimea aia, şi totul ar fi avut un deznodământ diferit. Locurile astea nu sunt sigure pentru tine, Nora.

— Ah, asta este partea în care spui: „Ţi-am zis eu că aşa o să fie”?

Se aplecă şi îşi îndreptă un deget spre ea.

— Este exact ce meriţi. A fost o idee groaznică.

— Da, ai fost clar în privinţa asta. Şi totuşi, fosta ta iubită a început nebunia din seara asta. N-am nicio îndoială în privinţa intenţiilor ei.

— Nu stau să mă gândesc la asta acum, dar poţi să fii sigură că o să aflu mâine.

— Poate că vrea să-ţi atragă atenţia.

Nu, imposibil. Poppy se bucura într-o zi de mai multă atenţie decât avea nevoie o persoană obişnuită într-o viaţă. Ba, mai mult, dacă îşi dorea ca el să îi acorde atenţie, erau moduri mai inspirate ca s-o facă.

— Mă îndoiesc… Nu schimba subiectul!

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Fu surprins când sângele i se prelinse pe piele. Apoi, brusc, Nora se mută lângă el, stând aproape, pe bancheta din catifea. Se întinse spre buzunarul lui şi îi scoase batista. Ţinându-l de barbă cu o mână, apăsă pe tăietura de deasupra ochiului.

— Lasă-mă să văd dacă nu cumva trebuie să fie cusută, spuse ea.

El trase adânc aer în piept la atingerea ei blândă. Ea era aproape, atât de aproape încât parfumul ei – de lavandă şi de femeie nesăbuită – îl făcea să plutească. Fără pelerină, rochia ieftină, cu decolteu adânc dezvăluia o bucată îndrăzneaţă de piele catifelată şi voluptuoasă. Se luptă cu impulsul de a o acoperi, în timp ce se ruga să vadă mai multă piele.

Ea îi apăsă mai tare pe rană, iar el tresări. Doamne, ce durea! El se retrase.

— Asta pentru ce a fost?

— Te uitai la mine foarte nepoliticos.

De parcă se putea abţine. Şi un orb s-ar fi uitat la ea când era îmbrăcată în rochia aceea.

— Eşti incredibil de frumoasă.

— Credeam că am stabilit o regulă strictă: fără flirturi între noi.

— Eu nu-mi amintesc o asemenea regulă… şi refuz să respect aşa ceva.

— Mai degrabă doreşti să fii flatat, nu-i aşa?

Maliţiozitatea îi dansă în privire, captivându-l. El chicoti.

— Desigur, dacă îţi doreşti atât de tare să o faci.

— Nu prea cred că ai nevoie să fii flatat, Julius.

Ea împături batista cu grijă, evitându-i privirea şi lăsându-l să se întrebe ce voise să spună prin afirmaţia ei. Lăsă baltă comentariul, în timp ce ea continuă:

— Recunoaşte că te-ai distrat în seara asta.

— Distractiv nu este cuvântul pe care l-aş folosi. El îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spate. Primejdios, înfricoşător şi nesăbuit par mult mai potrivite.

— Serios? Eu aş spune revigorant, edificator şi fascinant, chiar dacă numele noastre nu apar în ziare.

Cum putea să nu fie afectată de cele întâmplate? Era ori incredibil de echilibrată, ori extrem de nesăbuită. Niciuna, nici alta nu erau potrivite pentru scopurile lui Julius.

— Să presupun că Robert nu te însoţeşte prin sălile de dans din Londra?

— Nu, urăşte locuri acestea. El nu-şi doreşte să atragă atenţia când suntem împreună.

El înţelese brusc.

— Te ascunde, nu-i aşa?

Ea se încruntă şi îşi încordă umerii.

— Nicidecum. Are grijă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putem să facem paradă prin Mayfair!

Julius fusese de multe ori în Londra. Existau o mulţime de locuri de explorat în care fiica unui conte să nu fie recunoscută.

— Nu cred. Cred că voi doi vă întâlniţi… la să vedem… în apartamentele lui. Iar când te simţi aventuroasă, poate într-o ceainărie mică, undeva pe aproape, pentru o ceaşcă de ceai şi o felie de tort?

Surprinderea i se citi pe chip, deşi încercă să nu arate asta, iar Julius ştiu că avea dreptate. Totuşi, ea nu recunoscu.

— Există o mare diferenţă între a fi prudent şi a-ţi fi ruşine. Lui Robert nu-i este ruşine cu mine.

Cu cât afla mai multe despre acel Robert, cu atât Julius îl plăcea mai puţin… De fapt, nu îl plăcuse deloc de la bun început. Nu era de mirare că acea frumuseţe britanică răsfăţată îşi dorea să simtă agitaţia vieţii de noapte din New York City.

Totuşi, dorinţa aceea putea să îl ducă pe Julius la pierzanie.

Îşi aminti de sfatul lui Tripp – să flirteze cu ea şi să-i zdruncine puţin sentimentele pentru artist. Tot ce îi trebuia era ca Norei să îi pese de reputaţia ei, să-şi dorească să mai rămână puţin în graţiile înaltei societăţi. Probabil faptul era îndrăgostită de un venetic din Londra o făcea să îşi dorească să fie şi mai îndrăzneaţă acolo, la New York.

— Deci trebuie cusută? întrebă el şi se întoarse spre ea fără niciun efort.

Ea se apropie mai mult ca să verifice încă o dată rana. Cu mâna dreaptă, îi lipi batista deasupra sprâncenei, iar corpul ei se aplecă peste al lui. Cu o mişcare rapidă, putea să o tragă în poala lui, unde bazinul ei voluptuos se putea odihni pe vintrele lui. O dorinţă apăsătoare şi grea îi înfioră pielea – o reacţie care nu avea absolut nicio legătură cu intenţia de a-i distrage atenţia de la un Rembrandt care vâna averi, ci cu femeia atrăgătoare, inteligentă şi înnebunitoare din faţa lui.

Pieptul ei se ridică şi coborî rapid, iar obrajii i se colorară într-un roşu aprins chiar şi în lumina difuză. Aerul din trăsură se schimbă, fiind încărcat de nerăbdare şi devenind irespirabil. Li se întâlniră privirile, iar el văzu că ea ştia, înţelegea ce se întâmpla între ei. Timpul păru să se oprească atunci când îşi aminti de sărutul din grădini. El se întrebă ce să facă. Putea să întrezărească trei variante:

Prima – ea se îndepărta şi se prefăcea că nu se întâmplase niciodată nimic.

A doua – el se lăsa în voia ispitei şi o săruta, moment în care ea îl respingea mânioasă.

A treia – el o săruta, iar ea îi răspundea cu nerăbdare la sărut. Din nou.

Nu era greu să calculeze probabilităţile. Ar fi avut şanse de 76 la sută în prima variantă. Pentru a doua, ar fi zis 23 la sută. Ceea ce nu lăsa prea multe şanse pentru a treia, dar, Cerule, posibilitatea de a-i gusta încă o dată dorinţa şi pasiunea îl făcea să îşi piardă controlul!

Totuşi, faptul că se concentra asupra numerelor nu îl împiedică să observe arcuirea delicată a buzei ei de sus. Forma maxilarului. Micul pistrui de pe podul nasului sau

orice altceva îi contura chipul rafinat. De ce o găsea atât de tentantă?

Privirea ei se îndreptă spre gura lui, iar şansele pentru a treia variantă păreau să crească. Broboane de sudoare începură să i se adune la ceafă, iar efortul de a sta nemişcat aproape că îl ucidea. Nu voia să o sperie, aşa că aşteptă un semn, un indiciu despre ceea ce îşi dorea ea.

Speranţele îi fură spulberate când ea scăpă o răsuflare întretăiată chiar înainte să se mute pe bancheta din faţa lui, aranjându-şi fustele cu grijă. Evitându-i privirea.

El îşi încleştă maxilarul. A naibii variantă unu! Uneori, ura faptul că avea dreptate.

*

Cerule, aproape îl sărutase!

Panica se învolbură în pieptul Norei, devenindu-i imposibil să mai răsufle. Pentru o fracţiune de secundă, când dorinţa îi întunecă privirea, după expresia de pe chipul lui înfometat şi hotărât, fusese sigură că Julius avea să rupă înţelegerea şi urma să o sărute. Iar când nu o făcuse, aproape că încercase ea să îl *sărute.*

Ce naiba era în neregulă cu ea?

Îl iubea pe Robert. Robert cel dulce, sensibil, care îi mărturisise dragostea în nenumărate ocazii. Ea şi Julius abia dacă se cunoşteau, iar mai tot timpul erau în conflict. De ce Dumnezeu îşi dorea să îl mai guste încă o dată?

Singura explicaţie logică era o nebunie de moment provocată de ora târzie şi de agitaţia încăierării. Orice alt motiv era intolerabil. Robert era dragostea vieţii ei, viitorul ei soţ, singurul bărbat la care trebuia să se gândească să îl sărute. Punct.

Aşa că de ce, stând vizavi de Julius, era cuprinsă de o dezamăgire teribilă?

— Regreţi seara asta?

Ea îşi ridică bărbia şi se întoarse cu faţa spre el.

— Nu.

— Mă referem la acum o clipă, când aproape…

Îi citise gândurile?

— Opreşte-te! Nu există niciun motiv să discutăm despre asta.

Cuvintele îi erau tăioase şi precise şi vorbi ca o adevărată aristocrată britanică. Asta nu însemna că putea să se abţină. În primul rând, ea era o aristocrată britanică, iar în al doilea rând, mintea îi era încă zdruncinată de posibilitatea sărutului.

„Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi să-l săruţi pe Julius!”

El îşi încrucişă braţele şi râse.

— Vai, englezoaica din tine chiar iese la suprafaţă atunci când eşti supărată!

Ea ştia că era adevărat, însă întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

El flutură o mână spre ea, arătând spre forma corpului ei.

— Cuvintele tale, felul în care vorbeşti şi stai… Arăţi şi vorbeşti ca regina pe tron – asta, dacă regina ar fi îmbrăcată ca o stricată de pe Tenderloin.

— Mi-ai spus că trebuie să mă potrivesc. Coborî privirea spre rochie. Nu-ţi place?

— *A plăcea* nu este descrierea corectă pentru o rochie ca asta. Şi cum nu m-am gândit la nimic altceva decât să te sărut toată noaptea…

— Julius! De ce trebuia să deschidă din nou subiectul? Căldura îi luă cu asalt pântecul şi picioarele. Nu trebuie să mai discutăm despre asemenea lucruri. Niciodată.

— De ce nu?

Sprijinit de banchetă, el îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă gleznele. Coapsa lui se împinse în genunchiul ei, însă Julius nu se deranjă să se îndepărteze.

Ea încercă să se retragă într-o parte, să pună distanţă între corpul ei şi al lui.

— Suntem prieteni. Este tot ce o să fim vreodată. Nu sunt liberă, după cum prea bine ştii.

— Nu ştiu nimic de genul ăsta. Poate că l-ai inventat pe individul ăsta, Robert. Şi, în plus, *eu* nu sunt legat de

nimeni. Deci nu există nimic care să mă împiedice pe *mine* să flirtez cu *tine.* Genele lungi străluciră peste ochii lui albaştri. Îţi faci griji că nu-mi poţi rezista, Lady Nora?

Un val de dorinţă se învolbură înăuntrul ei sub privirea lui fierbinte, urmat îndeaproape de un sentiment de enervare.

— Eşti imposibil, i-o întoarse ea. Chiar când începeam să cred că prima mea impresie despre tine este greşită, îmi aminteşti de adevărata ta natură.

— Da, dar natura asta adevărată o să te facă notorie în New York City. Nu asta vrei? Îşi împinse piciorul în genunchiul ei. Nu poţi să aduci tigrul în casă şi să te aştepţi ca el să acţioneze ca o pisică domestică, milady.

Ea îi împinse piciorul într-o parte.

— Ba sigur că… cu excepţia cazului în care tigrul vrea să fie aruncat înapoi afară cu celelalte animale din junglă.

— Lucru care nu o să facă să fii chemată înapoi în Anglia în cel mai scurt timp.

La naiba cu toate! Avea dreptate. Avea nevoie de el… dar şi el avea nevoie de ea. Altfel nu ar fi fost de acord cu asta. În Haymarket, începuse să îi spună ceva despre tatăl lui.

— Spune-mi de ce ai nevoie să frecventezi înalta societate.

— Bănuiesc că-ţi sunt dator cu asta. Devenind serios, trase adânc aer în piept şi expiră. Trăsăturile lui deveniră ascuţite în lumina difuză. Tata a fost om de afaceri. Mereu în căutarea următoarei investiţii pentru un câştig rapid. Nu eram săraci, dar detesta să ştie că alţii aveau mai mult. În 1873, a semnat un contract de afaceri cu trei bărbaţi din înalta societate pentru a cumpăra majoritatea acţiunilor deţinute de o companie chimică puţin cunoscută. Compania tocmai depusese un brevet important, iar tata a crezut că era o afacere sigură. A dat banii în avans printr-o cerere către bancă, iar bărbaţii i-au promis că vor plăti în mod egal.

El se opri ca şi cum voia să se adune. Nora simţi că era un subiect pe care nu îl discuta des.

— Nu trebuie să-mi spui.

— Ba da, trebuie. Doar că... a trecut mult timp de când n-am vorbit despre asta. Vezi tu, sincronizarea nu putea să fie mai proastă pentru că o criză bancară a secerat ţara imediat după aceea. Când banca şi-a cerut banii, tata nu îi avea pe toţi şi i-a trimis pe cei de la bancă la cei trei bărbaţi care acceptaseră înţelegerea. Iar ei au negat că ar şti de vreo investiţie de-a tatii.

Norei i se tăie răsuflarea.

— Este groaznic. Nu a avut nicio dovadă? Un contract?

— Nu. Tatăl meu credea într-o strângere de mână, că omul era la fel de bun precum cuvântul lui. Până la urmă, naivitatea lui l-a distrus. Apoi a început să bea, vorbind în stânga şi în dreapta de ticăloşii care îl ruinaseră. S-a spânzurat la câteva zile după aceea.

Ea rămase cu gura căscată. Oh, Doamne sfinte!

— Asta e groaznic. Biata ta familie! Câţi ani aveai?

— 13. Am pierdut totul. Ne-am mutat cu rudele noastre, iar mama a găsit un post de croitoreasă. Eu m-am dus să muncesc ca mesager. El ridică din umeri. Am supravieţuit.

Dar tatăl lui, nu. Cuvintele nerostite plutiră în aer, în vreme ce roţile huruiau pe străzile pietruite în drumul spre centru. Fu cuprinsă de curiozitate pe măsură ce întrebările legate de familia, de originea şi de tatăl lui îi năvăliră în minte.

— Şi investitorii lui? Ce s-a întâmplat cu ei?

— N-aş şti să spun. Nu le-a dezvăluit niciodată numele, iar familia mea nu se învârte în asemenea cercuri selecte.

— Până acum.

El îşi coborî bărbia în piept.

— Deci poate că înţelegi de ce îmi doresc să rămân în lumea bună, cel puţin până când reuşesc să îi descopăr pe aceşti investitori secreţi.

— Da, dar cum ai de gând să-i găseşti? Speri ca unul dintre ei să apară la vreun dineu şi să-l menţioneze pe tatăl

tău?

— Da, deşi nu îndrăznesc să visez că ar fi atât de uşor.

— De aceea ai încercat să-ţi cumperi locul în înalta societate de-a lungul anilor.

— Fără prea mare succes până să apari tu. Nu pot să risc să fiu alungat, Nora, până când nu descopăr numele celor trei investitori.

Ea trase de un fir negru din fustele ieftine de satin. Să rămână în lumea bună era bine şi frumos pentru scopurile lui, dar respectarea regulii nu îi permitea să fie chemată acasă.

— Aşadar, cum scandalizăm New York-ul fără să fiu izgonit din înalta societate?

— O întrebare foarte bună.

Intensitatea privirii lui directe o întoarse pe dos. Putea să citească o învinuire acolo, acuze la adresa planului ei.

— Încerci să mă faci să mă simt vinovată. Nu o să meargă. La urma urmei, vezi oamenii prin oraş, la cluburi şi în restaurante. De ce ai nevoie de dineuri şi baluri ca să faci investigaţii? De exemplu, de ce nu angajezi un detectiv dintre cei pe care se pare că americanii îi apreciază atât de tare?

— Oh, un detectiv! Îşi frecă fruntea cu dosul mâinii. Dacă m-aş fi gândit la asta…

Ei nu îi scăpă sarcasmul din spatele cuvintelor lui.

— Să înţeleg că nu a avut succes.

— *Ei* n-au avut succes. Niciunul dintre cei patru detectivi pe care i-am angajat de-a lungul anilor nu a putut să afle nimic. Oamenii, în special elita, sunt absurd de neîncrezători faţă de orice intrus. De aceea, faptul că îi vezi la Sherry’s sau la Delmonico’s nu înseamnă nimic. Nu vorbesc cu mine.

— Dar cluburile?

El clătină din cap.

— Singurul club care nu mi-a refuzat cererea a fost Player’s Club. Mi s-a spus să încerc din nou la Gotham, ceea ce am făcut săptămâna trecută. Estimez că şansele mele

sunt de 64 de procente în favoarea acceptării de data asta.

— Să-l rog pe unchiul James să vorbească cu cineva în numele tău?

— Mulţumesc, dar am vorbit deja cu el.

Serios? Cu ce altceva se mai ocupase Julius?

— Ei bine, continuă el, te-am dus la Haymarket, aşa cum ne-am înţeles. Să discutăm despre agenda noastră socială de săptămâna asta?

Ea îşi îndreptă spatele, şi se depărtă de banchetă când trase umerii înapoi.

— Dar ieşirea din seara asta a fost un eşec. În mare parte, am trecut neobservaţi şi n-am atras atenţia în mod deosebit. Cu greu putem să punem asta la îndeplinirea promisiunii.

— Draga mea, nu ţi-am promis niciodată că o să fii observată. Am promis că te însoţesc la o ieşire, ceea ce am făcut. Rezultatele n-au fost niciodată sub controlul meu. Dacă te-au dezamăgit…

El ridică din umeri.

— Nu prea este corect.

— Nimeni nu a spus că viaţa ar fi corectă, milady. Cei mai mulţi dintre noi, cei de clasă inferioară, învaţă lecţia asta devreme.

El chiar credea că putea să dejoace planurile gândite de această nouă Nora, care nu mai putea să stea nepăsătoare, în timp ce alţii luau decizii pentru ea?

— Bine, spuse ea, şi nu îl scăpă din ochi. O să-ţi trimit mâine o listă cu evenimente.

El îi studie chipul preţ de o clipă, cât îşi mângâie maxilarul.

— Mulţumesc că eşti atât de rezonabilă. Acum, te duc la uşa din faţă sau ai pus la cale un plan prin care să te strecori înapoi în casă?

— La grajduri, te rog! Slujitoarea mea a lăsat o uşă mică deschisă pentru mine.

El zâmbi zeflemitor, fără să se arate în vreun fel surprins de cuvintele ei. Închise pleoapele şi îşi odihni capul pe banchetă.

— Ai grijă! Îţi învăţ repede trucurile, Lady Honoria.

*

Julius privi lista cu evenimente sociale primită de la Nora şi izbucni în râs.

Asistentul lui, Martin, făcuse deja rost de lista cu evenimentele săptămânii de la secretarul lui James Cortland. Fireşte, cele două liste nu se potriveau.

Femeia nu avea nici cea mai vagă idee cu cine se juca. Credea că nu avea să îi verifice lista după cele petrecute în seara precedentă? Minciuna i se citise limpede pe faţă atunci când se oferise să îi trimită programul săptămânii. Evident supărată pe eşecul ieşirii la Haymarket, nu mai avea de gând să respecte regulile înţelegerii lor.

Prea bine. Şi el putea să joace acel joc. Şi abia aştepta să o învingă.

Zâmbi ştrengăreşte, închipuindu-şi dineul din seara aceea. Mai degrabă îşi imagina expresia de pe chipul Norei când el avea să ajungă în locul potrivit pentru dineul respectiv. Ea nu avea să se aştepte să îl vadă, iar el era nerăbdător să o ia prin surprindere.

— Sunteţi fericit azi, remarcă Martin de la biroul din apropiere, distrăgându-i atenţia lui Julius. Vreunul dintre stocurile de acţiuni şi-a triplat brusc preţul?

El puse deoparte lista Norei.

— Nu. Doar mă gândeam la seara asta.

— Cu logodnica ta?

— Mergem la un dineu. Vreau să o iau prin surprindere.

— Nu ştiu dacă este înţelept, domnule. Din experienţa mea limitată, ştiu că femeilor nu le pică bine surprizele.

— Poate, dar femeia asta merită una.

Julius trebuia să recunoască faptul că trandafirul englez îl ţinea în alertă. Schimburile lor de idei şi discuţiile lor înfierbântate îl înviorau mai mult ca orice altceva. De fapt, aştepta cu nerăbdare să o vadă mai mult decât voise vreodată când venise vorba de o femeie.

Şi apropo de alte femei, era mai bine să se ocupe de Poppy mai devreme decât mai târziu. Aruncă o privire la ceasul de buzunar. Până la ora aceea, sigur luase micul dejun, înainte să se ducă la teatru pentru repetiţiile de după-amiază.

— Am ceva de rezolvat la periferie, Martin. Ar trebui să mă întorc într-o oră. Să te uiţi la Jackson Consolidated pentru mine, bine? Dacă ajunge sub trei şi cinci optimi, să suni jos şi să cumperi cât mai multe acţiuni. Mă aştept să aibă loc o scădere azi sau mâine, şi pot să obţin un profit frumos când o să se întâmple.

— Da, domnule.

Încrezător în abilităţile asistentului lui, îşi chemă cupeul.

— Am ceva de revizuit pe drum? întrebă el.

— Câteva idei. Martin ridică un teanc de hârtii din haosul de pe biroul lui. Unele tendinţe care probabil ar merita observate.

— Excelent. Julius luă teancul şi îl aşeză în geantă. Să vedem dacă ideile tale se potrivesc cu ale mele. Poate că a venit vremea să începi să joci cu propriul tău cont.

Obrajii lui Martin se îmbujorară.

— Oh, n-am capitalul…

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de capital. Eu cred în asumarea riscurilor, iar tu deja ai un ochi bun pentru lucrurile astea. Discutăm când mă întorc.

— Mulţumesc, domnule.

Julius îşi luă geanta şi o porni spre coridor, tălpile de piele lovind marmura italiană. La etajul principal era linişte în acea zi, aşa cum îi plăcea lui să fie în timpul orelor de lucru. Brandywine reuşea cumva să se ocupe de toate fără probleme. Omul era o minune.

Clopoţelul de la intrare sună chiar când Julius îşi punea mănuşile. Brandywine apăru ca din senin ca să se ocupe de musafir.

— Am plecat, îi spuse Julius în linişte. Nu contează cine este.

Majordomul dădu aprobator din cap şi deschise uşa

grea.

— Bună dimineaţa, doamnă. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineaţa. Mă aflu aici să-mi văd fiul. Cred că aceasta este casa lui.

Julius încremeni. Putea să recunoască oriunde vocea aceea rece, dezaprobatoare. Ce făcea mama lui acolo? Dumnezeule! Ea nu venise niciodată în vizită, nici măcar o dată în doisprezece ani. Se îndreptă spre uşă, fiind nevoit să verifice acea turnură a evenimentelor cu ochii lui.

Cu certitudine, mama lui se afla în pragul uşii, cu trăsura pe trotuar.

— Mamă, ce surpriză minunată!

Brandywine pocni din degete, chemând doi lachei care să se ocupe de bagaje. Julius abia dacă observă, concentrându-şi toată atenţia asupra femeii din faţa lui. Îmbrăcată în obişnuita ei ţinută severă simplă şi neagră, ea păşi peste prag şi intră în casă. Se uită cu ochii ei mari de jur-împrejur, scrutând marmura şi vitraliile. Piatra netedă şi arta valoroasă. El îşi ţinu respiraţia, aşteptând reacţia ei, o urmă de apreciere a succesului lui. O mică dovadă de recunoaştere pentru ce reuşise să facă.

Simţi un nod în stomac când ea să încruntă, chiar *se încruntă,* de parcă el făcuse ceva greşit pentru că adunase o avere invidiată până şi de J.P. Morgan.

Ar fi trebuit să ştie. Orice infimă urmă de fericire că o vedea dispăruse. Dintr-odată, se simţi din nou ca la 17 ani, incapabil să o facă să înţeleagă de ce îşi dorea să lucreze la bursă, nu într-o fabrică sau într-o fermă. Strânse din dinţi şi se postă în uşa închisă în spatele ei.

— De ce eşti aici?

Tonul lui direct probabil o luă prin surprindere. Ea clipi de câteva ori, iar ochii ei albaştri, atât de asemănători cu ai lui, îl priviră.

— Sunt aici să o cunosc pe logodnica ta, bineînţeles.

El rămase cu gura căscată.

— Pe logodnica mea?

— Da, o anume Lady Honoria, dacă nu mă înşel.

— Dar…

„De unde ai aflat? Nu este cu adevărat logodnica mea. De ce îţi pasă?”

Nu ştia de unde să înceapă. Nu îşi văzuse mama de luni bune, iar ea se grăbea să vină în oraş pentru asta?

— Cum ai aflat de logodnă?

— Încă am prieteni în oraş, Julius.

— Bineînţeles, rosti el imediat spăşit. Pur şi simplu, am crezut că…

„Deteşti totul la mine”. Părea grosolan să o spună cu voce tare, dar cuvintele rămaseră totuşi acolo, plutind în aer.

— Ştiu că noi doi am avut neînţelegerile noastre, Julius, dar sunt mama ta. Mi-ar plăcea să o întâlnesc pe femeia cu care o să te însori. Ea îşi scoase mănuşile din bumbac negru – erau rupte între degete? – şi le ţinu strâns în palme. Pot să rămân?

— Bineînţeles, bineînţeles, se auzi el spunând. Intră! Să te ajutăm. Brandywine?

Majordomul făcu un pas în faţă.

— Doamnă Hatcher, permiteţi-mi să vă conduc în camera dumneavoastră.

— Şi fiica mea, Agatha, este aici. Se ocupă de vizitiul nostru şi o să ni se alăture imediat.

Julius înjură în barbă. Şi sora lui era acolo? Cerule, urma să fie o reuniune de familie de coşmar!

— De ce nu mi-ai permis să trimit o trăsură după voi?

— Ştim cât de ocupat eşti. N-am vrut să te deranjăm.

Aşa că preferase mai degrabă să îl ia prin surprindere, ivindu-se direct la uşa lui?

— Vă conduc în apartamentul trandafiriu. Este cea mai frumoasă cameră din casă, spuse Brandywine.

Julius îşi înăbuşi o tresărire. Fără îndoială, mama lui avea să deteste apartamentul trandafiriu. Cu siguranţă, s-ar simţi mai comod în aripa austeră a slujitorilor. Brandywine s-ar fi înecat dacă auzea că nu avea o slujitoare, un detaliu care urma să fie o mare încurcătură pentru personalul casei în privinţa îndatoririlor fiecărei zile. Julius îşi prinse podul nasului cu două degete.

Lacheii trecură cu valiza ei şi îl auzi pe Brandywine întrebând:

— Doar o valiză, doamnă?

— Da. N-am nevoie de multe.

„Spre deosebire de fiul meu”. Nu o spuse cu voce tare, însă cuvintele rămaseră plutind în aerul din foaier. Julius îşi prinse mâinile la spate şi se uită la vitraliile albastre pe care le importase de la o mănăstire din Germania. Chiar dacă nu era în niciun caz religios, îi plăceau culorile şi imaginile celor trei sfinţi reprezentaţi acolo. Gravi şi pioşi, cei trei sfinţi păzeau intrarea şi îi aminteau cât de mici şi de nesemnificativi erau cu toţii, la urma urmei.

Un motiv în plus pentru a trăi cât mai grandios atâta vreme cât te aflai în viaţă. Nu aveai de unde să ştii când se schimba totul.

Se strecură şi mai adânc în casă, spre biroul lui. La naiba cu restul lumii! El trebuia să facă bani.

Capitolul 9

În jur de o duzină dintre personajele marcante ale înaltei societăţi se înghesuiau în salonul familiei Griffin, o mare de rochii de mătase cu mărgele strălucind sub licărirea gălbuie şi difuză a candelabrului. Nora acceptă un pahar de şampanie de la domnul Cooke, un bărbat mai în vârstă, cu pomeţi proeminenţi.

— Speram să-l cunosc pe logodnicul tău astă-seară. Ce păcat că nu a putut să ni se alăture, spuse domnul Cooke, savurând din propria şampanie. Picături de lichid se prinseră în mustaţa stufoasă.

Ea evită să privească părul lung de pe chipul lui Cooke şi îşi ascunse un zâmbet. Da, ce păcat că Julius nu reuşise să ajungă. În timp ce o parte din ea fu încercată de o urmă de vinovăţie pentru minciuna ei, îşi aminti cum se retrăsese el din înţelegere. Zece minute în Haymarket nu

însemnau o seară întreagă, iar el o ştia prea bine.

Cooke vorbi în continuare despre Julius, ultimul lucru din lume despre care îşi dorea să discute Nora.

— Se spune că este foarte iscusit. Am auzit că i-a dat un pont lui Pendleton nopţile trecute, cu rezultate foarte bune.

Fu un detaliu care îi atrase atenţia. Îşi aduse aminte că Julius spusese că i se cerea să ofere sfaturi bursiere aproape oriunde se ducea şi că rareori răspundea.

— Nu mi-am dat seama că domnul Hatcher oferă sfaturi în afaceri.

— Nu doar sfaturi, milady. Din câte am înţeles, este un fel de clarvăzător. Sper să primesc şi eu un asemenea sfat preţios sau chiar două pe care să le folosesc la bursă.

— Am crezut că domnii de aici evită să discute despre afaceri.

În Anglia, subiectul nu era niciodată dezbătut în societate. Discuţiile despre bani sau comerţ erau total de nepotrivite în lumea bună.

— Oficial, da. Soţiilor le place să creadă că banii cad din cer, desigur, dar majoritatea domnilor joacă la bursă sau la cursele de cai. Fac orice ca să alunge plictiseala.

Ea sorbi din şampanie, cu mintea plină de gânduri. Dacă sfaturile despre acţiuni nu produceau câştiguri, aveau să existe repercusiuni sociale pentru Julius? Fără îndoială, îi ajuta pe oamenii aceia în speranţa de a-i descoperi pe investitorii tatălui lui, dar Nora tot îşi dorea să protesteze în numele lui. Simţi dorinţa ridicolă de a-l proteja de lăcomia şi egoismul evidente din spatele solicitării.

Ceea ce era nebunesc. Julius nu avea nevoie de protecţia ei.

— Tatăl meu foloseşte parlamentul ca să alunge plictiseala, spuse ea. Cred că, pur şi simplu, îi place să urle la opoziţie.

Domnul Cooke chicoti.

— După cum sunt convins că Excelenţa Voastră a auzit până acum, politica în America este o afacere urâtă. Oricine mai are un dram de raţiune se ţine cât mai departe.

— Se ţine cât mai departe de ce? întrebă în spatele ei o voce de bărbat.

„Nu, nu se poate!” Nora se întoarse şi fu cât pe ce să scape paharul când îi întâlni privirea. Julius se afla acolo, într-un frac negru, cu o croială frumoasă şi pantaloni pe măsură. Părul lui de un blond-închis fusese îmblânzit, îndepărtat de pe chipul fermecător, iar trăsăturile atrăgătoare pe care ea încerca de atâtea ori să le ignore o izbiră direct în piept. Cerule, era chipeş!

Începu să răsufle întretăiat, iar corsetul se strângea pe coastele ei ca o menghină.

— Domnule Hatcher!

— Bună seara, milady. Se aplecă peste mâna ei. Îmi cer iertare pentru întârziere. Ochii albaştri licăriră când îşi îndreptă spatele, cu o expresie plină de o bucurie nemărginită.

La naiba cu toate! De unde aflase adevărata adresă pentru evenimentul din seara aceea?

— Hatcher, am auzit că erai prins în altă parte astă-seară, spuse Cooke şi strânse mâna lui Julius. Mă bucur că ai reuşit să apari. Speram să te reţin pentru câteva momente cu privire la un stoc pe care l-am urmărit în ultima vreme.

Atunci îşi dădu seama Nora. Uşoara tresărire din privire fu cea mai slabă urmă de enervare a falsului ei logodnic. Fără să ştie exact de ce, hotărâse să îl salveze.

— Chiar dacă sunt sigură că domnul Hatcher ar fi încântat să vă ajute, domnule Cooke, trebuie să-mi fur logodnicul pentru câteva clipe. Sper că înţelegeţi, nu-i aşa?

— Desigur, milady. Este perfect de înţeles pentru un cuplu tânăr. Vorbim mai târziu, Hatcher.

Julius înclină capul.

— Abia aştept.

Cooke se îndepărtă, iar Nora îl apucă de braţ pe Julius.

— Vino cu mine!

Ea îl conduse într-un colţ îndepărtat, la vedere, dar un loc care să le permită să vorbească între patru ochi. El îşi sprijini un umăr de perete şi zâmbi viclean.

— Sper că n-ai fost groaznic de îngrijorată când ai văzut că întârzii.

Nu avea sens să nu recunoască. Evident, după amuzamentul din expresia lui, amândoi ştiau ce încercase ea să facă.

— Nu, n-am fost deloc îngrijorată.

— Ce uşurare! Ai părut destul de surprinsă acum o clipă şi începusem să-mi fac griji.

— Deci aşa arată îngrijorarea? Eu credeam că te distrezi pe cinste.

Ticălosul îi zâmbi ştrengăreşte.

— Sunt vinovat… şi-mi pare rău că-ţi stric distracţia.

— Ba nu-ţi pare deloc rău.

— Adevărat. Să-ţi zădărnicesc planurile este mult prea plăcut. Dar gata cu planul social fictiv! Trebuie să vorbesc cu tine.

— Fictiv?

El flutură o mână în aer.

— Fictiv. Fals. O aiureală completă. Un…

— Înţeleg acum, mulţumesc. Americanii aveau unele dintre cele mai ciudate cuvinte. Despre ce vrei să vorbeşti cu mine?

El îşi roti privirea prin încăpere, fără să o întâlnească pe a ei, în timp ce trase adânc aer în piept.

— Mama şi sora mea au venit în vizită.

— Mama ta? Credeam că trăieşte în nord.

— Aşa este. El se apropie. A sosit azi, devreme. Vrea să-mi cunoască logodnica.

— Să-ţi cunoască logodnica?

El tresări.

— Ai putea să vorbeşti mai tare? Sigur personalul de la bucătărie nu te-a auzit, Nora.

El îşi frecă ochii cu degetele.

— Îmi cer scuze, spuse ea liniştită. Totul este foarte surprinzător. Ai spus că nu vine niciodată să te viziteze.

— Şi nu o face. Nu vine niciodată în oraş să mă viziteze pe mine, de aceea este atât de derutant ce se întâmplă. Oricum, să nu vii în vizită la mine acasă şi să

refuzi să o vezi dacă vine ea la tine. O să o ţin departe cât pot de mult şi apoi sper că o să se plictisească să aştepte şi o să se întoarcă în Albany.

— Julius, mama ta n-a bătut tot drumul ăsta ca să fie ţinută departe de întâlnirea cu eventuala ei viitoare noră. Trebuie să organizezi un dineu.

Ceea ce putea să îi ofere Norei ocazii variate de a evita conversaţiile lungi cu doamna Hatcher.

— În niciun caz, spuse el. Nu o să se simtă deloc bine dacă o fac.

— De ce nu? Nu-i plac petrecerile?

— Nu doar că nu-i plac petrecerile, nu este de acord cu banii şi cu stilul meu de viaţă. Crede-mă, nu vrei să o cunoşti.

Nu era de acord cu banii şi cu stilul lui de viaţă? Doamne sfinte! Ce fel de mamă nu ar fi fost mândră de ceea ce reuşise Julius? Şi de ce el era atât de hotărât ca ea să nu o cunoască pe mama lui?

— Sunt în stare să-ţi încânt mama, Julius. La urma urmei, sunt englezoaică. Noi învăţăm cum să le fermecăm pe doamnele în vârstă înainte să învăţăm să mergem.

— Ea este mai mult decât o doamnă în vârstă arţăgoasă. Ca să nu mai vorbim că, dacă o întâlneşti, o să fii nevoită să te prefaci. Aş prefera să nu-i fac rău spunându-i adevărul despre logodna noastră. Nu, cel mai bine este să nu vă întâlniţi niciodată.

Îi plăcea când el avea nevoie de ceva de la ea. Îi deschidea o portiţă pe care avea de gând să o folosească pentru scopurile ei.

— Vrei să-ţi fac un favor? Altfel, mă văd nevoită să o vizitez mâine.

— Da. Gura lui se strâmbă cu părere de rău. Aşteaptă, este prea târziu să-mi schimb răspunsul?

Nora nu putu să îşi înăbuşe zâmbetul larg.

— Da... dacă nu cumva nu vrei să-mi câştigi bunăvoinţa.

Expresia feţei lui se schimbă în timp ce un muşchi îi zvâcni în maxilar. Răsuflă greoi.

— Lasă-mă să ghicesc! În schimbul acestui favor, trebuie să te însoţesc în altă expediţie la periferia oraşului menită să atragă atenţia?

— Da. Tocmai asta înseamnă.

— Şi, dacă sunt de acord, nu o să mai faci nicio trăsnaie?

Ea încuviinţă din cap şi îşi ţinu respiraţia, îngrijorată că turnura aceea neprevăzută a evenimentelor putea dispărea în orice clipă.

— Bine, spuse el, un singur cuvânt plin de nefericire. O să te însoţesc vineri seară. Aleg eu locul.

— Perfect. Vezi ce uşor a fost?

El strânse din buze.

— Să ne alăturăm celorlalţi?

Ea dădu aprobator din cap, dar mai era un lucru care nu îi dădea pace.

— Da, dar mai am o întrebare. Dacă nu-ţi place să dai sfaturile despre bursă, atunci de ce nu refuzi când ţi se cer?

El făcu o grimasă.

— De obicei, fac asta. La întrebările legate de acţiuni rareori se poate răspunde prin da sau nu. Există planuri şi previziuni la mijloc, iar fiecare tranzacţie este un joc de noroc. Unora le place riscul, iar rezultatele nu contează deloc. Pentru alţii, rezultatele pot să fie dezastruoase.

Adică să piardă totul, lucru pe care Julius îl cunoştea bine.

— Însă domnului Pendleton i-ai dat un sfat care i-a adus destul de mulţi bani, se pare.

— Am nevoie ca oamenii aceştia să mă placă şi să aibă încredere în mine. Dacă să ofer ponturi privind acţiunile favorabile mă ajută să-mi câştig un loc în societate, atunci o s-o fac cu plăcere.

— Ce se întâmplă când cineva pierde bani? Dacă eşti tras la răspundere?

— Sunt destul de sigur că aceşti oamenii îşi pot permite să piardă din când în când. Şi astea nu sunt secrete. N-aş da niciodată o informaţie care să se întoarcă împotriva mea sau a scopurilor mele la bursă.

— Adică?

— Adică orice ar putea să scoată bani din buzunarul meu. Speculaţia îi recompensează pe terţi. Dacă te iei pur şi simplu după turmă, nu o să ai niciodată beneficii substanţiale pe Wall Street. Ofer numai informaţii pe care orice investitor serios ar trebui să le aibă deja.

— Deci te consideri un terţ, niciodată urmând turma?

El o luă de braţ şi se mişcă mai aproape, răsuflarea lui caldă simţindu-se în urechea ei.

— Acesta este unul dintre lucrurile pe care le avem noi doi în comun, Lady Nora. Nu ne temem să încălcăm regulile.

*

După cea mai lungă cină din viaţa lui Julius, cei opt domni părăsiră salonul şi se retraseră în camera de fumat de pe coridor. Conversaţia în timpul mesei fusese destul de banală, cu excepţia mătuşii Norei, care distrase partea de masă a lui Julius cu poveşti scandaloase. La naiba, sperase ca Nora să nu fi auzit acele poveşti! Puteau să îi dea idei.

Acum, cu trabucurile lor, bărbaţii se întoarseră să discute despre afaceri şi amante. Julius, singurul care nu fuma, se aşeză pe canapeaua din piele şi îşi încrucişă picioarele. În câteva secunde, doi bărbaţi se apropiară şi se aşezară pe scaunele din faţa canapelei. Unul era domnul Young, un bărbat mai în vârstă care lucrase la conducerea uneia dintre cele mai mari companii de căi ferate ale naţiunii. Celălalt musafir, domnul Cooke, venise, evident, în urma promisiunii de mai devreme de a vorbi despre acţiuni.

— Hatcher, putem să vorbim o secundă?

Julius îşi ascunse iritarea în spatele unui zâmbet politicos.

— Desigur. La ce vă gândiţi, domnilor?

Cooke se aplecă de parcă discutau secrete naţionale.

— Reynolds Petroleum. Cum crezi că arată previziunile?

Reynolds era la fel de sănătos ca un măr putrezit.

Conducerea companiei avea probleme, iar consiliul refuzase să investească în noua tehnologie de foraj. Erau norocoşi dacă treceau de anul acela.

— N-aş cumpăra, dacă asta întrebi.

Young se încruntă.

— Am un prieten în consiliu. Spune că estimează câştiguri de două cifre în al treilea trimestru.

„Numai cu o intervenţie divină”, se gândi Julius. Ridică din umeri.

— E doar opinia mea. Ocean Petroleum este un pariu mai sigur.

Alţi doi domni se alăturară grupului şi rămaseră lângă ei. James Cortland se aşează imediat lângă Julius.

— Pendleton a spus că a dat lovitura cu pontul pe care i l-ai dat la operă.

Fuseseră două ponturi, dar Julius se abţinu să menţioneze detaliul.

— La acţiuni este vorba de sincronizare. Câteodată, am noroc.

— Foarte mult noroc, aş zice, având în vedere istoricul tău, adăugă Cortland. Ar trebui să te gândeşti la deschiderea unei firme de investiţii.

— S-ar putea, dacă aş avea timp. Ceea ce nu avea. În plus, prefera să câştige mai degrabă bani pentru el decât să le spună altora cum să o facă. După cum obişnuia tata să spună adesea, investiţia în propriul viitor o să-ţi fie mai de folos pe termen lung.

— Pare că era un om deştept, comentă Cooke. Şi el făcea tranzacţii la bursă?

— Nu chiar. Era om de afaceri. Warren Hatcher. Aţi auzit de el?

Chipuri plate îl priviră înapoi. Dacă cineva din grup minţea şi nu îl cunoştea pe tatăl lui Julius, făcea o treabă extraordinară.

— Eu, personal, nu-mi amintesc, spuse Young în cele din urmă. Rudă cu familia Hatcher din Boston?

— Nu. Aceasta este familia Hatcher de pe Bedford Street.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare pe măsură ce fumul se înălţa în rotocoale spre tavan. Nimănui din societatea din New York nu îi plăcea să îşi amintească de rădăcinile comune ale altui membru.

— Ocean Petroleum, spui? întrebă unul dintre domni. Ce acţiuni mai ai în vedere?

— Mă uit la Transatlantic Communications. Şi dacă mai ai Irving Silver, eu aş scăpa de ele.

Capetele încuviinţară din toate părţile, fiecare luând notă de informaţii. Fără îndoială, aveau să fie trimise telegrame agenţilor de bursă imediat ce se încheia petrecerea.

— Putem discuta o secundă în privat, Hatcher? întrebă domnul Peter Moore din spatele grupului. Când toţi se întoarseră să îl privească, el îşi ridică mâinile: Nu este legat de acţiuni, garantez!

Julius aproape că dădu ochii peste cap. Ferească Dumnezeu ca unul dintre şacalii aceia să primească informaţii personale care nu erau puse la dispoziţia tuturor! Oare era vorba despre tatăl lui? Nerăbdarea se învolbură în venele lui când se ridică în picioare.

— Să vorbim afară?

Moore dădu aprobator din cap, iar Julius îl conduse pe terasă, închizând uşa în urma lor. Se cufundară în întuneric, unde şansele de a fi auziţi scădeau simţitor. Julius îşi îndesă mâinile în buzunare şi aşteptă.

Aproape de o vârstă cu Julius, Moore era un crai bogat a cărui atenţie se limita la femei, curse de cai şi cluburi. Cei doi se intersectaseră de-a lungul anilor, dar nu erau prieteni. Moore umbla prin cercurile cele mai exclusiviste şi nu era mai deloc interesat de afaceri; prin urmare, un intrus ca Julius nu îi era de prea mare folos.

Stăteau lângă marginea terasei, unde Moore se aplecă pe balustradă.

— O să trec numaidecât la subiect. Te-am văzut azi-noapte. Îşi scutură scrumul din vârful trabucului peste balustradă şi în grădini. La Haymarket.

Julius încremeni. Singura lui ieşire la Haymarket

fusese cu Nora şi nu îşi dorea deloc ca informaţia să devină publică, indiferent ce spera Nora. Oare Moore se înşela?

— Când?

Moore îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Luni noapte. Domnişoara Desmond a interpretat un cântec şi ţi-a aruncat o floare. Afurisitul ăla de loc a fost cât pe ce să se prăbuşească peste noi.

La naiba! Totuşi, cu ce intenţie menţiona Moore acel lucru? O văzuse pe Nora?

— Ce vrei să spui?

— Acum, ca de la prieten la prieten – făcu un semn între ei doi – trebuie să fii conştient că nu poţi s-o duci pe Lady Honoria prin locurile astea. Chiar dacă înalta societate este nouă pentru tine, există anumite reguli. Standarde la care să te ridici. Speram că respecţi doamnele cuviincioase neducându-le prin… locuri agitate.

Locuri agitate cu care Moore era foarte familiar. Mânia se învolbură în sângele lui Julius, o revoltă fierbinte la gândul că i se făcea morală ca unui şcolar, mai ales când totul fusese ideea Norei. Totuşi, nu putea să îi spună nimic lui Moore.

Dumnezeu ştia că nu îşi dorea ca reputaţia ei să fie distrusă.

Era un singur lucru de făcut.

— Apreciez sfaturile, Moore. Se chinui să folosească un ton smerit şi amabil. Poate că deprinsese din abilităţile lui Polly din perioada scurtei lor legături. Am crezut că milady, fiind o mare admiratoare de teatru, se va bucura să o vadă pe domnişoara Desmond. Am încercat să o strecor înăuntru, dar, evident, a fost o eroare de judecată din partea mea.

— Perfect de înţeles, spuse Moore, când nimic nu putea să fie mai departe de adevăr.

Orice imbecil cu un dram de bun-simţ ar fi ştiut că nu trebuia să ducă o femeie cu originea Norei într-un bordel unde se dansa. Dumnezeule! Julius scrâşni din dinţi. Ura superioritatea pe care o respira zâmbetul alunecos al lui Moore. Şi limbajul relaxat al corpului, de parcă lui Moore nu

îi păsa de reguli, dar se vedea nevoit să le transmită mai departe. Pentru că, la urma urmei, tradiţia trebuia menţinută.

— O să păstrez discreţia, bineînţeles, continuă bărbatul.

Julius îşi coborî bărbia în piept şi plăcerea de a-i zădărnici Norei planurile risipi pentru scurt timp tensiunea discuţiei.

— Aş aprecia asta, cum ştiu că este valabil şi pentru logodnica mea. N-ar fi bine ca reputaţia ei să fie afectată.

— Într-adevăr, n-ar fi. În calitate de gentlemani, trebuie să protejăm femeile din New York. Ştiu că logodnica ta este britanică, dar se aplică aceleaşi principii. Şi nu ai vrea să-ţi faci un duşman din tatăl ei.

Julius avea puţine informaţii despre conte. Poate că Moore se dovedea util în acel sens.

— Ce ştii despre el?

— Familie veche. Fără scandaluri. De bună-cuviinţă. Ridică din umeri. Ca toate celelalte aristocraţii de acolo. Bună mişcare să te însori cu cineva din nobilime! De fapt, îmi doresc să mă fi gândit eu să o curtez pe Lady Nora.

Moore sugera că Nora ar fi fost soţia lui dacă ar fi cerut-o înaintea lui Julius? Şi mai multă furie îi luă cu asalt venele. Nora nu s-ar fi uitat la imbecilul acela îngâmfat nici dacă…

Doamne sfinte, arsura aceea din piept era chiar gelozie? „Ea nu este cu adevărat logodnica ta, Hatcher!” De ce ideea ca Moore şi Nora să fie împreună îl călca pe nervi pe Julius ca o coardă veche la o vioară dezacordată?

El răsuflă atent şi încercă să nu se gândească prea serios la emoţiile întunecate dinăuntrul lui. O plăcea pe Nora. Voia să o vadă fericită alături de un bărbat care o merita. Atât şi nimic mai mult. Gelozia însemna sentimente serioase, pe care jurase să nu le cultive niciodată pentru nicio femeie. Căsătoria însemna dezamăgire şi responsabilitate. Gata cu petrecerile călare şi cu fântânile de punci cu rom! El rămânea la burlăcia lui.

Moore îşi stinse trabucul de balustrada de piatră.

— Bineînţeles, ar fi mai uşor să uit povestea asta dacă aş fi încurajat cumva.

Julius îşi arcui colţul gurii.

— Asta este un şantaj, Moore? Vrei să spui că o s-o distrugi pe Lady Honoria dacă nu-ţi dau vreun pont despre nişte acţiuni?

— O faci să sune atât de sordid! Tot ce vreau este un dram de informaţie, ceva care să nu ajungă la urechile celorlalţi.

Julius îşi frecă fruntea. Omul nu avea niciun pic de jenă? Se alesese praful de onoare şi de tradiţie. Se dovedea că lăcomia se afla la baza oricărui act altruist. Totuşi, ce soluţie avea Julius? Nu putea să o vadă pe Nora cu reputaţia distrusă, nu până când nu afla identitatea bărbaţilor care îi distruseseră tatăl. El rosti apăsat:

— Jackson Consolidated.

— Excelent. Mulţumesc, Hatcher. Moore aruncă resturile trabucului la pământ. De altfel, am auzit că tu şi domnişoara Desmond aţi întrerupt legăturile.

„Vrei permisiunea să te culci cu ea?”

Nu că Julius trebuia să dea vreo permisiune. Erau cu toţii adulţi, Moore şi Poppy erau în stare să ia propriile decizii. Aşa discuta elita New York-ului despre femei prin cluburile lor, de parcă erau sclave?

Acţiuni pe care te gândeai să le cumperi ori să le tranzacţionezi, cu prea puţină grijă pentru felul în care femeia resimţea întreaga afacere? Cu cât ştia mai multe despre înalta societate, cu atât lui Julius îi păsa mai puţin de ea.

— Da. Un rezultat al logodnei, mă tem.

— Atunci de ce ţi-a aruncat floarea azi-noapte?

Putea să speculeze, dar Julius lucra cu fapte şi cifre… fără presupuneri. Singura persoană care putea să răspundă era Poppy, iar el încă nu o vizitase.

— Are un simţ al umorului unic, îl asigură el.

— Sigur. Locul a explodat într-o bătaie de toată frumuseţea. Mai să nu scap la timp.

Îl năpădiră amintirile altei evadări la limită, cu sânge

şi frică, pe măsură ce violenţa se înteţea în jur. Când broboane de sudoare i se înfiorară la ceafă, alungă gândurile întunecate.

— A fost la limită pentru mulţi, sunt sigur.

— Să ştii. Să ne întoarcem înăuntru?

Julius îşi întinse braţul.

— După tine.

— Bun. Mulţumesc că eşti atât de rezonabil. Şi nu-ţi face griji. Moore îl bătu uşor pe spate pe Julius. O să păstrez tăcerea cu privire la vizita lui Lady Honoria la Haymarket.

„Pentru că am acceptat condiţiile şantajului tău, ticăloşiile!”

— Apreciez asta, se chinui să spună Julius.

Şi, mai presus de orice, spera ca Nora să nu afle niciodată ce făcuse ca să-i zădărnicească planurile prin care să devină subiect de scandal.

*

La Delmonico’s era multă agitaţie în joia aceea. Chelneri cu uniforme albe se grăbeau în stânga şi în dreapta, ducând pahare şi farfurii clienţilor de elită împrăştiaţi prin salon. Julius iubea energia frenetică şi veselia newyorkezilor care se adunau să petreacă o noapte plăcută în oraş. Îşi petrecuse multe ore acolo, cu stridii şi şampanie, de obicei în compania unei femei frumoase.

În seara aceea, se afla acolo ca să ia masa cu Frank Tripp şi alţi câţiva prieteni. Fără femei, dar cu o mulţime de stridii şi şampanie. Invitaţia lui Frank fusese o distragere bine-venită în săptămâna aceea. Între vizita venită direct din iad a mamei şi gândurile despre Nora, concentrarea îi fusese în cel mai bun caz vremelnică.

Cu siguranţă, ratase ceva în legătură cu nişte acţiuni petroliere în ziua precedentă.

Odată ajuns înăuntru, fu condus pe scări spre unul dintre separeuri. Ceea ce însemna că Tripp plănuise o seară lungă şi sălbatică, una pentru care era nevoie de intimitate. Departe de ochii iscoditori din salonul principal. Îşi frecă

mâinile cu nerăbdare.

Chelnerul deschise uşa, iar Julius trecu de perdelele din catifea roşie în separeu. Clipind în lumina difuză, îl caută pe Tripp.

— Bună, Julius.

Îşi întoarse brusc capul la auzul vocii de femeie şi văzu o brunetă voluptuoasă, aşezată la masă. Oh, Doamne! Poppy.

O femeie frumoasă şi talentată, Poppy Desmond atrăgea privirile pe oriunde se ducea. Julius ţinuse mult la ea, dar nu avusese niciodată de gând să fie ceva serios între ei. La urma urmei, nu aveau să existe soţie şi familie în viitorul lui, iar ea nu voia să renunţe la cariera de actriţă. Deci, chiar dacă nu era furios că îl ademenise acolo, nu era nici încântat.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi se apropie.

— Aşadar, telegrama de la Tripp care mă invita în seara asta aici a fost de fapt trimisă de tine? Sau asta este doar o coincidenţă uimitoare?

Ea îşi înălţă capul şi îşi muşcă buza într-un gest cunoscut, exersat, care îl enervă.

— Îmi cer scuze că te-am minţit. Nu ştiam dacă altfel ai fi venit.

— Ai dreptate. N-aş fi venit… Nu după isprava făcută la Haymarket.

— Dar tocmai de aceea trebuia să te văd. Trebuia să-mi cer iertare.

— Ceea ce ai făcut printr-un bilet. De două ori. El îşi aşează mâinile pe spătarul scaunului şi se aplecă în faţă. Dar n-ai explicat de ce ai făcut-o.

— Te rog, nu vrei să iei loc? Hai să luăm cina!

— Cina? Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Ea făcu un gest spre scaun. Te rog, Julius! Ca prieteni?

Cu un oftat, el trase scaunul şi se aşeză. Nu exista un motiv bun pentru care să refuze, nu dacă se aflau acolo ca prieteni. Nu o ura pe Poppy, nici măcar un pic. Ea putea să fie inteligentă şi spirituală, iar lui îi era foame. Dacă tot se

aflau acolo...

— Mulţumesc, spuse ea, când el se aşează. A fost atât de greu?

În loc să răspundă, el întrebă:

— Ce bem?

— Am comandat o sticlă de vin. Sper că nu te deranjează. Ea se întinse după o sticlă şi turnă lichidul roşu în pahar. Este preferatul tău. Un cabernet din Franţa.

El ridică paharul şi sorbi lung, în timp ce Poppy făcu un semn spre chelnerul din colţ ca să înceapă servirea cinei. Când rămaseră singuri, întrebă:

— Ce-ai mai făcut?

— Bine. Ocupat. Tu?

— La fel. Am auzit că spectacolul este un mare succes.

Se zvonea că spectacolul se ţinea cu casa închisă aproape la fiecare reprezentaţie. Julius îl văzuse de două ori, iar Poppy era fantastică în rolul principal.

— Publicului pare să îi placă.

Se aşternu tăcerea, şi amândoi se întinseră disperaţi după paharele de vin. Nu mai fusese niciodată o atmosferă atât de ciudată între ei. Nu ştia de ce, dar prezenţa lui acolo îl făcea să se simtă... neloial faţă de Nora. O senzaţie ciudată din moment ce nu erau cu adevărat logodiţi, dar ceafa i se înfioră, simţind brusc dorinţa de a pleca.

Îşi dorea să îi fost alături de Nora acolo. Ar fi vrut să o ducă în separeu, unde să o hrănească cu stridii, să se bucure privind-o cum îşi lingea saramura de pe buze după ce înghiţea. Să simtă apăsarea coapsei ei pe a lui, în timp ce împărţeau o sticlă din şampania ei preferată. Poate chiar reuşea să mituiască personalul să îi lase singuri pentru ceva vreme ca să...

Poppy scoase un râset adânc, gutural şi îl întrerupse din reverie.

— Este mai greu decât mă aşteptam.

— Nu ştiu de ce. Am făcut-o de sute de ori înainte.

— Atunci nu erai logodit cu fiica unui duce.

— Fiica unui conte. Şi nu este o noutate pentru tine.

— Ştiu… şi sunt fericită pentru tine. Cu adevărat. Din câte am văzut azi-noapte, este frumoasă cu adevărat. Floarea a fost un semn de pură gelozie din partea mea.

— Poppy…

— Acum regret, crede-mă! De îndată ce am văzut violenţa, mi-am dat seama de greşeala mea. Nu trebuia să-ţi arunc floarea.

— Nu, nu trebuia.

— A fost un şoc să te văd acolo cu ea. Ea chicoti uşor. Am fost luată prin surprindere şi am acţionat groaznic. Mă ierţi?

— Eşti iertată. Să dăm uitării întâmplarea.

Ea se relaxă, de parcă i se ridicase o greutate de pe umeri.

— Excelent. Eşti foarte rezonabil. Inteligenţa ta calmă a fost ceea ce m-a atras cel mai mult la început.

— Iar eu presupuneam că au fost toate buchetele de maci pe care ţi le-am trimis în culise.

— Şi ele au jucat un rol. Ochii îi străluciră. Ai fost foarte hotărât.

— După cum, fără îndoială, vor fi şi alţii care îşi doresc să-ţi intre în graţii. Ai început să te vezi cu cineva?

— Nu este nimic serios, dacă asta întrebi. De ce?

— Din curiozitate. El luă o gură de vin, iar aroma puternică de strugurii se rostogoli pe limbă şi pe gât. Peter Moore m-a întrebat de tine azi-noapte.

Ea îşi arcui o sprânceană, iar faţa i se încordă.

— Te-a întrebat… de mine? De parcă aş fi recompensa valoroasă de la o licitaţie?

El îşi ridică mâinile.

— Eu pur şi simplu sunt mesagerul. Era interesat să afle dacă am rupt relaţia, aşa că am presupus că are de gând să se alăture celorlalţi bărbaţi eligibili din New York City care vor să-ţi intre în graţii.

— A încercat deja… şi a eşuat. Este prea arogant. Se aşteaptă să mă supun doleanţelor lui şi să fiu disponibilă ori de câte ori doreşte. Ea pufni şi ridică paharul. De parcă aş fi vreo debutantă din lumea bună, fără nicio ambiţie

personală. Îşi ridică privirea spre el. Cu tot respectul pentru logodnica ta.

— Lady Nora este orice, mai puţin o debutantă docilă din lumea bună. În unele zile, am impresia că a fost trimisă direct de diavol ca să mă chinuiască.

— Cred că-mi place fata asta.

Chelnerul se întoarse cu primul fel de mâncare, stridii pentru el şi *supă* pentru ea. De îndată ce farfuriile fură aranjate, chelnerul se retrase.

Poppy ridică lingura de supă şi luă o gură.

— Deşi mă bucur să te văd, te-am chemat aici cu un scop.

— Ah, lasă-mă să ghicesc! Ai nevoie de un favor.

Ea se şterse la gură cu un şervet din pânză.

— Da, am.

— Nu este vorba despre acţiuni, nu-i aşa?

Poppy nu juca niciodată la bursă.

— Nu, este cu totul altceva. După cum ştii, urăsc să călătoresc. New York-ul este casa mea de atâta vreme şi nu vreau să lucrez în altă parte. Dar, în ciuda succesului nostru recent, teatrul la care lucrez în prezent stă să se închidă. Mi s-a spus că proprietarul şi-a pierdut averea la cursele de cai şi trebuie să închidă Teatrul Athena.

El clătină din cap. Cursele de cai erau un pariu pentru fraieri. Prea multă corupţie a oamenilor şi imprevizibilitate a animalelor.

— Un nebun şi banii lui…

— Da, din păcate. Dar se poate să existe o alternativă.

— Oh? El îşi strecură o stridie în gură – lămâia şi saramura aveau un gust de vis – şi înghiţi. Care ar fi?

— Aş vrea să cumperi Athena şi să mă laşi pe mine să-l gestionez.

El tuşi, fiind cât pe ce să se înece de uimire.

— Eu? Să cumpăr un *teatru?* întrebă el dându-şi ochii peste cap.

— Da. Ea se îndreptă spre el, păstrând însă o distanţă rezonabilă. De ce nu? Ai banii necesari şi eşti nebun după

investiţii. Eu cunosc lumea teatrului şi te asigur că este înfloritoare.

— Nu-mi pasă neapărat de bani, doar că nu m-am gândit niciodată la asta. El bătu cu degetele în masă, luând în calcul posibilităţile. Teatrele erau riscante şi dependente de puterea economiei. Ba, mai important de atât, aveau nevoie de personal special care să stea cu ochii în patru. Poppy, tu nu ai nicio experienţă în afaceri. Eşti pregătită pentru ore lungi şi chinuitoare de stat în picioare? Să ai de-a face cu actori încăpăţânaţi şi clienţi nemulţumiţi?

— O să angajez oamenii potriviţi ca să se ocupe de munca de gestiune. Eu am de gând să joc.

— Câte săptămâni pe an vrei să fii pe scenă?

— Negociem?

— Aşa se pare. Nu investesc în aventura asta decât pentru tine. Dacă ai de gând să joci doar câteva săptămâni pe an, locul o să se închidă în şase luni.

— Bine, opt săptămâni pe an.

— Treizeci.

— Julius, este absurd! O să cad din picioare. Cincisprezece.

— Douăzeci, Poppy. Ultima ofertă.

Se priviră unul pe celălalt vreme îndelungată. Nu era absolut deloc îngrijorat. Poppy era familiarizată cu încăpăţânarea lui, iar el nu avea nici cea mai mică intenţie să dea înapoi.

— Bine. Ea întinse mâna. Douăzeci de săptămâni pe an. O să-ţi telegrafiez suma mâine.

El îi strânse mâna.

— S-a făcut. Acum putem să ne bucurăm liniştiţi de cină?

— Bineînţeles. Ea ridică lingura. Apropo, unde organizezi balul mascat de anul acesta?

Rotind paharul de vin pe faţa de masă albă, el spuse:

— Nu-l organizez anul ăsta.

— Nu-l… organizezi anul ăsta? Nu pot să cred!

El sorbi lung din vin, nevrând să îi explice. Nimeni nu-i înţelegea reticenţa când venea vorba de iscarea unui

tărăboi… Şi de ce să fi înţeles când se delectase teribil când o făcuse în trecut?

Poppy chicoti.

— Doamne, n-am crezut niciodată că o să văd ziua asta!

— Şi ce zi este asta? întrebă el.

— Ziua în care Julius Hatcher este îngenuncheat de o femeie.

Capitolul 10

Deşi se aflau trei persoane înăuntru, în salonul familiei Cortland era o linişte mormântală, în vreme ce Nora citea ziarul. Când, în sfârşit, puse ziarul deoparte, ceaiul i se răcise deja. Poate că era mai bine aşa, din moment ce stomacul i se strânse sub iureşul unor emoţii întunecate. Puse ceaşca pe farfurioară şi o aşeză pe masă.

Cele două noi prietene ale ei, Kathleen Appleton şi Anne Elliot, îi făcuseră o vizită ca să îi dea veştile proaste din ediţia din ziua aceea a *Town Talk.* Nora strânse din dinţi la amintirea fiecărui cuvânt din scurta menţiune:

Domnul Julius H. şi domnişoara N. au revenit în oraş seara trecută pentru o cină privată într-un separeu de la Delmonico's. În timp ce se zvonea că cei doi se despărţiseră de la logodna domnului H., oaspeţii i-au văzut pe cei doi plecând împreună după aceea.

— Trebuie să fii supărată, spuse Kathleen cu ochii plini de îngrijorare. Îmi pare atât de rău!

Da, Nora era supărată, dar nu pentru motivul pe care îl bănuia Kathleen. Detesta faptul că Julius se întâlnise la cină cu fosta amantă, iar ziarele publicaseră entuziasmate povestea chiar a doua zi, fără ca măcar să menţioneze numele Norei. Era întocmai atenţia de care avea nevoie, motivul pentru care îl alesese pe Julius drept logodnic, îl

implorase să o ajute să facă vâlvă, să vină cu un plan care să îi aducă în centrul atenţiei, iar el refuzase. În schimb, luase cina cu domnişoara Desmond, iar acum ştia tot oraşul. Greutatea amară din stomac nu avea legătură cu gelozia, ci cu notorietatea evazivă care îi scăpa printre degete în fiecare clipă.

Într-adevăr, cum să fie gelozie? Ea şi Julius erau prieteni angajaţi într-o înţelegere de comun acord, atâta tot. Îl plăcea, bineînţeles. Cine nu l-ar fi plăcut? Omul era fermecător şi inteligent. Chipeş. Şi o trata ca pe o egală, nu ca pe fiica unui conte. El nu era de acord cu ea şi o provoca aşa cum nimeni nu o făcuse vreodată. Nora aprecia asta. Se gândea la el tot mai des în acele zile, când se întreba ce ar fi crezut Julius despre un lucru sau altul. Aştepta cu nerăbdare să îl vadă, la fel cum se întâmpla cu toţi prietenii ei.

De ce gândul că Julius fusese împreună cu domnişoara Desmond, râzând şi atingându-se, îi provoca o asemenea durere bruscă în pântec? Ei bine, trebuia ignorată.

— Oh, Nora! Anne se întinse şi o atinse pe braţ. Eu nu mi-aş face griji. Ştii cum sunt lucrurile astea. Multor bărbaţi le place să aibă o ultimă aventură înainte de căsătorie.

„Logodna nu e reală. El nu-ţi este dator cu nicio urmă de fidelitate”. Ea scoase un oftat şi îşi flutură mâna.

— Nu-mi fac griji. Julius şi domnişoara Desmond sunt prieteni de mult timp. El este liber să facă ce poftеşte până la nuntă.

Anne şi Kathleen schimbară priviri între ele.

— Fireşte, nu există niciun motiv să-ţi faci griji. Probabil este ceva obişnuit în Londra, murmură Kathleen. Noi avem tendinţa de a exagera aici, în America.

Ultima parte era adevărată. Cu siguranţă, americanii erau nişte oameni imprudenţi. De exemplu, deşi erau în toiul zilei, cele două prietene erau împodobite cu diamante. Femeile din New York nu ştiau că blănurile şi bijuteriile bune se păstrau pentru seară. Ele se îmbrăcau extravagant indiferent de momentul zilei.

Însă în privinţa celorlalte lucruri... Un bărbat logodit care se angaja într-o aventură publică nu era ceva obişnuit în Londra. Fără îndoială, ar fi la fel de bârfit acolo, dacă nu chiar mai mult.

Ea ridică din umeri, încercând să pară mai nepăsătoare decât se simţea în realitate.

— Am încredere în el. M-a asigurat că sentimentele lui pentru domnişoara Desmond sunt platonice, iar eu îl cred.

Tinerele o priviră lung, de parcă delira, la fel cum şi-ar fi privit Nora orice prietenă care ar fi spus acelaşi lucru. Totuşi, cum expresia calmă a Norei nu se schimbă, urme de resemnare apărură pe feţele celor două noi prietene.

— Sunteţi aşa de devotaţi unul altuia, oftă Anne. Asta îmi dă speranţă pentru căsnicia mea viitoare.

— A încercat să te sărute? întrebă Kathleen, cu o voce plină de curiozitate. Are o oarecare reputaţie în sensul ăsta.

Nora tresări pe scaun şi clipi uluită. Crezuse că nimic din ce îi spuneau cele două nu putea să o surprindă.

Anne sorbi din ceai.

— Katie, încetează! O faci să se simtă prost. Evident că Julius Hatcher nu a sărutat-o. Este fiică de conte, pentru numele lui Dumnezeu! Sărutatul înainte de căsătorie este ceva foarte scandalos.

— Ce păcat, spuse Kathleen. Dar pun pariu că se pricepe excelent la asta.

Cu pielea fierbinte ca un cărbune în flăcări, Nora îşi înăbuşi dorinţa de a schimba subiectul. Detaliile legăturii fizice nu erau niciodată discutate în Anglia, cel puţin nu printre puţinele prietene pe care le avea acolo. Fusese învăţată de mică să evite orice subiect neplăcut care putea să fie înţeles greşit ori să o bage în belele. Pentru că, după cum ştia toată lumea, fetele tinere erau bârfitoare notorii.

Ea încremeni. Bârfele erau *tocmai ce* îi trebuia ca să atragă atenţia asupra ei. Reputaţia ei ar fi avut de suferit, dar măcar zvonurile ajungeau la urechile tatălui ei. Cum de nu se gândise la asta până atunci?

Înainte să apuce să treacă peste acest moment, îi scăpă porumbelul:

— Da, este… este chiar priceput la asta.

— Stai, te-a sărutat? Oh, vreau să aud fiecare detaliu! spuse Anne, trântind farfurioara şi ceaşca pe masă. Să nu omiţi nimic!

Kathleen, şi mai dornică, se întinse şi o apucă pe Nora de braţ şi o scutură uşor.

— Trebuie să ne povesteşti totul despre asta. Când? Unde? Cât timp? Şi-a folosit *limba?*

Nora îşi netezi fustele şi încercă să îşi ascundă zâmbetul viclean care ameninţa să îi înflorească pe buze. Bârfa urma să se răspândească peste tot în New York înainte de lăsarea serii.

— Să vedem. S-a întâmplat la balul de la Billings. Afară, în grădini. N-aş putea să spun, dar mi s-a părut că a durat o veşnicie. Şi, da, a folosit limba.

Kathleen scoase un geamăt.

— Afurisitul! Ştiam eu că-mi place domnul Hatcher! Bravo, Nora!

Anne nu păru atât de impresionată când se întoarse spre verişoara ei.

— Deci, dacă a sărutat-o pe Nora la bal, de ce Dumnezeu a luat cina cu domnişoara Desmond aseară? Şi apoi a plecat cu femeia aia? Nu sunt de acord! Chiar dacă relaţia lor este strict platonică, el n-ar trebui să fie atât de nepăsător cu sentimentele Norei.

— Prietenii platonici pot lua cina împreună, Anne, interveni Kathleen. Şi poate că pur şi simplu a lăsat-o acasă după aceea. Nu trage concluzii scandaloase!

— Sunt cel puţin scandaloase, i-o întoarse cealaltă fată.

Privirea Norei trecu de la o tânără la alta, ambele vorbind în clipa aceea de parcă ea nici nu era de faţă.

— Sunt sigură că domnul Hatcher a avut motivele lui ca să ia masa cu fosta lui iubită.

Motive despre care avea să îl întrebe de îndată ce urma să îl vadă din nou, adică în acea seară. Oare întâlnirea aceea avea să o facă să ajungă direct în ziarele de scandal?

Se gândi la sărmanul Robert, care o aştepta răbdător la Londra. Trebuia să se întoarcă la el cât mai repede. Apoi Julius putea să se întoarcă la domnişoara Desmond, iar toată lumea avea să fie, în sfârşit, fericită.

Nora îşi dădu seama că putea prea bine să spună adevărul despre restul poveştii. La urma urmei, cu cât mai multe bârfe, cu atât mai bine.

— A vizitat vreuna dintre voi Haymarket?

— Doamne, nu! spuse Kathleen. Mamele noastre n-ar aproba niciodată o asemenea vizită scandaloasă.

Anne, care îşi tot amestecase zahărul în ceaşca de porţelan, se uită cu atenţie la chipul Norei. Linguriţa de argint zăngăni pe farfurioară.

— Stai puţin, spui că tu ai fost la Haymarket, Nora?

— Da. Julius m-a dus acolo.

— Acel Haymarket? Kathleen îşi duse mâna la gură. Când? Salonul de dans, nu? Vorbim despre acelaşi loc?

Anne arăta de parcă mai avea puţin şi cădea de pe scaun.

— Chiar te-a dus? Este ceva uluitor. Cum a fost?

— Da! Să nu omiţi niciun detaliu. Hai, Nora! Trebuie să ştiu neapărat cum este înăuntru.

Nora se apucă să le povestească despre călătoria rapidă spre salonul de dans, inclusiv despre rochia îndrăzneaţă şi despre încăierare.

— Am rămas acolo doar vreo cincisprezece, poate douăzeci de minute. Apoi Julius m-a condus acasă.

Rămase cu gura căscată, cele două fete avură nevoie de un minut să asimileze povestea. Kathleen fu prima care îşi reveni.

— Poppy Desmond este geloasă pe tine.

— Nu, spuse Nora şi îşi flutură mâna ca să alunge orice gând despre măreaţa domnişoară Desmond care era geloasă pe ea. Cred că îi place atenţia, mai ales din partea lui Julius. Dar n-are niciun motiv să fie geloasă pe nimeni, cu atât mai puţin pe mine.

— Te măriţi cu Julius, replică Anne. Bineînţeles că este geloasă pe tine.

— Iar el s-a chinuit să te scoată în siguranţă de acolo, adăugă Kathleen cu un oftat. Ce poveste romantică! Cum l-ai convins să te ia?

— L-am întrebat. Nu era nevoie să le spună despre Robert şi planurile ei de a fi chemată înapoi la Londra. Erau detalii ştiute doar de ea şi de Julius. A fost reticent, dar l-am convins. Şi, ca să se ştie, eu l-am salvat pe *el* din încăierarea de acolo.

— Abia aştept să mă logodesc! zise Anne. Abia atunci o să înceapă adevărata distracţie.

Kathleen se întoarse radiind spre Nora.

— Absolut genial, Nora! Sunt impresionată. Ai găsit singurul crai îmblânzit din New York dispus să te ducă în locurile prin care bărbaţii din lumea bună nici n-ar îndrăzni să te expună. Bravo!

— Cred că eşti noul meu erou, Lady Nora. Şi nu-ţi face griji… eu şi Kathleen n-o să suflăm nicio vorbă despre asta nimănui.

— Oh, eu nu…

— Exact, adăugă Kathleen. N-o să-ţi trădăm niciodată încrederea spunând cuiva despre asta. Societatea nu vede cu ochi buni genul acesta de independenţă la femei. Ceea ce este absolut ridicol, dar aşa stau lucrurile. Nu te teme, o să-ţi păstrăm secretele cu sfinţenie!

— Sunteţi prea bune.

Literalmente. Spuneau adevărul? Fetele din Londra bârfeau fiecare detaliu, indiferent cât de mic era, chiar dacă se făceau promisiuni că aveau să păstreze secrete veştile. Putea doar să spere că Anne şi Kathleen aveau să spună cuiva, şi astfel veştile aveau să se împrăştie cât de curând pe Fifth Avenue cu iuţeala fulgerului.

Un fulger care ajungea până la Londra.

*

O clădire în stil maur din teracotă, Casino Theatre fusese prima instituţie din New York City care construise un teatru în aer liber pe acoperiş. Adierea vântului şi

priveliştea încântătoare – ca să nu mai vorbim de băuturile fine – îi făceau pe oameni să revină, mai ales vara. Din fericire, proprietarul avusese inspiraţia să închidă parţial acoperişul cu un plafon din sticlă, astfel că spaţiul era primitor chiar şi în februarie.

Julius o îndrumă pe Nora de-a lungul scurtei promenade, pe lângă jardiniere, până la mesele acoperite. Locul era pe jumătate plin, mai ales de clienţi bărbaţi îmbrăcaţi în paltoane groase. Până în clipa aceea, logodnica lui falsă fusese neobişnuit de tăcută şi cu umeri încordaţi. Fără discuţii prosteşti, fără dispute. Nicio întrebare despre seara aceea sau despre cum aveau să şocheze înalta societate din New York. Doar tăcere.

Ciudat.

Era descurajant ţinând cont de nerăbdarea cu care el aşteptase seara aceea. Gândurile lui se concentraseră asupra seducerii ei, lucru care avea mai puţin de-a face cu planul de a încuraja o idilă între ei şi mai mult cu repetarea sărutului din grădini. Îşi imaginase că existase pasiune între ei? Greu de crezut. Experienţa aceea părea imprimată în amintirea lui. Tânjea să trăiască încă o dată sentimentul acela.

Poate chiar în acea seară.

Pelerina neagră şi greoaie flutura în jurul ei când mergea mândră, cu capul sus. Ai fi zis că se afla într-un salon din Mayfair după felul în care se purta. Pe ea nu o tulbura nimic? Era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, pe deplin neînfricată şi hotărâtă.

Robert ar face bine să o aprecieze cu adevărat. Pentru că, dacă Julius afla vreodată că artistul nu o trata cum se cuvenea… Ei bine, nu exista o gaură suficient de mică în care să se ascundă de Julius.

Majordomul le arătă o masă cu vedere directă spre scenă.

— Este bine aici?

Julius aşteptă ca Nora să răspundă, ca să dea de înţeles dacă poziţia era destul de scandaloasă, dar ea rămase cu privirea pierdută în noaptea întunecată a New

York-ului.

— Da, mulţumesc, spuse el, şi îi strecură tânărului câteva monede. Apoi o ajută pe Nora să ia loc. Cum de ai scăpat de supravegherea atentă a mătuşii tale în seara asta?

— Slujnica mea le-a spus că nu mă simt bine şi am luat un sedativ de dormit. Apoi am fugit pe uşa din spate.

Răspunsul fusese tăios, iar vocea încordată. El se aşeză şi o întrebă:

— Este totul în ordine?

— Da.

Chiar dacă nu era cel mai intuitiv bărbat când venea vorba de femei, aproape că o auzi strângând din dinţi.

— Preferi să venim în altă seară?

— Nu. Mama ta încă este în oraş?

— Da, deşi nu pot să înţeleg de ce. Mă aşteptam ca ea şi sora mea să se întoarcă în Albany în câteva zile.

Nu plecaseră şi îi ceruseră zilnic să o întâlnească pe Nora. Nu era sigur cât de mult mai putea să amâne acest lucru.

Se aşternu alt moment de tăcere, iar el nu mai suportă.

— Când o să…

Apăru un chelner ca să le ia comanda. Julius ceru şampanie pentru Nora şi un Bourbon pentru el. Poate că ar fi trebuit să bea şi el şampanie, dar atmosfera nu era prea festivă. Politeţe afurisită! Se aplecă spre ea şi coborî vocea.

— Te rog, spune-mi ce te deranjează.

— Cum de eşti atât de sigur că mă deranjează ceva?

— Pentru că ai planificat evenimentul aşa cum îşi gândeşte bătălia un general, dar în seara asta eşti tăcută. Ce s-a întâmplat?

Ea oftă şi îşi strânse mai tare gulerul pelerinei în jurul gâtului subţire.

— Ai luat cina aseară la Delmonico’s.

— Da, aşa este. Ai fost acolo?

— Nu. Am citit despre asta în ştirile de azi din *Town Talk.*

Dumnezeule! Detesta bârfele acelea stupide. Apoi o scânteie i se strecură prin vene, înviorându-l de parcă tocmai dăduse lovitura într-o vânzare la bursă. Era vorba de Poppy.

— Eşti…? Eşti geloasă.

Ea se încruntă.

— Nici într-un caz. Este absolut ridicol.

Chelnerul se întoarse, iar Nora strânse din buze. Julius aproape că izbucni în râs. Adevărul se zărise în firicelele aurii minuscule din ochii ei întunecaţi. Nu se aşteptase ca el să îi ghicească gelozia şi nu reuşise să ridice suficient de repede zidul de apărare ca să îşi ascundă reacţia. Aşadar, era geloasă pe Poppy. Interesant.

De îndată ce li se turnă băutura, el ridică paharul şi sorbi.

— Deci spui că… nu eşti geloasă pe Poppy.

— Bineînţeles că nu. Asta nu este o logodnă adevărată. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aş fi geloasă?

— Habar n-am. Poate că ai ajuns să mă placi cât de puţin.

El schiţă cu degetul mare şi arătătorul lăţimea unei şuviţe de păr.

— Nu sunt geloasă, imbecilule… sunt *furioasă!*

Vocea ei răsună atât tare, încât ceilalţi clienţi îşi întoarseră capetele ca să vadă de unde se auzise. Julius se ridică în picioare, o ajută pe Nora să se ridice de pe scaun şi o conduse într-un loc ferit printre arbuşti.

— Spune-mi de ce eşti atât de supărată, o îndemnă el. Hai, Nora, spune tot!

Ea trase adânc aer în piept.

— Detest faptul că voi doi puteţi să atrageţi atât de uşor atenţia, în timp ce eu eşuez cu atâta uşurinţă. Articolul menţiona logodna ta, dar nu s-a deranjat să spună identitatea logodnicei tale. Povestea asta trebuia să fie aşa de uşoară! În schimb, eu fac planuri şi strategii fără niciun rezultat. În ritmul ăsta, o să ne căsătorim înainte să afle tata.

— Şi altceva?

Hatcher îşi dorea ca ea să recunoască faptul că era geloasă. Avea nevoie să o audă, să ştie că nu era singurul întors pe dos de ceea ce se întâmpla între ei.

— Nu există nimic altceva, Julius.

Nu o credea, nu când nu putea să-i întâlnească privirea.

— Aşadar, ideea de a fi împreună eu şi Poppy, cu mâinile mele pe ea, sărutând-o…

Nora îşi ridică iute mâna şi îi acoperi gura.

— Nu mai vorbi despre asta!

El nu se obosi să îşi ascundă aroganta mulţumire de sine, iar ea o înţelese din privirea lui.

— Bine. Sunt puţin geloasă.

Nu putu să se abţină. Trebui să o atingă după ce recunoscuse cu atâta sinceritate. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, apoi alunecară spre tâmplă şi îi dădură o şuviţă de păr după ureche. Ea se înfioră şi îi dădu mâna la o parte, dar nu se îndepărtă. Aerul devenea tot mai greu în jurul lor, înăbuşind parcă tot oraşul.

El îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o trase mai aproape.

— Ziarele o iubesc pe Poppy pentru că numele ei vinde mai multe exemplare. Nu are nimic de-a face cu mine, îţi garantez. Ea este cea care a aranjat cina ca să discutăm o chestiune legată de afaceri. Cina nu a fost personală, Nora. Nu m-aş vedea în secret cu altă femeie.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi, apoi schiţă o grimasă.

— Mi-aş dori să spun că toate cuvintele astea mă liniştesc, dar ar fi o minciună. Privirea îi rămase pironită pe lavaliera lui, pieptul i se înălţa şi cobora tot mai iute, iar ritmul înteţit al respiraţiei ei se potrivea întocmai cu al lui. Mi se pare că sentimentele mele devin tot mai confuze în fiecare zi. Eşti destul de periculos pentru liniştea mea sufletească.

— Bun, pentru că tu ai distrus-o deja pe a mea.

Ea ridică brusc privirea spre el.

— Poftim?

— Nu este evident? Sunt atras de tine. Ba, mai rău, chiar îmi *placi.* Cred că eşti inteligentă şi interesantă, ca să nu mai vorbim cât de captivantă şi şocant de vicleană eşti.

Muzica de pe scenă plutea în fundal, împreună cu sunetele care se ridicau până la ei de pe stradă. Aerul rece îi ardea plămânii, dar el nici nu îşi dădu seama, atenţia lui concentrându-se doar asupra femeii din faţa lui. O strălucire galbenă difuză venită de la felinarele de exterior proiectă umbre pe chipul ei. El aşteptă, incapabil să se mişte, fără să vrea măcar să clipească pentru a-i vedea reacţia.

— Nu mă aşteptam să fii atât de deschis şi de onest. Toţi americanii vorbesc aşa?

El nu avea nici cea mai mică idee. Ştia doar că se petrecea ceva între ei, un lucru pe care nu putea să îl controleze, şi îi era dator pentru sinceritatea ei.

— Aşa vorbesc eu. Ţi-am spus că nu o să te mint şi am vorbit foarte serios.

— Deci ce o să facem?

El ridică o mână şi o prinse de bărbie.

— Orice vrei. În ochii lumii, noi suntem logodiţi.

— Povestea asta a fost gândită să fie pur şi simplu o înţelegere de afaceri.

Ea părea atât de dezamăgită, că aproape îl făcu să zâmbească.

— Mă pricep să observ tendinţele şi să fac previziuni. Dar, dintre toţi oamenii pe care i-am întâlnit până acum, tu eşti prima persoană cu adevărat imprevizibilă.

Studie conturul fin al maxilarului ei, pometii înalţi şi aristocratici. Ochii căprui conturaţi de genele maronii. Niciodată nu îşi dorise mai aprig să sărute o femeie. Amintirea singurului lor sărut nu îi dădea pace nici măcar o clipă, o fascinaţie pe care încercase din greu să o alunge. Din păcate, dorinţa de a fi cu ea creştea. Nu am nici cea mai vagă idee ce trebuie să facem de acum încolo.

— Şi ce crezi că ar trebui să facem acum?

— Cred că ar trebui să mă săruţi.

Privirea ei coborî spre gura lui, iar lui Julius i se zgudui inima în piept. Se gândea la ce îi spusese? Se rugă în gând ca răspunsul să fie da.

— Este o idee groaznică, şopti ea.

El clipi, îngrijorat că interpretase greşit situaţia.

Dar apoi ea adăugă:

— Cineva ar putea să ne vadă.

Nu pentru că nu îşi dorea, ci pentru că puteau să fie prinşi. Nerăbdarea năvăli înăuntrul lui. Mâinile îi găsiră umerii şi se aplecă mai mult.

— Nimeni nu ne poate vedea aici, în întuneric, milady.

Pielea el fu desenată într-un roşu aprins.

— Mai sunt şi alte motive.

El nu avea chef să discute în clipa aceea despre amorezul ei de doi bani.

— Celelalte motive nu prea contează în seara asta, pe acest acoperiş. Eşti în New York, nu în Londra, iar în seara asta eşti a mea.

*

Ea nu putu să se abţină.

Indiferent că era vorba de cuvintele lui, de respectul pentru dorinţele ei sau de atmosfera bucolică, romantică, Nora se trezi ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute. Existase atracţia aceea între ei, era un fir invizibil care de zile întregi îi apropia tot mai mult. Astfel, cel mai firesc lucru din lume fusese să intre în joc şi să îşi apese din nou gura pe a lui. Iar el nu opusese rezistenţă; în schimb, răspunsese la sărutul ei. Apăsat.

Era… absolut *magnific.*

Buzele lui alunecară cu ardoare peste buzele ei, hotărâte, lacome, de parcă aşteptaseră ani întregi clipa aceea. Simţea o anumită disperare în iscusinţa lui, neputinţa de a-şi controla reacţia în clipa aceea, iar dovada uitării de sine îi dădu curaj, o făcu să se apropie mai tare şi să îşi îngroape degetele în părul lui fin. Mâini puternice o traseră înflăcărat spre corpul lui, îmbrăţişând-o, pieptul lui

lat răsuflând din greu pe pieptul ei, amândoi inspirând aer preţios.

Fiecare centimetru din ea se trezi la viaţă, de parcă sângele începuse dintr-odată să îi curgă mai repede prin vene şi inima îi bătea mai repede în piept. Sânii îi deveniră grei şi încordaţi sub corset, iar Nora tânji să îi simtă mâinile pe ei. Avea nevoie de *mai mult.* Limba i se avântă şi mai tare şi prinse o urmă din alcoolul băut mai devreme împreună cu ceva unic din Julius.

El scoase un geamăt înfundat înainte ca limba lui, caldă şi alunecoasă, să îi invadeze gura. O înghesui, o învălui, iar o despovărare ameţitoare o umplu asemenea unor bule de şampanie. Se prăbuşea, se îneca la fiecare adiere a răsuflării lui, în fiecare geamăt discret şi gutural. Fiecare zgomot, fiecare mişcare îi înflăcăra şi mai mult dorinţa, iar locul dintre picioare începu să vibreze, în bătăile stăruitoare ale dorinţei. Ea gemu, în delirul asaltului de senzaţii. Pe deplin ameţită.

Nu semăna deloc cu săruturile lui Robert, care…

Se retrase cu răsuflarea întretăiată când îşi puse palma pe pieptul lui Julius. Oh, nu! Îl sărutase *din nou.* Nu trebuia să-l sărute de la bun început, darămite să o mai facă o dată în seara aceea. Ce era în neregulă cu ea?

Făcu un pas într-o parte, încercă să pună cât mai multă distanţă între ea şi Julius, în vreme ce îşi adună gândurile zdruncinată. Ruşinea îi ardea pielea. Nu putea să dea vina pe faptul că evitase să fie descoperită într-o grădină cufundată în întuneric. Nu, ea îl sărutase pe *el,* pe bărbatul acela pe care abia dacă îl cunoştea.

Tot ceea ce fusese învăţată să creadă despre dragoste şi căsătorie nu mai avea niciun sens. Se îndrăgostise de Robert, îi oferise încrederea şi inima ei, iar el făcuse acelaşi lucru. Promisiunile însemnau că aveau să îşi petreacă împreună tot restul vieţii fericiţi, aşa cum o făcuseră să creadă fiecare carte de poveşti, fiecare guvernantă şi doamnă din înalta societate de-a lungul întregii vieţi. Deci cum de putea să simtă toate acele sentimente, acea dorinţă absolut arzătoare pentru Julius?

Ba, mai important de atât, cum putuse să îl uite pe Robert?

I se puse un nod în gât, nevoia de a plânge fiind atât de aprigă, încât aproape simţi gustul lacrimilor. Senzaţia trebuia să i se fi citit pe faţă pentru că Julius se îndreptă spre ea.

— Nora…

Ea se retrase şi ridică o mână ca să îl ţină la distanţă.

— Nu, te rog! Nu mă atinge. Asta a fost o greşeală regretabilă.

— Este vorba despre Robert?

— Nu-i rosti numele! Îşi acoperi urechile cu mâinile. O să ducem întâmplarea asta cu noi în mormânt, Julius.

Afurisitul nici măcar nu se deranjă să îşi controleze râsul zgomotos.

— Sunt multe lucruri pe care o să le iau cu mine în mormânt, scumpo, dar sărutul ăsta nu o să fie unul dintre ele. Nu sunt absolut deloc stânjenit de ce s-a întâmplat.

— Ei bine, eu sunt. Nimeni nu trebuie să afle vreodată despre asta. Nimeni.

El îşi băgă mâinile în buzunare şi o privi, ochii lui strălucitori licărind în lumina felinarelor.

— De ce? Ai vrut să te porţi scandalos. Ţi-ai dorit să şochezi lumea bună cu orice preţ. Sărutul ăsta sigur o să reuşească să facă ambele lucruri. Sau îţi faci griji că Robert o să audă de asta?

— Ţi-am spus să nu-i rosteşti numele. Ce este în neregulă cu tine?

— Poate că m-am săturat să tot aud de el, îi replică şi ridică din umeri. M-am săturat de toate astea.

Un val de panică îi alungă ruşinea.

— Cum adică te-ai săturat de toate astea?

— Exact ce am spus. El îşi trecu o mână prin păr… păr care fusese printre degetele ei cu câteva clipe mai devreme. Mai întâi, am făcut înţelegerea asta ridicolă, apoi m-ai împiedicat să avansez cu investigaţiile legate de investitorii tatălui meu ori de câte ori ne-am aflat în societate. Ai tot insistat să provoci un scandal, fără să te fi

oprit o clipă ca să te gândeşti cum vor fi ceilalţi afectaţi de egoismul tău. Îmi întorci viaţa cu susul în jos, iar toate astea, ca să te întorci la un vânător de zestre laş şi care nu te merită!

„Cum îndrăznea să…”

Ea îl lovi în umăr.

— Robert nu este nici laş, nici vânător de zestre. Şi cum ai putea să ştii tu dacă mă merită sau nu?

El făcu un pas spre ea. Picioarele lui îi atinseră uşor fustele, iar inima i se zbătu nebuneşte în piept, de parcă încă se sărutau.

— Ştiu, spuse el, pentru că n-ar fi trebuit să îi permită niciodată tatălui tău să vă despartă. Orice bărbat decent s-ar fi însurat cu tine. Ar fi găsit o modalitate prin care să te oprească să nu pleci de lângă el. Ştiu că tu eşti aici, şi Robert al tău este acolo şi spune verzi şi uscate despre cât de multe simte pentru tine.

Cuvintele i se implântară sub coaste ca un pumnal, apăsând-o până când aproape că nu mai reuşi să respire. Julius nu cunoştea situaţia, cât de greu era să te împotriveşti unui bărbat cu statutul tatălui ei. Robert nu avusese de ales.

Dar o mică urmă de suspiciune îi şopti că poate ea şi Robert ar fi trebuit să lupte mai mult. Ea alungă acel gând numaidecât, şi mai furioasă pe Julius pentru că o făcea să se îndoiască de ea sau de Robert.

— Este groaznic ce spui.

— Nu vreau să-ţi rănesc sentimentele, Nora, dar trebuie să înfrunţi realitatea situaţiei.

— Realitatea aşa cum o vezi tu.

— Da. Eu văd fapte, nu emoţii sau credinţă oarbă. Oamenii mint. Îşi ascund motivele ori de câte ori le este cu putinţă. Nu poţi să iei de bune cuvintele cuiva care îţi spune că îi pasă de tine. Contează doar ceea ce face.

— Şi cum se presupune că trebuia să îl împiedice Robert pe tata să mă trimită de acasă? El nu are nici putere, nici bani. Nici influenţă ca să se exprime sus şi tare. Cum putea să i se împotrivească unui conte?

— Nu pretind că am toate răspunsurile, dar eu n-aş permite niciodată ca femeia pe care o iubesc să fie luată de lângă mine. Aş găsi o modalitate prin care să îi conving familia, indiferent cum aş face asta.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Tu eşti bogat, lucru care îţi oferă anumite privilegii. Nu toată lumea este la fel de norocoasă.

— Averea mea nu are legătură cu norocul, ci doar cu munca grea. Artistul tău este un nătărău: un visător lipsit de speranţă, care aşteaptă să fie lovit de o mare inspiraţie. Este condamnat la eşec.

Vorbele asemănătoare ale tatălui ei îi răsunară în gând. „O să te atragă în mocirla lui dacă îl laşi. Artiştii sunt nişte eşecuri până la moarte”. Nora nu se aşteptase ca Julius să semene atât de mult cu contele şi atât de puţin cu iubitul ei. Îşi puse mâinile în şold şi spuse:

— Nu ştii nimic despre el sau despre mine, că tot veni vorba. Când o să vreau să-ţi aud sfaturile, o să te întreb.

El strânse din buze şi privi lung în noaptea newyorkeză.

— Îmi cer iertare, iar tu ai dreptate. Nu ştiu totul. Prin urmare, nimic din toate astea nu mă priveşte. Aşa că, dacă vrei să te păstrezi pentru Robert, atunci te rog să faci asta cu orice preţ.

El se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre masă cu paşi ţepeni şi mânioşi. Se aruncă într-un scaun şi se întinse să îşi ia băutura, bând tăria dintr-o înghiţitură. Ea rămase încremenită pe loc, fără să ştie ce să facă. Buzele îi zvâcneau de la sărutul lui Julius, căldura degetelor lui îi rămase pe coaste, iar mintea i se cufundă într-un haos de nedescris.

Nu putea să se imagineze stând lângă el în următoarea oră după îmbrăţişarea aceea pasională. Trupul ei continua să vibreze cu exaltare, simţea fiori sub fiecare bucăţică de piele. Trebuia să se poarte de parcă nimic nu se întâmplase vreodată?

„Nu poţi să pleci. Nu-ţi uita scopul! Nu uita de Robert”.

Un pahar cu şampanie proaspătă o aştepta când reveni la masă. Se aşează, luă cupa şi bău lichidul rece dintr-o înghiţitură.

Bărbatul de lângă ea rămase tăcut pe toată durata spectacolului – o versiune cruntă din *îmblânzirea scorpiei* –, bând netulburat din tărie şi urmărind actorii. Nora detestă atmosfera aceea ciudată dintre ei. Nu ar fi trebuit să îl sărute niciodată. El fusese foarte supărat când îl menţionase pe Robert. Era şi el gelos?

Dacă era gelos, atunci ce era de făcut?

I se mai aduse un pahar de şampanie, iar Nora îl bău şi pe acela, în toate urzelile ei, nu îşi închipuise în veci că între ea şi Julius avea să se nască o atracţie. Ea nu era genul lui, dacă se baza pe ce ştia despre el, iar inima ei îi fusese deja oferită lui Robert. Dar în seara aceea totul se schimbase.

Ea se schimbase.

Nu exista nicio scuză pentru acel sărut. Nici măcar una, în afară de o dorinţă disperată. Ba, mai rău, sărutul dezvăluise atracţia care mocnea între ei. Cum mai puteau să rămână logodiţi după cele întâmplate?

Totuşi, nu mai era nimic de făcut în privinţa sărutului şi trebuia să găsească o cale prin care să revină în Anglia… cu sau fără ajutorul lui Julius.

„M-ai împiedicat să avansez cu investigaţiile legate de investitorii tatălui meu ori de câte ori ne-am aflat în societate”.

Vina o copleşi, simţind o povară care o făcu să înţeleagă faptul că probabil Julius avea dreptate. Nu îl ajutase prea mult şi, cu cât se ajutau mai mult unul pe altul, cu atât mai repede avea să se încheie şarada aceea. În plus, răspunsul părea atât de simplu, încât nu îi vedea să creadă că bărbatul inteligent de lângă ea nu îl găsise deja.

Se uită la el.

— Nu te-ai gândit să îi ademeneşti pe investitorii tatălui tău?

O fixă cu privirea, cu o sprânceană blondă arcuită.

— Cum să-i ademenesc?

— Cu o falsă promisiune sau o răsplată. Trebuie doar să se audă prin societate vestea că ai descoperit ceva legat de investiţia tatălui tău, un lucru care o să le aducă beneficii acestor investitori misterioşi. Atunci vor dori să iasă în faţă ca să profite.

El îşi frecă gânditor maxilarul, iar ea îşi dădu seama că era surprins.

— Cum ar fi nişte acţiuni care au ajuns la scadenţă sau ceva asemănător?

— Da. Dacă prezentăm informaţia destul de atrăgător, bârfele se vor ocupa de restul. Tu ce crezi?

— Cred că ar merge. Din câte am văzut, majoritatea oamenilor din lumea bună din New York sunt lacomi şi leneşi, ideea este ispititoare pentru ambele categorii.

El o studie prudent, cu atenţie, cu ochii lui albaştri şi strălucitori, iar o căldură cunoscută îi străbătu şira spinării.

— Mulţumesc.

Înghiţind în sec, ea se întoarse spre scenă.

— Cu plăcere.

— Iar eu îţi promit că o să te ajut să te întorci cât mai repede în Anglia.

Ea nu răspunse, fără să ştie de ce acele cuvinte nu îi oferiră prea multă alinare.

Capitolul 11

Luni, Julius intră în foaierul clubului Gotham, un conac mare din cărămidă şi piatră albă care se înălţa la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Twenty-Second Street. Era surprinzător cum clubul rămăsese în centrul oraşului, din moment ce majoritatea milionarilor locuiau în prezent dincolo de Forty-Second Street. Putea doar să ghicească felul în care evoluţia celor din jur – progresul rapid al clasei de mijloc – îi înfuria pe membrii conservatori ai clubului.

Savura ridicarea clasei mijlocii. Într-o bună zi, cât de curând, nu avea să mai fie nevoit să pretindă că îi plăcea

pe oamenii aceia şterşi şi prefăcuţi.

Slujitorul îl conduse de-a lungul coridoarelor de marmură, prin faţa unor opere de artă nepreţuite, spre salon. La amiază, spaţiul aerisit era animat de un grup de membri ai elitei din New York care luau masa, bărbaţi cu nume precum Cooper, Bennett, Astor şi Jerome. Recunoscu în mulţime doi senatori şi un general în retragere.

Cortland se ridică atunci când Julius se apropie de masă.

— Hatcher, bună.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

Julius se aşeză vizavi de unchiul Norei.

— Mulţumesc că mi-ai acceptat invitaţia.

— Ceilalţi doi ni se vor alătura în curând. Apropo, am fost puţin surprins că ai vrut să-i inviţi pe Cross şi pe Underhill. Nu credeam că îi ştii.

— Ei bine, ca viitor soţ al Norei, îi sunt dator să încerc să socializez cu oamenii din înalta societate.

Mai ales că Underhill şi Cross erau doi dintre cele mai mari bârfitori din Manhattan, potrivit Norei.

— Mă bucur să aud că spui asta. Sper ca tu şi nepoata mea să rămâneţi în New York după ce vă căsătoriţi.

— N-am discutat prea mult despre asta, dar bănuiesc că o să călătorim des între Londra şi New York.

— Ar fi drăguţ. Mie şi mătuşii ei a început să ne placă foarte mult să o avem pe Nora aici. Chiar a fost ca o gură de aer proaspăt pentru noi.

Doi bărbaţi începură să îşi croiască drum printre mese. Unul avea vârsta lui Cortland, o barbă greoaie şi arsuri care îi acopereau cea mai mare parte din faţă. Celălalt bărbat era cu câţiva ani mai tânăr, cu o mustaţă simplă care îi străjuia buza de sus. De-a lungul drumului, îi salutară pe cei care mâncau, mai preocupaţi să atragă atenţia decât să fie punctuali. Julius cunoştea bine genul acela de oameni: bărbaţii care nu ratau niciodată o petrecere, care dispreţuiau munca şi credeau că banii cădeau din cer.

— Ah, iată-vă! murmură Cortland când se ridică în

picioare.

Julius se ridică şi aşteptă să fie prezentat. Apoi îşi strânseră mâinile, şi toţi bărbaţii luară loc. Înainte să înceapă discuţia, veni chelnerul şi mai dură câteva minute până ce dădură comanda. În timp ce se delectau cu băutura, Cross spuse:

— Hatcher, am auzit mai mulţi oameni care te-au lăudat în ultima vreme. Spun că le-ai dat ceva sfaturi financiare sănătoase.

El îşi roti conţinutul paharului, un minunat whisky scoţian vechi de douăzeci de ani.

— Câteva supoziţii corecte pe ici, pe colo. Nimic extraordinar.

— Eu, personal, n-am nevoie de sfaturi, spuse Underhill cu un zâmbet îngâmfat. Dar unii domni nu sunt la fel de norocoşi. Frumos din partea ta că îi ajuţi.

Tonul condescendent îl făcu pe Julius să strângă din dinţi. Dumnezeu să îi ajute pe cei doi dacă îi lovea altă criză financiară!

— Mă bucur să fiu de folos.

La început, discuţia se concentră pe cai şi pe jochei. Cross părea un cunoscător al curselor de cai din New York şi stătu zece minute să compare Saratoga Springs cu Sheepshead Bay. Julius fusese în ambele locuri o dată sau de două ori, dar nu avea nimic relevant de adăugat în conversaţie. Cât timp mâncară, gândurile îi rătăciră spre Nora. Nu mai auzise nimic de ea şi nu o văzuse de vineri seară, când o lăsase acasă după ieşirea de la Casino Theater. Totuşi, când visa cu ochii deschişi în timpul zilei, retrăia sărutul acela de nenumărate ori.

Nu se aşteptase ca ea să îl sărute. O provocase, aşteptându-se ca ea să îl ia peste picior ori să-l respingă cu o mustrare fermă. Totuşi, ea nu o făcuse, iar sărutul depăşise cu mult fiecare amintire plină de senzualitate a primului. În clipa aceea, să o seducă şi să o îndepărteze de Robert devenise mai puţin un joc şi mai mult o obsesie.

Nu mai era vorba doar de faptul că o *voia. Tânjea* după ea.

Şi era ceva periculos. Ea iubea alt bărbat, iar Julius nu avea nicidecum de gând să îşi pună pirostriile pentru o viaţă plină de responsabilităţi şi eşecuri. Chiar dacă Nora nu ar fi fost legată de altcineva, curtarea ei era o idee groaznică. El avea aventuri, chiar dacă publice, cu femei ambiţioase, care nu îşi căutau un soţ mai mult decât căutau o călătorie pe Lună. Nu îşi dorea să schimbe situaţia.

Şi totuşi... Nu putuse să şi-o scoată din minte.

Săruta cu toată pasiunea din sufletul ei, cu mai multă însufleţire decât simţise vreodată la o altă femeie. Între ei doi era ceva exploziv. Bulversant. El nu se mai pierduse atât de adânc într-un sărut... Ei bine, niciodată.

— Hatcher, spuse Cortland tăios. Mai eşti cu noi?

Julius tresări şi îşi concentră toată atenţia asupra bătrânului.

— Îmi cer scuze. Ce spuneaţi?

— Înţeleg că mama şi sora ta au venit în vizită din Albany. Poate că ar trebui să organizăm o cină ca familiile să se cunoască mai bine.

O cină. Cu mama lui, Nora şi familia Cortland? Doamne sfinte, nu! Spera că mama lui să se sature cât de curând de aşteptat şi să se întoarcă acasă.

Cum Julius rămase tăcut, Cortland continuă:

— O să vorbesc cu doamna Cortland să aranjeze cu asistentul tău.

Ceea ce îl determină să reacţioneze:

— Oh, sunt sigur că dumneavoastră şi doamna Cortland sunteţi extrem de ocupaţi. Nu mi-ar plăcea să ne impunem. Familia mea poate să fie copleşitoare.

Mai degrabă necruţătoare.

— Aiurea. Ne-ar plăcea foarte mult să le găzduim la noi acasă pentru cină.

Mama lui nu avea să fie niciodată de acord cu o cină la familia Cortland, din moment ce dispreţuia înalta societate din New York.

Ea prefera mai degrabă ca Julius să fie gazdă, lucru pe care el refuza din capul locului să îl facă. Dar cât mai putea să refuze? Agatha şi mama lui nu dădeau semne că aveau

să renunţe, iar Julius nu mai găsea nicio scuză.

— O să vorbesc cu ea, minţi el.

— Bun. Nimic nu este mai important decât familia.

Julius nu era atât de sigur în privinţa asta, dar acum, că se abordase subiectul familiei…

— De fapt, mama a venit să se ocupe mai mult de dobânzile răposatului meu tată. În ultimele două luni, au apărut câteva afaceri interesante care au evoluat foarte bine.

— Chiar aşa? întrebă Cortland politicos.

— Ei bine, domnilor, n-aş vrea să vă plictisesc cu detalii de prost gust. E ceva asemănător unui roman de Poe.

Acum că morcovul fusese fluturat prin faţa cailor, se concentră la mâncarea din farfurie.

— Poe, zici? Cross se aplecă în faţă, cu ochi scăpărători. Îmi plac poveştile de prost gust.

— Şi mie, spuse Underhill.

Julius îşi aşează cu grijă cuţitul şi furculiţa în farfurie.

— Ei bine, atâta vreme cât păstraţi povestea între noi.

Underhill şi Cross încuviinţară nerăbdători din cap, în vreme ce

Cortland păru că se simte destul de stânjenit. Probabil pentru că ştia că Underhill şi Cross nu erau capabili să păstreze un secret.

Netulburat, Julius continuă:

— Înainte să moară, tatăl meu coordona o serie de investiţii. O investiţie a avut mai mulţi parteneri, dar detaliile tranzacţiei nu s-au aflat niciodată înainte de moartea lui. Cu toate astea, se pare că tata a notat totul şi a îngropat detaliile sub podeaua din biroul lui. Mama a găsit de curând hârtiile şi fiecare investitor este pe cale să obţină o avere fabuloasă. Unele acţiuni au crescut de mai multe ori. Am verificat termenii juridici ca să mă asigur că sunt legali.

— Şi sunt? întrebă Underhill.

— Da, aşa se pare. Singura problemă este că nu ştim identitatea acestor investitori. El ridică din umeri. Dacă nu

reuşesc să dau de ei, cred că o să păstrez banii pentru mine.

Cross făcu ochii cât cepele.

— Asta da poveste! Vrei să spui că nu ai numele celorlalţi investitori?

— Nu. Nu sunt menţionate în niciunul dintre documentele găsite. Ştiu că erau patru în total, inclusiv cu tatăl meu. Deci puteţi să înţelegeţi de ce vreau să ţin asta între noi. Dacă află lumea, o să-i am pe flecare Tom, Dick şi Harry la uşa mea.

— Îmi imaginez că aşa ar fi, spuse Cortland. Dar cum o să-i deosebeşti pe adevăraţii investitori de cei falşi atunci când vor apărea?

— Bărbaţii care cunosc detaliile afacerii sunt adevăraţii investitori, iar detaliile le păstrez cu sfinţenie. Oricum, care sunt şansele ca bărbaţii aceştia să îşi facă apariţia după atâta vreme?

Destul de mari, dacă planul lui dădea roade.

— Încerci să-i cauţi?

— Nu chiar. Dacă nu apar, rămâne mai mult pentru mine, nu-i aşa?

Se chinui să scoată un chicot care răsună cinic şi lacom în propriile urechi.

— Te-ai gândit bine, spuse Underhill şi îi făcu cu ochiul, deşi Julius îşi dădu seama că rotiţele se învârteau deja în creierul celuilalt bărbat.

— Eu nu discut niciodată despre bani – este ceva atât de vulgar –, dar trebuie să fie vorba despre o sumă foarte mare dacă Julius Hatcher însuşi speră să îi păstreze, spuse Cross.

Julius pur şi simplu zâmbi şi ridică paharul de cristal pentru un toast.

Când prânzul era pe terminate, Cross şi Underhill abia dacă mai puteau să stea locului. Îşi luară rămas-bun, iar Cortland ieşi alături de Julius. Înainte să părăsească salonul, Julius aruncă o privire peste umăr şi îi văzu pe Cross şi pe Underhill aplecaţi în faţă, şoptindu-şi la ureche şi arătând spre Julius.

„Excelent”. Poate că, până la urmă, ideea Norei avea să dea roade. Ceea ce însemna că tot ce rămânea de făcut era să o ajute să se întoarcă la Londra, o obligaţie la fel de atrăgătoare precum ideea de a-şi închide telegraful pentru câteva zile.

Totuşi, făcuse o promisiune şi avea de gând să se ţină de cuvânt, indiferent cât de mult detesta ideea de a nu o mai vedea niciodată.

*

— Aştept cu nerăbdare să o întâlnesc pe mama domnului Hatcher, spuse mătuşa Bea, rupând tăcerea când trăsura familiei Cortland ajunse la conacul Hatcher. Ştii multe despre ea, Nora?

— Nu, nu chiar. Din câte înţeleg, ea şi Julius nu sunt apropiaţi. Chiar am fost surprinsă să primesc invitaţia.

Uluită, mai degrabă. Julius se împotrivise cu tărie ideii, iar ea habar nu avea de ce se răzgândise. Tot ce ştia era că mătuşa ei aranjase totul împreună cu secretarul lui Julius, la cererea doamnei Hatcher.

Un vânt îngheţat şi o ploaie usturătoare băteau în trăsura Cortland. Tremurând, Nora îşi trase mai aproape de corp colţurile pelerinei grele şi îşi dori cu tărie ca vehiculul să se întoarcă şi să o ducă înapoi acasă la unchiul ei. Cum Dumnezeu să joace rolul logodnicei iubitoare şi vesele când în mintea ei era un haos total?

„Îmi întorci viaţa cu susul în jos doar ca să te întorci la un laş şi la un vânător de zestre care nu te merită”.

Îşi petrecuse ultimele zile încercând să facă ordine atât în sentimentele pentru Robert, cât şi în cele pentru Julius, examinându-se şi pe sine. Norei nu îi păsa de ceea ce descoperise: o femeie care putea să simtă o atracţie atât de intensă – şi, da, un interes – faţă de Julius câtă vreme îşi promisese loialitatea şi sufletul altcuiva. Cu o lună înainte, nu ar fi crezut că era cu putinţă. Şi iată că ajunseseră aici, dându-se drept un cuplu logodit, dar furând săruturi adevărate prin locuri izolate.

Săruturi pe care mintea ei nu reuşise să le şteargă, indiferent de câte ori recitise scrisorile lui Robert.

Pe scurt, se gândise să îi mărturisească totul lui Robert, dar nu fusese în stare să se adune ca să pună tocul pe hârtie. Julius era un crai, un derbedeu fermecător, care atrăgea femeile ca pe muşte. Nora putea cu greu să fie acuzată că cedase în faţa zâmbetului relaxat şi a chipului lui frumos, nu-i aşa? După ani şi ani, când ea şi Robert aveau să fie departe de New York, cu căsnicia deja consolidată, avea să-i povestească despre scurta ei aventură de acolo şi cât de puţin însemnase pentru ea.

Doar că explozia de fericire pe care o simţea de fiecare dată când se gândea la Julius nu părea deloc *puţin.* Părea uriaşă şi completă, îi distrăgea atenţia. Să renunţe la ea părea cea mai mare minciună, chiar şi pentru ea. Indiferent ce se întâmpla între ea şi Julius, chiar dacă părea nepotrivit, era adevărat. Poate că era mai adevărat decât orice simţise până atunci, iar asta o speria îngrozitor de tare.

Cel mai înţelept plan era să îl evite pe Julius. Să recunoască faţă de sine că el era o ispită în faţa căreia îi era imposibil să reziste şi că nu trebuia să mai rămână niciodată singură cu el. Să rămână doar în public şi să nu se mai strecoare cu el pe căi lăturalnice. Să nu mai viseze cu ochii deschişi la felul disperat şi hotărât în care o sărutase, de parcă îi fusese teamă că avea să dispară dintr-o clipă în alta. Să înceteze să îşi mai închipuie cum ar fi fost dacă sărutările lor mergeau mai departe, iar el satisfăcea dorinţa aceea teribilă dinăuntrul ei.

„N-aş permite niciodată ca femeia pe care o iubesc să fie luată de lângă mine”.

Sinceritatea şi nesăbuinţa lui îl făceau primejdios numai pentru simplul fapt că Norei calităţile acelea i se păreau atât de dezarmante şi de atrăgătoare.

Dar Julius nu era bărbatul viitorului ei, un bărbat care voia o soţie şi copii. O spusese chiar el. Şi atunci ce? Avea să-i devină amantă? Încă una dintr-o lungă serie de femei cu care se simţea bine şi apoi le lăsa?

Nu, în niciun caz! Chiar dacă îi pasă prea puţin de convenţiile impuse de clasa socială şi făcuse întotdeauna invers faţă de ceea ce se aşteptase de la ea, avea totuşi mândria ei. Fusese crescută ca să îşi ofere inima unui singur bărbat – lucru care deja se întâmplase. Julius Hatcher intrase în viaţa ei prea târziu.

— De fapt, am insistat puţin la prânzul cu Hatcher, spuse unchiul James.

Informaţia îi atrase atenţia Norei.

— Prânzul? Ai luat masa cu Julius?

— Da. El se uită pe fereastră. Ne-am văzut ieri la clubul Gotham. Alea sunt *raţe?*

— Oh, ce ingenios! spuse mătuşa Bea şi aruncă o privire spre şanţ. Credeam că toate raţele pleacă iama. Trebuie să-l întreb pe domnul Hatcher cum reuşeşte să le păstreze pe ale lui aici.

Nora ar fi preferat mai degrabă să discute despre prânzul din ziua precedentă decât despre raţe. Înainte să apuce să îl preseze pe unchiul ei, lacheul deschise uşa. Unchiul James coborî şi o ajută pe mătuşa Bea să ajungă pe alee, apoi o ajută şi pe ea. Când puse piciorul jos, zise:

— Sunt atât de fericită că tu şi Julius vă înţelegeţi! Aţi luat prânzul ca să discutaţi despre planurile de nuntă?

Colţurile gurii lui se arcuiră uşor în jos.

— Cerule, nu! O să lăsăm toate planurile de nuntă în seama ta şi a mătuşii tale. Am luat prânzul cu alţi câţiva bărbaţi. Nimic pentru care să-ţi faci griji.

Oare Julius îi ascultase sfatul şi se apucase să împrăştie un zvon despre investitorii pierduţi ai tatălui lui? Era o veste bună. Măcar unul din ei era pe cale să aibă succes de pe urma înţelegerii.

— Este ca un castel din poveşti, şopti mătuşa Bea, care mergea pe alee la braţ cu Nora şi îşi întindea gâtul ca să cuprindă din priviri întregul conac. Tot ce ne mai trebuie sunt o vrăjitoare şi un blestem.

Nora spera sincer să nu găsească niciuna, nici alta înăuntru.

Uşa de la intrare se deschise, iar Brandywine îşi făcu

apariţia. Când mătuşa Bea îi auzi accentul britanic, zâmbi din toată inima, de parcă majordomul era vreun văr îndepărtat şi, într-o clipită, cei doi începură să vorbească asemenea unor vechi prieteni. El le luă hainele şi îi conduse într-un salon mic de familie, aflat lângă sufrageria propriu-zisă. Julius era acolo, cu spatele spre intrare, aplecat peste poliţă, cu privirea aţintită spre şemineu. Umerii îi erau încordaţi şi nefericirea i se citea în linia profilului. Nora simţi o dorinţă ridicolă de a-şi trece mâna într-o mângâiere peste spatele lui lat.

„Încetează! Nu este logodnicul tău cu adevărat”.

O femeie mai în vârstă se ridică de pe canapea. Rochia neagră îi era lipsită de podoabe şi nu purta bijuterii. Părul blond era prins într-un coc simplu la ceafă, dat pe spate, fără să-i fi scăpat vreo şuviţă. Nişte ochi albaştri pătrunzători o scrutară iute pe Nora, iar liniile din jurul gurii i se adânciră. Era dezaprobare?

Alături de doamna Hatcher, stătea o femeie mai tânără, care semăna foarte bine cu Julius. Aceea trebuia să fie Agatha, sora care trăia împreună cu mama lui în Albany.

— Bună seara, spuse mătuşa Bea, neafectată de atmosfera stranie din încăpere. Cât mă bucur să vă cunosc pe amândouă! Eu sunt doamna Beatrice Cortland.

Se făcură toate prezentările corespunzătoare. Strângerea de mână a doamnei Hatcher era lipsită de vlagă şi umilă, observă Nora, în vreme ce sora lui Julius avea o strânsoare puternică, de parcă ar fi avut ceva de dovedit.

— Este o plăcere să te cunosc, Lady Nora, spuse Agatha pe un ton îndrăzneţ.

— Şi pentru mine, doamnă Garrison. Julius mi-a povestit despre tine.

— Şi totuşi ai venit astă-seară, spuse tărăgănat logodnicul ei, în timp ce îi smulse mâna din mâna surorii lui şi îi sărută încheieturile. Arăţi minunat, milady!

Fu cuprinsă de un val de căldură la auzul complimentului. Dintr-un motiv oarecare, îşi dorise să facă o impresie bună în seara aceea, aşa că petrecuse mai mult timp ca de obicei ca să se pregătească. Rochia de mătase

de culoarea fildeşului era împodobită cu dantelă, mărgele şi flori brodate, cu fusta şi trena tivite cu nişte cusături purpurii şi verzi delicate. Flori asortate fuseseră împletite în panglicile aranjate din coc.

— Îţi mulţumesc.

El zâmbi, deşi zâmbetul nu i se citi şi în privire. Părea obosit, supus.

— Doreşte cineva ceva de băut? îi întrebă pe toţi cei prezenţi în încăpere. Mătuşa Bea ceru un sherry, şi unchiul James se îndreptă spre bar cu Julius.

— Nora? strigă Julius. Vin, şampanie sau sherry?

— Şampanie, te rog.

Femeile Hatcher nu doriră nimic de băut, iar Nora se întrebă dacă ar fi trebuit să facă şi ea la fel. Totuşi, Julius vru să bea, la fel mătuşa Bea şi unchiul James. Hotărî că un pahar nu putea să facă niciun rău. Măcar aşa putea să prindă curaj şi să treacă de seara aceea.

Mătuşa Bea se aşeză într-un fotoliu aflat în faţa canapelei.

— Am fost încântaţi să auzim că aţi venit la New York.

— Eu locuiesc în New York, spuse doamna Hatcher, cu fruntea încruntată. În Albany.

Preţ de o secundă, rectificarea o tulbură pe mătuşa Bea.

— Scuzele mele. Am vrut să spun New York City.

Nora îi sări în ajutor mătuşii.

— Am auzit lucruri minunate despre Albany.

— Cu excepţia lepădăturilor guvernamentale, este un loc decent şi onest, replică sora lui. Locuim în casa lui Julius de acolo. A cumpărat-o acum câţiva ani şi ne-a permis cu generozitate să rămânem în ea.

Ce modalitate ciudată de exprimare, se gândi Nora. Julius le permisese să rămână acolo?

— Ştii că nu este adevărat, spuse Julius, aflat lângă dulap. Casa vă aparţine ţie şi mamei.

Mătuşa Bea acceptă paharul de sherry de la unchiul James şi zâmbi spre rudele lui Julius.

— Sper că vă faceţi timp ca să vedeţi oraşul cât vă

aflaţi aici. Fără îndoială, domnul Hatcher poate să vă arate împrejurimile.

— Dacă reuşim să-l îndepărtăm de telegraful lui, mormăi sora lui.

Nora văzu cum muşchiul se încordează în maxilarul lui Julius şi i se rupse inima pentru el.

— Cu siguranţă, cunoaşte bine oraşul, spuse ea, hotărâtă să nu le lase pe acele femei să distrugă seara. Nu când purta una dintre cele mai bune rochii pe care le avea. Iar bursa se închide după-amiaza.

— Nu-mi place să stau trează până târziu, spuse sora lui. Orele până la care dumneavoastră, doamnele din societate, rămâneţi treze sunt foarte diferite de felul în care trăim noi la ţară.

— Fără îndoială, este adevărat. De multe ori, m-am retras mai devreme cu o carte bună, nu-i aşa, mătuşă Bea?

Mătuşa ei încuviinţă cu ardoare din cap.

— Da, cu toţii facem asta. Nu toată lumea poate să menţină un program de vampir multă vreme. Nici măcar vampirii.

Julius chicoti, iar asta o înveseli pe Nora. Cel puţin încă putea să râdă.

— Cunoaşteţi o mulţime de vampiri, nu-i aşa? întrebă logodnicul ei când se alătură grupului, cu un pahar de vin roşu în mână.

— Câţiva, spuse mătuşa Bea şi îi făcu cu ochiul. Sunt o mulţime.

Jumătate din cei prezenţi în încăpere izbucniră în râsete şi chicoteli, în timp ce femeile Hatcher se încruntară cu înverşunare. Nora îşi drese glasul şi îi aruncă mătuşii o privire tăioasă.

— Poate că nu ar trebui să speriem familia lui Julius, mătuşă Bea. Cel puţin până după nuntă.

— Da, permite-mi să te felicit, spuse Agatha. Sunt sigură că tu şi fratele meu o să fiţi foarte fericiţi. Pare că aveţi interese foarte asemănătoare.

Felul în care Agatha se uită lung la rochia Norei sugeră un dezgust faţă de hainele ei, deşi Nora era

îmbrăcată modest. Fusese un compliment?

— Mulţumesc, spuse Nora confuză, dar hotărâtă să meargă mai departe. Şi eu cred că o să fim fericiţi împreună.

— Te-ai gândit la o dată pentru nuntă? întrebă doamna Hatcher.

— Noiembrie, îi răspunse ea.

— Septembrie, spuse şi Julius exact în acelaşi timp.

— Ei bine, care dintre ele? întrebă Agatha tăios. Septembrie sau noiembrie?

Nora îşi flutură mâna.

— Suntem în uşor dezacord cu privire la dată. Julius nu este încântat de Londra în noiembrie, dar eu prefer o vreme mai rece.

— Londra? Mama lui făcu ochii mari. Te însori în Londra?

— Bineînţeles. Nora îi aruncă o privire lui Julius, care se uita prudent la mama şi la sora lui. Oh, nu! Era limpede că spusese ceva greşit şi nu avea decât să meargă înainte din moment ce logodnicul ei nu spuse nimic. Am decis că aşa este cel mai bine, ţinând cont de programul tatălui meu, adăugă ea.

— Eu nu pot călători la Londra pentru o nuntă, spuse Agatha. Şi nici mama nu poate.

— O să mă ocup eu de organizarea călătoriei dacă este nevoie, spuse Julius. Mi-aş dori să fiţi amândouă prezente. Cu toate astea, dacă preferaţi să staţi acasă, o să mă însor cu Nora şi în absenţa voastră, îşi întinse braţul spre ea. Acum mergem la cină?

*

Cina fu un dezastru.

Beatrice şi James Cortland încercară să poarte o conversaţie, în timp ce Nora se chinui să pară veselă în toată confuzia ei. Julius încercă să nu bea până când cădea sub masă, în timp ce observă expresia afectată a mamei lui şi zâmbetul arogant şi făţarnic al Agathei. Faptul că niciuna

din ele nu era de acord cu Nora, cu familia Cortland şi cu întreaga lui existenţă era limpede pentru toată lumea din încăpere.

Cel puţin familia lui rămăsese destul de politicoasă până în clipa aceea. Orice urmă evidentă de lipsă de respect faţă de cineva din casa lui nu avea să mai fie tolerată, nici dacă era vorba de rudele lui de sânge. Din fericire, atât mama, cât şi sora lui ascultau cu atenţie şi răspundeau când erau întrebate.

Cina fusese aranjată fără ca el să ştie. Familia Cortland luase direct legătura cu mama lui, presupunând că ea se îndeletnicea cu îndatoririle sociale, ca orice altă doamnă respectabilă şi normală din societate. De unde să ştie familia Cortland că Rebecca Hatcher nu era nici pe departe o doamnă respectabilă de societate?

Nu avusese de ales şi se văzuse nevoit să participe de îndată ce totul fusese pus la punct. Le avertizase dinainte şi pe mama, şi pe sora lui să fie amabile. Din păcate, Agatha era imprevizibilă. Julius nu îşi făcea iluzii că sora lui mai mare avea să se poarte frumos, iar bănuiala îl ţinu cu nervii încordaţi la maximum. Ca atunci când nişte acţiuni începeau să scadă şi nu puteai să-ţi mai iei ochii de pe bandă, aşteptând să vezi cât de jos aveau să coboare cifrele.

Aşa că bău şi se uită pe furiş la Nora. Logodnica lui falsă era chiar foarte frumoasă. Fără să fie o frumuseţe ţipătoare sau odioasă, avea o eleganţă clasică, iar fiecare trăsătură regală atrăgea atenţia. Sprâncene uniforme şi modelate perfect. Nas drept şi delicat. Barbie mândră şi ochi căprui aprigi şi poruncitori. Piele delicată şi deschisă la culoare care, putea să parieze, era la fel de fină precum părea. De ce nu îşi trecuse limba peste linia gâtului ei când avusese ocazia?

Un val de căldură îi trecu prin stomac şi pe şira spinării. Luase o decizie cu o noapte în urmă, una de pe urma căreia aveau de câştigat amândoi. Nu puteau să nege că exista o atracţie între ei, o scânteie care se aprindea ori de câte ori se aflau în aceeaşi încăpere. Din moment ce el

nu avea nici cea mai mică intenţie să se însoare vreodată, iar ea era îndrăgostită de altcineva, de ce greşeau dacă dădeau frâu liber acelei dorinţe primare? Nimeni nu avea să afle vreodată, în plus, nu făcuse seducţia parte din planurile lui încă de la începutul farsei?

„Te gândeşti serios să seduci fiica unui conte şi să nu te aştepţi la repercusiuni?”

Da, se gândea serios. Amintindu-şi sărutul de pe acoperişul de la Casino, seducţia era cam singurul lucru la care putea să se gândească.

— Julius!

Tonul ascuţit al surorii lui îl trezi din reverie.

El ridică privirea.

— Da?

— Am întrebat dacă ai de gând să vii în Albany peste câteva săptămâni pentru ziua de naştere a mamei.

Dumnezeule, trecuse deja un an?

— Desigur. Nu vin de fiecare dată?

— Ai de gând să vii cu logodnica ta? Bineînţeles, o să fie nevoie să facem aranjamentele necesare.

— Ce fel de aranjamente?

Casa era mare, putea să găzduiască fără probleme oaspeţii şi erau destui slujitori. Ce importanţă avea dacă o aducea sau nu pe Nora?

— Casa nu este potrivită să primească vizitatori în clipa asta. O să fie nevoie să ne anunţi din timp dacă vii cu vreun oaspete.

— Adică?

— Unele camere au fost închiriate.

„Ce Dumnezeu?”

El se îndreptă în scaun şi îşi trânti paharul de vin pe masa din lemn de cireş.

— De ce Dumnezeu închiriaţi camere?

— Julius, spuse mama lui cu reproş în glas. Poate că ar trebui să discutăm mai târziu.

— În niciun caz. Vreau să ştiu de ce închiriaţi camere când toată casa a fost achitată. Ca să nu mai vorbim de cheltuielile lunare. Aşa că, spune-mi, de ce o închiriaţi ca pe

un fel de pensiune?

Mama şi sora lui schimbară o privire între ele, privire care îl făcu pe Julius să se pregătească de ce era mai rău.

— Nu este vorba despre câştigul de bani, îi spuse mama lui. Nu le luăm o chirie prea mare. Ideea este să le oferim oamenilor o locuinţă rezonabilă, pe care şi-o pot permite. Ea arătă spre salonul opulent. Nu toată lumea are un conac în care să trăiască.

Simţi un vuiet surd în urechi, iar pielea i se aprinse de revoltă. Îndrăznea să îl critice când el îi oferise casa aceea? O transformaseră în casă de caritate pentru salvarea sufletului lacom al lui Julius? Dacă era într-adevăr aşa, sufletul lui nu avea nevoie de salvare. Iar dacă mamei nu îi plăcea, atunci putea să îşi găsească propria afurisită de casă.

Îşi arcui buzele şi se aplecă, dădu să deschidă gura ca să îi spună exact ce credea el…

— Julius, mă întrebam dacă ai putea să-mi faci turul acela pe care mi l-ai promis.

Nora îi făcu un semn unui lacheu să o ajute cu scaunul.

Probabil că vinul îi tulburase minţile pentru că habar nu avea despre ce vorbea femeia. Clipi nedumerit.

— Tur?

— Da, turul casei tale. Mi-ai promis mai devreme că-mi arăţi turnurile.

„Îţi oferă o cale de scăpare”. Noroc cu logodnica lui îndrăzneaţă şi falsă care se gândise să îi sară în ajutor.

— Da, turnurile. Scoase un oftat prelung şi se ridică. Vă rog să ne scuzaţi. I-am promis acestei fermecătoare doamne un tur.

— Desigur, spuse Beatrice şi arătă spre uşă. Noi o să ne relaxăm şi o să vorbim între noi. Nu trebuie să vă grăbiţi.

Julius se opri, să se convingă de faptul că auzise bine. Ar fi putut să jure că Beatrice îl încurajase să aibă o purtare necorespunzătoare faţă de nepoata ei.

Nora îl trase spre uşă. Un lacheu deschise lambriul greu din lemn şi ieşiră agale pe coridor.

El o luă de mână şi o conduse spre scările principale. Pantofii răsunară pe podelele de marmură, iar el observă că Nora mirosea a lavandă. Tensiunea dintre umerii lui se atenuă considerabil.

— Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere. Mi-am gândit că ai prefera ca discuţiile acelea să aibă loc în intimitate, ceea ce ai fi reuşit fără îndoială dacă nu te lăsai captat de subiectul fierbinte.

— Corect. De asemenea, poate că n-ar fi trebuit să beau atât de mult vin la cină.

— Eşti beat?

El schiţă un zâmbet larg spre ea.

— Se prea poate. Te-ar deranja?

Buzele ei se arcuiră într-un surâs, iar ochii îi dansară cu bucurie.

— Atât timp cât nu eşti călare.

— Nu o să mă laşi să uit niciodată asta, nu-i aşa?

Începură să urce, şi ea chicoti.

— A fost o primă impresie memorabilă, asta este clar. Cum ţi-a venit ideea unei petreceri călare?

— De la un pariu. Un prieten mi-a spus că nu se poate face aşa ceva, că podeaua nu poate să susţină greutatea. Am decis să-i dovedesc că se înşela.

— Lasă-mă să ghicesc, ai făcut calculele şi ai ştiut exact câţi cai puteai să foloseşti.

Îi plăcea că ea ştia asta despre el.

— Bineînţeles că am făcut calculele. Louis Sherry n-ar fi apreciat prea tare ca etajul al doilea să se prăbuşească peste sufragerie.

Odată ajunşi la etaj, ea ridică privirea şi se încruntă.

— Stai aşa, unde mergem?

— În turn.

Ea se înfipse în călcâie şi îl făcu să se oprească pe loc.

— A fost o minciună. Am vrut doar să te scot din salon.

El se apropie mai mult şi aproape că se atingeau. Îi plăcea să o atingă, visase de prea multe ori să îi mângâie pielea catifelată. Visuri care nu aveau nicio legătură cu

logodna lor falsă sau cu un flirt în încercarea de a-i zdruncina sentimentele pentru Robert, ci absolut totul avea legătură cu felul în care un bărbat înnebunea o femeie de plăcere.

Amintirea săruturilor lor intense doar plantase seminţele unei obsesii înăuntrul lui, o mulţime de fantezii senzuale nepotrivite şi imagini primejdioase care se accentuaseră tot mai tare în fiecare zi. Cum reuşise ea să întoarcă întreaga situaţie împotriva lui şi să îl facă pe *el* să sufere?

El coborî vocea şi întrebă:

— Ai fost vreodată în turnul unui castel, milady?

— Nu, şopti ea, o îmbujorare aprinsă desenându-i-se pe gât şi pe obraji.

— Atunci, te rog, permite-mi să-ţi arăt ce ai ratat.

El încercă să o tragă înainte, dar ea se împotrivi iute.

— Julius, n-ar trebui să fim singuri.

— Spune femeia care a fost suficient de curajoasă încât să înfrunte mulţimea de la Haymarket. Nu mă dezamăgi, Lady Nora!

— Nu are nimic de-a face cu dezamăgirea. Eşti… Cred că este mai bine dacă rămânem în compania celorlalţi.

— Crezi că trebuie să fim însoţiţi?

— Da, cred. Aşa, lucrurile ar fi mai uşoare între noi.

Cu alte cuvinte, mai uşor pentru ea să îi reziste. Interesant. Deci trandafiraşul lui britanic era îngrijorat. O explozie ameţitoare de satisfacţie năvăli înăuntrul lui.

— Şi dacă îţi promit că mă ţin tot timpul la distanţă de un braţ? Aşa ar merge?

Colţurile gurii ei se arcuiră într-o încruntare foarte frumoasă.

— Râzi de mine.

— Puţin, dar nu vreau să-ţi provoc nicio neplăcere. Pur şi simplu, am vrut să-ţi arăt colţişorul ingenios pe care l-am proiectat în tumul de est, în timp ce scăpăm de discuţiile banale de după cină. Ai prefera mai degrabă să te întorci la mama şi la sora mea?

Era exact trucul care dădu rezultate. Ea clătină din

cap şi îşi întinse braţul.

— Ia-o înainte, dragă domnule!

Capitolul 12

Înainte ca falsa lui logodnică să se răzgândească, Julius se întoarse pe călcâie, îi luă mâna şi se grăbi spre capătul aripii de familie. Turnul era propriul loc de refugiu în interiorul casei şi, dintr-un motiv stupid, era încântat să i-l arate. Simţea că Nora avea să aprecieze ce făcuse el cu spaţiul de acolo.

Apăsă pe perete în dreptul ultimului candelabru, iar mecanismul se puse în mişcare. Marginea uşii se deschise, iar în spatele ei se ivi o scară pe care nimeni, în afară de el, nu o folosea. Ţinu deschis panoul secret, aprinse lumina electrică şi îi făcu semn Norei să intre. Ea se strecură prin deschizătură şi începu să urce scările, cu trena lungă în urmă. Julius o urmă şi încercă să nu se uite lung la talia ei subţire sau la felul în care îşi legăna spatele. Totuşi, se dovedi a fi ceva imposibil când ea se afla chiar în faţa lui, aşa că încetă să se mai împotrivească şi se bucură de privelişte.

Scările coteau aproape de capăt şi se terminau pe marginea turnului. El îi auzi oftatul când ajunse în capătul scărilor şi zâmbi.

— Julius, nu-mi vine să cred. Este o mică…

— Bibliotecă. Ştiu.

El păşi în mica sală de lectură rotundă şi rămase lângă ea. Căpriorii de lemn lăsaţi la vedere în acoperişul boltit se întâlneau în centru, unde fusese atârnată o lustră mare din metal negru menită să lumineze spaţiul. Rafturile din lemn de nuc curbate, înalte din podea până în tavan, pline cu cărţi, acopereau trei laturi şi erau completate de o scară din lemn pe care să urci până la volumele de sus. O banchetă tapiţată fusese aşezată sub cele două ferestre mari, un loc perfect pentru citit, care era la fel de comod

precum părea.

— Îmi place. Ea se întoarse ca să cuprindă din priviri întreaga încăpere. Este incredibil!

— Aşteaptă! îi spuse el şi se duse grăbit spre banchetă. Ridicând ultima pernă, trase de marginea banchetei şi dezvălui compartimentul de dedesubt. Arătă spre conţinutul păstrat acolo. Vezi?

Ea privi din spatele lui, ca să vadă unde îşi păstra sticlele şi paharele preferate.

— Un bufet ascuns. Ce ingenios!

El se întinse, scoase o sticlă de coniac – coniacul lui francez preferat – şi două pahare. Apoi puse scaunul şi perna la loc.

— Bem un coniac după cină?

Atenţia Norei se îndreptase deja spre cărţi.

— Desigur. Ai citit toate cărţile astea? *Teoriile producţiei de bunăstare şi prelegeri privind principiile capitalismului.*

— Da, le-am citit. Îi întinse un pahar pe jumătate plin cu coniac, pe care ea îl acceptă absentă. Cărţile de aici chiar sunt favoritele mele, spre deosebire de biblioteca din partea principală a casei, care conţine câte puţin din toate.

— Oh, mi-au plăcut mult *Călătoriile lui Gulliver.* Dumnezeule, pare să fie o primă ediţie!

— Este. Toate cărţile din sala asta sunt din prima ediţie.

El încălzi paharul cu palmele, învârtind conţinutul în cupa de cristal. Luă o gură de coniac, apoi îşi linse aroma bogată de pe buze, în vreme ce tăria îi alunecă arzătoare până în vintre.

Luând paharul cu ea, Nora îşi trecu degetul peste cotoare şi merse de-a lungul rafturilor.

— *Doamna Bovary?* Îi aruncă o privire peste umăr. Trebuia să mă aştept că deţii şi cărţile scandaloase, afurisitule!

Cu un zâmbet, el se aşeză pe o pernă de pe bancheta de la fereastră.

— Povestea unei femei neliniştite, care încearcă să

scape din situaţia ei cu ajutorul întâlnirilor şi al aventurilor? Draga mea, este poezie pură pe fiecare pagină.

Ea îşi îndreptă atenţia spre rafturi.

— Bănuiesc că o să-mi spui că aşa mă vezi pe mine.

Nu avusese de gând să spună asta.

— Nu, Emma este aproape o copilă, care caută iubire şi acceptare în înalta societate. Când nu le găseşte, se sinucide. Tu eşti mult prea curajoasă, prea sigură pe tine ca să fii Emma. El ridică din umeri. De fapt, probabil personajul principal seamănă mai curând cu tata, dar fără aventuri. El a suferit din pricina dorinţei de a avea bani şi de a fi acceptat de lumea bună. Poate că din acest motiv m-a atras povestea.

— Ca să-l înţelegi mai bine?

— Da, poate.

Ea se apropie şi se aşeză lângă el, iar fustele i se revărsară peste banchetă.

— Este a doua oară în seara asta când spui că sunt curajoasă.

— Descrierea asta chiar te surprinde? Scumpul Robert nu menţionase niciodată acel detaliu? Nici tatăl ei? Eşti neînfricată, Nora.

— Oh, cât mi-aş dori să fie adevărat, spuse ea cu un surâs ciudat care îi ieşi mai mult dureros decât amuzat.

— Ce vrei să spui? Ce te sperie atât de tare?

Ea clătină din cap şi strânse din buze.

— Hai, spune-mi, o îndemnă el. Poate să fie aşa groaznic?

— Sunt îngrozită de *asta.* Arătă spre distanţa dintre ei. De ceea ce pare să se întâmple când ne găsim în aceeaşi cameră. Sunt îngrozită să descopăr că sunt la fel de nestatornică precum bănuiesc. Sunt îngrozită să nu devin o…

Strânse din buze, dar restul frazei era la fel de limpede de parcă l-ar fi rostit cu voce tare.

„Târfă. Stricată. O femeie uşoară”.

Pieptul lui se strânse sub apăsarea unei senzaţii neplăcute, care bănuia că era un sentiment de vină.

Hotărâse să o seducă, să îi zdruncine iubirea despre legendarul Robert, fără să se fi gândit cum avea să o facă să se simtă. Îndoiala, sentimentul de vinovăţie... La naiba, nu îşi dorise niciodată să o rănească!

Conştientizarea acestui lucru îl lovi cu forţa unei lovituri primite în stomac. „Oh, Dumnezeule!” Se îndrăgostea de femeia aceea. Dădu pe gât o gură mare de coniac şi alungă pentru moment gândul acela stânjenitor. Urma să aibă suficient timp pentru acuzaţii după ce se încheia toată povestea. Pentru numele lui Dumnezeu, merita să aibă inima zdrobită, era calea prin care universul ţinea registrul vieţii într-un echilibru perfect.

Însă în clipa aceea trebuia să distrugă vulnerabilitatea sfâşietoare pe care o văzuse în ochii ei. Nu mai spusese povestea de multă vreme, nici măcar nu îşi mai permisese să se gândească la ea de ani buni, dar era dispus să deschidă de bunăvoie o rană veche dacă asta însemna să o ajute.

— Când aveam 17 ani, am lucrat ca funcţionar la bursă. Şeful meu, un bărbat mai în vârstă cu constituţia unui gândac, avea o soţie tânără şi frumoasă, pe nume Charlotte. Omului îi plăcea ca ea să treacă pe la birou – fără îndoială, ca să se laude cu ea –, iar eu am început să observ că Charlotte se uita la mine. Priviri sfioase, cochete. El făcu o grimasă la amintirea propriei naivităţi tinereşti şi mai luă o gură de coniac. Într-o bună zi, ea m-a aşteptat afară în trăsură şi s-a oferit să mă ducă acasă.

— Îmi dau seama unde s-a ajuns.

— Probabil că oricine şi-ar da seama, dar în clipa aceea n-aveam nici cea mai vagă idee. La început, totul a fost complet nevinovat, jur! Avea o căsnicie nefericită, iar eu am fost fericit să-i fac pe plac. Nu mi-am dorit niciodată să mă însor şi iată că a apărut femeia aceea măritată, sigură, frumoasă, care nu avea cum să ceară niciodată mai mult de atât.

Nora se întoarse spre el, iar genunchii aproape că li se atinseră.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-am îndrăgostit de ea. Cerule, umblam după femeia aceea ca un căţel. Dornic. Care delira atât în secretul aventurii, cât în noutatea ei. Ea era mai în vârstă şi mai experimentată, iar eu o veneram. Dar soţul ei a aflat curând.

— A aflat? Ce a făcut?

— M-a concediat imediat. Dacă stai să te gândeşti, am scăpat ieftin. Putea să fie mult mai rău.

— Pierderea sursei tale de venit trebuie să fi fost ceva dificil.

— Nicidecum. Ceea ce el nu ştia era că eu pusesem deja destui bani deoparte ca să-mi cumpăr locul la bursă. Doar că nu avusesem curajul necesar să o fac. Eram încă tânăr şi lipsit de experienţă. Dar pierderea postului m-a determinat să-mi cumpăr locul şi să încep să fac tranzacţii pe cont propriu.

Succesul apăruse iute după aceea; făcuse avere după nici doi ani.

— Şi Charlotte? Ai mai văzut-o vreodată?

— Nu. A trimis-o la Paris, din câte am auzit. Chiar dacă aveam inima zdrobită, ştiam că totul se întâmplase pentru un anumit motiv. Am avut nevoie de un ghiont, şi viaţa mi-a dat unul.

Ea sorbi din coniac şi se uită la el peste marginea de cristal. Când coborî paharul, îl întrebă:

— Vrei să spui că viaţa îmi dă un ghiont. Adică prin *tine?* Prin logodna asta?

Felul în care o spusese, de parcă ideea era ridicolă, îl afectă mai mult decât ar fi crezut. Vorbi pe un ton ascuţit.

— Posibil. Nu am de unde să ştiu. Dar pot să-ţi spun că, dacă eu eram cel căruia îi încredinţai inima ta, n-ai fi stat singură cu alt bărbat într-un turn.

— Chiar dacă acest bărbat este doar un prieten?

Din nou cuvântul acela pe care spera să nu îl mai audă niciodată rostit de buzele ei. *Prieten.*

Lăsă paharul jos şi se întinse spre mâna ei rămasă liberă, acolo unde se sprijinea pe perna dintre ei doi. Încă nu îşi pusese mănuşile după cină, iar pielea ei era fină şi

delicată în prinsoarea lui aspră şi brutală. Apoi îi ridică mâna la gură şi o întoarse. El îşi coborî capul şi îşi apăsă buzele în interiorul încheieturii catifelate. Mirosea a lavanda şi a săpun, cea mai minunată încântare de care se bucurase vreodată. Mădularul începu să i se întărească. Incapabil să reziste, îi atinse cu vârful limbii carnea caldă, ca o simplă aluzie la ceea ce voia să îi facă pe întreg trupul dezgolit. Un semn al plăcerii pe care îşi dorea să i-o ofere. O auzi cum i se taie răsuflarea când mâna îi tremură.

— Nu face greşeala asta, milady, şopti el şi se uită la ea printre gene ca să o fixeze cu privirea. Nu suntem prieteni. Am de gând să te seduc, dar când o să fac asta, o să vii la mine de bunăvoie şi cu ardoare. Iar când o să se termine, îţi promit că nu o să regreţi nici măcar o secundă.

Ochii ei străluceau înflăcăraţi, iar Julius aproape că se aplecă pentru a o săruta pe gură. Dar lipseau deja de multă vreme şi, de îndată ce începea să o sărute, nu era sigur că putea să se oprească.

În plus, să se întoarcă Nora răvăşită la mătuşa şi unchiul ei nu ar fi făcut decât să atragă de la sine o dată foarte reală pentru nuntă.

Îi dădu drumul şi se ridică în picioare.

— Ar trebui să ne întoarcem la parter înainte să trimită după noi.

*

„Am de gând să te seduc, dar când o să fac asta, o să vii la mine de bunăvoie şi cu ardoare”.

Deja ajunsă în salon, Nora îşi făcea viguros vânt în vreme ce cuvintele lui Julius îi răsunau în minte. În baza promisiunii pe care i-o văzuse în privire, nu se îndoia de intenţia lui. Aroganţa lui o deranja. Să presupună că ea avea să se ducă la el cu intenţia de a fi sedusă… Era ridicol!

Nu-i aşa?

O mică parte din ea bănuia că se putea să aibă dreptate. Când îi sărutase, apoi II Unsese interiorul încheieturii mai devreme în turn, mai că se topise într-o

mare de dorinţă chiar în faţa lui. Învolburarea din sânge mai avea până să se liniştească, deşi trecuseră câteva minute bune.

Se aşeză lângă mătuşa ei pe canapea, în timp ce Julius şi unchiul ei discutară la un pahar de vin de Porto în colţul opus al încăperii. Rebecca şi Agatha erau înghesuite lângă fereastră şi îşi şopteau ceva. Cel mai probabil, despre nerespectarea nesăbuită a bunei-cuviinţe atunci când Nora îl răpise pe Julius după cină.

Cu coada ochiului, putea să îşi vadă logodnicul, înalt şi puternic, lângă unchiul ei de statură medie. Din când în când, Julius îi mai arunca o privire plină de subînţelesuri secrete şi promisiuni misterioase.

— Pari distrată, observă mătuşa Bea şi îşi îndreptă bărbia spre Julius. Deşi nu pot să te condamn. Logodnicul tău este un bărbat foarte chipeş.

Nora râse şi încercă să nu se înroşească pentru că fusese prinsă. Sorbi din cafea şi se gândi la mătuşa ei. Mama Norei murise când ea era mică, mult prea devreme ca să apuce să ofere sfaturi şi îndrumare maternă, iar Nora ajunsese să îşi iubească şi să îşi respecte mătuşa în ultimele câteva săptămâni. Poate că mătuşa Bea putea să îi ofere o perspectivă nouă asupra situaţiei în care se găsea, fără să devină suspicioasă în privinţa motivului.

— Tu şi unchiul James păreţi atât de fericiţi împreună! Chiar foarte diferiţi de cuplurile pe care le-am văzut la Londra. Când l-ai întâlnit prima oară, cum ai fost atât de sigură că era singurul bărbat potrivit pentru tine?

— Oh, Doamne! Nu am fost absolut deloc sigură. Aveam o mulţime de pretendenţi în sezonul acela, chiar unul pe care îl luam serios în considerare. Însă, până la urmă, James a fost irezistibil.

— Cine era pretendentul la care te gândeai serios?

— Când mi-am făcut debutul, cea mai bună partidă era Lord Hartford, moştenitorul unui titlu de conte. Semăna cu Byron, vorbea cu o dulceaţă dezarmantă. Ea se aplecă în faţă şi privi în gol, cu o arcuire amuzată pe buze. Deştept, spiritual şi dansa bine. Să nu-i spui unchiului tău, dar – îşi

acoperi gura cu mâna şi şopti – Hartford mi-a dat primul sărut.

— Nu, spuse Nora încântată, cu răsuflarea întretăiată. Îl cunosc pe Lord Hartford. Are trei fii şi o fiică apropiată ca vârstă de mine.

— S-a căsătorit cu o fată încântătoare din Surrey, fiica unui viconte. Sunt fericiţi, din câte am auzit.

— De ce nu te-ai căsătorit cu Hartford, până la urmă?

Ea ridică din umeri şi se aplecă să îşi mai pună un cub de zahăr în ceaşcă.

— Hartford a fost prima dragoste a unei fete care nu prea ştia de capul ei. Mi-am dat seama de asta de îndată ce l-am cunoscut pe Cortland. Cei doi bărbaţi erau foarte diferiţi şi, mai important de atât, nu se compara ceea ce simţeam pentru fiecare dintre ei.

Nora înţelegea perfect, chiar dacă situaţia ei nu era exact aceeaşi. Robert era cald şi primitor, ca pelerina ei preferată din dantelă. Julius era ca o febră care îţi năvălea prin vene şi te arunca în braţele delirului. Niciunul nu era groaznic, ci pur şi simplu erau complet diferiţi.

„Eşti neînfricată, Nora!”

Oare numai Julius o vedea aşa sau chiar devenise mai hotărâtă şi mai independentă de când locuia în America? Viaţa ei de acolo era complet diferită de viaţa din Londra, copleşită de îndatoriri şi de respectarea regulilor. New York-ul însemna aventură şi explorare. Entuziasm. Şi mare parte din acele sentimente se sprijineau de poliţă în celălalt colţ al încăperii.

Robert era o simplă iubire de adolescentă? Acum putea să admită că o susţinuse, o făcuse să se simtă atrăgătoare şi dorită într-un moment în care se considerase ignorată, îi vorbise ca unei persoane egale, nu o văzuse ca pe o nătângă sau ca pe o tânără grea de cap, şi fusese cu adevărat interesat să audă ce gândea. Dulce şi sensibil, nu făcuse presiuni pentru a deveni intimi fizic, ci o lăsase pe ea să impună ritmul relaţiei lor. Când, în cele din urmă, îi permisese să se culce cu ea, nu fusese o decizie uşoară. De fapt, se gândise câteva luni bune. Capitulase numai după

ce discutaseră despre căsătorie şi hotărâseră să rămână împreună pentru totdeauna.

Deci cum putea să se gândească să facă acelaşi lucru cu Julius, un bărbat care nu avea să se însoare cu ea? Un bărbat care nu o iubea. Un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea. Ce era în *neregulă* cu ea?

Logodnicul ei duse paharul de Porto la buze, iar conturul puternic al gâtului se mişcă atunci când înghiţi. Fiorii îi luară cu asalt coapsele, şi Nora se cutremură.

— Mă bucur atât de tare că l-ai ales pe Julius! spuse mătuşa ei, distrăgându-i atenţia Norei. Este limpede că nu va trebui să-ţi faci niciodată griji că vei fi ispitită de alt bărbat ori să-ţi pui la îndoială alegerea.

„Este exact ceea ce fac”.

— Nu?

— După felul în care vă priviţi unul pe celălalt când aveţi impresia că nu se uită nimeni altcineva la voi, aş spune că nu. Hatcher este un bărbat care ştie ce vrea şi are tărie de caracter. Are grijă de mama şi de sora lui, chiar dacă ele îl tratează îngrozitor. Asta îmi dă de înţeles că încearcă să facă ce trebuie, indiferent cât este de neplăcut. O să facă tot ce este nevoie ca să fii fericită.

„Dacă eram eu cel căruia îi încredinţai inima, nu te mai aflai singură cu alt bărbat într-un turn”.

Însă Julius nu era deloc interesat de inima ei. Fusese foarte limpede în această privinţă.

„Dar tu ce simţi pentru el?”

Că lumea devenea mai strălucitoare de fiecare dată când el intra într-o încăpere.

Că avea să se ofilească dacă el nu o mai săruta niciodată.

Că toată viaţa ei fusese întoarsă cu susul în jos.

Ea închise ochii şi trase aer în piept tremurând. Nu era un capriciu de moment. Chiar dacă nu avea să facă niciodată nimic în acest sens, sentimentele pe care le avea pentru Julius erau pe deplin reale. Era nepermis de crud să îi ascundă adevărul lui Robert, să îl lase să creadă că încă îi ducea dorul. Venise vremea să fie sinceră.

Când lacrimile îi înţepară genele, îşi înfipse unghiile în palme, sperând că putea opri dezlănţuirea emoţiilor până când rămânea singură. Nu era de niciun folos să izbucnească în plâns la cină.

Mama şi sora lui Julius se aşezară, formând un mic cerc împreună cu Nora şi mătuşa ei. Se serviră cu cafea. Doamna Hatcher o fixă cu privirea pe Nora.

— Lady Nora, mă tem că trebuie să îţi vorbesc deschis, pentru că nu sunt sigură când o să mai am ocazia. Julius ţi-a spus despre moartea tatălui lui?

— Da, mi-a povestit. Condoleanţe sincere pentru pierderea soţului.

O pierdere care probabil încă o durea, din moment ce femeia purta doliu după atâţia ani.

Doamna Hatcher îşi înclină bărbia în semn de aprobare.

— Mă tem că Julius a moştenit obsesia răposatului meu soţ pentru bani şi lucruri materiale. Obsesia asta a fost… o parte dificilă din căsnicia mea. Eu n-am cerut niciodată un stil de viaţă mai bun sau mai multă bogăţie. Totuşi, soţul meu a presupus că acestea erau lucrurile pe care mi le doream. Adesea şi din nefericire, s-a ambiţionat să amelioreze situaţia noastră, deşi o asemenea îmbunătăţire nu era necesară. Înţelegi ce spun?

— Dacă vă faceţi griji că Julius o să acţioneze la fel de nesăbuit ca tatăl lui, vă asigur că este cu capul pe umeri când vine vorba de chestiuni legate de afaceri.

— Aşa cum era şi soţul meu pe vremuri. Dar lăcomia este o emoţie puternică, căreia majoritatea oamenilor nu îi pot face faţă. L-am privit pe Julius depăşind fiecare greutate, fiecare vis. Şi totuşi, continuă să muncească. Se zbate să obţină mai mult. Când o să fie de ajuns?

Nora începu să se enerveze la fel de tare ca Julius.

— Mie nu îmi pare lăcomie. Este priceput la finanţe, la prospectarea pieţei. De ce să nu îşi folosească priceperea într-un scop bun?

Agatha scoase un sunet gutural.

— Un scop bun? Uită-te în jur! Casa asta ţi se pare un

scop bun? Sunt părţi care rămân încuiate, cu totul închise. Este o imensă risipă!

— Acesta nu este stilul american? spuse mătuşa Bea cu un chicotit, o încercare evidentă de glumă.

— Ce se întâmplă, continuă doamna Hatcher, când pieţele se prăbuşesc? Sau când abilităţile lui se vor risipi şi o să piardă toţi banii? Sau când o să ieşi să-ţi cumperi rochii noi şi bijuterii scumpe în fiecare săptămână?

Nora simţi cum vârfurile urechilor iau foc şi auzi cum mătuşa Bea trase uşor aer în piept. Mama lui insinua că se mărita cu Julius pentru banii lui? Familia ei nu era la fel de bogată ca Julius, dar nici nu era săracă. Multe familii britanice se confruntaseră cu situaţii dificile în ultimii cincisprezece sau douăzeci de ani, dar familia Parker nu se număra printre ele. Tatăl ei nu sugerase niciodată vreun fel de probleme financiare, iar moşiile continuau să înflorească.

„Nu uita că nu te măriţi cu adevărat cu el!”

Ideea ar fi trebuit să o liniştească, şi totuşi se înfurie groaznic. Bănuia că sentimentele ei pentru Julius nu mai puteau să fie considerate prietenoase sau de afaceri. Lucru înspăimântător, dar care nu o împiedică să sară în apărarea lui.

— N-am de gând să cheltuiesc cu frivolitate averea lui Julius. Şi dacă sunteţi îngrijorată că face o greşeală în alegerea miresei, poate că ar trebui să discutaţi problema direct cu el.

— Am discutat. Mă asigură că îngrijorarea mea este nefondată.

Tonul ei lăsă de înţeles că tot nu credea că era adevărat. Norei i se păru stranie toată neliniştea aceea pentru un fiu înstrăinat. Mama lui îşi făcea griji pentru fericirea lui Julius sau pentru propria ei siguranţă financiară? Nu era nevoie să fii un geniu ca să îţi dai seama că, dacă era să îşi piardă banii, proprietatea din Albany trebuia vândută.

Ea dădu să deschidă gura, dar Julius apăru dintr-odată într-o parte, cu mâna întinsă.

— Lady Nora, un cuvânt, dacă se poate.

Tonul lui nu permitea nicio urmă de împotrivire, o privire severă fiind îndreptată spre mama lui.

Înăbuşind un suspin frustrat, îi permise lui Julius să o conducă pe coridor.

*

Înăbuşindu-şi mânia, Julius ţinu strâns braţul Norei şi se îndreptă spre salonul de luat masa, aflat nu foarte departe.

Înăuntru mai erau vreo câţiva lachei care strângeau masa, iar Julius le spuse:

— Lasă-ne un moment. Avem nevoie de spaţiu.

Lacheii se făcură nevăzuţi, iar uşa se închise.

— Presupun că a fost rândul tău să mă salvezi, spuse ea ca să facă haz de necaz.

El nu râse, căci nu se simţea prea amuzat în clipa aceea. Îi aruncase o privire în salon şi ştiu că i se spusese ceva care o supărase. Nu trebuia să fii un geniu ca să îţi dai seama că mama şi sora lui erau implicate.

— Spune-mi ce s-a întâmplat acolo!

Nora îşi frecă fruntea şi îşi încovoie umerii. El simţi o dorinţă bruscă să o consoleze, să o cuprindă în braţe şi să o ţină strâns la piept. Se împotrivi dorinţei şi îşi impuse să rămână nemişcat.

— Chiar am încercat, Julius. Eram pregătită să o plac, să o câştig de partea mea. Totuşi, am eşuat. Lamentabil, mă tem.

— Nu este vina ta. E imposibilă. Totuşi, mi-ar plăcea să ştiu ce ţi-a spus ca să te supere.

— Nu vreau să adaug mai multe la ruptura dintre voi. Te rog, uită de asta!

— În niciun caz. Nu poţi să repari ori să înrăutăţeşti ruptura dintre noi, Nora. A fost împotriva mea de la bun început, încă de când am decis să urmez o carieră în domeniul finanţelor cu ani în urmă. Şi, oricum ar fi, nu o să-i permit să te supere.

— În schimb, ce carieră spera ea să urmezi?

— O slujbă în fabrică sau ceva într-o fermă. O carieră cu mai puţin risc, cum spune ea.

Nora dădu aprobator din cap, de parcă avea sens ce îi spunea, cu părul ei întunecat ce părea de bronz în razele soarelui care pătrundeau prin uşile terasei. Era minunată acea englezoaică răzvrătită. Laşul sclifosit care o aştepta la Londra abia dacă o merita. Dacă ar fi fost cu adevărat femeia lui, nu ar fi ascuns-o şi nu s-ar fi furişat niciodată pe la colţuri. S-ar fi însurat cu ea şi ar fi ţinut-o cât mai mult în pat.

Ideea de a o avea pe Nora în patul lui îi inundă sângele cu o căldură lentă. Incapabil să se abţină, el se apropie mai mult şi îi prinse din nou mâna. Îşi împleti degetele delicate cu ale lui şi le ţinu aşa.

— Hai, spune-mi ce a zis!

Linia gurii ei se înăspri, ochii îşi pierdură o parte din strălucire, iar el îşi dădu seama. Mama lui nu îl insultase pe *el.* O insultase pe *Nora.*

Fiecare muşchi se încleştă, mânia îi invadă fiecare por, fiecare colţişor, până în rădăcinile firului de păr. Îi cuprinse bărbia cu mâna rămasă liberă şi o obligă cu delicateţe să se întoarcă spre el.

— Spune-mi, zise el cu blândeţe. Te rog!

Nora îşi muşcă buza şi îi atrase atenţia spre gura ei preţ de o clipă. Nevoia puternică de a o săruta reînvie, ameninţând să îl distragă, până când îi întâlni privirea. Nu îi plăcea suferinţa reflectată în ochii ei.

— Nu este aşa de greu de crezut, dacă stai să te gândeşti. Îşi face griji că mă mărit cu tine pentru banii tăi. Că o să te duc în pragul sărăciei.

Nu putu să se abţină… îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Ea încercă să se retragă, dar prinsoarea lui se strânse mai tare.

— Nora, n-ai putea să mă aduci în pragul sărăciei. Nici dacă m-aş însura cu şase ca tine.

— Nici măcar cu una ca mine nu te însori, spuse ea, eliberându-se şi făcând câţiva paşi într-o parte. În caz că ai

uitat, asta nu este o logodnă adevărată.

Amuzamentul dispăru numaidecât şi un şuvoi de dezamăgire îi explodă în piept. Abia dacă recunoscu sentimentul şi, mai rău decât atât, nici nu îi păsa. Nu când ar fi trebuit să ştie acest lucru.

— Într-adevăr. Cum aş putea să uit?

Frecându-şi braţele de parcă îi era frig, Nora trase adânc aer în piept.

— Habar n-am.

Tonul ei îngheţat îl duru. Chiar dacă nu erau prieteni, erau *prietenoşi.* O plăcea pe Nora. Îi plăcea să îşi petreacă timpul cu ea. Îl provoca aşa cum nu mai făcuse niciuna dintre femeile pe care le întâlnise. Nu trebuia niciodată să o impresioneze ori să fie altcineva decât era. Dacă nu ar fi vrut să îi caute pe investitorii tatălui lui prin înalta societate, i-ar fi arătat Norei fiecare salon, sală de dans şi berărie din New York City. Dumnezeu era martor că el nu se temea de nimic.

Îşi studie vârful pantofilor din piele neagră. Trebuia să îşi păstreze capul pe umeri, să nu se încurce în gândurile şi sentimentele din ce în ce mai complicate pentru femeia aceea. În mod evident, nu uitase o clipă care era starea de fapt a lucrurilor, deci de ce să îşi facă probleme?

Îşi drese glasul şi încercă să îi înţeleagă reacţia.

— Atunci de ce îţi pasă dacă mama te consideră o oportunistă interesată doar de banii mei?

— Aş vrea să ştiu şi eu. Ridică braţul şi îl lăsă să cadă într-o parte. Fireşte, n-ar trebui să mă deranjeze. Nu ne căsătorim cu adevărat şi, prin urmare, temerile ei sunt nefondate din mai multe puncte de vedere. Totuşi, nu pot să admit ideea asta. Consideră că orice femeie care se mărită cu tine este o oportunistă însetată de bani sau e vorba doar de mine?

Îi plăcea să fie martor la indignarea pe care i-o împărtăşea Nora. Nimeni nu îl mai apărase vreodată, nu de când sora lui mai mare, Clarissa, plecase la Chicago. Julius zâmbi.

— Simţi nevoia să mă aperi, frumoasă domniţă?

În loc să râdă, ea încuviinţă cu gravitate din cap, cu o expresie serioasă pe chip.

— Da, de fapt, da. Eşti inteligent şi bun, atent şi respectuos. Îţi câştigi un trai extraordinar folosindu-te de abilităţile pe care le-ai dobândit de-a lungul anilor şi, cu siguranţă, nu eşti vreun cocoşat care bate clopotele. De ce nu este plină de mândrie?

Julius se cutremură. Nimeni nu îl mai descrisese vreodată aşa, şi se simţi absolut uluit că o făcea exact femeia aceea, falsa logodnică pe care o cunoscuse cu doar câteva săptămâni înainte. O dorinţă disperată i se dezlănţui în piept, una pe care o înăbuşi cu hotărâre. Nu putea să încurajeze o asemenea tandreţe nebunească pentru Nora.

El îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

— Nu o lua personal. Se teme că semăn prea mult cu tata, că sunt obsedat de bani şi de statut, în detrimentul tuturor celorlalte lucruri. Am încercat să-i spun că se înşală, că sunt diferit de el, dar refuză să mă creadă. Şi îţi mulţumesc.

Ea ridică din umeri şi se prinse cu mâinile de marginea netedă a mesei din lemn.

— Cu plăcere. I-aş apăra cu mare bucurie pe oricare dintre prietenii mei.

„Prieteni”. Din nou cuvântul acela. Începea să îl urască.

— Iar eu îmi oblig prietenii să suporte prezenţa mamei, aşa că îmi cer iertare. Trebuia să stau lângă tine din clipa în care ai ajuns. Hai să ne întoarcem!

— Bine, dar nu trebuie să intervii. O să mă descurc.

El îi oferi braţul şi o conduse spre partea din faţă a casei.

— Chiar aşa? Şi cum o să reuşeşti?

— O să o las să spună ce vrea ea despre tine şi o să zâmbesc cu seninătate.

— Mă îndoiesc că există vreo urmă de seninătate în corpul tău, Lady Nora.

Ea râse, umerii i se cutremurară, şi se apropie uşor de el.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar sunt în stare să mă prefac din când în când.

— Oricum, tot am de gând să intervin indiferent dacă ai sau nu nevoie de mine.

Apăru Brandywine, fiind foarte agitat. Părea tulburat, iar Julius se opri pe loc.

— Domnule, doar o vorbă! spuse majordomul.

— Spune, zise Julius încordat. Ce naiba s-a întâmplat?

— Domnule, grajdurile sunt în flăcări!

Capitolul 13

Plin de funingine şi cenuşă, Julius stătea cu mâinile în şold şi studia stricăciunile din grajdul cu două etaje şi doisprezece cai. Fusese nevoie de trei brigăzi de pompieri, patru ore şi peste patruzeci de bărbaţi ca să se lupte cu incendiul, dar focul fusese stins, în cele din urmă, cu câteva clipe înainte. Toate ca toate, dar putea să fi fost mult mai rău.

Focul fusese duşmanul fiecărui locuitor încă de la ridicarea oraşelor. O scânteie putea să distrugă un cartier întreg. De fapt, aproape tot oraşul Chicago arsese din temelii cu câteva decenii în urmă. Aşa că Julius se considera norocos că incendiul se oprise la grajduri datorită reacţiei rapide a rândaşilor şi a lacheilor lui când izbucniseră flăcările.

Acum era miezul nopţii, iar cina se terminase de mult. Nora şi mătuşa ei se întorseseră acasă, familia lui se dusese la culcare, în vreme ce Cortland rămăsese ca să ajute în lupta cu focul. Unchiul Norei cărase găleţi cu apă, ţinuse furtunuri, mutase caii şi făcuse tot posibilul să dea o mână de ajutor. Julius se îndreptă spre locul în care stătea cu caii alături şi îl bătu pe umăr.

— Mulţumesc, Cortland. Apreciez enorm ajutorul din seara asta.

— Cu plăcere. Ai avut noroc. Cele mai serioase daune

sunt în spate, dar poţi să reconstruieşti partea aia.

Şeful pompierilor se apropie şi îşi dădu casca pe spate.

— Domnule Hatcher, cred că am descoperit sursa incendiului, dacă vreţi să vedeţi.

Julius şi Cortland o luară pe urmele şefului până în interiorul umed şi murdar. Se strecurară prin moloz până ce ajunseră la boxa din spate. Resturile unei găleţi de metal înnegrit zăceau pe jos, zona din jur nefiind la fel de arsă ca tavanul.

— Aş spune că a pus cineva în găleată cârpe şi ceva inflamabil, apoi a dat foc. Rândaşii care dormeau chiar aici au spus că au văzut mai întâi fumul venind dinspre podea.

„Cineva a incendiat grajdurile?”

— Vreţi să spuneţi că a fost intenţionat? îl întrebă pe şeful pompierilor.

— Da, domnule. Fără îndoială. După cum a ars totul în jurul găleţii şi după fum, cineva a încercat să dea foc grajdurilor.

— Dumnezeule, exclamă Cortland. Incendiere?

— Da, domnule, repetă şeful batalionului.

Julius îşi frecă maxilarul. Trebuia să le pună întrebări rândaşilor. Văzuseră pe cineva suspect? Era greu de crezut că dăduse foc împrejurimilor cineva din personalul lui. Se putea să fi fost un angajat nemulţumit? Nu ştia dacă vreunul fusese dat afară recent, aşa că trebuia să discute cu Brandywine.

— Dacă asta este tot, domnule Hatcher, aş vrea să-i las pe oamenii mei să plece acasă.

— Bineînţeles, îi răspunse el şefului batalionului şi toţi trei ieşiră afară. Vă rog să le transmiteţi mulţumirile mele tuturor.

Şeful batalionului îşi înclină bărbia şi îşi atinse marginea căştii.

— Aşa o să fac, domnule. Noapte bună!

Julius şi Cortland rămaseră cu privirile aţintite spre ce mai rămăsese din grajduri. Din fericire, nu murise niciun cal, dar fuseseră provocate multe daune.

— Ai idee cine ar putea să fie responsabil? întrebă Cortland.

— Nici măcar una. Este greu de crezut că ar vrea cineva să provoace atâta pagubă. Aruncă o privire peste umăr ca să vadă unde era Brandywine. În schimb, îşi zări valetul, care îi îndruma pe rândaşi înapoi în casă. Weaver!

Valetul ridică brusc capul şi încuviinţă spre Julius. După o ultimă instrucţiune dată unui lacheu, se îndreptă spre locul în care se aflau Julius şi Cortland.

— Cu ce pot să vă fiu de ajutor, domnule?

— Weaver, tu ştii mereu toate bârfele care circulă în casă.

Colţurile gurii lui Weaver se arcuiră în sus.

— Mulţumesc, domnule.

— Există membri nemulţumiţi ai personalului? Cineva concediat de curând? Există vreo persoană anume care să vrea să-mi facă rău mie sau cuiva de pe proprietate?

— Nu, chiar nu. Fireşte, Brandywine ar trebui să ştie mai multe, dar singurul angajat dat afară în ultimul timp a fost un lacheu despre care s-a aflat că avea aventuri cu prea multe slujnice. Din ce se spune, a plecat din New York în Pittsburgh la puţin timp după aceea. N-am auzit de nemulţumiri sau de vreun complot ca să fie incendiate clădirile de aici.

— Mulţumesc, Weaver. Rămâne între noi ce am discutat. Aş prefera ca personalul să nu afle că focul a fost pus intenţionat.

— Desigur, domnule. Weaver făcu o plecăciune şi dădu să se întoarcă, apoi se opri. Poate că ar trebui să menţionez un mic detaliu de azi, dacă doriţi, domnule.

— Vreau, spuse Julius tărăgănat şi făcu un semn cu mâna ca Weaver să continue.

— O lampă lipsea din dormitorul surorii dumneavoastră. Doamna a cerut să fie înlocuită, iar originalul este de negăsit.

— O lampă?

O lampă era suficient de inflamabilă încât să provoace un incendiu, mai ales dacă era pusă într-o găleată cu cârpe

pline de ulei. Sora lui dăduse foc grajdurilor? Ideea era ridicolă. Agatha nu îl îndrăgise niciodată, dar nu îşi dorise niciodată să-i facă vreun rău lui sau moşiei.

— Da, domnule. Mai doriţi ceva?

— Nu, mulţumesc, Weaver.

Îl făcu semn valetului să plece şi se gândi ce însemna lampa lipsă, dacă însemna ceva.

— Ar fi în stare sora ta de ceva atât de groaznic? întrebă Cortland.

— Nu mi-o pot închipui pe Agatha responsabilă pentru asta. Nu suntem apropiaţi, dar nu a făcut asemenea lucruri în trecut.

— Simt că nu este de acord cu modul în care îţi trăieşti viaţa, cu banii şi lucrurile materiale. Poate că este o încercare prin care să te forţeze să urmezi calea cea dreaptă?

— Ha! Ştie că nu există nici măcar o şansă să se întâmple asta.

Cortland îşi băgă mâinile în buzunare.

— Hatcher, povestea asta mă nelinişteşte foarte tare. Nepoata mea o să locuiască aici în curând şi nu mi-ar plăcea deloc să mă gândesc că ar putea să i se întâmple ceva rău pe proprietatea ta. Indiferent cine este responsabil pentru asta, trebuie să fie găsit şi predat autorităţilor… repede.

Julius era de acord în privinţa făptaşului, dar comentariul îl deranjă.

— Nu intenţionez să permit ca nepoatei tale să i se întâmple vreun rău. Persoana care a provocat incendiul din seara asta o să fie prinsă şi judecată cum se cuvinte cât mai repede cu putinţă.

— Chiar dacă persoana asta ar avea legături cu tine?

— Da, replică el, chiar dacă ştia că Agatha nu putea să aibă vreo legătură.

Cine declanşase incendiul o făcuse premeditat. Agatha de care îşi amintea el era prea agitată, prea reacţionară ca să pună la punct un asemenea lucru. Iar sora lui iubea caii.

— Bine, spuse Cortland. Ştiu că-ţi pasă foarte mult de nepoata mea, dar, la urma urmei, ea este responsabilitatea mea. Cel puţin până când voi doi o să vă spuneţi jurămintele.

„Ceea ce să nu va întâmpla niciodată”.

Dacă ar fi ştiut Cortland de planurile obscene pe care Julius le avea pentru nepoata lui, cel mai probabil l-ar fi lovit pe Julius direct în faţă.

Asta nu însemna că astfel l-ar fi descurajat pe Julius. El se hotărâse în seara aceea, în turn. Lady Nora avea să fie a lui.

— Atât timp cât are pe deget inelul meu, este şi responsabilitatea mea, îi replică el. O responsabilitate pe care o iau în serios.

— Mă bucur să aud asta.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, fumul din grajduri dispărând în aerul rece al nopţii.

— Domnule.

Julius se întoarse şi îl găsi pe Brandywine la câţiva metri distanţă, mai rigid ca de obicei.

Oh, Dumnezeule! Ce se mai întâmplase acum?

— Da, Brandywine.

— Biroul dumneavoastră, domnule. Ar trebui să veniţi imediat.

La auzul cuvintelor lui, Julius o luă la fugă, fără să îşi mai aştepte majordomul sau pe oricine altcineva, cuprins de o panică ce îi dădu fiori reci pe şira spinării. Ce putea să se mai întâmple rău în seara aceea? Pantofii lui loveau podelele din marmură şi curând se opri brusc la intrarea în birou.

Camera era un haos total.

Mobilă răsturnată. Picturi smulse de pe pereţi. Covoare aruncate deoparte. Tot echipamentul lui spart şi făcut grămadă. Hârtii peste tot.

„Drăcia dracului!”

— Îmi pare rău, domnule, spuse Brandywine în spatele lui. Tot personalul era afară, şi nimeni n-a observat ce se întâmpla aici.

Julius îşi pune mâinile în şold. Trase aer în piept şi încercă să îşi recapete sângele-rece. Reuşi cu greu când singurul lucru pe care voia să îl facă în momentul acela era să găsească responsabilul şi să îl bată măr. Era vorba de mai mult decât distrugere; cineva care îi umbla prin lucrurile personale făcuse o infracţiune.

Ce căutaseră?

— Nu este vina ta, Brandywine, spuse printre dinţii încleştaţi, în timp ce îndreptă telegraful. Trebuia să i se aducă unul nou la prima oră a dimineţii. Nici a personalului. Incendiul a fost, şi pe bună dreptate, prioritatea numărul unu.

— Chiar şi aşa, trebuie să fiu cu băgare de seamă la hoţii şi ticăloşii care aleargă în voie prin casă. O să discut cu personalul dimineaţă ca să aflu dacă cineva a observat ceva ieşit din comun.

Ieşit din comun? Totul în timpul incendiului fusese ieşit din comun. Julius se opri din strânsul registrelor.

— Bineînţeles, murmură el.

Focul fusese o cale prin care să se distragă atenţia de la scopul real: să se caute în biroul lui Julius acţiunile valoroase. Cum toţi se luptau afară cu flăcările, intrusul avusese suficient timp să caute acţiunile fictive.

Acest gând îl mai linişti un pic. Însemna că măcar unul dintre partenerii de investiţie ai tatălui lui încă era în viaţă… şi încă lacom.

— Între timp, spuse Brandywine, o să trezesc câteva slujnice şi o să le chem să…

— Nu, nu este nevoie. Eu şi Martin putem să facem ordine de dimineaţă. Nu este nevoie să trezeşti pe nimeni.

— Sunteţi sigur, domnule? M-aş simţi mai bine să ştiu că nu sunteţi groaznic de incomodat de toate astea.

Dintr-odată, dezordinea nu îl mai deranjă pe Julius. Îşi ridică mâna.

— Îţi apreciez grija. Dar hai să mergem cu toţii la culcare şi să ne ocupăm de asta dimineaţă!

*

În dimineaţa următoare, Julius bătu la uşa mamei lui. Îşi îndreptă vesta cât aşteptă ca ea să răspundă. Slujnica însărcinată să aibă grijă de mama lui – spre disperarea femeii – tocmai îl informase că era trează şi îmbrăcată. El se grăbise spre camera ei, dornic să o pună la punct pentru felul în care se purtase cu Nora în seara precedentă.

Furia încă îi clocotea în sânge când îşi aminti expresia de pe chipul Norei când mama lui o acuzase că se mărita cu Julius pentru banii lui. Chiar şi din colţul opus al încăperii, groaza, durerea şi indignarea Norei fuseseră foarte dare. Mama lui nu avea niciun drept să nu o respecte pe logodnica lui, cu atât mai puţin în casa lui.

Uşa se deschise repede şi apăru mama lui în prag. Nu putu să îşi ascundă surpriza.

— Julius, ce vrei?

— Să vorbesc cu tine despre purtarea ta de aseară.

Se strecură pe lângă ea şi intră în cameră. O geantă neagră de călătorie se odihnea pe podea, iar încăperea strălucea de curăţenie.

— Ce înseamnă asta?

— Plec în Albany în dimineaţa asta.

Îşi puse mâinile în şold.

— Din cauza incendiului?

— Nu, pentru că nu există niciun motiv să rămân.

„Da, acum că ai hotărât încă o dată că alegerile mele sunt de neacceptat. Afacerea, casă, soţia… Nu încetezi niciodată să-mi găseşti cusururi”.

Ea îşi netezi fustele negre şi aspre pe care le purta.

— Incendiile nu ne sunt străine, Julius. Aş fi crezut că o să fii mai preocupat de reacţia mea faţă de logodnica ta.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Despre asta am venit să-ţi vorbesc. Sunt foarte nemulţumit de modul în care ai tratat-o pe Nora aseară. Ai fost insuportabil de nepoliticoasă, mamă.

— Nu mi-am propus să o supăr, dar cineva trebuia să spună ceva. Aristocraţia britanică… Noţiunea în sine este ridicolă. Mai ales având în vedere originea umilă a familiei

noastre.

— Cu toate astea, am ales să mă însor cu ea.

— Şi sper că o să te răzgândeşti. O femeie ca ea o să-ţi provoace numai suferinţă.

— Cum de eşti aşa de sigură?

Înainte să apuce să răspundă, se deschise uşa dinspre coridor.

— Mamă, trebuie să… Sora lui se opri brusc şi rămase cu privirea aţintită asupra lui. Oh! Bună, Julius.

— Am auzit că plecaţi, spuse el fără altă introducere.

— Într-adevăr.

— Agatha, Julius tocmai mă întreba ce credem despre logodnica lui.

Cele două femei schimbară priviri între ele.

— Ei bine, Julius, spuse sora lui, fără să îşi îndrepte atenţia spre el. Cu siguranţă, nu este respectuoasă sau modestă. Femeia asta are o limbă ascuţită, iar dacă tu crezi că o să fie docilă după ce te însori cu ea, te înşeli amarnic. Asta vrei, să dansezi toată viaţa după cum îţi cântă ea?

— Nu m-ar deranja câtuşi de puţin, replică el şi îşi dădu seama că vorbea serios. Se întâmplă să-mi placă limba ei ascuţită, iar o femeie docilă m-ar plictisi de moarte. Este spirituală şi inteligentă, e cea mai curajoasă femeie din câte am cunoscut vreodată. Păcat că n-aţi petrecut mai mult timp cu ea ca să vă convingeţi singure, dar eu consider că voi pierdeţi.

Dacă se răzgândea vreodată şi decidea să se însoare, o femeie exact ca Nora i s-ar fi potrivit de minune. Avea să îl provoace constant şi să îl surprindă, dincolo de faptul că era suficient de inteligentă încât să-i devină o adevărată parteneră. Iar după sărutările împărtăşite, ştia că aveau să fie mai mult decât compatibili în dormitor.

Mama lui scoase un sunet răguşit, unul pe care Julius îl ştia din copilărie şi care întotdeauna îl scotea din minţi.

— Cu toate că a negat orice interes faţă de banii tăi, spuse ea, am văzut ce purta aseară. O rochie ca aceea probabil costă mii de dolari. Ascultă bine ce-ţi spun, o să se aştepte să-i întreţii stilul de viaţă cu care s-a obişnuit.

— Pot să-mi permit o sută de rochii de genul ăla şi multe altele, mamă. N-aveai niciun drept să o întrebi dacă este interesată de banii mei.

— Am dreptul să ştiu, spuse ea înţepată. La urma urmei, sunt mama ta. Trebuie să mă gândesc la binele tău, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să te salvez de tine.

— N-am nevoie de salvare, doamnă. Chestiunile astea sunt personale, între mine şi logodnica mea. În plus, nu te-ai mai gândit la binele meu de când aveam 14 ani. De unde vine toată grija asta părintească?

— Pentru că ne pasă de tine, îi răspunse sora lui.

El le aruncă amândurora o privire neîncrezătoare.

— Nu se poate să mă mustraţi pentru bogăţia pe care am dobândit-o şi, în acelaşi timp, să vă faceţi griji că o să fiu deposedat de ea. N-are niciun sens.

Mama lui îşi încrucişă braţele.

— Când o să te lase fără niciun ban, o să vezi tu. O să te transforme într-un bărbat de nerecunoscut, care va încerca să-şi revină.

— Eu nu sunt tata… Să nu mai vorbeşti niciodată despre Nora cu atâta dispreţ. Dacă nu sunteţi de acord cu relaţia asta, atunci nu participaţi la nuntă. Dumnezeu mi-e martor că nu o să vărs nici măcar o lacrimă!

Mamei lui i se tăie răsuflarea, apoi strânse din buze.

— Este groaznic ce le spui mamei şi surorii tale. Eu nu te-am crescut aşa de impertinent.

— Nu, m-ai crescut să cred că nu o să primesc niciodată aprobarea ta, orice aş face. Diferenţa este că nu-mi mai pasă.

Se îndreptă apăsat spre uşă şi puse o mână pe clanţă.

— Oh, iar dacă vreuna din voi se mai poartă vreodată nerespectuos cu Nora, nu o să mai vedeţi un sfanţ de la mine în veci! Vă urez o călătorie plăcută spre casă.

După o plecăciune uşoară, ieşi fără să se uite înapoi.

*

Hotărârea fusese luată.

Nora se chinuise trei zile întregi ca să-şi găsească cuvintele. Într-un iureş de lacrimi şi copleşită de vinovăţie, reuşise să termine, în cele din urmă, scrisoarea pentru Robert, în care îşi exprima durerea sinceră pentru că ajunsese să aibă sentimente pentru alt bărbat. Îşi cerea iertare că nu îi spusese mai devreme şi îl implora să o ierte pentru purtarea meschină. Chiar dacă ea şi Julius nu aveau să se căsătorească niciodată, nu simţi nevoia să îl informeze pe Robert despre acest lucru. Ar fi fost mult prea crud să îi dea o urmă de speranţă.

În schimb, îi spusese să nu o aştepte. Să îşi trăiască viaţa şi să găsească o femeie care să îl iubească la rândul ei cu adevărat, fără rezerve. Era ceea ce merita.

Plânsese toată după-amiaza după ce trimisese scrisoarea. Durerea îmbrăcă nenumărate forme şi, chiar dacă era vina ei, simţi totuşi înţepătura dură a pierderii. Robert fusese prima ei iubire, primul ei iubit, primul stăpân al inimii ei. Nu intenţionase să îl părăsească, dar interveniseră alte circumstanţe.

„Viaţa îţi dă un ghiont”.

Bineînţeles că Julius vedea astfel lucrurile. El nu era loial faţă de nimeni în afară de el însuşi. Măcar ceea ce îi spusese mătuşa ei – că învăţase diferenţa dintre a fi îndrăgostit şi iubire când îl întâlnise pe unchiul James – avea sens pentru Nora. Ce simţea pentru Julius era mai confuz, mai intens decât orice experimentase în trecut.

Asta nu însemna că Julius îi împărtăşea sentimentele.

El voia să o seducă, nu să se însoare cu ea. Nora încă nu îşi făcuse ordine în gânduri în privinţa asta, motiv pentru care rămăsese izolată aproape şapte zile. Era mai bine să se ascundă până ce ajungea la o concluzie în privinţa viitorului ei, a falsului ei logodnic şi a noii Nora. Fără îndoială, mătuşa şi unchiul credeau că era ceva în neregulă, dar era peste puterile ei în clipa aceea să se aventureze în societate cu zâmbetul pe buze când, de fapt, se simţea foarte confuză.

Nu mai primise nicio veste de la Julius în cele şapte zile, ceea ce fusese foarte bine. Totuşi, tăcerea se risipi în

ziua aceea. Biletul lui fusese scurt:

Ia o birjă până pe Broad Street nr. 10-12. Ne vedem la ora 14.00 fix. Să te îmbraci în negru.
Al tău,

Julius

Habar nu avea ce punea el la cale şi, evident, îi stârnise curiozitatea. Probabil că un asemenea mister era singurul lucru care putea să o scoată din casă, ca şi cum logodnicul ei ar fi ştiut asta.

Nu pierdu vremea şi se pregăti să iasă din reşedinţa unchiului ei sub pretextul că se ducea la cumpărături. Acum, când birja se apropia de intersecţia indicată, îşi dădu seama că se află în faţa Bursei de Valori din New York. Clădirea în stilul Renaşterii italiene se înălţa impunătoare. De ce Dumnezeu o chema Julius acolo? Toată lumea ştia că femeilor nu le era permis să intre în clădirea bursei.

— Am ajuns, domnişoară.

Vizitiul deschise uşa şi făcu un semn din cap.

Ea coborî, apoi îi întinse banii.

— Mulţumesc.

— Sigur aici trebuia să ajungeţi? întrebă el, arătând spre mulţimea de bărbaţi grăbiţi.

— Da, aşa cred. O să fiu bine.

Fascinată, se apropie de bărbaţii care ţipau şi se certau pe trotuar. Unii chiar făceau tranzacţii în faţa clădirii, urlând şi fluturând în aer bucăţele de hârtie. Cum putea cineva să urmărească haosul acela?

Cu coada ochiului, zări profilul unei siluete cu păr negru în mulţimea adunată pe scări. Felul în care stătea în picioare şi pălăria din fetru maro uzată îi amintiră brusc de Robert. Ea trase brusc aer în piept şi îşi lungi gâtul, încercând să se uite în învălmăşeala de trupuri şi să-i vadă mai bine chipul, dar erau prea mulţi oameni.

— Bună ziua, milady, îi spuse la ureche o voce adâncă şi cunoscută.

Ea tresări, iar când se întoarse îl văzu pe Julius. Înainte să apuce să spună ceva, Julius o prinse de mână şi începu să o tragă spre clădire.

— Stai, unde mergem?

— Răbdare, scumpa mea femeie, fu singurul lucru spus pe măsură ce se apropiară de o uşă dinspre capătul faţadei.

Ea se ridică pe vârfuri ca să verifice locul din apropierea scărilor unde se aflase bărbatul acela. Nu era nimeni acolo. „Nu se poate să fi fost Robert. Din Anglia se face o călătorie scumpă, care durează trei săptămâni. Cu siguranţă, Robert nu putea să îşi permită traversarea oceanului”. Mintea trebuie să-i fi jucat feste.

După ce coborâră câteva trepte, Julius bătu de două ori la uşă, şi aceasta se deschise. Se uită în sus şi în jos pe stradă, apoi ţinu deschisă pentru ea uşa grea din metal.

— Repede, acum!

Intrară. Un bărbat mai în vârstă stătea acolo, cu o expresie îngrijorată pe chipul ridat.

— Doamnă.

— Apreciez această favoare, Joe. Julius strecură câteva bancnote în mâinile omului. Să uiţi că ne-ai văzut vreodată.

— Nicio problemă, domnule Hatcher. Nimeni nu m-ar crede în veci. Clătinând din cap, omul arătă cu degetul spre coridor. Aţi face bine vă grăbiţi. Nu o să fiu în stare să ţin scările astea închise la nesfârşit.

— Ne grăbim. Mulţumesc din nou.

În timp ce trecură repede pe coridor, Nora putu să îl audă pe bătrân mormăind ceva despre „copilul nebun” şi „logodnica frumoasă”. Despre ce anume era vorba? Era vreun fel de aventură sordidă în toiul zilei?

— Unde…

El se întoarse şi îşi puse degetul pe buze.

— Nu vorbi până ce nu-ţi zic eu!

Ea dădu aprobator din cap, apoi îl lăsă să o conducă două etaje mai sus. Se aflau în interiorul bursei? Aşa s-ar fi explicat discreţia. Posibilitatea de a vedea cu ochii ei

bastionul acela al bărbaţilor îi făcea inima să bată nebuneşte.

Când ajunseră în capătul scărilor, el mai deschise o uşă şi privi pe după ea. Încuviinţă o dată din cap, apoi o grăbi de-a lungul altui coridor, printr-o a treia uşă, intrând într-o încăpere mare şi fără ferestre, în faţa unei draperii, se aflau scaune goale, un birou şi un telefon pe peretele din spate. Ea îşi ridică mâinile de parcă ar fi spus: „Şi acum ce facem?”

El încuie zăvorul şi trase draperiile peste uşă, apărându-i astfel de ochii indiscreţi.

— Acum putem să vorbim în siguranţă.

Ea nu pierdu timpul.

— Unde suntem şi ce facem aici?

Un zâmbet viclean se desenă pe chipul lui frumos.

— Ca să-ţi explic trebuie să sting luminile.

— *Poftim?*

El micşoră distanţa dintre ei şi îi cuprinse chipul în mâini. Palmele îi erau dure, dar blânde, iar atingerea vibră prin tot corpul ei.

— Ai încredere în mine?

I se uscă gura la vederea tandreţei din ochii lui, văzu atâta sinceritate în ei, încât simţi fluturi în stomac. Nu se gândi nici măcar o clipă să mintă.

— Da, spuse ea pe nerăsuflate.

— Ce fată bună! 0 luă de mână, apoi o ajută să se aşeze pe unul din scaune. Stai bine?

— Atât cât poate cineva într-o asemenea situaţie. Hai odată, Julius!

Rânjind, el se duse la comutatorul de pe perete şi apăsă. Încăperea fu cufundată în întuneric. Nu putea să vadă nimic. Trecură câteva secunde, apoi îi auzi pantofii pe covor.

— Gata, începem!

Perdelele fură date la o parte şi o lumină strălucitoare îi înţepă privirea, făcând-o să se încrunte. Clipi, apoi deschise ochii din nou şi descoperi interiorul bursei în faţa ei. „Platforma de tranzacţionare…” Mulţimi de bărbaţi se

împingeau şi se înghesuiau, ţipau şi linguşeau, iar bucăţele de hârtie zburau peste tot. Rămase cu gura căscată. Era un circ oriunde te uitai. Priveliştea era absolut uimitoare.

Julius se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Ce părere ai?

— Eu... Nu-mi vine să cred. Cum este posibil? Nu ne vor vedea?

El îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă gleznele.

— Asta este camera mea permanentă de la bursă. Nu o să vină nimeni dacă nu-mi dau eu permisiunea. Şi atât timp cât ţinem lumina stinsă, lumina de afară nu lasă pe nimeni să vadă aici înăuntru.

— Este incredibil. Ea îşi fixă privirea pe cifrele mici care ţâşneau dintr-o parte în alta şi se delectă cu energia şi ritmul frenetic al zilei de tranzacţionare. Oare cum era acolo jos? Nu ştiu absolut nimic despre ceea ce se întâmplă la parter, dar este fascinant!

— În principiu, bursa este o licitaţie continuă, cu cei care vor să cumpere şi cei care vor să vândă. Bărbaţii care se înghesuie după stâlpii de acolo tranzacţionează pentru investitori care nu sunt prezenţi în clădire.

— Când o spui tu, pare atât de uşor.

El chicoti.

— Este, dacă ştii ce faci.

— Doamne sfinte! Este un haos total. Tu ai fost vreodată la parter?

— Da.

Răspunsul monosilabic îi atrase atenţia. O tensiune ciudată se simţi în vocea lui. Julius se foi în scaun şi nu îi întâlni privirea.

— Ai detestat asta. Îşi dădu seama după liniile încordate de pe chipul lui. De ce?

— Nu-mi plac mulţimile. Schiţă un gest spre busculada de jos. Îţi închipui cum este să te lupţi acolo în fiecare zi?

Ea îşi aminti de Haymarket, cât de tulburat fusese când scăpaseră din încăierare. Dezgustul pentru mulţimi sigur avusese un rol în reacţia lui extremă.

— De ce nu-ţi plac mulţimile?

Julius îşi încleştă maxilarul, iar profilul lui puternic deveni rigid şi necruţător. Nora nu credea că avea să-i răspundă. Rămase tăcut mult timp, dar în cele din urmă vorbi.

— Aveam 13 ani în timpul crizei din 1873. Am văzut clădiri distruse, bărbaţii înjunghiaţi pe stradă. Gloate care se apucau să fure tot ce voiau, fără să mai ţină seama de bun-simţ sau de legile în vigoare. Poliţia călare venea înarmată, călca în picioare şi biciuia pe oricine era prezent în mulţime. Până şi demonstraţiile paşnice deveneau sângeroase.

— Atunci şi-a pierdut banii tatăl tău.

— Da, dar revoltele au continuat ani întregi. Părea că nimeni nu putea să îşi găsească un loc de muncă, iar mâncarea era insuficientă.

— Trebuie să a fost îngrozitor. Mai ales pentru un băiat care tocmai îşi pierduse tatăl. Tu sau familia ta aţi fost vreodată în pericol din cauza gloatelor?

El tresări, iar Nora ştiu că ghicise.

— Ce s-a întâmplat?

El îşi drese glasul.

— Într-o dimineaţă, a avut loc o demonstraţie la bursă. Eu aveam 14 ani, eram curier, alergam între birouri şi speculatorii de la parter. Cel mai bun prieten al meu era Andrew, mesager, la fel ca mine. La 16 ani, a devenit un fel de mentor care mi-a arătat cum merg lucrurile când m-am angajat prima oară. Eram de nedespărţit. Chiar mi-am petrecut vacanţele cu familia lui, din moment ce a mea era un coşmar de suferinţă şi nefericire la vremea aceea. Îşi frecă maxilarul, cu ochii pierduţi în gol cât timp privi platforma de tranzacţionare. Oricum, la demonstraţie participau doar o mână de muncitori care nu puteau să-şi găsească de lucru, protestând împotriva îmbuibaţilor de pe Wall Street. Ar fi rămas paşnică dacă nu intervenea poliţia.

O presimţire rea se cuibări în pieptul Norei. Îi atinse braţul.

— Julius, nu trebuie…

— Nu, tu ai întrebat, aşa că eu îţi spun. Poliţia a venit călare, fluturând bastoanele şi ordonându-le bărbaţilor să se împrăştie. Eu şi Andrew am încercat să trecem, dar mulţimea era prea înghesuită şi am fost luaţi odată cu demonstranţii. El îmi tot spunea să mă îndrept spre bursă, dar... mi-era frică de cai. Acum pare atât de ridicol, dar atunci...

— Erai un copil, spuse ea încet. Nu este deloc ridicol.

El îşi încrucişă braţele la piept şi ridică din umeri.

— Bănuiesc, dar, dacă nu mi-ar a fost aşa de frică, scăpăm amândoi. În schimb, eu am încremenit în picioare pe stradă, incapabil să mă mişc, iar Andrew a fost nevoit să vină după mine. L-am văzut călcat în picioare la propriu la nici măcar trei metri în faţa mea. Zdrobit sub îmbulzeala de copite şi tocuri de cizme.

— Oh, Julius! Îmi pare atât de rău!

— Cumva, am început să mă mişc, probabil îngrozit că puteam să am aceeaşi soartă dacă nu făceam ceva. Aşa că m-am repezit şi am fugit într-o pivniţă şi m-am ascuns. Ca un laş.

— Supravieţuirea prin orice mijloc necesar nu este o laşitate. Ea îi atinse braţul. Ai fost prins într-o situaţie imposibilă pentru un copil. Ce altceva ai fi putut să faci?

Expresia mohorâtă nu i se schimbă, iar ea ştiu că tragedia aceea modelase în mare măsură bărbatul care devenise. Purta povara vinovăţiei şi a ruşinii, dar şi frica, adânc înrădăcinate în suflet.

— De aceea ai construit casa aia uriaşă, departe de zona mai aglomerată de pe Fifth Avenue, ca o modalitate de a te apăra.

— Nu fi ridicolă! ripostă el. Am văzut un castel exact la fel în Franţa, când călătoream acolo şi aveam bani să construiesc unul aici.

Poate că nu era aşa, dar avea legătură cu alegerea casei. O fortăreaţă impenetrabilă, care să îl ţină departe de haosul oraşului. Un refugiu. Nora simţi o durere ciudată în piept şi împietri în faţa iureşului de emoţii. Urma de vulnerabilitate din expresia lui o putea face să se

îndrăgostească de el. Dar lucrul acesta nu avea să se întâmple niciodată.

Absolut niciodată.

Capitolul 14

Pentru Julius, interiorul bursei semăna cu o biserică, cu arcadele ei gotice, piatra netedă şi ferestrele înalte. Se potrivea de minune, căci semăna cel mai mult cu un loc de închinăciune dintre toate locurile frecventate vreodată. El nu credea în vreun Dumnezeu, dar credea într-o piaţă corectă şi liberă.

Punctele de tranzacţionare indicate prin semne erau amplasate în diferite zone ale etajului pentru acţiunile la mare căutare, permiţând astfel să fie localizate şi tranzacţionate cu uşurinţă. Cel mai popular obiect din după-amiaza aceea părea să fie petrolul, probabil din cauza zvonurilor din ziua precedentă despre o lege antitrust care se anunţa în vară. Julius auzise vestea cu şase luni înainte, moment în care îşi vânduse stocurile de petrol cu un profit incredibil.

Să se concentreze la ce se întâmpla la parter însemna că nu era nevoit să reflecteze la receptivitatea Norei. Nu îi păsa de felul în care ea părea că priveşte fix înăuntrul lui, că îl dezbrăca şi vedea dincolo de straturile pe care le crease de-a lungul anilor ca să se protejeze. Prefera mai degrabă să elucideze enigma pe care o reprezenta femeia fascinantă care stătea lângă el decât să fie el disecat şi analizat de *ea.*

Nu îi venea să creadă că îi mărturisise povestea despre Andrew. Acela era un seif pe care nu îl mai deschisese de multă vreme, o amintire dureroasă pe care prefera să o păstreze îngropată. Totuşi, Nora întrebase, iar el promisese să nu o mintă niciodată. Ea rămăsese tăcută preţ de zece minute, iar Julius spera ca destăinuirea lui să nu îi fi stricat ziua.

— Este un bărbat acolo care se ocupă de finalizarea tranzacţiilor tale?

Ea se aplecă uşor spre fereastră, nu într-atât cât să fie văzută, ci într-o încercare subtilă de a arunca o privire mai atentă la feţele oamenilor.

El se avântă recunoscător asupra subiectului.

— De fapt, am câţiva. Unul este chiar acolo, lângă stâlpul înalt marcat cu „argint”. Altul e lângă „cărbune”.

Mai erau şi alţii de la firma de investiţii respectivă. Tranzacţiile lui se efectuau cu maximă eficienţă – avantajul unui client de marcă.

— Cum reuşeşti să îi vezi în învălmăşeala asta de corpuri?

— Ştiu de unde să încep, în baza a ceea ce am vrut să urmărească azi. Săptămâna asta, am stat cu ochii atât pe argint, cât şi pe cărbune.

Ea continuă să studieze procedurile concentrată. Slavă Cerului, părea că îi plăcea aventura aceea!

— Încerc să-mi dau seama cât de mulţi bani se câştigă şi se pierd acolo azi.

El verifică panoul. O zi relativ moderată până acum.

— Fără pierderi sau câştiguri prea mari azi. Totul pare să rămână constant.

— Chiar şi aşa, cumpărarea şi vânzarea implică atâtea riscuri.

— Nu chiar. El ridică din umeri. Stocurile trebuie să fie o investiţie. Dacă gândeşti doar pe termen scurt, eşti sortit să pierzi bani.

— Bănuiesc că aşa e. Totul este destul de confuz pentru mine.

Aplecându-se mai aproape de ea, el arătă spre platforma de tranzacţionare.

— Deci, dacă ar fi trebuit să cumperi un stoc în clipa asta, o afacere sau mărfuri cărora crezi că o să le crească preţul, care ar fi?

— Nu ştiu. E greu să spun ce aş putea să fac dacă aş participa.

— Atunci să înlăturăm situaţia ipotetică. Îţi dau bani

să cumperi o sută de acţiuni dintr-un singur stoc chiar acum.

— Julius, este o nebunie! Nu sunt suficient de informată ca să fac asta.

— Aiurea. Eşti inteligentă. Alege!

Ea miji ochii spre el.

— De ce?

„Pentru că îmi place să te văd fericită. Pentru că sunt recunoscător că ai venit în după-amiaza asta. Pentru că eşti atât de frumoasă că mă doare sufletul de cât de tare te vreau”.

El ridică din umeri.

— De ce nu? Ziua o să fie mai interesantă. În plus, unde este distracţia dacă vii la bursă şi nu vezi cum ţi se încheie tranzacţia pe platformă?

După felul în care privea hărmălaia, după buza de jos care dispăruse printre dinţi, Julius îşi dădea seama că Nora lua în considerare invitaţia lui.

— Hai, Nora! Ce ai de pierdut?

— Banii tăi.

— Îmi permit. Dă-i bătaie! Cumpără un stoc!

Ea îşi luă timpul necesar, se uită şi se gândi. El îi aprecie reacţia. De obicei, impetuoasă, era genul care se grăbea să ia decizii, cum ar fi să îl caute pe el la Sherry’s în prima seară. Dar de data aceasta se gândise mai multe minute în şir.

— Consolidated Gas Company.

Fără să ceară o explicaţie, el se ridică şi se îndreptă spre telefonul de pe birou. Suna direct la punctul de contact al firmei de pe platforma de tranzacţionare. Îi răspunse o voce, Julius rosti ordinul, apoi puse receptorul înapoi în furcă.

— Să te uiţi la bărbatul de acolo, zise el şi i-l arătă Norei pe bărbatul în cauză chiar când revenea la locul lui.

— Bărbatul înalt care se grăbeşte cu bucata de hârtie?

Priviră când mesagerul îi înmână hârtia unuia dintre oamenii lui Julius de pe platformă. Omul citi biletul, apoi

alergă prin învălmăşeala de hârtii şi trupuri spre zona în care erau tranzacţionate gazul şi energia. Împingându-se în cerc, se luptă să atragă atenţia adjudecătorului. Nu avu nevoie de mult timp, poate pentru că toată lumea ştia că era unul dintre agenţii lui Julius şi voia să audă ce anume cumpăra. Adjudecătorul încuviinţă din cap şi notă comanda.

— Gata. O sută de acţiuni de la Consolidated Gas Company sunt ale tale.

— Asta a fost tot? Am terminat?

— Da, gata cu cumpărarea. El arătă spre panoul mare de pe perete. Acum trebuie doar să urmăreşti cifrele ca să vezi dacă valoarea creşte sau scade.

Activitatea din jurul postului celor de la Consolidated se înteţi pe măsură ce îşi făcură apariţia şi alţi agenţi de bursă. Era evident că investitorii se întrebau de ce Julius cumpărase acţiuni de la producătorul de energie şi le ceruseră agenţilor lor să facă acelaşi lucru. Julius aproape că zâmbi. Cu cât se făceau mai multe achiziţii, cu atât scădea mai mult oferta pe piaţă, iar cele o sută de acţiuni ale Norei deveneau mai valoroase.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu eşti curios să ştii de ce am ales stocul ăla?

— Am învăţat să nu-mi pun întrebări când este vorba despre tine, o tachină el, apoi îşi ridică braţele şi le prinse la ceafă.

Ea îl înghionti în glumă.

— Nu trebuie să fii nepoliticos.

Ea zâmbea sincer, fiind mai fericită decât o văzuse de multă vreme. Părea relaxată, mai puţin... confuză. Ce se schimbase? Să îndrăznească să spere că acceptase să se lase sedusă?

— O să-ţi spun oricum. Se apropie Postul Mare, spuse ea. Dacă locuitorii New York-ului seamănă oarecum cu britanicii, atunci oamenii vor rămâne mai mult în casă. Se vor plimba mai puţin, vor face mai puţine vizite.

Era o observaţie a naibii de bună. El se încruntă şi se întrebă dacă observase vreodată atât de multe detalii în vreuna dintre previziunile lui pentru primăvară.

Ea scoase un oftat afectat, cu mâna pe inimă.

— L-am impresionat pe măreţul Julius Hatcher, regele Wall Streetului?

— La drept vorbind, da. El îi studie chipul atât de minunat chiar şi în semiîntuneric. Şi nu sunt chiar regele. Mai degrabă tâlharul ieşit să fure tot ce poate de sub nasul lor neinformat.

— De ce m-ai adus aici în după-amiaza asta?

Întrebarea pusă atât de brusc îl luă prin surprindere. Privirile li se întâlniră şi rămaseră ţintuite una asupra celeilalte. Julius nu se simţi în stare să întoarcă privirea. Camera era cufundată în tăcere, adăpostită de vuietul de pe platforma de tranzacţionare de sub ei, iar un val de dorinţă îi străbătu tot corpul. O dorinţă aprigă, pe care o simţea de fiecare dată când o vedea.

— Pentru că îţi doreşti cu orice preţ aventură şi scandal şi mi-am dat seama că vizita asta ar răspunde ambelor cerinţe câtă vreme rămâi în siguranţă.

Nu îşi propusese să o seducă în ziua aceea, dar nu putu să nu o atingă. Trecuse o săptămână de când o văzuse şi o dorea la nebunie. Se aplecă în faţă şi îi invadă spaţiul până când parfumul de lavandă îi umplu mintea. O atinse ca să îşi plimbe degetele pe pielea fină a maxilarului ei.

— Pentru că tu, milady, meriţi să fii singura femeie care a intrat vreodată în clădirea bursei.

Un fior îi cutremură Norei tot corpul la atingerea lui blândă, dar nu se îndepărtă.

— Felul în care spui acest cuvânt, *milady,* este foarte seducător.

Vocea îi era subţire şi răsufla vizibil din *ce* în *ce* mai repede.

— Bun. Atunci nu-mi interpretezi greşit intenţiile.

Ea îşi întredeschise buzele cu un oftat. Cu vârful degetului mare, urmări carnea fragedă şi delicată care îi înconjura gura. Nevoia de a o săruta îl sfâşie, simţi o dorinţă puternică de a o gusta, de a sorbi fiecare geamăt şi şoaptă. Erau nenumărate lucruri după care tânjea în clipa

aceea, dar cel mai mult îşi dorea să o înnebunească.

— Vrei să mă seduci, spuse ea, iar buzele îi atinseră uşor degetul mare.

— Da, vreau… şi ar trebui să ştii deja până acum că eu sunt omul acţiunii, nu al vorbelor dulci. Aş prefera mai degrabă să-ţi arăt ce vreau.

— Aici? Ea îşi arcui sprâncenele. Cred că glumeşti.

— Sunt foarte serios. Există multe feluri în care pot să-ţi provoc plăcere, nici nu îţi dai seama câte sunt.

Chipul ei nu trădă niciun semn de apreciere, iar Julius aproape că se încruntă. Chiar nu avea nicio idee despre ce anume îi provoca plăcere? Fusese convins că nu mai era inocentă. Poate că Robert nu o satisfăcuse, o perspectivă care îl înfuria, dar îl şi încânta până în adâncul lui egoist.

Gândul acela îl înflăcără şi alungă şi ultimele urme de bun-simţ. Era nesăbuit şi lacom să o seducă, un plan nebunesc care avea să se încheie groaznic indiferent ce cale urma. Cu toate acestea, palmele lui începură să se mişte şi îi cuprinseră bărbia.

— Să te sărut?

— Credeam că eşti omul acţiunii, nu al vorbelor, replică ea, cu ochii strălucitori.

Julius zâmbi chiar înainte să se aplece ca să-i pecetluiască gura cu a lui.

Degetele lui îi alunecară prin păr, în timp ce o sărută apăsat. Ea îl întâlni nerăbdătoare, disperată, deschizând iute gura şi găsindu-i limba cu a ei. La acea primă atingere alunecoasă a limbii ei pe a lui, un geamăt gutural îi răsună din gât. Mădularul lui îi aprecie cutezanţa şi se încordă în pantaloni.

Sărutul devenea tot mai înflăcărat, iar aerul din ce în ce mai puţin. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui, mâinile ei aproape i se agăţară de haină ca să se apropie mai mult. Doamne, ce femeie! 11 descătuşa, îi alunga intenţiile nobile şi le făcea ţăndări. Abia aştepta să o dezbrace şi să o întindă pe un pat. Să se cufunde încet înăuntrul ei până când se pierdea cu totul.

Cu răsuflări întretăiate, se desprinse de gura ei şi îşi

plimbă limba pe linia gâtului, muşcând uşor şi sărutând neîncetat. Rochia de zi o acoperea până la claviculă, iar el nu mai detestase niciodată în asemenea măsură un articol de îmbrăcăminte. Sânii ei erau pe undeva pe sub toate straturile acelea afurisite de haine, iar el visa să îşi treacă limba peste sfârcurile tari, să prindă mugurii întunecaţi în gură…

Cu o erecţie imposibil de incomodă, el alunecă din scaun şi îngenunche, aşezându-se între coapsele ei. Cu o mână, îi cuprinse ceafa şi o atrase spre el pentru alt sărut. Cealaltă mână se avântă sub tivul fuselor până când găsi coapsa acoperită de ciorapi. Îi învăţă formele, îi urmări robusteţea genunchiului şi exploră întinderea fermă şi netedă a coapsei interioare. Degetele lui fură îmbrăţişate de căldură când îi despărţi pantalonaşii, iar podul palmei dezmierdă buclele moi care îi acopereau feminitatea.

Norei i se tăie suflarea când el îi mângâie cu degetul mare, tachinând, buzele exterioare ale mugurului.

— Julius! spuse ea pe nerăsuflate cu gura lipită de a lui.

— Da, milady?

El se adânci în feminitatea ei, iar lichidul alunecos îi acoperi degetul mare. Era delicios de umedă, iar el simţi că i se umezeşte gura.

Pieptul ei se opinti, răsuflând din greu.

— Nu te opri!

Se rostiseră vreodată cuvinte mai dulci?

— Nici n-am de gând.

Îşi apăsă degetul pe mugur, iar ea tresări.

— Şşşt, zise el şi o sărută pe buze. O să-ţi placă, promit!

Ea îşi apăsă gura pe a lui, iar el îi întoarse sărutul, folosindu-şi toată iscusinţa de care putea da dovadă ca să-i sporească plăcerea. Desenă cerculeţe peste mugurul excitat. Dezmierdări apăsate, înfometate ale gurii. Mâna rămasă liberă îi cuprinse sânul peste rochie. Ea începu să se zvârcolească, şoldurile îi tremurau, urmărind plăcerea, în timp ce el păstră un ritm constant şi înnebunitor.

Îşi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi în semn de capitulare.

— Doamne, Julius…

Nu putu să mai aştepte ca să o guste. Îi ridică fustele până la talie, se aşeză pe călcâie şi îi trase şoldurile mai în faţă. Era rozalie şi strălucitoare, atât de pregătită, încât plăcerea i se învolbură în vene şi mădularul lui se cutremură eliberat. Julius se aplecă în faţă, îi atinse centrul feminităţii cu limba şi gustul ei înţepător îi invadă gura. Aproape că îşi dădu ochii peste cap.

„Dumnezeule! Acolo, chiar acolo!”

— Ce faci?

Cu sprâncenele arcuite, ea îl privi lung neîncrezătoare.

„Oh, Robert, eşti un prost de zile mari!”

— Ai încredere în mine?

— Da, spuse ea fără şovăială.

— Atunci închide ochii şi lasă-mă să continui.

Fără să mai aştepte, îşi trecu limba peste faldurile ei până când ajunse la mugur. Îl încercui, îl supse, îl dezmierdă cu gura şi cu limba, ascultând sunetele pe care ea le scotea ca să descopere ce îi plăcea cel mai mult. Când află apăsarea şi mişcarea care îi făceau şoldurile să tremure, el continuă, încântat de felul în care degetele ei i se încolăceau în păr ca să îl ţină pe loc. Îşi strecură un deget înăuntrul ei, pe lângă pereţii atât de strâmţi şi de fierbinţi. Apoi o mai pătrunse cu un deget, împingând de câteva ori, iar muşchii ei se încleştară.

Nora strigă, plăcerea atinse punctul culminant şi membrele i se cutremurară. Putea să simtă pulsaţiile dinăuntrul trupului ei, ţesuturile care i se încordau pe degete. Mădularul lui tânjea după mişcare, după eliberare. Totuşi, el se împotrivi. Nu voia să o forţeze, iar propria plăcere putea să mai aştepte.

Când ea tremură, carnea fiind prea sensibilă, el dădu înapoi, îşi retrase degetele şi îi apăsă un ultim sărut pe coapsă. Se aşeză pe călcâie, abia mai reuşind să se concentreze prin ceaţa dorinţei care îi întuneca mintea, şi

încercă să se adune. Pieptul i se opintea de parcă ar fi traversat East River.

— A fost uluitor, spuse ea, cu vocea plină de uimire. Ori eşti foarte deştept, ori eşti foarte viclean.

Era adorabilă ciufulită, cu o îmbujorare care i se desena pe pielea catifelată. Îi plăcea la nebunie să o vadă aşa – trandafirul lui britanic desfrânat.

— Nu pot să fiu ambele?

— Presupun că poţi, deşi nu pare corect pentru ceilalţi bărbaţi din New York.

— Atunci este bine că eu nu joc niciodată corect.

*

Se auzi un ciocănit în uşă, înlăturând repede orice eventuală stânjeneală atrasă de purtarea lui Julius. Nora îşi aruncă fustele peste picioare, în timp ce Julius se ridică de pe podea şi îşi netezi pantalonii.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Nimeni nu o să te vadă, îţi promit! Trimit la plimbare pe oricine este acolo.

Nora nu avea nici cea mai vagă idee cum reuşea Julius să pară atât de stăpân pe el după ce făcuse… ce făcuse. Şi totuşi, era. Singurele indicii vizibile pentru cele întâmplate erau erecţia mare şi evidentă din pantalonii lui şi părul uşor ciufulit. Nora, pe de altă parte, se simţea dezlănţuită. Dezechilibrată. De parcă el ar fi anulat tot ce ştia ea că era adevărat.

Cu siguranţă, nu avea să se mai uite niciodată la gura lui cu aceiaşi ochi. Sau la limba lui. Cine să se fi gândit că era posibil un asemenea lucru?

Fu cuprinsă de ruşine, o ruşine sfâşietoare care îi ardea pielea, îi luase mai puţin de trei zile. Numai treizeci şi opt de ore după ce se lepădase de Robert ca să-şi ridice fustele pentru Julius. Cerule, îl *implorase* să nu se oprească. Ce se întâmpla cu ea?

Îşi muşcă buza şi încercă să îşi adune gândurile învălmăşite. Nu avea niciun rost să se gândească la greşelile ei. „Oricum, de ce îţi pasă ce crede societatea?”

După cum spusese şi Julius, nimeni nu trebuia să afle ce se întâmpla între ei. În plus, în ochii lumii erau logodiţi. Ea urma cât de curând să se întoarcă la Londra şi să îşi reia rolul de fiică de conte iubitoare şi ascultătoare. Nu merita oare o porţie de fericire aici, în New York cât mai avea timp?

După ce se asigură pentru ultima dată că era ascunsă de priviri indiscrete, Julius vorbi spre uşa închisă.

— Cine este?

— Domnule Hatcher, sunt domnul Hutchinson. Putem vorbi o clipă, vă rog?

— Da, despre ce? întrebă Julius nerăbdător.

— Dacă nu vă supăraţi, aş prefera să discutăm faţă în faţă.

— O clipă.

Se întoarse spre Nora şi o ajută să se ridice în picioare.

— Rămâi lipită de peretele din fund, îi şopti el la ureche. O să vorbesc cu el pe coridor. Nu are cum să te vadă aici, deci stai liniştită.

Ea încuviinţă din cap şi se strecură în colţul încăperii cât de uşor îi permiseră fustele. El se opri până ce ea îi făcu semn că era în regulă, apoi întredeschise uşa şi se strecură pe coridor.

— Ei bine, ce este? îl auzi întrebând.

— Mă găsesc într-o situaţie ciudată, Hatcher. Am primit o notă anonimă care susţine că ai adus o femeie în biroul tău de aici, de la bursă.

Nora încremeni, fiecare celulă din corpul ei intrând în alertă maximă. Cum se aflase de prezenţa ei acolo? Hutchinson urma să ceară să verifice biroul? „Poftim scandalul pe care ţi l-ai dorit, Nora!”

Doar că nu mai era sigură că îşi dorea unul. Dacă era descoperită, fără îndoială, aveau să existe repercusiuni asupra lui Julius, putea chiar să îşi piardă locul la bursă. Omul trăia şi respira pentru locul acela. Cum să contribuie la pierderea singurului lucru pe care îl iubea?

„De când a devenit fericirea lui Julius mai importantă

pentru tine decât întoarcerea în Anglia?”

La drept vorbind, nu devenise, dar exista vreun motiv pentru care să se întoarcă în Anglia? Aruncase pe apa sâmbetei relaţia cu Robert, care sigur avea să o deteste de îndată ce îi primea scrisoarea, iar tatăl ei nu îi ducea lipsa. O trimisese de acasă ca să-şi găsească un soţ american, ştiind prea bine că însemna să rămână pentru totdeauna în America. Nu îi scrisese nici măcar o dată, nici măcar o telegramă.

În plus, era problema scandalului ei, rămas încă subiect de discuţie la Londra. Prietena ei îi spusese că ultimele zvonuri ziceau că rămăsese însărcinată, iar tatăl ei o gonise de acasă.

„Ei bine, povestea era pe jumătate adevărată”.

Hutchinson scoase un râset sec şi fără rost şi îi recâştigă atenţia.

— Acum, îmi dau seama că pare o prostie, dar trebuie să investigăm asemenea chestiuni. Ştii că regulile sunt stricte.

— Chiar insinuezi că am adus o femeie aici, la bursă? Doamne, omule, cu ce scop? Nicio femeie nu este interesată de tranzacţionarea acţiunilor.

— E adevărat, dar, în calitate de preşedinte al bursei, trebuie să mă asigur că toată lumea respectă regulile. Nu te-ar deranja să mă laşi să arunc o privire în biroul tău, nu-i aşa?

Nora îşi ţinu respiraţia când Julius se dezlănţui:

— Ba chiar mă deranjează foarte tare. Plătesc peste o sută de mii de dolari pe an pentru biroul ăsta şi nu o să accept să fiu acuzat de vorbele unui laş. Să mă acuze în faţă. Spune-mi de ce bănuieşte că am o femeie aici!

— Fii rezonabil, Hatcher. Avem tot dreptul nostru să…

— Pe naiba! Vocea lui Julius deveni încordată şi neiertătoare. Ţi-am dat deja răspunsul pe care îl cauţi. Dacă pui un singur picior în biroul meu, cumpăr toată clădirea şi o rad de pe faţa pământului!

— Nu… nu poţi să mă ameninţi pe mine, spuse Hutchinson. Sau instituţia asta.

— Nu pot? Ameninţarea răsună în cele două cuvinte, urmată de o tăcere de rău augur. Spune-mi, cine are cea mai mare influenţă pe Wall Street?

Lui Hutchinson îi luă un moment să mormăie:

— Dumneata, domnule Hatcher.

— Exact, iar un cuvânt spus de mine poate să semene panică printre investitorii din tot oraşul – la naiba, din toată naţiunea! – şi să vezi o criză mai gravă decât cea din 1873. Eşti pregătit să pierzi totul? Îţi jur, asta o să se întâmple dacă nu pleci şi nu te prefaci că nu te-ai îndoit niciodată de cuvântul meu!

— Îmi cer scuze, spuse Hutchinson, cu un ton mai curând împăciuitor decât conflictual. Atunci considerăm problema rezolvată.

— Excelent.

— La revedere.

Julius îşi luă rămas-bun, apoi trecură câteva secunde bune. Nora nu îndrăzni să se mişte câtă vreme aşteptă. Urechile îi luară foc şi inima îi bătea nebuneşte în piept. În cele din urmă, el se întoarse, încuie uşa şi traversă încăperea până în locul în care se afla ea.

— Ai auzit ceva din ce-am vorbit acolo?

— Da, şopti ea. Ce ne facem?

— Tranzacţiile se închid – se uită peste umăr la ceasul mare din perete – peste cincisprezece minute. Trebuie doar să aşteptăm până când iese toată lumea din clădire şi plecăm.

— Cât o să dureze asta, mai exact?

— O oră. Poate un pic mai mult. Ochii lui albaştri îi studiară chipul. De ce nu ţi-ai anunţat prezenţa în vreun fel? Să provoci, în sfârşit, scandalul mult aşteptat?

Ea clătină din cap, amuţită de gânduri prea confuze ca să-i mai explice – vina de a fi fost intimă cu alt bărbat la atât de puţin timp după ce îi scrisese lui Robert şi confuzia legată de sentimentele noi pe care le simţea pentru un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea.

„Opreşte-te, Nora! Îl cunoşti pe Julius. Îl cunoşti aproape mai bine decât oricine din New York”.

Era adevărat. Habar nu avea când se întâmplase, dar era ceva la el care îi intrase pe sub piele şi în inimă. Şi se schimbase şi ea. Nu mai era o copilă care se mulţumea să se ascundă în Londra, respectând regulile ce i se impuneau. Acum era o femeie care tânjea după independenţă şi aventură, care nu mai avea nevoie de aprobarea tatălui ei sau de permisiunea societăţii ca să fie fericită.

— Te-am şocat mai devreme? întrebă el şi îi cuprinse capul cu o mână. Pe scaun?

— Cred că m-am şocat singură când am permis să se întâmple.

Fruntea lui se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Cum pot să fiu atât de nestatornică, să am sentimente atât de schimbătoare? Cum am putut să mă bucur de asta atât de mult?

— Ah, ne-am întors la Robert.

El oftă, cu maxilarul încordat şi supărat, iar ei îi păru rău imediat că amintise de fostul ei iubit.

— Nu eşti o stricată, dacă pentru asta îţi faci griji. Crede-mă, am cunoscut destule în viaţa mea şi niciuna – nici măcar una – nu are o zecime din graţia sau demnitatea ta. Din curajul sau din inima ta.

Ai permis ca doi bărbaţi care ţin foarte mult la tine să-ţi ofere plăcere. Punct.

Părea atât de simplu când o spunea el! Dar o singură frază o întoarse pe dos. Speranţa crescu în pieptul ei ca un balon.

— Ţii foarte mult mine?

— Bineînţeles. Strânsoarea lui deveni mai apăsată când o trase mai aproape. Mi-aş risca locul la bursă pentru o femeie la care nu ţin?

— Am crezut că este o încercare de a mă seduce.

— Este, spuse el, şi zâmbi ştrengăreşte. Dar încep să cred că este mai mult decât atât. Ştiu că tu îl ai pe Robert al tău, dar nu pot să nu mă mai gândesc la tine.

Cuvintele lui o surprinseră, apoi simţi un iureş de emoţii care o străbătură până în vârful degetelor. „Nu poate

să nu se mai gândească la mine. Îi pasă de mine”. Într-o zi plină de tristeţe, revelaţia îi dădu aripi. Fu cât pe ce să-i mărturisească faptul că se despărţise de Robert, dar se abţinu. Rana era prea dureroasă, prea proaspătă, iar Julius avea să îi considere decizia drept una dintre previziunile lui la bursă. Nora nu era pregătită să dea explicaţii.

Iar asta nu însemna că Julius îşi dorea *mai mult.* Spusese de nenumărate ori că nu îşi dorea un angajament, iar, în cele din urmă, ea urma să se întoarcă în Anglia. Ce era între ei rămânea ceva temporar.

El o privea cu nerăbdare, aşteptând să îi răspundă. La urma urmei, el fusese onest şi îi datora acelaşi lucru.

— Da, orice sentiment ar fi acesta, îl simt şi eu.

Capitolul 15

Julius îşi simţi gura arcuindu-se.

— Chiar aşa?

Degetele lui îi alunecară de-a lungul maxilarului, apoi mai jos, pe gât, pe stern şi printre minunaţii şi promiţătorii ei sâni. Norei i se tăie răsuflarea.

— Eşti un afurisit, Julius Hatcher.

— Prefer insistent.

Suna mai bine decât *disperat,* ceea ce era mai aproape de adevăr în clipa aceea.

— Atunci n-ai decât să încerci cât vrei, dar nu sunt sigură că este înţelept.

— Dacă te ajută cu ceva, fii sigură că tot ce se întâmplă rămâne între noi doi. Nu e nevoie să mai afle nimeni că logodna noastră include şi alte beneficii.

— Beneficii?

— Atunci tu cum le-ai numi? Să mă culc cu tine este clar un beneficiu.

Chiar şi în semiîntuneric putu să vadă că buzele ei se arcuiră amuzate.

— Încă n-am fost de acord cu nimic.

— O să fii. Sunt 85 la sută şanse să vii cu mine acasă în noaptea asta.

— Eşti nebun! În seara asta, trebuie să participăm la un dineu la familia McPhee.

El tuşi în mână de câteva ori, apoi se întinse după ea şi îi lipi pieptul de al lui.

— Mă tem că m-a prins o răceală păcătoasă. Sunt toate şansele să te fi molipsit şi tu.

Ea dădu ochii peste cap pe măsură ce un zâmbet larg i se desenă pe buze.

— Şi bănuiesc că eu trebuie să mă furişez la tine acasă după ce mătuşa şi unchiul pleacă la dineu, nu?

— Nu poţi să spui că ar fi prima sau a zecea oară când te furişezi chiar pe sub nasul unui gardian. M-aş fi aşteptat să ştii deja cum este mai bine să procedezi.

— Întrebarea nu este dacă pot să vin la tine, ci dacă *ar trebui.*

Ea se îndepărtă câţiva paşi, punând o oarecare distanţă între ei. El îşi încrucişă braţele la piept şi încercă să nu se ducă din nou spre ea.

— Iar eu credeam că eşti o femeie care face ce vrea, nu ce se aşteaptă ceilalţi de la ea.

— Este adevărat într-o anumită măsură. Nu sunt chiar nesăbuită…

El se strâmbă, iar ea făcu o grimasă.

— Într-adevăr, am fost nesăbuită în ultima vreme, dar ce am făcut a fost puţin mai prudent ca în Londra, când am încălcat regulile.

— Mă simt insultat, milady. Prudent este numele meu mijlociu.

— Te rog. Nici nu ştii ce înseamnă cuvântul ăsta. Îşi trăieşti viaţa grandios pe toate planurile – casă, munca, petrecerile, aventurile…

Julius nici măcar nu mai era sigur despre ce discutau în contradictoriu. Ea nu era atrasă de el? Crezuse că îi înţelesese corect aluziile – de exemplu, când îi ceruse să nu se oprească în vreme ce o satisfăcea. Probabil cele întâmplate în ziua aceea fuseseră o rătăcire, un moment

scurt de hedonism în care amândoi fuseseră copleşiţi de plăcere şi nu mai gândiseră limpede.

— Nora, sunt capabil să păstrez discreţia în privinţa vieţii mele personale.

— Indiferent ce o să se întâmple, nu vreau ca mătuşa şi unchiul să cadă în dizgraţie. Au fost mult prea buni cu mine.

Mătuşa şi unchiul să cadă în dizgraţie? Ce schimbare de atitudine!

— Nu eşti aceeaşi femeie care m-a scos de la balul familiei Billings ca să işte zvonuri?

— Asta a fost cu mult timp în urmă… Iar atunci nu s-a întâmplat nimic între noi.

El încercă să aranjeze piesele enigmei, dar nu se potriveau, indiferent cum le aşeza în minte.

— Deci, pe vremea când eram simpli parteneri de afaceri, zvonurile indecente erau acceptabile. Acum, că indecenţa are loc în mod regulat, nu putem permite nimănui să afle? Îţi dai seama că nimic nu mai are sens?

— Nu contează, asta este ce simt. Poate că avem nevoie de nişte reguli.

Şi iată că începea să semene mai mult cu ce se aştepta de la ea. Planuri. Bătălii. Negocieri. El flutură din mână.

— Bine, să aud la ce te gândeşti.

— Despre prima regulă am discutat deja. Orice se întâmplă, rămâne doar între noi.

Nici măcar nu avu nevoie de timp ca să se gândească.

— De acord. A doua regulă este sinceritate totală de ambele părţi. Tu îmi spui ce vrei, ce îţi place, mă opreşti dacă fac ceva ce nu îţi place sau cu care nu te simţi comod.

— De acord. Ea făcu câţiva paşi. Următoarea este să respectăm înţelegerea iniţială. Toate astea se termină peste cinci săptămâni.

— Iar între timp, continuăm să ne ajutăm unul pe celălalt?

— Da, firește, spuse ea pe un ton straniu. Dar de ce s-ar schimba asta?

El îşi încleşta maxilarul. Într-adevăr, de ce să se schimbe? Minunatul Robert o aştepta la Londra, artistul dulce care se părea că habar nu avea cum să satisfacă o femeie. Măcar Julius avea să îi ofere Norei toată plăcerea posibilă în următoarele cinci săptămâni. Să încerce pictorul nesăbuit să se ridice la nivelul lui când avea să se întoarcă ea acasă!

Se frecă la ochi şi scoate un oftat lung. Gândul că ea avea să fie în braţele altui bărbat peste doar câteva săptămâni îl enerva. Şi totuşi, nu ar fi trebuit. Se aşteptase ca ea să se răzgândească după un orgasm cutremurător? Trebuia să fie recunoscător că o avea acum şi că ea nu mai insista să provoace un scandal.

Dacă era dispusă să poarte povara unei aventuri pe la spatele lui Robert, cine era el ca să o oprească? Da, era egoist. O dorea şi nu îl interesa dacă amorezul ei suferea la Londra din această cauză.

— Bine, altceva?

— Nu-mi mai vine nimic în minte. Chiar şi aşa, tot nu m-am hotărât.

El micşoră distanţa dintre ei şi coborî vocea.

— Ce trebuie să fac ca să te conving? Eu mă simt foarte hotărât, milady.

Privi cum gâtul ei delicat se forţa atunci când înghiţea în sec.

— Asta este o nebunie!

— Viaţa este o nebunie. Lumea e haotică şi crudă, şi totuşi sunt atâtea de savurat... De exemplu, scoica urechii tale. Îi atinse uşor cu degetul pielea delicată. Şi forma perfectă a lobului. Cred că ţi-ar plăcea foarte tare muşcătura dinţilor mei chiar acolo.

Se aplecă şi îi făcu o demonstraţie când îi prinse lobul între buze şi îl muşcă uşor. Ei i se tăie răsuflarea şi se prinse de braţul lui ca să-şi păstreze echilibrul.

Răsună gongul de final, care anunţa încheierea zilei de tranzacţionare, şi îi sperie pe amândoi. Nora tresări şi se trase înapoi, netezindu-şi materialul rochiei peste abdomen. Pe ferestre, Julius văzu cum brokerii încep să arunce

bucăţele de hârtie pe podea, transformând-o într-un covor ondulat de oportunităţi şi eşecuri ratate. Aveau să se facă toate calculele pentru contracte. Sumele adunate şi averile câştigate sau pierdute. Verifică preţul final de la Consolidated.

— Cerule! El privi chiorâş. Este cu putinţă?

— Ce este? Ea veni mai aproape şi studie scena de jos. Ce s-a întâmplat?

— Ai făcut o investiţie considerabilă cu stocul de la Consolidated. Cele o sută de acţiuni aproape că şi-au dublat valoarea.

— Serios? Unde?

— Vezi panoul acela? G face referire la Consolidated Gas. Aproape că s-au dublat faţă de preţul iniţial.

— Ce palpitant! Afacerea asta cu cumpăratul acţiunilor este chiar simplă.

Julius aproape că se înecă.

— Te simţi încrezătoare, aşa-i? Poate că ar trebui să facem un pariu…

— În niciun caz. Ea îşi aşează o mână pe pieptul lui, cu palma apăsată pe lavalieră. E mai bine să nu fac pariuri pe acţiuni cu tine. Şi nu vreau acţiunile. Ar trebui să le păstrezi tu. La urma urmei, tu ai plătit pentru ele.

— Atunci ce-ai zice să folosim câştigul pentru o cină la Sherry’s într-una din seri?

— S-a făcut.

El o strânse în braţe preţ de o clipă, dar ea nu păru că se grăbea să se îndepărteze. Julius îi dădu o şuviţă după ureche.

— Vii la mine în noaptea asta?

— Dacă spun nu, o să încetezi să mă mai întrebi?

— Nu. Dacă refuzi, pur şi simplu o să încerc şi mai mult să te seduc.

Îşi înclină capul, îi prinse buzele într-un sărut delicat, care îi dovedi sinceritatea, dar şi intenţiile lui. Ea îl întâlni cu înflăcărare, iar degetele i se înfipseră în vestă. De data asta, nu mai exista nicio urgenţă, ci doar dorinţa de a fi împreună în aceeaşi încăpere, de a respira acelaşi aer. O

confirmare a tensiunii puternice care îi aducea împreună de fiecare dată.

După ce se sărutară, amândoi răsuflau din greu. Buzele ei erau umflate şi roşii, iar el simţi un fior de plăcere pe şira spinării. Dumnezeule, Nora era ca un vis!

— Nu pot să nu mă mai gândesc la tine şi să nu mă întreb cum ar fi lucrurile între noi.

„Exploziv, dacă era musai să ghicească”, se gândi el.

— Şi eu, adăugă ea, chiar dacă oarecum sfioasă.

Dar mărturisirea ei îi inflama dorinţa care se învolbura deja înăuntrul lui.

— Atunci bănuiesc că ar trebui să ne satisfacem curiozitatea. În noaptea asta. La mine acasă.

— Bine, spuse ea cu un oftat exasperat, cu ochii strălucind de neastâmpăr şi dorinţă. O să vin în noaptea asta, numai taci odată!

El izbucni în râs.

— Slavă Cerului… pentru că să vorbesc este lucrul cel mai puţin interesant pe care sunt în stare să-l fac cu gura.

*

În cele din urmă, Julius insistase să trimită trăsura după ea. Nu îi plăcea să o ştie călătorind singură într-o birjă la ora 11 noaptea. Aşa că, atunci când Nora se furişă afară din casa mătuşii şi a unchiului, o trăsură neagră grandioasă, cu cai cenuşii pe măsură aştepta de cealaltă parte a străzii.

Călătoria nu dură mult şi încercă să rămână calmă. El avusese dreptate: nu era nici prima – nici a zecea – ieşire pe ascuns, dar de data aceasta era ceva cu totul diferit. Pe Robert îl ţinuse luni întregi la distanţă. Când, în cele din urmă, relaţia lor devenise fizică, nu se întâmplase din cauza insistenţelor lui Robert. De fapt, ea fusese cea care, în final, hotărâse să îşi piardă inocenţa.

Iar legătura lor intimă fusese plăcută. Nu zguduitoare… ci plăcută. Nu regretase că nu avusese răbdare să-şi rostească jurămintele, căci, în cele din urmă,

aveau să se căsătorească.

Cu Julius, situaţia nici nu se putea să fie mai diferită. Nu avea să existe nicio căsătorie. Aveau să se despartă la încheierea logodnei lor sau când Julius reuşea să-i identifice pe investitorii tatălui lui şi nu mai avea nevoie de ea. În orice caz, totul avea să se termine, iar ea urma să rămână singură, ştiind că doi bărbaţi cu care nu se măritase o văzuseră goală. Îi atinseseră corpul.

Putea să se împace cu ideea asta?

Dar putea să renunţe la ceea ce se întâmpla între ea şi Julius? Aerul devenea absolut electrizant în prezenţa lui, era un zumzet care i se trezea sub piele şi în sânge. Nu experimentase niciodată o asemenea reacţie puternică alături de Robert, pe care îl simţise sigur şi comod. Prin comparaţie, Julius era primejdios, sălbatic… şi irezistibil pentru ea.

„Nimeni nu trebuie să ştie. O să te întorci cât de curând în mohorâta Londră şi o să-ţi fie dor de agitaţia de aici. Ai putea la fel de bine să aduni cât mai multe amintiri”.

Să trăiască clipa. Era noul ei plan. Dacă ar fi fost după ea, tatăl ei şi societatea puteau să se ducă naibii.

Trăsura ajunse în dreptul conacului lui Julius. După ce îşi puse gluga. Nora coborî şi se îndreptă spre intrarea secundară despre care îi povestise el. Cum era de aşteptat, uşa mică din lemn cu margine rotunjită şi balamale negre din metal era descuiată. O aştepta un şir de trepte.

„Nimeni în afară de mine nu foloseşte scările din est. Urcă scările şi o să mă găseşti la capătul lor”, îi spusese el.

Treptele din piatră urcau în spirală tot mai sus în casă. În afară de pantofii ei care răsunau pe suprafaţa aspră, spaţiul îngust era tăcut. Lămpi electrice, cu lumină blândă, erau amplasate la fiecare câţiva metri, astfel încât să nu se împiedice. Observă câteva uşi închise în nişele văzute de-a lungul drumului. Inima îi bătea nebuneşte, într-un ritm sălbatic de nesăbuinţă şi dorinţă, sunetul perfect care să însoţească o întâlnire clandestină cum era aceea.

Muşchii picioarelor o ardeau în clipa în care ajunse în capătul scărilor. Se aplecă în faţă, îşi aşeză mâna pe

pântecul încorsetat şi trase adânc aer în piept de câteva ori.

— Te-a epuizat urcarea, milady?

Julius lăsă cartea pe care o citea deoparte şi se ridică de pe scaunul de la fereastra turnului. Nu purta haină, ci doar o vestă albastră, lavalieră şi o cămaşă albă, ale cărei mâneci fuseseră suflecate ca să îi expună braţele puternice. Priveliştea era ciudat de intimă şi incredibil de atrăgătoare.

— Îmi revin într-o secundă.

Îşi dădu jos gluga pelerinei şi observă că el îi studie chipul şi părul. Nu era sigură, dar avu impresia că şi Julius răsufla sacadat.

— Îmi dau seama că este foarte sus, dar m-am gândit că este cel mai bine aici, având în vedere regula ta pentru discreţie absolută. Nimeni nu o să ne descopere aici.

— Nu-ţi pun la îndoială logica; îmi doresc doar să fi avut inspiraţia să instalezi un lift.

El pufni şi veni spre ea.

— O să iau asta în considerare la următorul castel în stil franţuzesc pe care o să-l construiesc.

Îi prinse degetele, apoi îi ridică mâna la gură şi îşi apăsă buzele pe încheieturi.

Gestul dulce şi cuvintele jucăuşe o relaxară, atenuând o parte din tensiunea pe care o simţea între umeri.

— Chiar te rog. Nu mi-ar plăcea absolut deloc să te lase genunchii la bătrâneţe.

El îi aruncă o privire piezişă, irisurile devenind aproape cenuşii.

— Amuzant. Nu genunchii îmi fac eu griji că o să mă lase la bătrâneţe.

Nora scăpă un hohot de râs nu foarte elegant.

— Ai o minte imorală, Julius Hatcher.

Mâinile lui mari îi cuprinseră mijlocul şi o lipi într-o clipită de trupul lui. Simţi atât de multă căldură şi putere acolo, culmi şi unghiuri delicios de diferite de silueta ei.

— Şi cât de curând o să fii foarte fericită pentru asta, murmură el când începu să o sărute uşor pe gât şi să îi

scoată pelerina. Sunt extaziat că te afli aici.

Lumina gălbuie şi difuză a lămpii se reflecta peste cărţi şi rafturile din lemn, un efect romantic într-un spaţiu intim. Totuşi, un lucru pe care nu îl zări era chiar patul. Unde avea de gând să facă… ce trebuia să facă? Simţi un gol în stomac când pelerina ateriză pe podea.

— Iar eu am mari emoţii.

El încetă să o mai sărute pe gât, apoi se trase înapoi ca să-i întâlnească privirea.

— N-ai niciun motiv să-ţi fie frică de mine. Pur şi simplu, vreau să-ţi ofer plăcere, Nora. Atâta tot.

„Trăieşte clipa, Nora!”

— Nu o să mă răzgândesc dacă eşti îngrijorat din cauza asta.

Îşi împleti degetele cu ale ei şi o conduse spre bancheta de la fereastră.

— Nu sunt îngrijorat. Eşti cea mai îndrăzneaţă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar, dacă te răzgândeşti, să ştii că nu o să mă supăr.

Cum ştia să spună exact lucrul potrivit la momentul potrivit? Ea încuviinţă din cap, şi el o sărută pe frunte, apoi o ajută să se aşeze. Cu o mişcare iute din încheietură, dezvălui dulapul ascuns.

— Am o sticlă de şampanie rece sau am putea să savurăm un brandy. Decizia îţi aparţine.

— Şampanie, te rog!

Într-o fracţiune de secundă, îi întinse un pahar şi i se alătură pe bancheta de la fereastră.

— Pentru ce să închinăm?

Ea ridică paharul.

— Să savurăm momentul.

O sprânceană blondă se arcui în sus.

— Într-adevăr, să savurăm momentul.

Ciocniră paharele, apoi ea luă o înghiţitură mare cu bule dulci.

El o surprindea. Nu ştiuse la ce să se aştepte de îndată ce sosise, dar nu se gândise că avea să se relaxeze cu o băutură. Chiar era foarte atent cu ea.

— N-am mai întrebat… mama şi sora ta s-au întors în Albany?

— Da, în dimineaţa de după incendiu.

Ea simţi că erau mai multe de zis după felul în care expresia de pe chipul lui se întunecă.

— Le-au speriat flăcările? Unchiul meu a spus că nu există niciun indiciu clar despre ce le-ar fi provocat.

— Aşa e, deşi incendiul a fost provocat.

— Intenţionat? Eşti sigur?

Se uită fascinată cum el îşi termină şampania rămasă în pahar, muşchii braţelor lui încordându-se odată cu mişcarea. Avea mâini foarte robuste. Mâinile unui bărbat bine folosite, cu degete lungi şi aspre. Se înfioră când îşi imagină mâinile acelea pe pielea ei goală.

— Şeful de batalion părea sigur, spuse el, deşi ea acordă cu greu atenţie spuselor lui. Iar biroul meu a fost spart în vreme ce personalul se lupta cu flăcările. Sincer, nu pot să găsesc vreun motiv pentru asta.

El se ridică şi scoase sticla de şampanie.

— Ţi s-a spart biroul? Trebuie să aibă legătură cu zvonurile pe care le-ai răspândit, cele despre acţiunile valoroase ale investiţiei tatălui tău.

— Cu siguranţă, pare plauzibil, spuse el, şi umplu din nou ambele pahare. Mai ales dacă scopul a fost să ne scoată pe mine şi personalul meu din casă pentru a le putea căuta.

— Nu mi-am închipuit vreodată că zvonurile ar putea să devină un pericol pentru tine.

El ridică din umeri.

— Ştim deja că oamenii ăştia nu erau onorabili. Nu-ţi face griji! În cele din urmă, o să-i găsesc.

Ea sorbi din şampanie şi încercă să îşi ţină în frâu nerăbdarea învolburată. O parte din ea nu putea să creadă că venise acolo în seara aceea; cealaltă parte se întreba de ce îi luă lui atât de mult să înceapă. Ea mai avea puţin şi îşi ieşea din minţi.

Când el se aşeză din nou pe banchetă, se puse chiar lângă ea. Mai că îi atinse coapsa cu piciorul când se aplecă

spre ea, iar apropierea de corpul lui masiv îi făcu inima să bată nebuneşte. Julius ridică o mână şi îşi trecu degetele peste linia chipului ei, aproape de maxilar, şi fiecare nerv din ea se trezi la viaţă. Îşi înfăşură o şuviţă de păr în jurul degetului.

— Îmi place la nebunie părul tău. Are culoarea cafelei tari.

Nora ar fi putut la fel de bine să se înece în strălucirea albastră a ochilor lui.

— Cred că părul meu e destul de banal, chiar dacă sună de parcă aş încerca să scot un compliment de la tine.

— Nu este nevoie să insişti. Sunt mai mult decât pregătit cu complimente. Mintea mea nu prea a făcut altceva decât să se gândească la tine, ţinându-mă treaz toată noaptea. Mi-ai cam distras atenţia.

Îi lăsă părul şi alunecă exact cu acelaşi deget mai jos, de-a lungul maxilarului, pe gât, până când ajunse la marginea dantelată a rochiei de seară din mătase roz. Îşi strecură vârful în rochie şi îi mângâie delicat pielea de pe piept, până ce ajunse la linia generoasă a sânilor, deasupra corsetului. Ea trase deodată adânc aer în piept, în timp ce el îi atingea pielea alene, atent, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Sânii ei deveniră tot mai grei, căldura îi cuprinse pântecul, iar pleoapele i se închiseră când se apropie legănat de el.

Ambele pahare dispăruseră cumva, iar el o trase mai aproape. Mai multe degete alunecară pentru a se alătura primului şi palma lui îi cuprinse sânul pe sub cămăşuţă. El îşi apăsă fruntea de tâmpla ei, iar ea îi simţi răsuflarea în ureche.

— Încă îţi simt gustul, şopti el, părând aproape în agonie, încă simt cum atingi apogeul pe limba mea. A fost de ajuns ca să mă înnebuneşti.

Din încăpere dispăru tot aerul, iar ea nu mai putu să respire.

— Julius…

— Sărută-mă, milady!

Nora nu mai pierdu vremea şi îşi întoarse faţa ca să îşi

apese gura pe a lui. În doar câteva secunde, se topi cu totul într-un iureş de poftă şi dorinţă, cu o nevoie disperată de a-l atinge. De a se apropia.

El îşi strecură limba printre buzele ei, cerând, şi ea se deschise să îl primească.

Nu erau sărutări delicate, mângâietoare, ci îi agitau sufletul, îi stârneau pasiunea şi o întorceau pe dos. Se agăţă de umerii lui Julius ca să-şi păstreze echilibrul, în vreme ce simţurile i se treziră la viaţă. Nu simţi atât de *adânc,* de sincer nici măcar sărutările împărtăşite până în seara aceea. Nu mai trebuia să pretindă că nu se întâmpla nimic între ei sau că nu şi-o dorea cu fiecare fibră din fiinţa ei. Îşi dorea în modul cel mai sigur cu putinţă.

Palmele şi degetele îi testară şi îi explorară formele prin haine. Braţe, coaste, abdomen, umeri, gât... Mâinile lui o atingeau peste tot. O mână i se strecură în păr, îi desfăcu agrafele care îl ţineau strâns, iar şuviţele lungi îi năvăliră în valuri peste umeri. El se trase înapoi.

— Doamne, eşti extraordinară! spuse el şi îşi trecu mâna prin părul ei. Vreau să te dezbrac cu totul şi să văd toată mătasea asta întunecată pe perna mea.

Vorbele lui se învolburară înăuntrul ei ca un val de foc. Îi cuprinse maxilarul, simţind sub degete urmele discrete ale favoriţilor, ca ale unui pirat norvegian, şi îi întoarse gura înapoi spre gura ei. El îi prinse buzele şi îşi avântă limba înăuntru, explorând, mângâind. Fără să se retragă, o ridică dintr-odată şi o aşeză pe o parte în poală, picioarele atârnându-i peste el. Putea să îi simtă mădularul tare sub ea, dovada de netăgăduit a dorinţei lui arzătoare, iar carnea dintre picioarele ei vibră cu un dor mistuitor. Fără să îi mai pese cât de desfrânată părea, se apăsă în şolduri, îşi mişcă bazinul pe mădularul lui şi gemură amândoi.

El se retrase puţin.

— Nora, spuse el pe nerăsuflate, cu fruntea lipită de a ei. Spune-mi ce vrei!

Nici măcar nu trebuia să se gândească la un răspuns.

— Vreau totul.

„Vreau toate sărutările tale. Toate privirile tale pline de dorinţă. Toată atenţia ta. Doar pentru mine”.

El zâmbi pe buzele ei.

— Eşti lacomă?

— Într-adevăr, cea mai lacomă. Te rog, spuse ea, şi îl mai sărută o dată, cu unghiile înfipte în umerii lui.

Aerul îi învălui picioarele acoperite de ciorapi când el îi ridică fustele. Degete iscusite îi mângâiară în treacăt piciorul şi coapsa, apoi îi desfăcu picioarele. Găsi deschizătura din pantalonaşi şi îi mângâie faldurile. Îi tachină mugurul şi căută să vadă cât era de umedă.

— Eşti atât de umedă! Abia aştept să te gust din nou. Îşi retrase mâna şi îşi duse degetele la gură. Băgă în gură degetul acoperit de dorinţa ei.

„Dumnezeule!” Genele aurii coborâră peste ochii aceia pătrunzători. El gemu.

Imoral. Atât de imoral!

El îşi mai coborî o dată mâna între picioarele ei, de această dată cu altă dorinţă.

— Oh! spuse ea când îi dezmierdă mugurul, locul în care toate nervurile ţipau după atenţie.

Gemu când el mişcă din nou degetul.

El îi cuprinse buzele, mai tare de astă dată. Flăcări năvăliră înăuntrul ei, în timp ce el încercui şi dezmierdă mugurul mic, cu limba în gura ei. El era peste tot, ei doi, singuri, într-un mic sanctuar ascuns. Oraşul părea atât de departe, uitat, împreună cu orice alte inhibiţii. Îşi dorea asta.

Îl dorea pe *el.*

Plăcerea se învolbură şi deveni mai aprigă, un val care o purta tot mai sus, încordându-i toţi muşchii din corp până ce nu mai putu să suporte. Îşi lăsă capul pe spate şi trase aer în piept.

— Am nevoie să-ţi văd chipul de data asta, îi spuse el cu o răsuflare tot mai întretăiată.

Gândul că el avea să o vadă în timp ce o tortura cu degetele lui magice o înnebuni complet. Orgasmul o luă cu asalt, învăluind-o şi ridicând-o, o explozie incandescentă de

lumină care nimici totul în jurul ei. Ca din depărtare, se auzi ţipând chiar când începu să tremure din cap până în picioare.

Când îşi reveni în fire, primul lucru pe care îl văzu fură ochii albaştri strălucitori, întredeschişi şi intenşi. El rămase nemişcat, încordat, de parcă se lupta să îşi păstreze sângele-rece. Nora ar fi preferat mai degrabă să îşi piardă controlul. Să îşi relaxeze mintea strălucită pentru câteva secunde şi pur şi simplu să *simtă.*

— O să pot să te ating la un moment dat?

El îşi arcui un colţ al gurii.

— Nici nu visez să te opresc. Dar poate că mai întâi ar trebui să ne retragem în dormitor.

— Am crezut că rămânem aici.

— Dacă eşti dispusă să intri într-un joc cu un dram de creativitate, sunt sigur că putem să ne descurcăm şi aici. Însă aş prefera să te simţi mai comodă. O ajută să se ridice, îi aranjă fustele, apoi se ridică şi el. M-am temut că, dacă te rog să ne întâlnim în dormitorul meu, o să te sperii.

Se putea să o fi speriat. Probabil fusese înţelept din partea lui.

— Acum unde mergem?

— Din dormitorul meu se poate ajunge la scările din turn. Nimeni nu o să ne descopere… Asta, dacă poţi să fii mai tăcută decât acum câteva clipe.

— Numai tu eşti de vină, spuse ea, chiar dacă ştia că o tachinează. Şi presupun că o să vedem noi cine este cel mai zgomotos înainte să se încheie noaptea.

El o sărută pe nas.

— Abia aştept să ne întrecem. Vino cu mine!

Ţinându-se de mâini, coborâră în linişte scările în spirală, repede, până ce ajunseră la una dintre uşile încastrate într-o nişă. El trase de mâner şi lemnul greu ieşi din perete. Li se dezvălui un ungher misterios şi întunecat, dar Nora nu reuşi să vadă prea multe când păşi peste prag.

Julius mişcă o pârghie, apoi împinse ceva din ungher. Un panou mare se mişcă, ieşi în exterior şi se ivi o cameră de garderobă.

— Cât de ingenios, spuse ea cu ochii mari, în timp ce înaintă în ceea ce părea să fie clar camera de garderobă a unui bărbat. Casa asta este plină de surprize!

— Aşa ar trebui. Eu am proiectat-o.

El închise uşa spre scările din turn, apoi trase panoul ascuns şi rămaseră în camera de garderobă.

O luă de braţ şi o conduse prin altă uşă. Dormitorul lui. Se delectă în faţa lemnului de cireş de culoare închisă, a mobilierului greu, a covorului gros şi a pereţilor cu tapet crem. Fusese făcut focul în şemineul uriaş din marmură. Spaţiul era opulent, dar funcţional, exact ce s-ar fi aşteptat de la Julius.

— Îmi place.

— Bine. Speram să-ţi placă.

După ce încuie ambele uşi, se întoarse spre locul în care ea rămăsese în faţa focului. Se uită lung în ochii ei, serios pentru o clipă.

— Vreun regret?

Ea clătină din cap, apoi el întrebă:

— Vreo ezitare?

Ea se gândi preţ de o clipă. Călătoria spre New York îi fusese impusă, ca pedeapsă pentru că îndrăznise să iubească pe cineva care nu făcea parte din clasa ei socială. Se gândise să îşi pedepsească tatăl cu cel mai extravagant şi nepotrivit bărbat pe care îl putea găsi. Bărbatul acela se dovedise a fi inteligent şi amabil, sincer şi amuzant, o partidă care i se potrivea perfect din toate punctele de vedere. Şi, în timp ce nu exista niciun viitor pentru ea şi Julius – cel puţin nu aşa cum fusese învăţată, cu căsnicie şi copii –, avea de gând să se bucure de fiecare clipă atât cât dura. Să creeze amintiri care să ţină o viaţă întreagă.

Viaţa era mult prea scurtă ca să joace după regulile altcuiva decât ale ei.

Îşi aşeză palma pe pieptul lui. Inima lui bătea nebuneşte sub mâna ei, iar corpul lui emana căldură.

— Nici unul.

Un braţ puternic o cuprinse de mijloc, ti apropie şoldurile de ale lui, fără să mai încerce să-şi ascundă

erecţia.

— Vreo dorinţă?

Avu senzaţia că ajunsese la o răscruce de drumuri şi trebuia să se hotărască încotro să o ia: spre ce se aştepta de la ea ori spre încântarea necunoscutului. Era gata să urmeze o nouă cale. Se ridică pe vârfuri şi îşi petrecu braţele peste umerii lui.

— Una singură. *Grăbeşte-te!*

Capitolul 16

Julius zâmbi când îşi coborî capul să o mai sărute o dată. Mai zâmbise vreodată atât de mult cu altă femeie? Nora era un amestec atât de interesant şi complicat de bună-cuviinţă şi neconvenţional, de pricepere şi lipsă de experienţă! Îl fascina şi îi plăcea că nu ştia niciodată ce urma să spună ori să facă.

Se sărutară până când ea se agăţă de el, amândoi gâfâind, iar el se eliberă ca să-i desfacă legăturile rochiei. Purtase o rochie din mătase de seară, o alegere ciudată pentru o întâlnire clandestină, unde doar el avea să o vadă, dar nu se plângea. Era uluitoare, rozul-deschis îi evidenţia pielea perfectă, fină. Totuşi, rochia urma să arate şi mai bine pe covor, cu trupul ei gol întins sub el.

Îi plăcea să dezbrace o femeie, nerăbdarea accentuându-se în vreme ce straturile de haine erau date jos. Bărbaţii erau atât de simpli, atât de elementari; un mădular scos din pantaloni era tot ce trebuia în aproape orice situaţie. Nu prea mai conta altceva. Dar, cu acea femeie în mod special, îşi dorea să vadă fiecare centimetru, să găsească fiecare pistrui, să sărute fiecare loc sensibil care o înnebunea. Presupunea că ridicarea fustelor pentru o partidă rapidă avea rostul ei, dar prefera să nu se grăbească deloc cu Nora. Să o descopere puţin câte puţin. Fiecare centimetru de piele îl ispitea.

Corsajul rochiei se desfăcu, iar el îl înlătură de pe

umeri, făcându-l să alunece pe braţele ei. Devoră priveliştea membrelor goale şi a claviculei, înainte să îi descheie cămăşuţa şi s-o lase să-i cadă la picioare. Purta un corsaj roz, pe care îl îndepărtă cu uşurinţă, pentru a dezvălui corsetul de dedesubt. Carnea sânilor ei aproape că se revărsă peste decolteu. El dădu să prindă legăturile, dar ea îi îndepărtă iute degetele ca să-i dezlege lavaliera.

— Cu greu găseşti locul potrivit din care să începi, murmură el cu un zâmbet larg.

— O să ajung şi acolo, nu-ţi face griji.

Lavaliera se desfăcu, şi ea întrebă:

— Din moment ce ai o anumită ordine în minte, să continui cu jiletca?

— În America i se spune vestă. Şi, da, ăsta este următorul pas logic.

El îşi scoase pantofii, în timp ce Nora îi descheie butonii, degetele ei trecând din când în când prin haine peste abdomenul lui, provocându-i valuri de senzaţii ce îl luară cu asalt. Vesta ateriză pe podea. Ea îi alunecă bretelele peste umeri, apoi se concentră asupra gulerului şi a cămăşii. În cele din urmă, el îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă deoparte. Ea se ocupa deja cu atenţie de nasturii minusculi ai lenjeriei lui de corp, cu fruntea încruntată, cu pielea îmbujorată şi cu răsuflarea la fel de întretăiată ca a lui.

Lenjeria de corp se desfăcu pe măsură ce ea coborî, dezvăluindu-i pieptul şi părul de un blond-deschis care îi acoperea bustul. Fără vreun avertisment, Nora ridică o mână şi îi mângâie cu degetele pielea dezgolită. El se cutremură, cu o dorinţă asmuţită şi surprinzătoare în vintre. Mădularul i se întări şi mai mult, sângele rece ţinut atent în frâu începând să fiarbă.

— Este rândul meu.

Începu cu corsetul. Una câte una, legăturile se desfăcură până ce întreaga piesă se ridică în mâna lui. Putea să vadă forma sânilor ei, plini şi seducători, cu sfârcuri închise la culoare, prin bumbacul subţire al cămăşii. Mâna lui alunecă peste şolduri şi coaste şi cuprinse o

movilă moale. Greutatea încântătoare îi umplu palma, apoi cobori capul şi sărută pielea dezvăluită deasupra ţesăturii. Mirosea a primăvară. A lavandă şi a pajişti întinse. A rai. Inima i se zbătu neaşteptat în piept, cu o bătaie neaşteptată şi necunoscută.

„Opreşte-te! Ea nu îţi aparţine. Nu-ţi va aparţine niciodată!”

Se îndreptă, revenind la scopul serii.

— Întinde-te!

Ea se aplecă să îşi descheie pantofii, apoi se duse spre patul mare de lângă perete, şoldurile mişcându-i-se cu fiecare pas. El o urmă încet, gândindu-se la toate lucrurile pe care voia să le facă în seara aceea. Fără îndoială, nu era suficient timp pentru întreaga listă… dar cu siguranţă avea să încerce.

Odată ajunsă pe saltea, se aşeză în mijloc. Îi întâlni privirea, cu o sprânceană arcuită îndrăzneţ. De parcă îl provoca. Apoi îşi scoase cămăşuţa.

Julius rămase fără grai când Nora prinse tivul şi se descotorosi de haine. Un şuvoi de senzaţii izbucni înăuntrul lui, ca o lopată de cărbuni aruncaţi într-un cuptor încins când pieptul ei dezgolit fu dezvăluit privirii. Pântecul uşor rotunjit, sâni rotunzi cu sfârcuri întărite, piele albă, lăptoasă pe membrele lungi. Mai rămâneau lenjeria şi ciorapii.

„La naiba!” Nora era precum un vis. Ca orice vis nebunesc pe care îndrăznise să şi-l permită. Nu mai avea răbdare să îi dea jos lenjeria şi ciorapii, să o dezbrace pe deplin pentru prima dată. Prima din multele dăţi, spera el.

Mâinile îi tremurară când se descheie la pantaloni. Îi scoase şi îi dădu deoparte. Privirea ei se îndreptă imediat spre mădularul lui, care se împingea în ţesătura subţire a indispensabililor, şi făcu ochii mari. Părea… surprinsă. Până la urmă, era nevinovată?

Ca să nu o sperie, îşi lăsă lenjeria de corp şi se băgă în pat, întinzându-se lângă ea. Îşi aşeză palma pe chipul ei.

— E totul în regulă? Nu trebuie să…

— Nu mi-am dat seama că eşti cu totul altfel. Ochii ei căprui se îndreptară spre vintrele lui şi înghiţi în sec. Acolo.

Am presupus că sunt toate la fel.

Oh!

— Te referi la mărime?

Ea încuviinţă din cap, şi obrajii i se colorară în purpuriu. Mai multe piese despre faimosul Robert se aşezară la locul lor.

— N-aş putea să-mi dau cu părerea pentru că nu văd prea des bărbaţi goi, dar există diferenţe. La fel ca la sâni. Toate dimensiunile sunt posibile. Îmi dau seama că eu mă plasez în categoria mai grea, dar o să ne potrivim. O să vezi.

— Ţi-e uşor să spui, având în vedere rolul tău în toată povestea.

Nu putu să se abţină şi îi scăpă un râset.

— Adevărat. Se aplecă şi îi sărută vârful nasului. Dar nu te-am minţit niciodată şi nu o să-ţi fac niciun rău.

Punându-şi palma sub bărbia ei, îi înclină capul şi îi prinse gura cu a lui. Îi ridică piciorul şi îl puse peste şoldul lui, deschizând-o ca să-l primească. Dintr-o singură mişcare din şolduri, vârful tare al mădularului îi mângâie feminitatea, iar frecarea îi făcu pe amândoi să geamă. El se încordă, plăcerea fiind aproape dureroasă.

El se împinse din nou. Ea îşi înfipse unghiile în pielea lui.

— Oh, Doamne! *Julius.*

Vag, se întrebă dacă putea să o facă să atingă orgasmul. Dacă nu era atât de disperat să o aibă, putea prea bine să încerce. O întoarse pe spate, apoi se ridică să îi desfacă pantalonaşii. Îi trase de pe şolduri şi de pe picioare. Urmară ciorapii, apoi ea rămase goală. Într-o fracţiune de secundă, scăpă şi el de indispensabili şi schimbară poziţiile, genunchii ei încadrându-i şoldurile, în timp ce ea se aplecă peste el.

Nora se încruntă.

— Ce facem?

Ducându-şi degetele între picioarele ei, o mângâie până ce ea tresări.

— Aşa o să fie mai uşor pentru tine.

Un deget alunecă înăuntrul ei, iar pereţii calzi şi alunecoşi se strânseră în jurul lui, în vreme ce el desenă cercuri în jurul mugurului. Mâna rămasă liberă se jucă blând cu unul dintre sfârcurile ei, apoi îl ciupi şi îl frecă. Curând şoldurile ei se cutremurară, căutând, gemând, aşa că el o pătrunse şi cu al doilea deget. Apoi cu al treilea.

Un luciu fin de sudoare se ivi pe tot corpul lui din cauza efortului de a se înfrâna.

Când strigătele deveniră rugăminţi, îşi retrase degetele din feminitatea ei şi îşi aşeză vârful mădularului spre mugurul ei. O trase mai jos, încet, până ce o pătrunse. „La naiba!” Atât de fierbinte, atât de strâmtă! Îşi încleştă maxilarul şi îşi înăbuşi nevoia nebunească de a o penetra. De a se îngropa în acel paraclis. Ea rămase nemişcată, iar el văzu confuzia din privirea ei întunecată.

— Lasă-te în jos, scrâşni el. În ritmul tău. Primeşte cât de mult poţi!

Cu o încuviinţare din cap, ea îşi muşcă buza şi făcu întocmai, mişcându-se şi schimbându-şi poziţia. Mâinile lui Julius se lăsară pe saltea, apucând cuvertura într-o strânsoare ucigătoare, în timp ce se luptă să rămână nemişcat.

— Doamne, da! spuse el. Continuă!

Fiecare zvârcolire, fiecare răsucire a şoldurilor erau cele mai dulci dintre torturi. Îi era teamă că nu putea să reziste, că avea să ajungă pe culmile plăcerii înainte ca ea să se aşeze, dar cumva reuşi. În cele din urmă, pântecul ei îl întâlni pe al lui, amândoi răsuflând de parcă tocmai participaseră la o cursă.

— Oh, Doamne! şopti ea, cu pleoapele închise.

— Este al naibii de bine înăuntrul tău.

Îi mai acordă o secundă ca să se aşeze, apoi îşi întoarse bazinul, mădularul lui cerând mişcare. Ea lăsă capul pe spate, şi gura i se întredeschise cu un geamăt tăcut.

— Mai mult, îi ceru ea.

Julius îi prinse şoldurile şi o mişcă, arătându-i ce să facă. Ea înţelese repede, intrând în ritm şi preluând

controlul, lăsându-l să îi cuprindă sânii şi să îi strângă sfârcurile între degete.

— Asta e, îngână el. Călăreşte-mă în continuare! Sunt atât de adânc înăuntrul tău acum!

Simţi plăcerea pe şira spinării, apoi coborî spre picioare. Abia dacă putea să creadă că era Nora, frumuseţea lui britanică înflăcărată, cea care îl călărea cu atâta uitare de sine. Ea era o cuceritoare, el – un captiv binevoitor. Nu păruse niciodată mai frumoasă decât acum, goală şi lipsită de inhibiţii, călare pe el. Alunecându-şi degetul mare spre locul în care erau împreunaţi, el o mângâie, disperat să o împingă spre culmile plăcerii.

Coapsele ei se încordară, şi unghiile i se înfipseră în abdomen.

— Cerule, da. Oh, *Julius!*

— Atinge plăcerea pentru mine, milady!

O spuse şoptit, aşa cum îi plăcea ei. Ea păru că rămâne fără suflare când se încleştă în jurul lui, fiorii cutremurându-i tot trupul. Nora scoase un geamăt întretăiat. Atunci el se ridică, fiindu-i alături în orgasmul ei. Aşteptă până ce ea îşi reveni, apoi o întoarse pe spate, începând să o penetreze cu putere, dorindu-şi propria eliberare, într-o clipită, erecţia i se accentuă, tremură şi se retrase dinăuntrul ei chiar înainte să se elibereze. Firicele lungi şi albe ţâşniră din vârful mădularului pe pântecul ei, cu pumnul strâns pe mădular ca să smulgă fiecare picătură.

Când se opri din tremurat, se aşeză şi încercă să îşi recapete răsuflarea. Nora păru la fel de tulburată, întinsă pe pat, cu picioarele desfăcute şi cu ochii închişi. Sămânţa lui îi acoperea pielea, dar nu simţi nicio urmă de regret. În schimb, pieptul îi fu luat năvalnic de un val de mândrie posesivă de bărbat. Cu vârful unui deget, întinse dovada orgasmului lui pe pielea ei, însemnând-o.

— Îmi place să te văd aşa, acoperită de mine.

Ea nu păru şocată sau scandalizată. Nu, doar tremură, urmărind cu privirea mişcarea mâinii lui.

— Eşti un om foarte, foarte rău.

— Oh, de-abia am început!

*

Nora nu era sigură că membrele ei aveau să se mai mişte din nou. Ea şi Julius erau acum în sala de baie, relaxându-se în cea mai mare cadă de porţelan din câte văzuse vreodată. Apa caldă clipocea peste pielea ei goală, cu un bărbat chiar mai cald în spate, în timp ce stătea întinsă pe pieptul lui.

Amândoi rămaseră tăcuţi după episodul de intimitate. De când îşi recăpătase suflul, se pierduse în oceanul gândurilor ei, încercând să înţeleagă cele întâmplate, fără să protesteze când el o trase în sala de baie ca să o spele.

Seara aceea fusese neaşteptată. Existase plăcere, da. Chiar foarte multă. Totuşi, existase şi o legătură care trecuse dincolo de fizic. În clipele în care se uitase în ochii ei, cu pofta şi dorinţa atât de clare în privirea lui, ea simţise ceva adânc şi puternic între ei. De parcă nu avea să mai existe nimeni altcineva. Inima îi crescuse atât de tare în piept încât ameninţase să explodeze.

Momentele de intimitate cu Robert nu fuseseră nicidecum aşa.

Voia să se simtă vinovată. *Trebuia* să se simtă vinovată. Ce femeie trecea de la un bărbat la altul atât de repede, fără eticheta de femeie uşoară? Poate că merita titlul. La urma urmei, trecuseră doar câteva zile de când îi scrisese lui Robert şi pusese capăt legăturii lor. Cum îl uitase atât de repede? Aproape că nici nu se mai gândise la el de când trimisese scrisoarea. În schimb, alt bărbat îi acaparase gândurile.

„Pentru că Robert a fost un act de disperare. Încercând să câştig atenţia tatii. Julius este pentru tine, pentru nimeni altcineva. O încercare să prinzi o bucăţică temporară de fericire”.

Poate.

Şi poate că încerca să îşi explice logic purtarea nesăbuită, care putea să aibă consecinţe reale. Guvernanta ei o avertizase ani la rând în privinţa purtării libertine.

Femeile care aveau copii în afara căsătoriei erau condamnate la o viaţă de surghiun. Încă simţea groaza ce o încercase când tatăl ei o întrebase dacă purta în pântec copilul lui Robert.

— Nu, răspunsese ea, roşie de ruşine. Cu siguranţă, nu.

— Bine, replicase el. Atunci o să te trimitem în America şi o să uităm că povestea asta s-a întâmplat vreodată.

La vremea aceea, se împotrivise, spunând că nu avea să îl uite niciodată pe Robert sau dragostea lor.

Cât de repede se dovedise că totul era fals!

Ba, mai rău, ceva îi spunea că Julius nu putea fi uitat la fel de uşor, chiar dacă ideea în sine nu avea niciun sens. Îl cunoştea de puţină vreme şi nu avea să se însoare cu ea, aşa că, în cele din urmă, era nevoită să meargă mai departe. În speranţa că putea găsi un soţ care să nu fi auzit de trecutul ei.

— Eşti neobişnuit de tăcută. Folosind pânza, Julius îi stoarse apă peste sâni, iar picăturile alunecară peste globurile palide. Îţi schimbi răspunsul legat de regrete?

— Nu.

Era sinceră, în ciuda distanţei emoţionale care intervenise de când părăsiseră dormitorul. Din fericire, el îi acordase timp şi nu insistase până în clipa aceea. Abordă singurul subiect care nu îi dădea pace:

— Regreţi că nu am fost inocentă?

El scoase un sunet gutural.

— Bineînţeles că nu. Ar fi un pic ipocrit din partea mea, dată fiind experienţa pe care o am. În plus, nu este ca şi cum o să ne căsătorim cu adevărat.

Ea simţi o durere ascuţită în piept când el îi aminti acest lucru.

— Dacă ne-am fi căsătorit, continuă ea, te-ar fi deranjat ca mireasa ta să fi fost intimă cu alt bărbat în afară de tine?

„Sunt eu tot ceea ce societatea crede despre mine? Mi-am distrus şansa de a avea un viitor?”

— În niciun caz. Acolo unde am crescut eu, foarte departe de tavanele aurite ale societăţii din New York, eram mai practici în privinţa acestor lucruri. Femeile erau discrete, da, iar tot ce se întâmpla în afara căsniciei era secret.

— Aşadar, nu ţi-ai schimba părerea despre ea?

Braţele lui se înfăşurară în jurul ei, cu buzele lipite de ureche.

— Nora, eu te vreau pe tine... nu inocenţa ta. Tu valorezi pentru mine mai mult decât orice parte inutilă a corpului. Şi orice bărbat care îşi bazează dorinţa pe ceea ce-ţi lipseşte nu vede tot ce eşti, tot ce vei fi.

Simţi o apăsare în spatele pleoapelor, fiori de emoţie ieşind la suprafaţă.

— Mulţumesc.

Degete abile alunecară ca să cuprindă şi să îi ciupească sfârcurile, tăindu-i răsuflarea.

— Cu cea mai mare plăcere.

Îşi arcui spatele, plăcerea săgetând-o ca un fulger prin tot corpul, de parcă cele două cercuri erau direct legate de locul dintre picioarele ei. Fiecare ciupitură şi fiecare răsucire aveau ecouri mai jos, sporeau durerea. Apoi el se îndepărtă şi se aplecă încă o dată după pânză. Frustrarea se accentuă, iar Nora se zvârcoli în apă.

— Încerci să mă chinui?

El o muşcă de locul urechii.

— Da. Merge?

Judecând după erecţia pronunţată pe care o simţea la spate, nu era singura chinuită.

— I-am scris lui Robert, se auzi ea spunând.

Muşchii puternici se încordară când el încremeni.

— Nora, aş prefera să nu aud...

— Am rupt legătura cu el.

Trecu mult timp, încăperea fiind învăluită doar de sunetele respiraţiei lor şi de clipocitul delicat al apei pe porţelan.

— Când? întrebă el.

— După noaptea din turn.

— Eu… De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din umeri.

— Nu eram sigură că te interesează. La urma urmei, el nu a fost niciodată o piedică pentru planurile tale.

— Adevărat. Îi trecu pânza udă peste braţ şi umăr, de-a lungul gâtului. Cred că nu fost o decizie uşoară pentru tine.

— Nu, dar deciziile corecte rareori sunt. Merita să ştie adevărul.

— Simt că ar trebui să-mi cer iertare, dar ar fi o minciună. Nu-mi pare rău.

— Mă gândeam eu.

— Nu te-a meritat, Nora.

Nu putea să nege. Robert merita pe cineva care îl iubea pe el şi numai pe el, nu o femeie care se lăsase atât de uşor ademenită de alt bărbat.

— Înţelegerea dintre noi… Nu o să te condamn dacă vrei să renunţi la ea. La urma urmei, nu mai trebuie să mă întorc în Anglia, iar tu ai început deja să dai de investitorii tatălui tău. Fără îndoială, o să reuşeşti fără ajutorul meu.

El nu spuse nimic câteva clipe lungi şi continuă pur şi simplu cu atingerile înnebunitoare ale ţesăturii pe pielea ei.

— Nu m-am gândit la asta, dar urăsc să renunţ la o înţelegere făcută. E vorba de cuvântul meu de gentleman.

— Credeam că nu eşti un gentleman.

El îşi coborî capul şi îi sărută gâtul, buzele şi limba alunecând peste carnea umedă, în vreme ce mâna alunecă în jos. Îi cuprinse posesiv mugurul.

— Cu siguranţă, nu sunt. Ce gentleman şi-ar seduce logodnica falsă nu o dată, ci de două ori într-o singură noapte?

— De două ori?

Degetul se împinse înăuntrul ei, curbându-se ca să apese un loc extraordinar de sensibil, iar spatele ei se apleca sub izbucnirea bruscă a plăcerii. O muşcă uşor de gât.

— Da, te seduc acum, în cazul în care nu ştiai.

— Atunci eu, una, mă bucur foarte mult că nu eşti un

gentleman.

— Bine, pentru că nu te las să abandonezi înţelegerea noastră mai devreme de termen. Îmi eşti datoare cu încă când săptămâni. Atunci vom uita de toată povestea asta şi o să ne putem întoarce la scopurile noastre personale.

„Încă cinci săptămâni”. Ea simţi o strângere de inimă. Stupidă limită de timp. Cât de naivă fusese de la bun început! Se gândise că o perioadă limitată urma să o protejeze, să o asigure că lucrurile avansau rapid. Acum, limita aceea de timp se simţea ca o lamă ascuţită care atârna deasupra capului ei, aşteptând să cadă şi să lovească.

Ideea de a mai petrece doar câteva săptămâni cu el o deprimă, în cel mai bun caz, urma să se vadă cu el de trei ori pe săptămână, poate de patru. Ceea ce însemna o serie de întâlniri ce aveau să treacă numaidecât, ca să creeze amintiri pentru o viaţă întreagă de îndată ce se încheiau. Şi *aveau* să se încheie. El îşi exprimase clar dorinţele de la bun început – şi chiar dacă auzise că Robert fusese dat la o parte, Julius nu fusese tentat să îşi schimbe părerea despre căsătorie şi despre copii.

Nu, el credea că cinci săptămâni aveau să-i ajute să se uite unul pe celălalt. Nora ştia că avea să se întâmple exact contrariul. Timpul rămas urma să sape şi mai adânc în ea, iar atunci când, în cele din urmă, el avea să îşi ia la revedere, durerea urma să o frângă de-a binelea.

De ce nu putuse să îşi aleagă alt logodnic fals? Unul care chiar ar fi putut să o iubească?

Stai… *iubire?*

Închise ochii şi scoase o răsuflare tremurătoare. Doamne sfinte, se îndrăgostise de ticălos! De singurul bărbat inacceptabil şi de neatins din New York. Ea se dusese şi îi întinsese inima pe tavă chiar lui – nu că el n-ar fi vrut-o. Cum putuse să fie atât de proastă?

El se mişcă şi o mai pătrunse cu un deget, o umplu, iar orice alte gânduri despre lucruri stupide şi inimi zdrobite i se evaporară din minte. Singurul lucru asupra căruia putea să se concentreze era atingerea electrizantă a lui Julius.

— Oh, da! oftă ea şi se topi în apă.

El chicoti, şi pieptul i se ridică în spatele ei.

— În plus, să pretind că sunt logodnicul tău îmi aduce un avantaj faţă de toţi ceilalţi bărbaţi din New York City. Îmi sunt permise anumite libertăţi care nu le sunt acceptate altora.

Degetele se retraseră, el îi încercui lent mugurul şi o tachina, lăsând-o fără aer. Nora se chinui să îşi păstreze cumpătul.

— Aşa numeşti tu asta? Libertăţi?

— Nu. Eu numesc asta ceva vital pentru sănătatea mea. Mi-ai distras atenţia atâtea săptămâni. Au fost zile în care mi-a fost teamă că mădularul meu nu o să-şi mai revină niciodată.

Cu un geamăt, ea încercă să îşi întindă mâna la spate ca să-i aline mădularul. Julius o opri când îşi schimbă poziţia ca să o ia în braţe. Apoi o ridică din cadă. Apa se scurse peste cadă şi pe podea, în vreme ce el păşi din bazinul masiv, ţinând-o de parcă ea nu cântărea absolut nimic.

— Nu vrei să te ating? întrebă ea.

— Ba vreau foarte tare. Atât de tare, încât trebuie să fiu în tine cât mai repede.

Ea zâmbi spre profilul lui frumos, se aplecă şi îşi trecu dinţii de-a lungul maxilarului lui.

— Şi mai multe libertăţi?

— Exact… şi am de gând să mi le iau.

*

Julius se uită la telegraf, dar cifrele mici i se estompau în faţa ochilor. Nu fusese chip să nu se gândească la noaptea de dinainte, la clipa în care o avusese, în sfârşit, pe Nora dezbrăcată. Fusese mult mai mult decât se aşteptase. Îndrăzneaţă şi darnică, amuzantă şi delicată… De două ori nu fusese nici pe departe de ajuns. Nici cele cinci săptămâni nu păreau a fi suficiente ca să se bucure pe deplin de farmecele ei. De ce acceptase din capul locului limita aceea ridicolă de timp?

Ce urma să facă ea la finalul acelei perioade acum, că Robert fusese dat la o parte? El nu fusese în stare să întrebe dacă avea de gând să se întoarcă în Anglia sau să rămână în America. Nu era sigur că putea suporta răspunsul ei.

Poate că avea de gând să îşi găsească un logodnic adevărat. Posibilitatea aceasta îi provocă o durere serioasă de cap. Îşi frecă fruntea şi se gândi. Desigur, merita să fie fericită, dar nu însemna că îşi dorea să i se fluture în faţă fericirea ei. Mai bine se întorcea la Londra şi îşi găsea un bătrânel simpatic, băutor de ceai, ca să se aşeze la casa ei într-un palat pe undeva.

„Să nu te căsătoreşti niciodată, băiete! Pentru că, atunci când eşuezi, îi faci să sufere pe toţi cei pe care îi iubeşti”, îi spusese tatăl lui în timpul ultimelor beţii.

Iar ei suferiseră. Pierderea lui Warren Hatcher fusese resimţită crunt, de parcă el fusese liantul care ţinuse împreună întreaga familie. Cum se putea aştepta ca un bărbat să ducă o asemenea povară?

Chiar dacă Julius s-ar fi gândit la căsătorie, fără îndoială, Nora nu era pentru el. Ea trebuia să se mărite cu un bărbat cu sute de ani de istorie în spate, cu privilegii şi statut. Nu cu unul care se luptase şi scăpase ca prin urechile acului de mizeria străzilor.

— Domnule, chiar aici… aţi văzut RNJ Corp?

Julius îşi îndreptă spatele la auzul vocii entuziasmate a lui Martin. Asistentul lui citea actualizările stocurilor de pe banda telegrafului care se răsucea în van printre degetele lui Julius.

— Probabil mi-a scăpat. Arată-mi!

— Iată! El împinse hârtia în faţa lui Julius. A sărit cu opt puncte în ultima oră. Exact cum aţi zis.

— Ha! Atunci vreau să vând… Mulţumesc că ai observat asta. Atenţia mi-a fost mai puţin ascuţită azi.

Martin se grăbi să sune brokerul, iar Julius se întinse spre cafeaua călduţă din colţul biroului. Înainte să ia o înghiţitură, Brandywine apăru în uşă.

— Domnule, aveţi vizitatori. Domnul Pendleton şi

domnul Cortland.

Unchiul Norei? Ce căuta acolo? Cu Pendleton?

— Desigur. Invită-i înăuntru!

Îl rugă pe Martin să îi lase singuri câteva clipe, apoi se ridică şi îşi puse haina pe care o dăduse jos la începutul tranzacţionării din dimineaţa aceea. Cei doi bărbaţi îşi făcură curând apariţia şi le strânse mâinile amândurora în semn de salut.

— Apreciem că ne-ai primit, Hatcher, spuse Pendleton şi se aşează pe scaunul din faţa biroului. Ştiu că este o perioadă plină din zi pentru tine.

— Nicio problemă. Doriţi o cafea?

Cei doi domni refuzară, iar Cortland se aplecă în faţă.

— Voiam să te informăm despre stadiul solicitării de membru.

Oh, Clubul Gotham! Aproape că uitase complet de toată povestea, cu Nora dezbrăcată în pat şi ce urmase după aceea.

— Şi ce s-a hotărât?

— Consiliul ţi-a acceptat cererea, spuse Pendleton, un pic cam arogant. De parcă fusese singurul responsabil. Dar oricum ştiam cu toţii că era doar o formalitate. Suntem onoraţi să te avem.

— Excelent. O veste bună.

Oare, de obicei, acceptarea solicitării atrăgea de la sine o vizită personală din partea preşedintelui? Puţin probabil. Atunci de ce se aflau acolo? Julius rămase tăcut şi încercă să elucideze enigma în mintea lui.

— Da, toată lumea aşteaptă cu nerăbdare să te vadă la club. Poate că ţi-ar face plăcere să iei cina cu noi într-una dintre serile astea.

Pendleton ridică o sprânceană, şi Julius presupuse că în spatele invitaţiei se aflau alte câteva sfaturi suplimentare despre acţiuni.

— O să-l rog pe asistentul meu să-mi verifice calendarul şi vă dau de veste, îi asigură el.

— Aştept cu nerăbdare să o faci. Pendleton se ridică şi întinse mâna. Noi, gentlemanii, trebuie să avem grijă unul

de altul.

Julius se încruntă la auzul acelor cuvinte în timp ce strânse mâna lui Pendleton. De ce fraza aceea îi suna cunoscut? Probabil o citise pe vreo pernă într-unul dintre saloanele newyorkeze pe care le frecventase în ultima vreme.

— Într-adevăr. Vă mulţumesc că mi-aţi adus vestea personal.

Pendleton flutură o mână.

— Nici nu se putea altfel. La urma urmei, suntem prieteni, nu-i aşa?

Julius pur şi simplu zâmbi ca să-şi ascundă enervarea. Îl întâlnise pe omul acela o singură dată până atunci. Părea un pic exagerat să fie prieteni. Îi întinse mâna lui Cortland, dar unchiul Norei se întoarse spre Pendleton.

— Dacă nu te superi, am ceva de discutat cu Hatcher. O să iau o birjă după ce terminăm aici.

Julius se temu că unchiul Norei descoperise cele întâmplate cu o seară în urmă. Poate că Nora fusese prinsă când se strecura în reşedinţa Cortland. Sau poate că le mărturisise totul mătuşii şi unchiului în dimineaţa aceea. Pregătindu-se pentru ce era mai rău, Julius îl chemă pe Brandywine, care veni numaidecât şi îl conduse pe Pendleton la uşa principală.

După ce rămaseră singuri, Cortland întrebă:

— Au mai apărut probleme la proprietate?

— Nu, răspunse el prudent. Dar am angajat oameni care să supravegheze locurile şi probabil au devenit un impediment.

Cortland dădu aprobator din cap.

— Şi biroul tău? Ştiu că a fost spart în noaptea incendiului. Lipsea ceva?

— Greu de spus în toată dezordinea, dar totul părea intact. Nu mă aştept la alte incidente, dacă asta este îngrijorarea ta.

— N-ar trebui să-mi fac griji, dar Nora ne este foarte dragă. Aş detesta să i întâmple ceva rău.

— E valabil şi pentru mine şi te asigur că o să fac tot

ce-mi stă în putere ca să o protejez.

„În timp ce îi ofer orgasme cutremurătoare”.

— Bun. Ştiam că eu şi doamna Cortland putem să contăm pe tine. Te las să-ţi vezi de treabă.

Se ridicară amândoi chiar când se deschise uşa. Brandywine se întoarse, de această dată cu Frank Tripp chiar în urma lui. Dumnezeule, Julius oare reuşea să termine ceva din ce avea de făcut în acea zi?

Cortland şi Tripp se salutară în grabă înainte ca unchiul Norei să plece. Frank intră agale, cu un teanc de hârtii în mână.

— Ah, tot cu linguşeala pe lângă socru, din câte văd. Asta înseamnă că totul se desfăşoară fără probleme în ţara logodnelor false?

Julius nu voia să admită faptul că lucrurile mergeau mai mult decât bine. Sensibilitatea în partea inferioară a spatelui dovedea cât de bine mergeau lucrurile între el şi Nora.

— Oh, chiar aşa? Tripp se prăbuşi într-un scaun, aruncă hârtiile spre Julius şi îşi sprijini picioarele pe biroul lui. Chiar atât de bine?

— Vezi-ţi de treaba ta, Frank!

Tripp îşi arcui sprânceana.

— Am trecut la numele de botez? Măi, măi! Ţi-a intrat repede pe sub piele.

Julius îşi îndreptă privirea spre omul din faţa lui.

— Ai venit cu un scop în dimineaţa asta sau eşti aici doar ca să mă baţi la cap?

Tripp schiţă un zâmbet, deloc jignit de cuvintele lui. Arătă spre teancul pe care îl aruncase pe birou.

— În primul rând, astea sunt documentele de asigurare pentru incendiu. Tot ce trebuie să faci este să le semnezi pentru plângere, în al doilea rând, am venit să văd cum merg planurile pentru balul mascat. Postul începe…

— Nu organizez balul mascat.

Picioarele lui Tripp aterizară pe podea când se îndreptă.

— Nu-l mai organizezi?

Deşi era convins că prietenii lui încă nu aflaseră, decizia era cea corectă în condiţiile date. Julius nu voia să găzduiască o orgie euforică atâta vreme cât el şi Nora mai… făceau ce făceau.

— Exact. Fără bal mascat anul ăsta.

— Asta este din cauza logodnicei tale. Tripp îşi înclină capul în timp ce îl studie pe Julius. Dumnezeule, eşti îndrăgostit de ea!

Julius îşi simţi tot corpul zdruncinat.

— Nu sunt îndrăgostit de ea, pentru numele lui Dumnezeu! Pur şi simplu, acum nu mă interesează să ţopăi pe lângă dansatoare pe jumătate dezbrăcate, în vreme ce mă împiedic de beat ce sunt.

— Acum, cât eşti logodit.

— Da.

— Dar credeam că este o logodnă falsă, că are un amorez pe la Londra şi că nu te interesează să te însori cu ea. M-am înşelat?

Tripp şi afurisita lui de logică de avocat.

— Nu te-ai înşelat, doar că nu mai există niciun amorez.

— Oh, înţeleg. Prietenul lui nici măcar nu se deranjă să îşi ascundă zâmbetul. Da, acum totul are sens.

— Nu sunt amuzat, spuse Julius.

— Doar pentru că îndrăznesc să spun adevărul. Eşti îndrăgostit de logodnica ta falsă, lucru care te înspăimântă. Ce o să te faci dacă decide că vrea să te păstreze?

Tripp se ridică şi ieşi fluierând din biroul lui Julius.

Capitolul 17

Nora se plimba pe Sixth Avenue alături de mătuşa ei. Era cartierul cu magazine din New York City sau Mile Ladies, aşa cum era numit. Magazinele mari, frumos împodobite, cu faţadele cu elemente din fontă, se aliniau de-a lungul clădirilor având deasupra reclame. Vremea urâtă împiedicase mulţi cumpărători să iasă, de aceea nu mai era aglomerat faţă de dăţile trecute.

— Trebuie să vedem de unde să comandăm trusoul, spuse mătuşa Bea.

Nora clipi şi aproape că se împiedică pe trotuar. Nu se aşteptase ca subiectul să fie abordat aşa de repede.

— Oh, mai avem destul timp până atunci. Poate după Paşte.

— Nu, nu merge aşa. Desigur, o să mergem la Worth pentru rochie, dar trusoul ia timp. Am făcut o programare la Lord & Taylor azi. Putem măcar să începem să alegem materialele şi culorile.

Azi? Cerule! Mătuşa nu menţionase nimic despre vreun trusou când plecaseră mai devreme, altfel Nora ar fi inventat o scuză ca să rămână acasă. Nu voia să comande haine pentru o nuntă care nu urma să aibă loc niciodată.

„Îmi eşti datoare cu încă cinci săptămâni. Atunci vom uita de toată povestea asta şi o să ne putem întoarce la treburile noastre”.

I se puse un nod în gât, un nod dureros, care aproape o sufocă. Noaptea precedentă, chiar dacă fusese minunată, dovedise două lucruri. În primul rând, se îndrăgostise nebuneşte de Julius, iar în al doilea rând, logodna lor falsă nu avea să se încheie cu o nuntă adevărată.

Bineînţeles, numai ea era de vină. Tot planul ei fusese greşit de la bun început. Julius fusese irezistibil din clipa în care se cunoscuseră, şi fiecare secundă petrecută în prezenţa lui îi zdruncinase încet sentimentele pentru Robert, dar şi hotărârea de a se întoarce în Anglia.

Şi totul se întâmplase doar într-o lună.

Ea ce avea să facă atunci? Nici măcar nu se gândise vreodată la o viaţă fără Robert. Plănuiseră să călătorească în Europa – fusese mai mult ideea lui decât a ei –, iar ea începuse să fie nerăbdătoare să vadă lumea. Poate că reuşea să umple singură acea dorinţă de aventură şi agitaţie.

„Tu eşti cea curajoasă, Nora. Nu ai nevoie de un soţ sau de un logodnic care să-ţi arate asta”.

— Mătuşă Bea, spuse ea când se îndreptară spre Lord & Taylor. Chiar cred că ar trebui…

Un bărbat se lovi de umărul ei, înghiontind-o. Cu un geamăt, Nora ridică privirea şi… încremeni. Avea pălăria trasă pe ochi şi părea sfrijit, mai ciufulit decât de obicei, dar ar fi recunoscut oriunde ochii aceia căprui şi însufleţiţi. *Robert.*

— Îmi cer iertare, spuse Robert cu o voce scăzută şi îşi văzu de drum în direcţia opusă.

Cu mintea zdruncinată, Nora îl urmări cum se avântă spre o alee.

Ce Dumnezeu făcea acolo?

Trebuia să îi vorbească, să afle ce căuta în New York. De cât timp era acolo? Doamne, poate că, la urma urmei, el fusese cel pe care îl văzuse în faţa bursei.

Mâinile îi tremurau când vru să apuce braţul mătuşii, făcând-o pe femeie să se oprească.

— Mătuşă Bea, trebuie să intru într-un magazin aflat într-o clădire din spate. Ce-ar fi să ne întâlnim direct la Lord & Taylor?

— Desigur, dragă. Să vin cu tine?

— Nu, nu este nevoie. Îmi ia o clipă. Apoi vin eu la raionul de nunţi.

— Excelent. Dacă nu sunt acolo, să mă cauţi la pălării. Am comandat bonete de Paşte pentru noi.

Nora încuviinţă din cap, apoi porni în direcţia în care o luase Robert. Uitându-se peste umăr, se asigură că mătuşa îşi vedea de drum. Apoi se grăbi spre alee şi se strecură pe acolo, cercetând în întuneric printre coşuri de gunoi şi cutii.

— Robert, şopti ea, înaintând în spaţiul cu lumină difuză.

Îşi croi atentă drum printre resturi şi gunoiul de pe pavele. Dintr-odată, o mână îi acoperi gura şi o trase mai la întuneric. O cuprinse panica, dar alungă senzaţia neplăcută. „Este Robert”.

Când se găsiră la adăpost de priviri indiscrete, el îşi luă mâna de pe gura ei. Îşi scoase pălăria, iar părul îi căzu în jurul chipului frumos, în stilul lui caracteristic. Fruntea îi era brăzdată de linii de nefericire.

— Robert, ce faci…

— Nu-mi vine să cred că te măriţi cu el, spuse fără nicio introducere. Cum ai putut să faci asta?

Ea îngână:

— Ce faci în New York?

— Am venit să te găsesc. Voiam să te surprind.

— Dar scrisorile tale… Au sosit neîncetat.

— L-am pus pe un prieten să le trimită… Eviţi întrebarea. Cine este acest Hatcher şi de ce te măriţi cu el?

Era agitat, supărat, iar ea nu voia să îl rănească. Fusese bun şi real într-o lume în care ea avusese parte de prea puţine lucruri bune şi reale. Evident, el nu primise scrisoarea de despărţire, iar acum trebuia să îi spună cu blândeţe şi nu pe o alee din Sixth Avenue în frig, în timp ce mătuşa ei o aştepta.

Nora îşi ridică mâinile.

— O să-ţi explic totul, dar nu aici. Nu acum. Ne întâlnim în după-amiaza asta în Central Park. La ora 16, lângă menajerie.

— Bine. El se încruntă, dar nu se împotrivi. O să fiu acolo.

— Şi eu, îţi promit!

Ea îşi ridică fustele şi se grăbi spre capătul aleii.

— Eşti frumoasă, ca de obicei, spuse Robert în urma ei.

Vina i se învolbură în pântec ca o piatră. Nu aştepta cu nerăbdare acea discuţie, dar el merita să ştie.

— Mulţumesc. Ne vedem după-amiază.

El lăsă bărbia în piept.

— Ne vedem după-amiază.

*

La ora 16, Nora aştepta lângă cuşca leopardului. Cei mai mulţi dintre vizitatorii din Central Park se îngrămădeau în zona elefantului, aşa că spera că lui Robert avea să îi fie mai uşor să o găsească acolo. Îşi lăsase slujnica la intrare, pentru că avea nevoie de intimitate pentru conversaţia respectivă.

Groaza i se cuibărise în piept. Robert bătuse tot drumul de la Londra ca să o vadă, iar acum ea avea să îşi ia rămas-bun fără să îi dea nici măcar un sărut de bun venit. „Mulţumesc că ai venit să mă vezi. M-am îndrăgostit de alt bărbat. Drum bun la întoarcerea acasă!”

Dumnezeule, era o persoană îngrozitoare!

Oricât de greu avea să fie pentru Robert – şi pentru ea –, nu putea să regrete timpul petrecut cu Julius. Îl iubea mult mai profund decât ţinuse vreodată la Robert. Deşi să admită acest lucru o făcea să se simtă nestatornică şi nesăbuită, nu mai voia să se mintă.

Şi nu mai voia să îl mintă pe Robert.

Îl văzu când apăru din spatele unui copac din apropiere. Cu mâinile în buzunare, se apropie de ea cu o expresie prudentă pe chip. Obrajii îi erau roşii din cauza frigului.

— Bună, Nora.

— Bună. Ţi-a fost greu să mă găseşti?

— Nu, nu chiar. Sunt aici de ceva vreme.

Ea făcu un semn spre băncile din apropiere.

— Ne aşezăm?

El încuviinţă din cap şi se îndreptară amândoi spre banca de lemn. După ce luară loc, ea îl întrebă:

— De cât timp eşti în New York?

— De suficient timp încât să fi auzit de logodna ta.

Fusese anunţată în ziare? Nu îşi văzuse numele legat de al lui Julius pe nicăieri, dar nu era important cum aflase Robert.

— Ţi-am scris despre toate astea, dar este evident că n-ai primit scrisoarea mea.

— De ce nu-mi spui acum?

— Robert…

De unde să înceapă? Erau atât de multe de zis!

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Ea închise ochii strâns, simţind durerea pe care o auzi în vocea lui.

— Da, răspunse ea încet.

Robert îşi aşează coatele pe genunchi şi îşi sprijini

capul în mâini.

— Nu pot să cred asta. Ai spus că tatăl tău te trimite de acasă ca să-ţi găseşti un soţ, dar ai jurat că mă iubeşti, că o să te întorci la Londra. Iar acum eşti îndrăgostită de... magnatul ăsta?

— N-am vrut să se întâmple asta. Scopul meu a fost întotdeauna să mă întorc la tine. L-am convins pe domnul Hatcher să se dea drept logodnicul meu, ştiind că tata n-ar fi niciodată de acord cu reputaţia lui. Cu toate astea, după ce am petrecut timp împreună, am început să simt o afecţiune pentru el. Nici n-am plănuit asta, nici n-am încurajat asta. Sentimentele au venit pur şi simplu.

— Sentimentele nu vin pur şi simplu, i-o întoarse el, cu o privire chinuită aţintită spre ea. În tot acest timp, mi-ai scris cât de dor îţi era de mine? Dar toate erau nişte minciuni, nu-i aşa?

— Nu, n-am spus nimic care să nu fie adevărat... Iar de îndată ce mi-am dat seama de profunzimea sentimentelor mele pentru el, ţi-am scris să ne despărţim. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

— Să ne despărţim? Printr-o scrisoare căreia îi ia câteva săptămâni ca să ajungă la mine, în timp ce tu erai aici, umblând prin New York cu iubitul tău. Ce simplu este pentru tine!

Vocea îi era acidă, cu un ton amar şi plin de ură, pe care Nora nu îl mai auzise niciodată.

— Robert, ştiu că eşti şocat şi rănit, dar nimic din toate astea nu este simplu pentru mine. A fost absolut chinuitor.

— Într-adevăr, nici nu mă îndoiesc. Tonul lui sugera că nu o credea. L-ai sărutat?

Nu voia să îl rănească mai mult recunoscând adevărul.

— Nu prea contează...

— Contează pentru mine. Ba contează chiar foarte mult. Ne-am promis că o să ne căsătorim, că o să avem copii, că o să îmbătrânim împreună. Cum ai putut să spui toate lucrurile acelea şi apoi să vii aici şi să te săruţi cu alt

bărbat?

Nu se întrebase şi ea acelaşi lucru? Femeile nemăritate din lumea ei trebuiau să aştepte noaptea nunţii înainte să se sărute, ca să nu mai vorbim de alte intimităţi. Deşi era convinsă că ea nu avea să aştepte atât de mult, nu crezuse că aveau să existe doi bărbaţi în trecutul ei.

Şi, în timp ce viitorul ei cu Julius era nesigur, ştia prea bine că nu îl mai iubea pe Robert.

— S-a întâmplat pur şi simplu, spuse ea încet. Nu m-am aşteptat niciodată să iubesc pe altcineva în afară de tine, dar lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă.

El îşi arcui sprâncenele.

— Vrei să spui că tu te-ai schimbat?

— Da, cred că m-am schimbat.

El scoase un râset amar.

— Presupun că, dacă eşti atrasă de casa aia bizară şi de toţi banii lui, atunci cu siguranţă nu mai eşti persoana pe care am iubit-o. Femeia pe care am iubit-o i-ar fi râs în nas lui Julius Hatcher şi şanţului lui ridicol din jurul reşedinţei sale, în loc să umble după el pe la dineuri şi pe la bursă.

I se tăie răsuflarea. De unde ştia toate acele lucruri?

— M-ai urmărit? Doamne, tu erai cel de la bursă. Tu… ai scris bileţelul care spunea că eram înăuntru?

El se ridică brusc în picioare şi se uită la ea, tremurând de furie.

— Poţi să mă învinovăţeşti? Am venit până aici ca să fiu cu tine. Tatăl tău a venit să mă vadă şi mi-a oferit bani ca să stau departe de tine. A încercat să mă cumpere, dar am refuzat să iau banii lui afurisiţi, pe care i-a făcut pe spatele unor oameni simpli, care au avut ghinionul teribil de a se naşte fără titlu.

— Ţi-a oferit bani?

Nu crezuse că tatăl ei era în stare de o asemenea şiretenie. O durea să afle asta.

— Da, o grămadă de bani. Mai mulţi bani decât se poate să văd eu prea curând. Şi am refuzat *pentru tine,* Nora. Pentru că te iubesc şi vreau să mă însor cu tine într-o bună zi.

Emoţia îl făcu să îşi piardă glasul, iar sunetul ameninţă să-i stârnească lacrimi fierbinţi. Tatăl ei şi Julius îl acuzaseră pe Robert că era vânător de zestre, dar Nora ştia că nu era. Sentimentele lui erau sincere. Ceea ce făcea mult mai dificilă întreaga conversaţie.

— Robert, îmi pare teribil…

— Ăsta este momentul în care îmi spui că-ţi pare rău? o luă el în derâdere şi lovi furios cu cizma o piatră. Prea puţină mângâiere când eu am venit până aici şi mi-am oferit inima pe tavă. „Mulţumesc că ai venit, bătrâne Robbie. Acum, întoarce-te acasă şi încearcă să mă uiţi”.

— Nu este deloc aşa. Dar nu pot să-mi schimb sentimentele… Şi nu te mai iubesc.

— Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

Nora tresări la auzul durităţii cuvintelor, dar şi a urii din tonul lui.

— Întreci măsura, i-o întoarse ea. Deşi mi-aş dori ca lucrurile să nu fie aşa, s-a terminat. Nu vreau să te mai văd niciodată.

*

Julius nu mai fusese la menajerie de secole. Toate speciile de animale erau păstrate în acea grădină zoologică din Central Park, cum ar fi elefanţi, leoparzi, păsări, cămile şi multe altele. Grupuri de vizitatori se adunau în fiecare zi acolo ca să arunce o privire la fiarele exotice. Julius ocoli mulţimea pe margine, căutând o anumită persoană printre oameni.

Se dusese să îi facă Norei o vizită după-amiază, dar aflase că era plecată. Potrivit lui Beatrice Cortland, Nora se dusese în ziua aceea în parc cu slujitoarea ei ca să vadă menajeria. Cum bursa aproape se închisese, Julius nu avea nicio scuză ca să nu o însoţească la plimbare. La urma urmei, în Central Park existau o mulţime de locuri izolate numai bune pentru o întâlnire între patru ochi.

Cu un zâmbet pe buze, îşi întoarse capul în stânga şi în dreapta, căutând-o cu nerăbdare. Spera că nu intrase în

parcul propriu-zis, pentru că nu ar mai fi putut-o găsi niciodată.

Zări un tânăr lângă cuşca leopardului, care îşi flutura dramatic braţele în aer şi striga la o femeie aşezată pe o bancă…

Nu mai putu să se mişte. La naiba, Nora stătea pe bancă! Şi cine Dumnezeu urla la ea? Focul i se aprinse în vintre, învolburându-i sângele. Se grăbi spre bancă.

— Hei, hei! Care este problema? strigă el.

Privirea tulburată a Norei o întâlni pe a lui cu o secundă înainte ca tânărul să se întoarcă. Julius nu îl recunoscu, iar ţinuta lui simplă nu-i dădea prea multe indicii.

— Julius! exclamă Nora.

— *Tu,* mârâi tânărul în acelaşi timp, chiar înainte să-şi îndrepte pumnul spre faţa lui Julius.

Julius evită lovitura, apucă braţul bărbatului şi îl ţintui la spate.

— Nu vrei să faci asta, zise el apăsat în urechea celuilalt. Acum, dacă-ţi dau drumul, ai face bine să nu îi adresezi niciun cuvânt urât logodnicei mele!

Cu un urlet de furie, tânărul se smulse din strânsoarea lui Julius şi se împletici câţiva paşi. Nora se ridică în picioare, cu mâna la gură.

— Julius, nu-i face rău!

— Crezi că *el* ar putea să-mi facă rău *mie?* întrebă Robert. Filfizonul ăsta, îmbrăcat peste măsură de…

— Gata, interveni Julius cu vocea încordată. Cine eşti?

Apoi îl lovi. Mânia iraţională, accentul englezesc, trăsăturile destul de frumoase… „Dumnezeule!”

— Tu eşti Robert.

— Oh, deci ţi-a povestit despre mine, nu-i aşa? Izbucni în râs, scoţând un sunet înfrânt şi supărat. Lasă-mă să ghicesc! Mi-aţi citit amândoi scrisorile când eraţi împreună în pat şi v-aţi distrat pe cinste pe seama sentimentelor mele pentru Nora.

— În niciun caz, interveni Nora indignată. N-aş face niciodată aşa ceva.

— Da, aşa cum ai promis că nu o să mai iubeşti pe nimeni în afară de mine. Şi uite unde s-a ajuns! Acum îl iubeşti pe *el,* adăugă Robert făcând semn spre Julius.

Iubire? Lui Julius îi veni să râdă. Fără îndoială, el şi Nora erau atraşi unul de celălalt. Cu siguranţă, ţineau unul la altul. Dar… iubire? Nu, ea nu îl iubea. Era fiica unui conte, o femeie care putea să îşi aleagă soţul. De ce să se fi mulţumit cu *el,* un om care nu avea intenţia să se căsătorească şi să se lege la cap cu o soţie şi familie?

Nora merita ceva mai bun.

Cineva mai bun decât el şi, cu siguranţă, mai bun decât neexperimentatul Robert.

Dar prezenţa lui Robert la New York îl luase prin surprindere pe Julius. De cât timp se afla tânărul acolo? Ba, mai important de atât, de ce? Nora se despărţise de el, aşa îi spusese, dar se părea că Robert nu era pregătit să îi dea drumul.

Mare păcat!

— Nu ţi-am spus să vorbeşti respectuos cu logodnica mea? îl avertiză pe tânăr şi se apropie de el. Ai face bine să ai grijă.

— Sau ce? spuse artistul. O să mă iei la pumni? Dacă încerci, te avertizez că nu mă trag dintr-un cartier sofisticat cu şampanie şi caviar. Ştiu ce înseamnă să-mi folosesc pumnii.

Julius îşi încrucişă braţele la piept.

— Din păcate pentru tine, nici eu n-am trăit întotdeauna într-un cartier sofisticat. Am trăit în zone foarte diferite, un loc în care luptele de stradă erau la ordinea zilei.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, gata! Nora păşi între ei. Nimeni nu ia la pumni pe nimeni. Robert, ţi-am spus ce simt şi îmi pare rău că ai venit până aici pentru nimic. Dar eu rămân aici.

Mânia lui Robert se risipi, iar Julius întrezări expresia de devastare de pe chipul tânărului, înainte să apuce să ascundă ce simţea. Mândru, îşi îndreptă spatele.

— Atunci vă doresc noroc. Dacă te răzgândeşti, eu

stau la pensiunea dintre Thirty-third Street şi Lexington Avenue.

Nora aprobă din cap tăcută.

Robert dădu să se întoarcă, apoi se opri.

— Încă ceva. Ştiu că nu mai înseamnă mult fiindcă îţi vezi de viaţa ta, dar te iubesc, Nora. Iar femeia pe care o iubesc n-ar fi niciodată atât de nestatornică. N-ar fi permis niciodată ca o mare avere să-i ia minţile. Deci poate chiar te-ai schimbat cu adevărat… Şi din câte văd, nu în bine.

El se avântă spre ieşire şi se pierdu prin marea de turişti din ziua aceea rece de iarnă.

Un oftat tremurător îi atrase atenţia lui Julius, iar privirea lui se întoarse spre Nora. Ochii îi străluceau, iar buza de jos îi tremura. Imaginea aceea aproape că îl îngenunche. Nu o mai văzuse niciodată atât de tristă şi i se rupea inima pentru ea.

— Nora, spuse el, conducând-o în spatele cuştilor pentru animale, ca să aibă mai multă intimitate. Spune-mi că nu eşti supărată pentru ce a spus despre schimbarea ta.

— Nu, are dreptate, zise ea.

Două lacrimi mari se desprinseră şi i se rostogoliră pe obraji. Julius căută în haină şi scoase o batistă curată. Ea o acceptă şi se şterse la ochi.

— M-am schimbat.

— Nu este întotdeauna un lucru rău. Din câte văd, ţi-ar fi fost groaznic alături de el.

— Capacitatea ta supranaturală de a face predicţii şi de a prezice viitorul?

El îi mângâie obrazul cu degetele, dornic să o atingă. Să o aline.

— Nu. Şi un prost ar putea să vadă că nu este potrivit pentru tine. Ai nevoie de cineva care să te provoace, să fie egalul tău în toate. Ba, mai mult, cu toată fanfaronada de azi, Robert tot *a plecat.*

— De parcă a avut de ales… L-ai ameninţat că-l iei la bătaie.

— Iar el ar fi trebuit să se lupte cu mine. În schimb, a dat o lovitură şi a ratat. Dacă era bărbatul pe care îl meriţi,

încă era aici şi se bătea cu mine.

— Noi, britanicii, nu suntem la fel de impetuoşi ca voi, americanii. S-a luptat, dar în felul lui. Ea îşi strânse podul nasului şi trase adânc aer în piept, încercând să îşi recapete sângele-rece. M-a urmărit. Ştia despre vizita noastră la bursă.

— *Poftim?*

— Da. A dat de mine azi pe Sixth Avenue. Trebuia să-mi dau seama atunci că nu m-am lovit de el din pură întâmplare.

Faptul că Nora fusese urmărită, chiar şi de Robert, îl deranjă pe Julius. Cât de îndeaproape o urmărise artistul? Văzuse cum se strecurase Nora cu o noapte în urmă în casa lui? Dacă o văzuse, acele informaţii puteau fi folosite împotriva lor. Tutorii ei aveau să fie furioşi, chiar dacă aveau să fie lansate doar zvonuri.

— Măcar ştim cine i-a scris lui Hutchinson ca să-i spună că aveam o femeie în biroul meu de la bursă.

— Crezi că Robert este responsabil?

— Cu siguranţă. Cine altcineva ar vrea să ne facă rău amândurora?

— Cum se poate întâmpla aşa ceva? Simt că parcă nici nu-l cunosc. Lucrurile pe care le-a spus…

Ea oftă mai descurajată decât o văzuse el vreodată. Ura să fie martor la suferinţa ei.

Îi luă mâinile şi îi strânse degetele înmănuşate.

— Cu toţii ne schimbăm în funcţie de experienţele zilnice, precum acţiunile care urcă şi coboară în funcţie de valoarea percepută. Nimic nu rămâne constant, iar ăsta este un lucru bun. De exemplu, eu nu ştiu niciodată ce ai putea să spui sau să faci în continuare, iar asta este o calitate foarte interesantă.

— Nepotrivită, vrei să spui?

— Nu, mai degrabă paradoxală, peste măsură de fascinantă.

— Tu şi enigmele tale…

El nu putu să nu zâmbească la auzul cuvintelor ei. Îi plăcea că îl cunoştea atât de bine.

— Totuşi, Robert se înşală în privinţa unui singur lucru.

Ea îşi retrase mâinile din strânsoarea lui, apoi şi le prinse în jurul taliei.

— Despre sentimentele mele uşuratice?

— Da. Deciziile tale nu au fost luate cu uşurinţă. Ba, mai mult, el nu ştie nimic despre înţelegerea noastră.

Îndoiala se strecură în expresia de pe chipul ei.

— Înţelegerea noastră, spuse ea hotărâtă.

— Da. Mai avem câteva săptămâni împreună. Nu este ca şi cum unul din noi a făcut promisiuni sau se aşteaptă la ceva mai mult.

— Într-adevăr. Este doar ceva ce trebuie scos din vieţile noastre.

Nu o mai auzise niciodată folosind tonul acela neutru, dar el continuă cu o încuviinţare din cap.

— Corect. Amândoi ştim că povestea asta nu poate să meargă mai departe. Dar aştept cu nerăbdare următoarele cinci săptămâni. Singurul lucru la care pot să mă gândesc este să te am din nou azi.

Culoarea care îi pictă obrajii nu avea legătură cu frigul. Ea se uită în jur, chiar dacă era limpede că erau singuri.

— Nu cred că sunt genul de femeie care poate să aibă o aventură de moment şi apoi să treacă mai departe… mai ales că povestea asta nu mai este o aventură de moment pentru mine.

Greutatea afirmaţiei îi aminti de cuvintele spuse de Robert. Fu nevoit să întrebe:

— I-ai spus lui Robert că mă iubeşti?

Privirea ei rămase netulburată.

— Da, îmi dau seama că este stânjenitor pentru toţi, dar ăsta este adevărul.

— Eu…

Habar nu avea cum să răspundă. Rămase fără cuvinte. Piesele enigmei se împrăştiară în toate cele patru colţuri ale pământului. Se simţea ca şi cum totul se mişca, se dezlănţuia chiar în clipa aceea, dar el nu avea nicio

putere să le oprească. Leopardul din apropiere scoase un răget, un sunet sălbatic şi furios, care alungă tăcerea. Şi Julius simţi că voia să urle.

Tripp îl avertizase că avea să se întâmple asta, dar el fusese prea încăpăţânat şi convins că Nora nu putea să se îndrăgostească de cineva ca el. Credea că fuseseră clari cu privire la înţelegerea şi aşteptările lor. Ea ştia că el jurase să nu poarte niciodată responsabilitatea unei soţii şi a unei familii, să nu poarte niciodată povara eşecului pentru tot restul vieţii. Deci cum se întâmplaseră toate astea?

Nora se uită la el, aşteptând o reacţie, dar el nu avu niciuna. Sinceritatea ei îl umili. Neînfricată şi încăpăţânată, frumoasă şi puternică, ea nu semăna cu nicio altă femeie, iar el era pe deplin nevrednic de ea.

— Nu ştiu ce să spun, spuse el în mod jalnic.

Ochii ei se întunecară, iar el ştiu că o dezamăgise.

— Nu pot să spun că sunt surprinsă, zise ea. Nu mi-am dorit să afli, dar poate că este mai bine aşa. Am început cu sinceritate şi acum putem să o terminăm tot cu sinceritate.

Simţi o greutate uriaşă în stomac.

— Cum adică să terminăm? Am fost de acord…

— Da, ştiu că am fost de acord cu încă cinci săptămâni. Dar, după cum ai spus şi tu, oamenii se schimbă. Situaţiile se schimbă. Nu pot să mă prefac că nu vreau mai mult, iar sentimentele tale în privinţa asta au fost exprimate foarte clar. Ea se cutremură şi îşi frecă braţele. Şuviţe de păr castaniu se jucau în jurul chipului ei minunat. Te eliberez de înţelegerea noastră.

Nu se aşteptase să i-o spună, iar cuvintele ei îl dureră mai mult decât îşi închipuise. Amintirile din noaptea precedentă râseră de el, de ideea că nu avea să o mai atingă niciodată. Nu mai putea să o sărute niciodată ori să-i simtă pielea catifelată pe pielea lui. Îşi îndesă mâinile în buzunare ca nu cumva să o atingă.

— Şi dacă nu vreau să fiu eliberat?

— Atunci îmi cer iertare pentru dezamăgirea ta. La revedere, Julius.

Capitolul 18

Următoarele câteva zile trecură încet. Numai prin forţa voinţei, Nora îşi reluă plimbările de dimineaţă prin oraş. O ajutau să îşi limpezească gândurile acum, când furtuna logodnei ei se sfârşise.

O logodnă falsă, da. Dar în unele privinţe, undeva spre final, începuse să simtă că era adevărată.

Ea trase adânc şi tremurător aer în piept, iar frigul îi înţepă plămânii. Clădirile mari o făceau să se simtă mică, exterioarele ostentative din piatră albă îi aminteau cât de nou era totul acolo. Nu ca la Londra, un oraş care fusese centrul lumii vreme de sute şi sute de ani, dar care acum era murdar şi vechi. New York-ul era proaspăt şi vibrant, un oraş al speranţei şi al noilor începuturi. Chiar simţea că acolo orice era posibil.

Avea să fie tristă când urma să plece.

Oamenii treceau în grabă pe lângă ea, dar ea abia dacă îi observa, atât de deznădăjduită era de haosul pe care îl provocase. Sigur nu se aşteptase ca Robert să vină acolo. Discuţia de la menajerie fusese dureroasă şi copleşitoare. Furia lui, deşi surprinzătoare din partea unui suflet atât de blând de obicei, era întemeiată. El venise la New York aşteptându-se la o reîntâlnire şi dăduse de ea logodită – chiar dacă de ochii lumii – cu alt bărbat. O lovitură crudă, de care l-ar fi cruţat dacă ar fi fost posibil.

De parcă nu fusese de ajuns, apăruse şi Julius. „La ce te-ai fi aşteptat, Nora? La o declaraţie de iubire pe vecie?” Julius Hatcher prefera singurătatea, era un bărbat fericit în castelul lui uriaş, supraveghind, fără piedici, un imperiu. El nu avea de gând să se schimbe vreodată. Ironic pentru cineva atât de îndrăgostit de bursa etern schimbătoare.

„Cu toţii ne schimbăm în funcţie de experienţele zilnice… Nimic nu rămâne constant, iar ăsta este un lucru bun”.

Se părea că era un lucru bun numai când schimbarea se referea la el. Tot ce putea ea să facă era să treacă peste asta.

După ce se cufundase pentru o vreme în propria durere, revenise, în cele din urmă, la casa unchiului. O trăsură mare se afla chiar lângă clădire. Când trecu pe lângă ea, uşa se deschise şi auzi o voce de bărbat:

— Lady Nora.

Dintr-o privire aruncată peste umăr, văzu că un bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată se îndrepta direct spre ea. Unul dintre lacheu unchiului o urmase de la o distanţă discretă, iar Nora îl aştepta să o prindă din urmă înainte să i se adreseze străinului.

Bărbatul era destul de tânăr şi frumos, fiind îmbrăcat ca un gentleman. Îşi atinse pălăria din fetru în direcţia ei.

— Lady Nora, iartă-mi grosolănia, dar vreau să vorbesc cu tine.

— Şi cine eşti mai exact?

— Iertare. Eu sunt Frank Tripp. Avocat şi bun prieten cu Julius Hatcher.

Ultimele două cuvinte îi provocară un gol în stomac. Nu voia să audă nimic din ce voia să îi spună acel om. Îşi ridică uşor fustele, apoi dădu să îl ocolească.

— Îmi pare rău, domnule Tripp.

— Ştiu că probabil ai prefera să mă ignori, dar îţi cer cinci minute din timpul tău.

Părea destul de serios, dar nu era sigură că inima ei putea să facă faţă unor veşti despre Julius chiar în acel moment. În timp ce ea se gândea, el spuse:

— Te rog, milady. Ascultă-mă!

Se întâmplase ceva? Julius era bine? Aflase identitatea investitorilor tatălui lui sau cine provocase incendiul din grajduri? Întrebările îi stăteau pe limbă Norei, dar nu le rosti cu voce tare.

— Milady? întrebă lacheul. Vreţi să vă întoarceţi acasă acum?

Curiozitatea ieşi învingătoare.

— Nu, Patrick. Am nevoie doar de un moment, te rog!

Apoi îi permise domnului Tripp să o conducă spre trăsura lui.

Se urcară înăuntru şi se închiseră acolo, iar el se aşeză pe bancheta din faţa ei.

— Mulţumesc, spuse el. Ştiu că pare o rugăminte ciudată, din moment ce nu ne-am întâlnit niciodată, dar trebuia să vorbesc cu tine.

Putea prea bine să treacă direct la subiect.

— I s-a întâmplat ceva lui Julius?

— E puţin spus. De fapt, nu l-am văzut niciodată aşa.

— Aşa cum?

Nu voia să îi pese de el, dar nu putuse să nu întrebe.

— Este… Ei bine, am crezut că a murit cineva din familie până când l-am presat, iar el a recunoscut adevărul. Excelenţa Voastră a pus capăt logodnei.

— Falsei logodne, îl corectă ea. N-am fost niciodată logodiţi cu adevărat.

Trăsăturile frumoase ale lui Tripp se îmblânziră când îi zâmbi.

— Îl cunosc pe Julius de foarte mult timp. Un lucru bun la el? Este incapabil să spună o minciună. Nu poate să facă asta. Eu mint ca să-mi câştig viaţa. Am asta în sânge. Dar Julius e diferit. El nu pretinde niciodată că este altfel decât în realitate. Niciodată. Înţelegi ce spun?

— Nu, mă tem că nu. Vrei să spui că nu se prefăcea că este logodnicul meu?

— Vreau să spun că orice s-ar fi întâmplat între voi a fost real. Că abilităţile lui de actor nu puteau să convingă pe nimeni că simţea ceva pentru tine dacă nu o simţea cu adevărat.

— Nu prea contează ce simte el. După cum a spus-o el însuşi o dată, cuvintele înseamnă prea puţin dacă nu sunt însoţite de fapte.

— Adevărat, dar uneori creierul unui bărbat are nevoie de câteva minute ca să înţeleagă totul. Pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, tatăl lui Julius a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să se asigure că fiul lui nu se va căsători.

Probabil că Nora se arătă confuză pentru că el o

întrebă:

— Ţi-a povestit despre tatăl lui?

— Despre investiţia care a eşuat şi că şi-a luat viaţa.

El se lăsă pe spate pe banchetă.

— Mă tem că este numai o parte a poveştii. Mama lui Julius i-a întors spatele soţului ei când totul s-a dus pe apa sâmbetei şi l-a lăsat pe Julius să stea cu bătrânul în momentele lui de beţie. Julius avea doar 13 ani şi era obligat să asculte zile întregi aiurelile tatălui lui şi aberaţiile despre pericolul de a avea o familie şi despre povara responsabilităţilor. Iar în clipa în care l-a scăpat din ochi o secundă, tatăl lui s-a sinucis.

— Este îngrozitor!

Putea doar să îşi închipuie vinovăţia pe care trebuia să o poarte Julius.

— Şi-a pierdut şi mama în toate privinţele. După aceea, ea s-a închis în sine, încercând să menţină familia pe linia de plutire. Pentru Julius, familia înseamnă eşec. Iar mama lui întăreşte ideea asta de fiecare dată când îl vede.

Acum Nora o plăcea şi mai puţin pe doamna Hatcher. I se rupea inima pentru pierderea lui, pentru otrăvirea fericirii lui viitoare. Cum putea o mamă să fie atât de crudă cu copiii ei? Măcar ea nu primise niciodată aprobarea şi afecţiunea tatălui ei. Nu avea cum să-i fie dor de ceva ce nu avusese niciodată.

— Tot nu înţeleg ce legătură are asta cu mine. El nu-mi împărtăşeşte afecţiunea.

— Aici greşeşti, milady. Este nebun după tine. Până peste cap. Pe scurt, este îndrăgostit de tine.

— Te înşeli. El crede că, orice ar fi între noi, este doar o etapă care trebuie scoasă din viaţa noastră.

Domnul Tripp clătină din cap.

— A înfruntat-o pe mama lui pentru tine. A permis să fie umilit, şantajat şi insultat de cei din înalta societate ca să-ţi ascundă şiretlicul. *Şi-a riscat locul de la bursă pentru tine!*

Deşi cele spuse de domnul Tripp aveau sens, nu ştergeau faptul că Julius o lăsase să plece. După cum

spusese de nenumărate ori, dacă i-ar fi păsat de o femeie, nu ar fi lăsat-o niciodată să plece.

Ca să nu mai vorbească de faptul că Julius suportase toate acele persoane din înalta societate pentru că avea nevoie la fel de mult ca ea ca şiretlicul să continue.

— Îmi pare rău. Apreciez că ai venit în dimineaţa asta, dar…

— Aş vrea să vii cu mine la teatru vineri seară.

Ea se încruntă la el. Domnul Tripp încerca să îl facă gelos pe Julius? Atunci putea să îi spună să nu îşi piardă vremea.

— De ce?

— Julius a cumpărat un teatru în faliment. O să fie un spectacol grandios cu ocazia redeschiderii vineri seară, iar toată lumea bună o să fie acolo. Cred că ar trebui să fii prezentă.

Julius cumpărase un teatru? Era neaşteptat, dar vorbeau despre bărbatul care organizase o petrecere călare şi construise un castel în stil francez. Se părea că singura dată când nu se purtase scandalos fusese când se prefăcuseră că erau logodiţi.

— Mulţumesc pentru invitaţie, dar mă văd nevoită să refuz.

— Să te ascunzi şi să fii laşă nu pare să fie stilul tău, Lady Nora.

Ea se înfoie la insulta lui.

— Încerci să mă enervezi ca să accept? Dacă asta vrei să faci, trebuie să-ţi spun că nu o să ai sorţi de izbândă.

El îşi înlătură nişte scame imaginare de pe pantaloni.

— Desigur, ce prostie din partea mea să încerc. Probabil este mai bine aşa. Fără îndoială, domnişoara Desmond va prefera să-l aibă numai pentru ea.

Poppy Desmond? Norei i se strânse stomacul când auzi de fosta amantă a lui Julius.

— Ce vrei să spui?

— Oh, credeam că ştii! El a cumpărat teatrul pentru ca Poppy să joace acolo.

Nora trase adânc aer în piept, primind veştile ca pe o

lovitură. Îi cumpărase acelei femei un teatru? De ce Dumnezeu să fi făcut aşa ceva? Ba, mai mult, o făcuse fără măcar să-i spună şi ei. „Cum îndrăzneşte…”

Furia şi durerea i se învolburară în vene, înteţindu-se, până în clipa în care ştiu ce trebuia să facă. Să stea acasă, în vreme ce el îşi curta amanta în faţa întregii societăţi? În niciun caz! Nici măcar dacă o ucidea.

Ridică privirea spre domnul Tripp şi încuviinţă din cap.

— M-am răzgândit. Mi-ar plăcea foarte tare să vin la teatru vineri.

*

Unul dintre lucrurile care îi plăcuseră dintotdeauna lui Julius la casa lui imensă era liniştea după lăsarea nopţii. Fără câini care alergau prin preajmă. Fără bebeluşi care zbierau şi bone care se agitau. Numai linişte. Putea să rătăcească pe coridoare şi prin saloane, fără să vadă ţipenie de om. Slujitorii ştiau să îi ofere spaţiul necesar, iar el îi răsplătea pentru asta.

Totuşi, liniştea nu era deloc mângâietoare în seara aceea. Se afla în biroul lui cufundat în întuneric şi bea din whisky-ul preferat. Numai o fâşie de lumină de la felinarul aprins de pe stradă se strecura prin draperia îndepărtată, restul încăperii fiind învăluit în întuneric.

O beznă care se potrivea de minune cu starea lui de spirit.

Era greu să-şi analizeze emoţiile care se răzvrăteau înăuntrul lui. Era furios că artistul acela ridicol îşi făcuse apariţia şi distrusese totul. Apoi, mai erau şocul provocat de sentimentele recunoscute ale Norei şi dezamăgirea faţă de sine însuşi că nu fusese în stare să gestioneze situaţia mai bine.

Cel mai mult regreta încheierea falsei logodne.

Bău restul de whisky şi îşi mai turnă un pahar. Se ataşase foarte mult de Nora. Îşi dorea să o vadă, chiar dacă numai ca să îi vorbească.

„Nu pot să mă prefac că nu vreau mai mult, iar

sentimentele tale în privinţa asta au fost exprimate foarte clar”.

Şi care anume erau sentimentele lui în acea privinţă?

La naiba dacă ştia! Da, credea că atracţia era ceva trecător. De obicei, se plictisea de o femeie după vreo trei sau patru luni. De ce trebuia Nora să fie diferită?

Cu toate acestea, era diferită. O simţea până în adâncul sufletului. Nu era o desfrânată egoistă sau vreo dansatoare uneltitoare. Nici nu era o actriţă care îl voia pentru numele şi contul lui din bancă. Nora se îndrăgostise de el, un bărbat cu o istorie de familie teribilă, departe de oamenii din înalta societate pe care îi frecventa de obicei. Nu îl tratase nici măcar o dată ca pe unul care făcea parte dintr-o clasă inferioară, deşi chiar aşa era.

Şi curajoasă. Cerule, era curajoasă! Nu fugea şi nici nu se retrăgea vreodată – nu o făcuse nici măcar atunci când îşi recunoscuse dragostea pentru el. Ar fi putut foarte uşor să mintă ori să inventeze o poveste cu care să potolească curiozitatea lui Julius. Totuşi, nu făcuse niciuna, nici alta; recunoscuse adevărul fără ruşine.

Chiar dacă el nu fusese pregătit să îl audă, respecta al naibii de mult curajul ei.

Întrebarea era ce urma să facă el cu toate astea. Ideea de a o lăsa să plece pentru totdeauna îl făcea să vrea să lovească în ceva. Alternativă însă era să se însoare cu adevărat cu ea, dar nu putea să facă aşa ceva. Dacă tatăl ei nu fusese de acord cu slabul şi banalul Robert, atunci sigur nu putea accepta un bărbat cu reputaţia lui.

„Să nu te însori niciodată, băiete! O să-i răneşti pe toţi cei dragi”.

Era mai bine să fie singur. Julius îşi trăise dintotdeauna viaţa aşa, fără responsabilităţi familiale. Da, îşi întreţinea mama şi sora, dar niciuna din ele nu îl putea suporta. Strâmbaseră din nas când venise vorba de cariera lui, de casa lui, de contul lui din bancă… Mama lui nu aprobase niciodată nimic din ce făcuse el. Cumva reuşise să o dezamăgească pe singura femeie care trebuia să îl iubească necondiţionat.

Un zgomot brusc îi atrase atenţia. Se opri şi ascultă din nou. Da, o bătaie uşoară. Personalul plecase de mult la culcare. Nimeni altcineva nu se mai afla în acea parte a casei. Cine era acolo?

Rămase nemişcat, în aşteptare. Se auzi o zgârietură în gaura cheii. Încuiase uşa mai devreme în noaptea aceea ca să aibă mai multă intimitate şi nu se mai deranjase să descuie. Cineva încerca acum să deschidă tamburul cu un şperaclu. Putea să audă cum încerca să găsească poziţia potrivită a arcurilor ca să decupleze încuietoarea.

Aşteptarea i se învolbură în vene, iar inima începu să îi bată cu putere. Aştepta cu nerăbdare să ia la bătaie pe cineva în seara aceea.

Fără să scoată un sunet, se ridică şi se strecură în spatele unei draperii mari de lângă fereastră, ascunzându-se cu totul. Dură doar câteva minute până ce intrusul găsi combinaţia corectă, iar uşa se deschise. Zăvorul se întoarse încet, în linişte, iar pe covor se auziră paşi moi.

După ce închise uşa, intrusul aprinse o lampă pe care trebuia să o fi adus cu el. Julius putea să vadă lumina difuză proiectată pe pereţi, în vreme ce persoana se îndrepta spre birou. Nu se mişcă, respirând liniştit, curios să vadă care era intenţia intrusului. Era aceeaşi persoană care îi distrusese biroul în noaptea incendiului? Putea la fel de bine să fie unul dintre investitorii tatălui lui, care spera să fure certificatele de acţiuni fictive.

Sertarul de la biroul lui Julius se deschise. Hârtiile foşniră, în timp ce mâinile căutau. Încă un sertar, mai mult foşnet. Lui Julius începură să-i ţiuie urechile, enervat şi frustrat că i se viola proprietatea, până ce nu mai putu să suporte nici măcar o secundă în plus. Lucrurile merseseră prea departe.

Dând draperia la o parte, se îndepărtă de fereastră şi ieşi să-l înfrunte pe William Pendleton.

Panicat, Pendleton făcu ochii mari cât cepele, încremenind în timp ce se întinse spre sertarul de jos al biroului.

— Hatcher.

Julius îşi pune mâinile în şold şi se uită la bărbatul mai în vârstă.

— Ai face bine să ai un motiv al naibii de bun pentru ce faci acum, Pendleton, sau chem poliţistul.

— Eu…

Pendleton se uită în jur, probabil în căutarea unei ieşiri.

— Nici măcar să nu încerci să fugi. Ai cel puţin 20 de ani mai mult şi peste 15 kilograme în plus, iar eu ştiu fiecare colţişor din casa asta. Nu o să reuşeşti niciodată.

Sudoarea licări pe fruntea lui Pendleton. Îşi drese glasul şi îşi îndreptă spatele, încercând chinuit să schiţeze un zâmbet.

— Cred că a fost o neînţelegere pe undeva. Zilele trecute, în timpul vizitei, am uitat ceva şi m-am întors pur şi simplu să-l recuperez.

— În toiul nopţii? Folosind un şperaclu? Neinvitat? Doar nu te aştepţi să înghită cineva balivernele astea, nu-i aşa?

— Oricum, este povestea pe care o s-o spun. Un rânjet arcui buzele bărbatului. Acum, pe cine zici tu că o să creadă? Pe mine, un membru remarcabil al societăţii din New York şi preşedinte al Clubului Gotham, sau pe bancherul parvenit aflat la un pas deasupra mocirlei?

— Cred că o să mă creadă pe mine când o să găsească şperaclul în buzunarul tău.

Pendleton ridică mâinile în aer de parcă ar fi fost nevinovat.

— Mi l-a strecurat cineva intenţionat. Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea.

Furia îi înceţoşă vederea lui Julius. Îşi încleştă pumnii şi înaintă.

— Atunci presupun că o să fiu pur şi simplu nevoit să rezolv singur lucrurile. La urma urmei, asta este casa mea şi tu ai intrat prin efracţie.

Pendleton dădu să se retragă, cu o străfulgerare de frică în privire.

— Să nu pui mâna pe mine! O să am grijă să rămâi

fără nimic din ce iubeşti.

— Încearcă, newyorkezule! N-ai nici măcar pe departe o asemenea putere asupra mea!

Pendleton se întinse spre uşă, după cum se aşteptase Julius. Se repezi şi îl prinse de umăr pe Pendleton, izbindu-l în perete. Înainte ca bătrânul să apuce să scape, Julius îşi înfipse mâna în beregata lui şi strânse. Lui Pendleton i se tăie răsuflarea şi se agăţă de mâna lui Julius, încercând în zadar să o slăbească.

— Ar trebui să strâng până când o să rămâi fără suflare aici.

— Nu! şuieră Pendleton. Opreşte-te!

— De ce ar trebui să fac asta? Îşi strânse pumnul şi îi izbi capul de tencuială. Spune-mi ce căutai!

Cu tot mai puţin aer, ochii lui Pendleton începură să iasă din orbite. Clătină din cap.

— Bine. Dacă vrei neapărat să mori… Julius privi cum gura lui Pendleton încerca să formeze cuvinte. Slăbi strânsoarea. Ai ceva de spus?

— O să-ţi spun. Numai dă-mi drumul!

— Ai o şansă, Pendleton. Ai face bine să profiţi de ea.

Îi dădu drumul şi se retrase, lăsându-l pe Pendleton o clipă să se adune.

Pendleton se aplecă şi trase aer în plămâni cu mâna la gât. În timp ce Julius îl privea, ceva îi răsună în minte, ceva familiar.

„Noi, gentlemanii, trebuie să avem grijă unul de altul”.

Cuvintele lui Pendleton de zilele trecute… Julius nu îşi amintise atunci, dar acum ştia unde mai auzise expresia. Tatăl lui o spusese înainte de a-şi lua viaţa. Nu avusese niciun sens pentru Julius, dar Warren Hatcher probabil fusese marcat de expresia auzită de la Pendleton.

— *Tu* ai fost! urlă Julius. Căutai acţiunile! Ai fost unul dintre investitorii care l-au distrus pe tata. Blestemat să fii!

Julius se avântă şi îşi înfipse mâna în beregata lui Pendleton încă o dată, dar celălalt ridică mâinile.

— Aşteaptă, nu!

— Dă-mi un motiv bun să te las să trăieşti de vreme ce tu eşti responsabil de moartea tatălui meu!

— Tatăl tău a fost un incompetent prost, spuse Pendleton. A oferit garanţie băncii şi a semnat cererea fără să se gândească. Întotdeauna era dornic să facă un profit rapid.

— Şi l-aţi lăsat să se confrunte singur cu creditorii, fără să vă plătiţi vreodată partea – o parte care putea să-mi salveze familia de la a pierde totul.

— Asta nu era problema mea. Eu n-am semnat niciodată nimic.

— Nu, doar ai bătut palma cu el şi i-ai spus că stăteai bine cu banii – mai puţin când avea nevoie.

— Nu avea rost să dai bani pentru o înţelegere care căzuse! urlă Pendleton. De ce trebuia să pierdem toţi ca să ajutăm banca să-şi recupereze pierderile?

— Pentru că vă permiteaţi, spuse Julius printre dinţi. Iar familia mea, nu!

Pendleton râse, aproape că rânji.

— Tatăl tău nu era decât un şarlatan. Se pricepea la târguit, dar era lacom.

— Lacom! Muşchii lui Julius se încleştară, gata să îl strângă încă o dată de gât pe Pendleton. Îl împinse în zid şi se aplecă peste faţa lui. Deja mi-ai spart biroul *de două ori* ca să cauţi nişte acţiuni care nu-ţi aparţin şi ai îndrăzneala să vorbeşti despre lăcomie?

— N-am fost eu cel care ţi-a spart biroul tău prima dată, spuse Pendleton.

— Poftim?

Pendleton profită de surprinderea bruscă a lui Julius şi îl împinse un pas înapoi.

— Exact aşa. Unchiul preţioasei tale logodnice a fost responsabil pentru asta.

Cortland? Lui Julius nu îi venea să creadă. Începu să răsufle nebuneşte. De ce să-i distrugă biroul unchiul Norei?

Pendleton chicoti.

— Nici măcar n-ai întrebat cine sunt ceilalţi investitori. Nu eşti curios?

— Ba sigur că sunt, se chinui să rostească Julius. Vrei să spui că unul dintre ei era Cortland?

— Da, el şi un individ pe nume Allenson, care a murit de holeră acum câţiva ani.

— Doamne, Dumnezeule!

— Te-a cam prins cu garda jos, nu-i aşa, Hatcher? Nu prea poţi să te răzbuni pe unchiul logodnicei tale. Şi poţi să-ţi iei rămas-bun de la statutul tău social şi de la intrarea în Gotham dacă încerci să-mi faci ceva!

Luându-şi avânt, îl lovi pe Pendleton exact în maxilar, iar bărbatul se prăbuşi la podea.

— Nu dau doi bani pe statutul meu social sau pe Gotham. Sunt pregătit să te fac să-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată, Pendleton, şi la naiba cu toate consecinţele!

*

Toată lumea bună se înghesuia în Teatrul Athena de la periferie. Nora cercetă penele de struţ şi diamantele şi încercă să nu se simtă rănită că Julius nu o invitase. Nici măcar nu îi spusese de cumpărarea teatrului. Gata şi cu sinceritatea, bănuia ea.

„Nu te-am minţit niciodată”.

Da, dar şi secretele aveau puterea să rănească.

Domnul Tripp sau Frank, aşa cum insistase el să-i spună, îi permisese să le invite pe Kathleen şi pe Anne, împreună cu părinţii lor, dar şi pe familia Cortland. Atmosfera era veselă, iar grupul mare şi gata de petrecere o înconjura pe Nora cu o bucurie pe care nu putea să o simtă. Spera numai ca Julius să îi creadă şarada.

Dumnezeule, ce dor îi era de el!

Îi simţea lipsa cu o dorinţă aprigă, cum nu mai simţise niciodată, de parcă o parte din inima ei îi fusese smulsă din piept. Vestea ruperii logodnei circulă pe Fifth Avenue şi – ironic – fusese menţionată în coloana *Town Talk* a ziarului. Surprinse privirile compătimitoare şi zâmbetele, căci doamnele nu se oboseau întotdeauna să îşi ascundă

curiozitatea sau şoaptele. „Fosta lui amantă… l-a cumpărat un teatru… Sărmana Lady Nora”.

Dar Frank avusese dreptate: să fie laşă nu era în firea ei.

Cea mai mare lojă, exact cea din centru, rămase goală. Nu trebuia să fii un geniu ca să ghiceşti că loja era rezervată pentru proprietarul teatrului. Dacă Julius chiar se aşeza acolo, avea să se afle chiar în raza vizuală a Norei. Ideea de a se uita la el toată seara mai că o ridicase de pe scaun ca să se îndrepte spre ieşire.

Apoi faptul că loja rămase goală însemna că el se afla probabil altundeva prin clădire – de exemplu, în culise, în camera lui Poppy Desmond. I se puse un nod în gât când îşi închipui că sărută altă femeie, şoptind acele cuvinte obraznice la altă ureche. Răsuflă tremurând şi vru să se ridice, hotărâtă să se ducă să ia o gură de aer.

— Să nu îndrăzneşti, spuse încet Frank, dându-i un pahar cu şampanie proaspătă. Nu fugi acum!

Kathleen stătea lângă Nora.

— Poţi să faci asta. Poate că el nici măcar nu este în clădire.

— Cel mai probabil, este cu *ea* în culise.

— Dacă este acolo, atunci nu te merită, zise Anne când se alătură grupului lor. Îţi este mai bine fără el.

„Slabă consolare”, se gândi Nora, când mintea ei vedea numai imagini cu voluptuoasa actriţă şi fostul ei logodnic prinşi într-o îmbrăţişare pasională. Măcar avea să îl vadă în seara aceea, să îi spună că îi descoperise secretul.

Lumina de la lămpile cu gaz din interior se estompă, iar Frank luă imediat loc în dreapta ei. Cortina se deschise, iar Julius, teribil de chipeş într-un frac negru şi cu pantaloni asortaţi, apăru pe scenă. Mulţimea izbucni în aplauze politicoase, apoi se aşeză la loc.

Nora îl sorbi din priviri, savura părul blond nisipos şi faţa proaspăt rasă. Ochii albaştri scrutători străluciră în lumina de pe scenă, privirea lui ascuţită studiind teatrul. Norei i se tăie răsuflarea când el se întoarse în direcţia ei,

chiar dacă erau puţine şanse să o vadă cu toate luminile acelea strălucitoare bătându-i în faţă.

— Bună seara, răsună vocea. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit la redeschiderea Teatrului Athena.

Mai multe aplauze. Când ropotul se stinse, el continuă:

— Nu m-am imaginat niciodată ca proprietar de teatru. Dar, aşa cum am spus cuiva de curând, oamenii se schimbă. Situaţiile se schimbă.

Nora simţi un gol în stomac când îşi aminti discuţia şi rămase nemişcată, chinuindu-se să nu plângă.

— Aşadar, iată-mă aici, spuse el cu un râs autoironie. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu puteam permite ca un teatru atât de frumos să se închidă. Deci, vă rog, bucuraţi-vă de spectacolul din seara asta, primul din multele la care sper să participaţi la noul Teatru Athena!

Plecă de pe scenă în aplauzele mulţimii, aşteptarea plutind în aer. Nu mai rămăsese niciun loc liber, din câte putea vedea Nora, cu excepţia lojei lui Julius. Aruncă o privire într-acolo şi se întrebă dacă avea să fie însoţit în seara aceea. Nu şi-l putea închipui singur, nu de când logodna lor se încheiase. Acum putea să se întoarcă la ritmul lui dezinvolt de viaţă, fără consecinţe.

Doamne, avea să fie un chin să îl vadă cu altă femeie! Pentru Dumnezeu, de ce se hotărâse să vină?

Piesa începu, iar Nora încercă să ignore loja goală. Tresări când Poppy Desmond intră pe scenă, mulţimea aplaudând nebuneşte prima apariţie a actriţei. Dar până şi Nora era nevoită să admită că domnişoara Desmond era un adevărat talent. Vocea ei captivă întreaga clădire, iar fiecare privire se întorcea spre ea de fiecare dată când deschidea gura.

Nora fu atât de absorbită de cântec, încât aproape că îi scăpă momentul în care Julius se strecură în lojă. Se aşeză pe scaunul din faţă, în centru, iar ea îl studie printre gene. El se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele, cu ochii îndreptaţi spre Poppy pe scenă. Nimeni altcineva nu i se alăturase în lojă.

Se bucura să îşi urmărească fosta iubită? Cei doi reluaseră legătura? Ea îi studie chipul în căutarea unui semn, a unei sugestii care să îi dea de gol gândurile, dar nu descoperi nimic. Chiar când era pe cale să renunţe, el întoarse uşor capul şi privirile ţi se întâlniră. Inima ei începu să bată nebuneşte, în timp ce el continuă să o privească lung, fără vreun semn de recunoaştere sau de căldură în profunzimile albastre. Ştia că se afla acolo?

Pe chipul lui nu se citi nicio urmă de regret sau de durere când se uitară unul la altul. Nora începu să se simtă prost. Îşi pusese toate sentimentele pe masă, iar Julius nu fusese interesat. Ce mai era de zis?

Înghiţi în sec şi îşi îndreptă privirea spre scenă. Totuşi, pielea i se înfioră, ştiind că el încă îşi concentra atenţia asupra ei. Însă mândria nu îi mai permise să se întoarcă. Dacă el nu putea să o iubească, atunci trebuia să îl uite.

Cumva.

După ceea ce păru a fi un secol, primul act se încheie, şi luminile deveniră mai strălucitoare. Kathleen şi Anne începură să vorbească despre reprezentaţie, în vreme ce Nora aruncă o privire spre loja lui Julius.

Era goală.

Capitolul 19

În timpul primului act, Julius simţise că avea să explodeze. Nora era acolo, la doar câteva zeci de metri depărtare, şi nu putea să o atingă sau să îi audă râsul. Să o facă să tremure ori să îi vadă zâmbetul. Era un adevărat chin.

Ştiuse imediat când ea intrase în clădire. De parcă fiecare celulă din corpul lui era legată de ea, privise din culise cum grupul ei se aşezase în lojă. Al naibii Tripp! Fără îndoială, prietenul lui era responsabil pentru prezenţa Norei în seara aceea.

Nora era ca un vis. Părul ei castaniu era prins în

creştet, aranjat frumos cu agrafe cu diamante. Părea sigură pe ea şi puternică, o forţă care nu voia să se abată de la nicio provocare. Adora asta la ea.

Îşi dorea să aibă măcar un dram din sângele ei rece. De când ea rupsese logodna, şi el îl descoperise pe Pendleton în biroul lui, Julius se simţea de parcă stătea să se frângă. Habar nu avea ce să facă în legătură cu sentimentele încurcate pe care le avea pentru ea – şi, pe deasupra, acum trebuia să îşi dea şi seama cum să se ocupe de cele aflate despre unchiul ei.

Se părea că James Cortland se retrăsese din afacerea cu tatăl lui în urmă cu mulţi ani. Nu era numai asta, dar în noaptea incendiului cotrobăise prin biroul lui Julius ca să caute registrul fals. Fusese uşor să îl distrugă pe Pendleton. Conturile bancare ale omului erau ridicol de subţiri, motiv pentru care fusese atât de hotărât să găsească acţiunile valoroase ascunse acasă la Julius. Câteva telefoane şi telegrame îl lăsaseră pe Pendleton fără nimic. Ultimul lucru pe care îl auzise Julius era că omul se întorsese acasă, în Virginia.

Cortland era o provocare mai mare. Julius nu putea să îl distrugă pur şi simplu pe unchiul Norei, chiar dacă nu mai exista nicio logodnă. Să îi facă rău lui Cortland însemna să o distrugă pe Nora… iar Julius nu avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze. Nu ar fi trebuit să îi pese. La urma urmei, Nora era cea care plecase, dar nu avea niciun interes să îi provoace şi mai multă durere. Totuşi, nu putea să îi permită lui Cortland să scape nepedepsit. Avea nevoie să se facă dreptate.

Spre sfârşitul primului act, el se furişă afară din lojă. Coridorul din spatele lojelor era gol graţie reprezentaţiei extraordinare a lui Poppy din seara aceea. Se părea că nimeni nu voia să rateze nici măcar o secundă cât ea se afla pe scenă. Cu luminile încă difuze, intră prin spatele lojei lui Cortland şi îl bătu uşor pe umăr.

— Doar o vorbă…

James Cortland dădu aprobator din cap şi se ridică, urmându-l pe Julius pe coridor. La capătul coridorului, se

afla o scară de serviciu nefolosită, iar Julius îl conduse până acolo şi îi ţinu uşa deschisă ca să treacă dincolo de ea. O luară pe scări până la parter, apoi Julius împinse uşa mare din oţel care ducea spre aleea din spate.

Fură învăluiţi de aerul rece al nopţii când închise uşa şi se sprijini de ea. Pe alee plutea un miros de salată putrezită şi de cal, dar Julius nu îşi dorea ca discuţia să fie auzită de nimeni. Îşi încrucişă braţele la piept.

— Dă-mi un motiv să nu te îngrop de viu, Cortland.

Din fericire, unchiul Norei nu făcu pe prostul. După câteva clipe lungi, îşi încovoie umerii.

— Pendleton ţi-a spus.

— Da, mi-a spus. Mi-a mai spus că tu eşti cel care a intrat în biroul meu în noaptea incendiului.

Cortland oftă.

— Am făcut-o doar ca să pară că a spart cineva casa. N-am luat nimic, îţi jur!

— Asta are cu atât mai puţin sens. De ce ai vrut să mă faci să cred că a fost vorba despre un intrus?

— N-am făcut-o în folosul meu. A fost pentru Pendleton. El… m-a şantajat să găsesc certificatele de acţiuni. Era hotărât să pună mâna pe ele.

— Cu ce Dumnezeu putea să te şantajeze?

— Cu Nora. Îşi trecu o mână peste faţă. Cum Nora era logodită cu tine, Pendleton a continuat să ameninţe că o să-ţi spună adevărul despre implicarea mea. Speram să nu afli niciodată.

Dumnezeule, ce încurcătură!

— Aşa că ai provocat incendiul ca să mă scoţi din casă în noaptea aia.

— Nu, eu n-am provocat niciun incendiu. Dar a fost o ocazie pe care nu puteam să o ratez.

Pură coincidenţă? Julius se îndoia.

— Atunci Pendleton este cel care a declanşat flăcările?

— Nu a recunoscut-o în faţa mea. Şi nu-mi pot imagina că şi-ar fi murdărit mâinile într-un asemenea hal.

Julius îşi întoarse privirea neîncrezător.

— Vorbim despre acelaşi om care mi-a spart biroul azi-noapte, nu-i aşa?

— Bănuiesc, spuse Cortland, ridicând din umeri. Dar n-a vrut să facă rău nimănui niciodată. Voia banii.

Julius se frecă la ochi cu podul palmelor.

— De ce nu mi-ai spus? Au fost nenumărate ocazii când puteai să clarifici totul.

— De ruşine. Scoase un suspin. Nu sunt mândru de cele întâmplate cu ani în urmă. Tatăl tău, chiar dacă nu se pricepea prea mult la afaceri, avea o inimă bună. Nu merita să fie distrus pentru ceva atât de neînsemnat. Ştiu că este prea puţin, dar chiar mă răzgândisem în privinţa părţii mele... numai că era prea târziu. Tocmai îşi luase viaţa. El îşi îndesă mâinile în buzunare. Aşa că acum ştii. Ce ai de gând să faci?

Julius îşi încleştă maxilarul, gândindu-se. O parte din el îşi dorea cu ardoare să îi ia lui Cortland tot ce îi era drag, aşa cum se întâmplase cândva cu Warren Hatcher. Dar apoi se gândi la Nora, la cât de buni fuseseră James şi Beatrice cu nepoata lor din Anglia. Ea nu avea să îl ierte niciodată dacă făcea vreun rău familiei cortland. Nu ar mai fi fost niciodată în stare să o recâştige.

Voia să o recâştige?

— La naiba! se răsti el. Nu m-am aşteptat la asta.

— Îmi cer scuze. Ştiu că viaţa ta a fost schimbată pentru totdeauna de acele evenimente şi îmi pare nespus de rău pentru rolul pe care l-am jucat în asta. Nu mi-am închipuit niciodată că Warren va ajunge la faliment, dar ignoranţa nu este o scuză. Sunt pregătit să ofer orice recompensă îţi doreşti.

Nimic nu putea să schimbe evenimentele din trecut. Julius ştia asta. Şi chiar credea că unchiul Norei nu anticipase ruperea logodnei. Atitudinea lui Cortland era complet diferită de a lui Pendleton, care minţise şi răstălmăcise faptele, astfel încât să pară nevinovat. Cortland nu încerca în niciun fel să scape de vină. Atitudine pe care Julius o respecta.

— N-am nevoie de recompensa ta. Răsuflă lung şi

apăsat. Am fost obsedat de răzbunare atât de mult timp, dar a venit vremea să o las baltă. Am alte probleme mai mari de care trebuie să mă ocup şi trebuie să renunţ la asta.

— Eşti sigur? Nu pare corect că Pendleton a plătit un preţ, iar eu, nu.

— Pendleton mi-a spart biroul şi m-a insultat în faţă. Nu a avut nicio urmă de remuşcare şi m-a ameninţat. Din moment ce te şantaja şi pe tine, aş spune că Pendleton a primit exact ce merita.

— Destul de corect, spuse Cortland. Şi acum? Ce o să-i spui Norei?

O durere arzătoare se învolbură în pieptul lui Julius.

— Nu prea vorbim, în cazul în care n-ai observat. Logodna noastră s-a încheiat.

— Este motivul pentru care v-aţi uitat lung unul la altul tot actul întâi?

Julius simţi că îi luau foc obrajii. La naiba, se înroşea?

— Mi-e dor de ea.

— Să ştii că şi-a cumpărat bilet de tren. A încercat să-l ascundă, dar Beatrice este mult mai îndemânatică decât pare. Nora are de gând să plece la San Francisco săptămâna viitoare.

San Francisco? Doamne, Nora nu putea să plece atât de departe! De ce nu se întorcea în Anglia? La tatăl şi la prietenii ei?

— Nu poţi să o laşi să plece.

Cortland clătină din cap.

— Nu o cunoşti pe Nora? Bănuiesc că o să găsească o modalitate să plece indiferent dacă eu şi Beatrice îi permitem sau nu să o facă. Aş prefera mai curând ca *tu* să nu o laşi să plece, pentru că bănuiesc că eşti singura persoană de care ar asculta.

— De ce eu?

— Pentru că este îndrăgostită de tine, Hatcher. El îşi aşează mâna pe umărul lui Julius. Şi dacă o vrei, ai face bine să-ţi dai seama cum să o recâştigi. Repede.

— Nu cred că o să mă accepte, orice aş face. Eu…

Simţi în nări un miros cunoscut. Asta este...? Dumnezeule, e un incendiu!

Se întoarse şi trase de mânerul uşii care ducea în spatele teatrului, însă era blocat.

— La naiba! Bătu o dată în metal. Le-am spus să o lase deschisă. Trebuie să îi scoatem pe toţi afară!

Alergă spre stradă şi spre intrarea principală. Înainte să ajungă în capătul aleii, începură strigătele. Nu, nu, nu! Nu puteau să intre în panică. Trebuia să-i ajute pe toţi să iasă în ordine, să folosească uşile de ieşire şi scările de incendiu. O învălmăşeală putea să ucidă sute, dacă nu chiar mii de oameni.

Şi pe Nora. Cerule, Nora era acolo!

Ideea de a o pierde aproape că îl făcu să cadă în genunchi. Gata cu ieşirile scandaloase! Gata cu zâmbetele cochete sau cu privirile pline de jind! Nu avea să i se mai opună cu inteligenţa ei ascuţită şi limba ei şi mai ascuţită. Moartea ei avea să-l distrugă, să-l îngroape în durere până ce nu mai putea să trăiască. Era prietena lui cea mai bună, confidenta lui, iubita lui şi stăpâna inimii lui nedemne.

Ea era totul.

Iar el trebuia să îi spună toate acele lucruri măcar o dată!

Când coti, oamenii se îmbulzeau deja să iasă pe uşile principale. Clienţii se împingeau şi ţipau, în timp ce fumul se înălţa deasupra lor în noapte. Cel mai tare îl tulbura că toată lumea era uscată, ceea ce însemna că noul sistem antiincendiu nu începuse încă să stingă flăcările. Broboane de sudoare i se iviră pe frunte. Dacă focul ardea necontrolat, pierderile aveau să fie foarte mari.

— Cineva să sune alarma! Chemaţi brigada de pompieri! urlă el în timp ce se împingea spre uşi.

Cum toţii încercau să iasă, abia dacă reuşea să se strecoare prin mulţime. La fiecare doi paşi făcuţi înainte, era împins un pas înapoi.

— Păstraţi-vă calmul şi îndepărtaţi-vă cât mai repede de clădire! le spuse el, folosindu-şi toată puterea ca să nu fie luat de mulţimea de oameni care ieşeau. Nu împingeţi şi

ajutaţi-i pe cei care au probleme!

Haosul se înteţea peste tot în jurul lui şi temerile din trecut ameninţau să îl sufoce. Dar fu impulsionat să înainteze de dorinţa de a o găsi pe Nora.

Nu putea să o lase să moară.

*

În pauză, Nora îşi înecă suferinţa cu câteva pahare de şampanie, când auzi primele semne de panică.

— Aţi auzit? întrebă Kathleen.

— Ţipă cineva? Anne îşi înclină capul. Am crezut…

Alt ţipăt, de această dată mai aproape. Apoi toate auziră cuvântul de care se temea oricine se ducea la teatru: *foc.*

Toţi bărbaţii se duseseră în salonul de fumat, lăsând doamnele în urmă. Mătuşa Bea apăru lângă ele.

— Nu ştiu ce se întâmplă, dar cred că ar trebui să plecăm, ca să fim în siguranţă. Ea făcu un semn spre podeaua pe care se afla orchestra, unde clienţii se împingeau să ajungă spre partea din spate a teatrului. Actorii şi lucrătorii din teatru alergau pe scenă chiar înainte de a se prăbuşi cortina în flăcări şi de a bloca vederea.

— Oh, Doamne! Priviţi acolo!

Kathleen arătă spre tavan. Fumul gri se aduna în rotocoale şi acoperea frumoasa pictură murală de deasupra lor. Erau instalate capete de stropitori, dar din ele nu curgea apă.

— Doamne sfinte, trebuie să ieşim din clădire înainte să fie cuprinsă de flăcări.

Mătuşa Bea le grăbi spre coridorul din spate, unde o mare de oameni se îndrepta către scara principală.

— Mergeţi, mergeţi, mergeţi! le spuse Nora.

Mama lui Kathleen şi mama lui Anne le apucară de mâini şi începură să îşi tragă fiicele la adăpost. Nora o luă de braţ pe mătuşa Bea şi se alăturară şuvoiului de bărbaţi şi de femei din lumea bună care se grăbeau să iasă.

Când ajunseră la capătul coridorului, dădură peste un

adevărat coşmar. În faţa lor se întindea o mare de oameni, nelăsând nici măcar o cale de ieşire. Se împingeau şi ţipau, urcându-se unii peste alţii, iar frica plutea grea în aer, pe măsură ce coborau alţii de la nivelurile superioare. Femeile mai în vârstă se împiedicau şi riscau să fie călcate în picioare înainte să fie ajutate să se ridice. Urletele se auzeau tot mai tare.

Nora clipi – fumul tot mai gros îi înţepa ochii. În curând, avea să fie greu să mai respire.

— Trebuie să găsim o altă cale de ieşire, urlă spre mătuşa ei.

Mătuşa Bea încuviinţă din cap, cu o batistă din dantelă care îi acoperea gura. Nora îşi luă mătuşa de mână şi începu să se împingă, printre trupuri, înapoi în loje.

— Am impresia că am văzut ieşiri de incendiu la exteriorul clădirii, strigă ea.

Mulţimea se împrăştia pe măsură ce se îndepărta de scările principale. Luminile se stinseră brusc, iar coridorul fu cufundat într-un întuneric absolut. Nora o strânse mai tare pe mătuşa ei şi îşi continuă drumul de-a lungul peretelui. Celălalt capăt al coridorului dădea într-o alee. Trebuia să existe o cale de ieşire pe acolo. În treacăt, se gândi la Julius şi se întrebă dacă ieşise din clădire. Poate că ştia vreo ieşire secretă pentru actori şi compania de teatru.

Se rugă să fie teafăr.

Când cotiră, observă un grup de oameni care se îngrămădeau la capătul coridorului. Întrucât scările erau blocate de clienţi, grupul încerca să forţeze deschiderea unei uşi mari din metal, probabil una care dădea spre scările de incendiu. „Oh, nu!” Dacă uşa nu avea să se mişte din loc, toţi se aflau în mare primejdie.

Uşa se deschise dintr-odată, de parcă fusese împinsă de cealaltă parte. Cu toţii înaintară să ajute, deschizând-o larg ca să permită accesul. Julius păşi în bezna plină de fum, cu un topor în mână.

— Grăbiţi-vă! Plecaţi repede şi în linişte. Acum se poate folosi scara de incendiu.

Nora se grăbi spre el.

— Julius!

El ridică iute capul şi ochii îi fură inundaţi de un sentiment de uşurare când o văzu. Cu ambele mâini, el se întinse şi o trase aproape.

— Doamne, Nora! Sunt bucuros să te văd.

Ea îşi îngropă faţa în lavaliera lui murdară şi îl apucă strâns de mijloc.

— Ne-ai salvat!

Buzele lui i se lipiră de creştet.

— Aproape, scumpo. Grăbeşte-te şi coboară cu mătuşa ta pe scara de incendiu!

Mătuşa Bea tocmai dispăruse pe uşă. Nora îl apucă de mână pe Julius şi vru să îl tragă după ea.

— Să mergem!

El se eliberă şi o împinse spre uşă.

— Nu încă. Trebuie să pornesc sistemul de stropitori.

— Nu! Julius, nu!

Voia să intre în teatru? Totul devenea mai fierbinte, încărcat de fum. Curând, aerul avea să devină toxic. Degetele i se înfipseră în hainele lui şifonate. Trebuie să vii cu mine!

— Nora, du-te! El vorbi blând, dar hotărât. Nu pot permite să moară cineva. Trebuie să mă duc în spatele scenei şi să pornesc stropitorile de la subsol. Du-te!

— Nu vreau să te las aici, ţipă ea, şi panica i se cuibări în gât. Nu o să mai reuşeşti să ieşi!

— O să ies, îţi promit! El îi netezi părul pe spate. Te iubesc. Acum du-te şi pune-te la adăpost, te rog!

Cu forţă, el o ridică pe platforma îngustă ce ducea spre scara de incendiu. Ea se prinse de balustradă ca să îşi găsească echilibrul. Când se uită peste umăr, Julius dispăruse.

Simţi lacrimi în ochi. „O să reuşească. Nu poate să moară, nu acum!” Trase adânc aer în piept şi începu să înainteze. Mătuşa ei tocmai ieşise, iar câţiva domni de pe alee o ajutau să coboare de pe scara de incendiu. Din păcate, nu se aflau mulţi oameni jos. Nora se gândi la cei care încă se chinuiau înăuntru, la clienţii de pe scara

principală care nu aveau să fie niciodată atât de inspiraţi încât să traverseze coridorul din spatele lojelor ca să se pună la adăpost.

Îi fu chiar uşor să ia acea decizie.

Se întoarse, se avântă din nou înăuntru şi se îndreptă spre scara principală.

*

Aerul era tot mai fierbinte şi sufocant pe măsură ce Julius înainta spre lojele laterale. Trebuia să meargă repede în culise, dar scările erau prea aglomerate. În schimb, se urcă peste balustradă în loja cea mai apropiată de scenă. Cu picioarele atârnate, îşi dădu drumul jos şi sări mai mult de zece metri până la podea. Când ateriză, simţi o durere ascuţită în gleznă, de parcă un vătrai incandescent îi fusese înfipt în os. Strânse din dinţi, apoi se ridică în picioare, apucă toporul şi, şchiopătând, se îndreptă cât putu de repede spre culise, bâjbâind prin beznă.

Supapa pentru sistemul de stropitori se afla în camera de întreţinere de la subsol. Julius ştia asta pentru că sistemul fusese testat recent, când se renovase teatrul; văzuse cu ochii lui că stropitorile funcţionau. Nu înţelegea de ce nu porniseră încă, dar trebuia să facă ceva înainte să sosească brigada de pompieri.

Măcar Nora era în siguranţă. Indiferent ce se întâmpla, ea era afară, departe de pericol.

În culise era linişte – personalul teatrului şi actorii folosiseră propriile ieşiri din spatele teatrului. Tuşi. Fumul îi ajunsese în plămâni. Scoase o batistă din buzunarul din haină, îşi acoperi gura şi se avântă cât putu de repede în întunericul negru ca smoala, apoi coborî treptele mici din piatră care duceau spre măruntaiele clădirii.

Glezna îi zvâcnea la fiecare pas. Probabil nu trecuseră mai mult de zece minute de când simţise mirosul de fum pe alee, dar incendiul putea să se răspândească foarte repede. Iar în isteria creată şi cu pericolul de a inhala fumul, nimeni nu avea prea mult timp să se salveze.

Deşi abia vedea, îşi dădu seama că fumul încă nu ajunsese în subsol, ceea ce însemna că incendiul nu începuse de acolo. Mai însemna şi că nu avea să moară imediat din cauza inhalării fumului, în timp ce încerca să găsească şi să repare stropitorile. Se duse după colţ şi deschise uşa care trebuia să dea spre camera de întreţinere. Apoi se opri brusc.

O lampă fusese aprinsă, proiectând o strălucire gălbuie în cameră. Robert, fostul iubit al Norei, se afla în mijlocul podelei, cu picioarele îndoite şi mâinile încleştate, cu ochii mici aţintiţi spre Julius. „Oh, la naiba!”

— Tu ce cauţi aici? urlă Julius şi se aruncă înainte. Este interzis să intri în camera asta.

— Interzisă era şi Nora, dar asta nu te-a împiedicat să o furi.

Julius ştia prea bine că nu era momentul potrivit să se certe.

O furase, măcar temporar, şi nu regreta nimic. Nu minţise când îi spusese că o iubeşte cu câteva clipe în urmă. Şi-ar fi dorit numai să i-o fi spus mai devreme.

— Robert, indiferent ce ai făcut, putem să îndreptăm lucrurile. Oamenii nu trebuie să moară. El înaintă iute, ţinând toporul cu ambele mâini. Nimeni nu trebuie să moară!

— Tu trebuie să mori. *Tu,* mârâi Robert. Iar dacă mă omori, nu o să afli niciodată unde am ascuns mânerul de la robinet. Asta ai venit să faci aici, nu-i aşa? Să-i salvezi pornind sistemul de stropitori.

Ascunsese mânerul robinetului? Desigur, lipsea mânerul rotund cu ajutorul căruia se dădea drumul manual la apă. Fără mâner, ar fi avut nevoie de un cleşte ca să rotească robinetul.

— Spune-mi unde găsesc afurisitul ăla de mâner. *Acum!*

Se auzi un rânjet.

— Ai vrea tu. Să devii erou! Să îi salvezi pe toţi oamenii ăştia şi să te mândreşti cu asta. Să o atragi din nou pe Nora în patul tău…

Julius se avântă spre el şi îl izbi de sistemul de ventilaţie, cu braţul înfipt în beregata lui.

— Sute de oameni se luptă să iasă în viaţă de aici. Nu poţi să-i laşi să moară doar pentru că s-a despărţit de tine. *Gândeşte-te,* Robert! Este ceva îngrozitor de crud.

Robert îşi ridică bărbia. Furia îi străfulgeră privirea.

— Eu n-am crescut cu nimeni alături şi am învăţat să am grijă doar de mine. Îmi pare rău pentru oamenii de sus, dar ei sunt un preţ mic care trebuie plătit ca să obţin ce vreau.

— Ea nu o să iubească un criminal. Dă-mi robinetul şi lasă-mă să pornesc stropitorile!

— Ea nu o să ştie niciodată. Nimeni nu o să mă suspecteze. Povestea asta o să intre în istorie doar ca o tragedie în care proprietarul teatrului şi-a pierdut viaţa, iar Nora o să se întoarcă la mine.

Nebunia străluci în privirea lui, iar Julius consideră că discuţia ajunsese mult prea departe. Nu avea timp să se certe.

— Îţi mai dau o şansă. Unde este mânerul?

— Du-te dracului!

Julius ridică toporul spre Robert şi îl izbi cu coada în ţeastă. Robert închise ochii şi se prăbuşi inconştient la pământ. Julius se puse într-un genunchi şi îi verifică buzunarele. Nimic. Îşi întinse nebuneşte gâtul, se uită în jur după mâner sau după cutia cu unelte. Căuta ceva, orice cu care să învârtă robinetul!

Sudoarea i se prelinse pe frunte câtă vreme cercetă podeaua. Părea logic ca Robert să fi scos mânerul, apoi să îl şi aruncat pe jos, sub echipament. Nimic. „La naiba!”

Iute, sări în picioare şi începu să cerceteze încăperea. Unul dintre muncitori trebuia să fi lăsat acolo câteva unelte; la urma urmei, nu se putea ca Robert să fi scos mânerul fără să se ajute de o unealtă.

Găsi un set de scule în spatele cuptorului de cărbune. Luă cleştele şi fugi spre robinet. Nu era uşor să îl potrivească, dar prinse cleştele în jurul bolţului şi răsuci tare. Bolţul se mişcă foarte puţin, aşa că îşi folosi toată

puterea şi trase. Se mai mişcă un pic. Julius continuă să tragă până când robinetul se deschise complet, iar sunetul apei sfârâi şi trecu prin ţeavă.

Se sprijini de perete şi încercă să îşi tragă sufletul. „Slavă Domnului!” Măcar incendiul putea să fie ţinut sub control până ce sosea brigada de pompieri, dacă nu era deja acolo. Singurul lucru care îi mai rămase acum era să plece.

Se uită lung la silueta lui Robert întinsă pe jos.

— La naiba! Doar nu o să fie nevoie să te car afară, nu-i aşa?

Bineînţeles, Robert nu răspunse, iar Julius nu avu de ales decât să se aplece şi să îl ridice, deşi avea glezna rănită. Îl luă pe Robert în spate şi ieşi din sala de echipamente. Mirosul de fum devenea tot mai puternic pe măsură ce înainta de-a lungul coridorului, iar căldura era aproape copleşitoare, prea copleşitoare pentru plămânii lui epuizaţi. Fiecare pas cu piciorul rănit se simţea îngrozitor. Era o adevărată tortură să înainteze.

Când coti pentru ultima dată, apărură şi scările. Putea să audă picăturile de apă deasupra capului, să simtă mirosul de funingine umedă şi de fum acru. Îl dureau muşchii de la picioare, glezna implora să se odihnească, dar el se strădui să înainteze. La mai puţin de doi metri depărtare de scări, un zgomot asurzitor răsună deasupra şi apoi o bucată mare din acoperiş cedă.

Julius se feri şi se ghemui cum putu mai bine, îndepărtându-se de deschizătură, în timp ce fu învăluit de praf şi cenuşă. După zgomot, toată clădirea stătea să se prăbuşească.

Când vacarmul se stinse, se întoarse şi i se confirmă cea mai cruntă temere. Scările erau complet blocate de moloz şi dărâmături.

Erau blocaţi înăuntru.

Capitolul 20

Nora se afla pe scara de incendiu, inspirând fum şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte, dar continuă să ajute oamenii să iasă teferi din teatru. Refuza să plece. După ce dispăruse Julius, se îndreptase iute spre scările principale şi începuse să conducă un grup de oameni de la etajul cu loje spre scara de incendiu. Îşi păstră calmul şi luciditatea câtă vreme coborâră scara din fier ataşată de exteriorul clădirii.

Fiecare secundă care trecea, în vreme ce stropitorile rămâneau închise, îi fura câte o bucăţică din suflet. Julius era înăuntru, iar lipsa apei care să curgă din tavan însemna că urma să fie rănit… sau mai rău.

Nu vru să ia în calcul cea mai rea posibilitate.

„Te iubesc”.

Vorbise serios? Inima îi fu cuprinsă de speranţă, dar şi de frică. El trebuia să trăiască… De-ar fi aflat dacă spunea adevărul!

Prima brigadă de pompieri ajunse la câteva minute după aceea, cu clopoţelul care zăngănea pe vagonet, în vreme ce cobora pe Broadway, cu al doilea şi al treilea vagonet chiar în urma lui. Căldura şi panica dinăuntrul clădirii se înteţiseră, iar mulţimea izbucni în urale când, în sfârşit, îşi făcură apariţia. Totuşi, ea continua să îndrume un şir nesfârşit de oameni spre scara de incendiu. Fiecare dintre ei era tulburat, speriat şi, mai ales, recunoscător că ieşea de acolo în viaţă.

Când stropitorile din tavan începură să împrăştie apă, Nora aproape că se prăbuşi de uşurare. El reuşise. „Oh, slavă Cerului!” Cu stropitorile mergând şi pompierii la faţa locului, coşmarul acela avea să fie în curând dat uitării.

Pompierii apărură pe alee ca să ajute răniţii şi persoanele în vârstă. Unul se apropie de mătuşa Bea, care pur şi simplu clătină din cap şi arătă spre Nora, probabil refuzând să plece până ce Nora nu ieşea. Nora continua să strige spre oamenii care aşteptau pe coridor să rămână ordonaţi, să nu împingă. Toţi cei care ieşeau erau uzi, murdari, dar nu se plângeau. Aveau să trăiască.

Unde era Julius?

Îşi dorea să îl găsească, să îi revadă zâmbetul ştrengăresc. Ochii lui de un albastru strălucitor care respirau inteligenţă pură şi hotărâre de fier. Să îi audă timbrul grav, care tachina încontinuu, timbrul vocii lui. Ieşise deja din clădire?

— Domnişoară, pot să mă ocup eu de aici. Un pompier într-o haină neagră şi lungă, cu nasturi strălucitori şi pălărie înaltă, se afla acum lângă Nora. Ar trebui să coborâţi pe scara de incendiu ca nu cumva să vă răniţi.

— Focul a fost stins? întrebă ea.

— Pompierii stau cu furtunurile pe partea cea mai afectată, pe acoperiş. Se pare că stropitorile s-au ocupat de flăcările din interior. Mergeţi acum, domnişoară.

El făcu un semn din cap spre uşă.

Nora nu voia să plece, ci să afle dacă era o nebunie să încerce să facă treaba în locul lui. În plus, era nerăbdătoare să ajungă jos şi să-l caute pe Julius. Ea încuviinţă din cap şi o luă spre uşa de ieşire. Apoi, un sunet îngrozitor răsună în aer, de parcă întreaga clădire se prăbuşea. Ea se întoarse spre partea de unde se auzise zgomotul şi privi cum o parte uriaşă din acoperiş se prăbuşeşte în spatele scenei.

I se tăie răsuflarea.

— Oh, Doamne!

O presimţire rea puse stăpânire pe ea. Se putea ca Julius să fie pe undeva pe acolo.

— Plecaţi, acum! îi îndemnă pompierul în grabă pe oameni. Nu împingeţi, ci păşiţi mai cu viaţă!

— Eu nu pot să plec! îi spuse Nora. Logodnicul meu, proprietarul, s-a dus la subsol prin spatele scenei. A dat drumul stropitorilor.

Pompierul o luă de braţ şi o obligă să se îndrepte spre parter pe scara de incendiu.

— Dacă este aşa, nu putem să-l ajutăm. O să coborâm de îndată ce se poate.

— Vă rog, lăsaţi-mă să ajut. Nu pot să-l las!

— Domnişoară, nicio parte din clădire nu este sigură. Se poate prăbuşi în orice clipă. N-o să-l ajutaţi dacă muriţi!

Oamenii din spatele Norei începură să împingă, să o

îndemne să înainteze, iar ea nu avu de ales şi începu să coboare pe scara de incendiu.

— Vă rog să-l găsiţi! strigă ea, în vreme ce picioarele i se mişcau automat, simţind că parcă pieptul i se rupe în două.

— O să-l găsim! urlă bărbatul fără să se uite la ea, pe măsură ce continua să îi grăbească pe clienţi.

Lacrimile îi înceţoşară vederea şi se prinse de balustradă ca să nu se împiedice când cobora. Ajunsă jos, mătuşa Bea veni în grabă şi o cuprinse pe Nora într-o îmbrăţişare.

— Eşti bine? Ce a fost zgomotul ăla? întrebă femeia.

— Acoperişul s-a prăbuşit chiar peste scenă. Ea mângâie uşor spatele mătuşii, apoi se retrase din îmbrăţişare. Trebuie să mă duc în spate, să văd dacă mai este vreo cale de ieşire.

Vru se înainteze pe alee, spre spatele teatrului.

— Nora, aşteaptă! Mătuşa o apucă de braţ. Ar trebui să trecem de cealaltă parte a străzii, unde suntem în siguranţă.

Nora clătină din cap şi noi lacrimi îi umeziră genele.

— Mătuşă Bea, Julius poate să fie încă înăuntru.

— Oh, Doamne sfinte! Bine, să mergem.

O împinse uşor pe Nora şi se strecurară amândouă prin haosul de pe alee. Oamenii plângeau, urlau, îi căutau pe cei dragi. Scena devenea şi mai tragică pe măsură ce mai mulţi bărbaţi şi femei se revărsau din teatru pe scările şi uşile de incendiu.

În spatele teatrului, era acelaşi haos. Actorii, actriţele, echipa teatrului şi clienţii plângeau, se linişteau unii pe alţii, în timp ce pompierii udau cu furtunurile acoperişul teatrului, dar şi clădirile vecine. Poliţiştii încercau să îi dea la o parte pe trecători. Toate uşile de ieşire erau deschise, dar nimeni nu ieşea.

Nora cercetă înnebunită chipurile. Nu îl vedea. „Te rog, te rog, te rog…”

— Nora!

Se întoarse spre bărbatul care o strigă şi îl descoperi

pe Frank Tripp, care se grăbea spre ea.

— Oh, slavă Cerului, îi spuse el şi o apucă de umeri. Nu m-ar ierta niciodată dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva rău.

Li se alătură femeia cu care Frank tocmai vorbise. Nora o recunoscu imediat pe Poppy Desmond, deşi costumul îi era plin de murdărie şi de funingine. Sprâncenele actriţei erau coborâte a îngrijorare.

— Milady, spuse ea cu o reverenţă care părea nelalocul ei, date fiind circumstanţele.

— Domnişoară Desmond.

— L-ai văzut? întrebă Frank. A ieşit?

— Voiam să te întreb acelaşi lucru. Ultimul lucru pe care îl ştiu este că s-a dus la subsol să deschidă stropitorile.

Frank închise ochii şi se prinse de podul nasului.

— Idiotul…

Nora nu avea timp să dezbată cu el. Se întoarse spre Poppy.

— Mai există altă ieşire din subsol? Acoperişul s-a prăbuşit şi mi-e teamă să nu fie prins înăuntru.

Actriţa se întoarse şi privi clădirea de sus în jos, cercetând.

— Toate uşile astea duc spre culise. Dacă el este la subsol, nu există alt mod de a ieşi decât jgheabul de cărbuni.

Poppy îl apucă de mână pe Frank, apoi alergară spre un capac din fontă neagră din perete. Se chinuiră împreună să îl deschidă.

— Doamnelor, trebuie să vă daţi la o parte…

— Un bărbat este blocat acolo jos! urlă Nora spre pompier.

Nu era o minciună, putea să o simtă cu tot trupul ei. Julius era prins jos acolo, iar ea nu se putea linişti până ce nu îl găsea.

Bărbatul se apropie şi o dădu la o parte ca să-l ajute pe Frank să deschidă capacul de la jgheabul de cărbuni.

— Hei! urlă Frank spre subsol. Este cineva în viaţă jos acolo?

— Julius! strigă Nora. Vino spre jgheabul de cărbuni!

„Te rog să mă auzi. Te rog să fii în viaţă!”

Pompierul se duse să caute o scară, câtă vreme Nora continuă să strige în jgheabul de cărbuni. Îi răspunse doar tăcerea. Nora nu voia să se dea bătută. Îi spuse pompierului:

— Coborâţi-mă acolo!

— În niciun caz! ripostă Frank. Dacă trebuie să coboare cineva, eu sunt acela.

— Nora!

Julius apăru de jos, cu chipul lui frumos acoperit de funingine. Purta un bărbat pe umeri.

— Oh, slavă Cerului! Julius! spuse ea şi rămase fără glas.

Era viu. Se simţi cuprinsă de uşurare şi se prăbuşi în genunchi.

Gura lui se arcui într-un zâmbet obosit.

— Sunt bine. Deşi o să am nevoie de ajutor ca să ies de aici.

În câteva secunde, se aduse o scară, iar pompierul o aşeză în jgheab. Cobori în subsol ca să-i ajute pe Julius şi pe bărbatul inconştient. Frank împreună cu alte braţe puternice îl ajutară să-l urce pe bărbatul rănit pe scară. Totuşi, Nora nu îşi luase ochii de la Julius. Pompierul îi ordonă lui Julius să urce şi, după câteva secunde, ajunse sus.

Ea aproape că sări pe el. Niciodată nu se simţise mai recunoscătoare ca atunci.

— M-ai speriat de moarte, spuse ea lipită de haina lui plină de cenuşă.

El o sărută pe creştet, cuprinzând-o în braţe.

— Îmi cer iertare. Dar acum sunt aici.

— Deci ai rămas blocat? întrebă Frank.

— Da, murmură Julius. Când s-a prăbuşit acoperişul.

— Logodnica ta a refuzat să te lase baltă.

Frank îl lovi uşor pe Julius pe spate şi făcu un semn din cap spre Nora.

— Chiar aşa? Julius o strânse mai aproape pe Nora când îi surprinse privirea. Mulţumesc.

Un bărbat gemu, iar Julius încremeni şi întoarse capul. Nora făcu la fel… şi i se tăie suflarea.

— Acela este… Robert? Ea caută chipul lui Julius. L-ai salvat pe Robert? Dar ce…?

Julius se uită urât spre bărbatul întins la pământ.

— El este motivul pentru care n-au pornit stropitorile.

— Robert? De ce?

— Habar n-avea că erai şi tu aici astă-seară. A sperat să pier eu, pentru ca mai apoi să-ţi recâştige afecţiunea.

— *Poftim*? Este o nebunie! Tot el a iscat incendiul?

— Nu ştiu, dar cred că putem să presupunem că da. Altfel, de ce să saboteze stropitorile? Nu m-ar surprinde ca el să fie responsabil şi de incendierea grajdurilor mele.

Ea se îndreptă grăbită spre Robert, care se chinuia să se ridice în picioare.

— Tu ai făcut asta? îl întrebă ea. Tu eşti responsabil pentru incendiu?

Flacăra de mânie şi de nebunie din ochii lui Robert nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată Nora la el. El pufni.

— Te minte. Am venit să văd spectacolul. Încercam să scap de fum şi am ajuns la subsol.

Ea nu se îndoi nicio secundă de cuvintele lui Julius. Şi nu era doar asta, îl cunoştea pe Robert. Aceea era o nouă faţă a lui, necunoscută, una violentă.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Vor muri oameni, Robert! Oameni nevinovaţi. Clădirea este distrusă. Şi toate astea ca să mă recucereşti?

— N-am făcut eu asta, mârâi el şi arătă spre Julius. Încearcă să te facă să mă urăşti.

Un poliţist era în trecere pe lângă ei, iar Nora îl apucă de braţ. Arătând spre Robert, îi spuse:

— Domnule, el este omul care a provocat incendiul. El este vinovatul!

Robert se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă, însă picioarele îi erau slăbite din pricina rănii, aşa că se prăbuşi pe pavaj. Poliţistul reuşi să îl ridice cu uşurinţă.

— El, domnişoară?

— Tu nu trebuia să fii aici! urlă Robert. Numai el. El trebuia să moară, Nora! apoi totul ar fi redevenit cum era pe vremuri.

Ea închise ochii. Cuvintele lui i se implântară în piept ca un pumnal. Provocase toate distrugerile, toată groaza şi moartea ca să-l ucidă pe Julius, în speranţa că aveau să se împace? Era prea groaznic ca să înţeleagă. Ce se întâmplase cu poetul dulce de care fusese îndrăgostită luni întregi? Cum să fie în stare de un asemenea lucru?

Poliţistul îl târî pe Robert, în vreme ce alt ofiţer se apropie de Julius.

— Domnule Hatcher, avem nevoie de o declaraţie.

— Desigur, dar numai după ce se stinge focul şi se face tot ce se poate aici. Unde îi duceţi pe răniţi?

— La hotelul din colţ, domnule.

— Ştim câte vieţi s-au pierdut?

— Încă nu, domnule. O să ne ia ceva timp înainte să stabilim clar.

Julius oftă şi, după ce strânse mâna ofiţerului şi îi promise că avea să meargă la hotel, îşi puse mâna pe obrazul Norei.

— De ce nu te duci acasă ca să te odihneşti puţin? Pare că o să fie o noapte lungă.

— Nici nu mă gândesc. Nu te mai pierd din ochi!

Pieptul lui fu zguduit de un chicot.

— Asta o să fie greu de explicat când va trebui să mă duc acasă ca să mă odihnesc şi eu.

— O logodnică are voie să îşi vadă viitorul soţ rănit ajuns acasă şi băgat în pat.

O sprânceană de culoarea nisipului se arcui în sus.

— Chiar aşa? Aşadar, încă eşti logodnica mea?

— Ai vorbit serios în teatru, înainte să pleci?

— Eu nu vorbesc niciodată aiurea. Ştii, omul valorează cât valorează cuvântul lui.

— O s-o spui din nou?

El se apropie de urechea ei.

— Te iubesc, milady. Îmi pare rău că mi-a luat atâta vreme să o spun.

Pe Nora o cuprinse un fior, o reacţie înnebunitor de nepotrivită, date fiind circumstanţele sumbre din jurul lor, dar era o reacţie pe care nu putea să o controleze. Şi totuşi, el o mai lăsase să plece. Cum putea fi sigur?

— Când ţi-ai dat seama?

— Cred că ştiam de o vreme, dar n-am mai putut să neg când încercam să înaintez prin tot iadul ăla ca să ajung la tine. Eram afară când s-a aprins focul.

Ea se gândi la mulţimea din casa scării îndreptându-se spre intrarea principală.

— Ai încercat să înaintezi prin mulţimea aia?

Expresia de pe chipul lui se îmblânzi şi cercetă atent faţa Norei.

— Aş umbla şi prin flăcările iadului ca să te salvez.

Uitând că erau înconjuraţi de oameni, ea se ridică pe vârfuri şi apăsă un sărut pe gura lui.

— Nora, te rog… fără asemenea gesturi până după nuntă, spuse dintr-odată mătuşa Bea din spatele lor.

Speriată, Nora se întoarse spre mătuşa ei, care se afla alături de unchiul James la câţiva metri depărtare. Unchiul ei îl bătu uşor pe Julius pe spate.

— Mă bucur să te văd teafăr, Hatcher. Am auzit de la şeful de batalion că stropitorile au salvat o mulţime de vieţi astă-seară. Oamenii nu s-au mai panicat când au început să meargă.

— Slavă Cerului, zise Julius uşurat. Trebuie să vorbesc cu el, apoi să mă duc la hotel ca să mă văd cu poliţia.

Nora îl luă de braţ, încă nefiind gata să îl lase să plece.

— Vin cu tine. El dădu să se împotrivească, iar ea îşi ridică mâna rămasă liberă. Nu te obosi să încerci să mă convingi să nu merg!

— Dragoste, onoare şi *supunere,* Nora. Cu accent pe ultima.

— Atunci e bine că încă n-am făcut jurămintele acelea, domnule Hatcher.

*

Orgasmul îl luă pe Julius prin surprindere, căci plăcerea nebună de a îi înăuntrul logodnicei lui – adevărata lui logodnică – era prea mult de suportat.

— Doamne, da, strigă el, cu răsuflarea opintită. *Nora!*

Sămânţa lui se împrăştie înăuntrul ei când ea continuă să îl călărească, cu picioarele depărtate peste ale lui şi cu sânii tresăltând, cuprinsă ea însăşi de eliberare cu câteva secunde înainte. El scrâşni din dinţi şi gemu, copleşit de simţuri.

Când se opri din tremurat, ea se prăbuşi peste pieptul lui. El îi mângâie spatele transpirat, mădularul pe jumătate întărit încă fiind adâncit în căldura ei.

— N-o să mă satur niciodată de asta. Nici măcar când o să fim bătrâni şi neputincioşi.

— Bine, pentru că se prea poate să-mi doresc *asta* cel puţin o dată pe zi.

— Orice doreşte milady, spuse el, şi o sărută pe creştet.

Era epuizat. Rămăseseră până târziu ca să-i ajute pe cei răniţi şi notându-le numele lor ca să reunească familiile. Nora îl surprinsese – fusese altruistă şi neobosită în eforturile ei de a ajuta. Aflase de curajul ei din timpul incendiului, când îi îndrumase pe cei blocaţi pe scările principale spre scara de incendiu şi o iubise şi mai mult. Doamna lui curajoasă.

În cele din urmă, celor de la poliţie li se făcuseră milă de cei doi şi promiseseră că aveau să vină să îi ia declaraţie lui Julius a doua zi. Poliţia şi divizia de pompieri încă puneau totul cap la cap, dar se părea că numărul victimelor avea să rămână scăzut. Aproape toţi clienţii reuşiseră să iasă folosind scările de incendiu, iar balconul fusese doar pe jumătate plin.

Nora confirmase poliţiei identitatea lui Robert şi le oferise o scurtă descriere a ultimelor evenimente. Robert fusese arestat şi luat, strigându-şi în permanenţă nevinovăţia.

În primele ore ale dimineţii, Julius şi Nora reveniseră

acasă la el, iar Nora se strecurase înăuntru pentru că el avea nevoie de ajutor ca să-şi îngrijească glezna. Nu era chiar aşa, dar cine era el ca să se plângă?

După o baie în care îşi spălară ororile nopţii, ajunseră în pat, goi, recunoscători că erau în viaţă şi împreună. Julius nu avea nici*o* îndoială că James Cortland avea să fie la uşa lui la prima oară a dimineţii, trăgând după el un judecător de pace.

Ceea ce era în regulă pentru Julius. Cu cât se căsătorea mai repede cu Nora, cu atât o avea mai curând alături de el în fiecare zi.

— Te măriţi cu mine? se auzi el întrebând.

Ea oftă cu un aer dramatic şi îşi răsfiră degetele pe clavicula lui.

— Bănuiesc că trebuie să o fac. Altfel, cum o să mai ţii tu fruntea sus în societate?

Pieptul îi fu cuprins de fericire şi îl învălui o senzaţie de căldură.

— Mulţumesc pentru nobilul sacrificiu!

— Cu cea mai mare plăcere. Şi, doar ca să nu existe vreo neînţelegere mai târziu, n-am de gând să mă supun.

El chicoti şi căscă.

— Nici nu mă aşteptam la mai mult din partea ta.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată.

— De ce nu mi-am dat seama că Robert avea… partea asta întunecată înăuntrul lui?

— Greu de spus. E posibil ca nici el să nu fi ştiut până ce n-a ieşit la suprafaţă.

— Nu pot să înţeleg. Am fost pe cale să mă mărit cu el, cu un bărbat care tocmai a incendiat un teatru. În noaptea asta, *au murit* oameni pentru că eu m-am despărţit de el.

— Din cauza *lui,* Nora. El o trase mai aproape. Oamenii au murit din cauza alegerilor lui, nu ale tale. Nu ai nicio vină pentru cele întâmplate. Numai Robert este responsabil.

— Dacă este adevărat, atunci de ce ai oferit câte o mică avere tuturor celor douăzeci şi una de familii care au

pierdut pe cineva drag în incendiu?

Douăzeci şi una de familii se schimbaseră pentru totdeauna. Cei morţi fuseseră clienţi prea bătrâni ca să ţină pasul cu mulţimea, călcaţi sau zdrobiţi în picioare, apoi asfixiaţi de fum, pentru că se prăbuşiseră la pământ. Toate acestea, pentru că Julius îl subestimase pe Robert. Fusese prea ocupat să o seducă pe Nora ca să se concentreze la aflarea celui vinovat pentru incendierea grajdurilor. Dacă şi-ar fi dat seama mai devreme, poate că tragedia din seara aceea ar fi fost împiedicată.

— Pentru că pot. Este un mic gest de bunătate în timpul unei tragedii prin care nicio familie nu ar trebui să treacă. Şi am de gând să iau măsuri ca alte teatre să instituie măsuri de siguranţă ca să prevină asemenea lucruri.

— Poliţia şi diviziile de pompieri au zis că teatrul nu avea probleme, spuse ea încet.

— Îmi dau seama de asta, dar sunt îmbunătăţiri care ar putea să ajute. De exemplu, să pui semne de ieşire în locuri uşor vizibile şi bine luminate în întuneric.

— O să reconstruieşti Athena?

Nu se gândise la asta.

— Poate, doar ca să mă asigur că se reface cum trebuie. Dacă soţia mea este de acord cu ideea asta, bineînţeles.

— Ar putea să fie de acord dacă îndatoririle de soţ nu sunt sacrificate din cauza asta.

— Doamne fereşte, spuse el, şi îi cuprinse sânul în mână, degetele frecându-i sfârcul şi ciupind.

Ea gemu, iar căldura îi cuprinse vintrele… Doamne, femeia asta!” Promit să iau în serios îndatoririle de soţ!

— Chiar dacă n-ai vrut niciodată să fii soţ?

— Oamenii se schimbă. Situaţiile se schimbă, spuse el, amintindu-şi cuvintele spuse cu zile înainte. Şi dacă nu reuşesc, măcar o să te am alături de mine… Pentru că nu te mai las să pleci.

Ea era tot ce avea el nevoie, până la sfârşitul zilelor. Pentru ea, chiar renunţase la ideea de răzbunare. În vreme

ce Pendleton plătise pe bună dreptate pentru faptele lui, James Cortland nu merita să fie distrus. Ba, mai mult, Julius nu voia să o rănească pe Nora distrugându-l pe unchiul ei.

Ea îi sărută barba, apoi îl muşcă uşor. Senzaţia explodă înăuntrul lui ca un şoc electric, iar şoldurile i se cutremurară. Ea chicoti.

— Atunci îmi cer scuze că ţi-am năruit planul de a-ţi petrece viaţa singur.

— N-am vrut niciodată să fiu singur, spuse el, deşi amândoi ştiau că era o minciună.

Ea se retrase şi se uită la el.

— Dacă este adevărat, atunci de ce ţi-ai construit un castel?

El o rostogoli pe spate şi se ridică peste ea.

— Poate că aşteptam să vină o prinţesă şi să mă salveze.

Capitolul 21

O bătaie în uşă o trezi pe Nora. Unde se afla? Un bărbat gol era încolăcit în jurul ei, braţele lui strângând-o aproape şi în somn. Oh, da! *Julius.* Ea se mişcă şi îl înghionti.

— Julius, trezeşte-te! Este cineva la uşă!

— Poftim?

Frumoşii lui ochi albaştri se deschiseră, dezorientaţi după somn.

— Bate cineva.

El înălţă capul.

— Pleacă! strigă el.

— Domnule, un cuvânt, vă rog!

Era Weaver, valetul lui Julius.

Nora se întinse şi se uită la ceasul de pe poliţă. Era deja 9.30. O senzaţie de panică năvăli în inima Norei. Nu

avusese de gând să doarmă atât de mult. Îşi amintea că ultima dată plănuise să închidă ochii câteva minute înainte să se strecoare acasă, spre reşedinţa unchiului ei.

— Oh, Doamne, Julius. Trezeşte-te!

Ea dădu să se ridice, iar el îi puse o mână pe umăr.

— Nu te mişca! Lasă-mă să văd ce vrea.

El se întoarse, apoi corpul lui lung şi uşor se ridică din pat. Complet şi splendid de gol, se îndreptă spre uşă. După ce se asigură că Nora era acoperită corespunzător, întredeschise uşa din lemn. Ea nu reuşea să audă cuvintele pe care le schimbau, dar văzu cum umerii lui Julius se încordează.

— Aici? Acum?

— Într-adevăr, domnule.

— Coborâm în zece minute.

Julius închise uşa şi veni pe partea de pat a Norei. Ea încercă să nu se uite lung la pielea lui dezgolită, dar nu era uşor. Bărbatul acela era absolut extraordinar! Totuşi, expresia de pe chipul lui o făcu să se ridice şi să îşi strângă aşternutul la piept.

— Cine este aici? Unchiul meu?

— Nu, tatăl tău.

Urechile Norei începură să ţiuie. Se clătină. Tatăl… ei. Acolo? În acea clipă?

— Hei, uşurel. Julius o prinse de umeri. Respiră, Nora! Te rog, trage adânc aer în piept!

Ea trase aer în piept, gura ei deschizându-se asemenea unui peşte pe albia uscată a unui râu. Julius se aşeză pe colţul patului şi îi cuprinse obrazul cu mâna. Expresia lui serioasă nu reflecta groaza care se zvârcolea înăuntrul ei.

— O să fie bine, îi spuse el. Fii calmă!

— Ţie îţi este uşor să vorbeşti, îşi dădu ea ochii peste cap. El… el o să ştie că noi…

Ea făcu un semn spre pat.

— Da, o să ştie. Gura lui se arcui într-un zâmbet. Ceva îmi spune că tatăl tău nu este un prost.

— Oh, Doamne! Ea îşi lipi fruntea de umărul lui. L-am

dezamăgit din nou.

Mâna lui se mişcă blând de sus în jos pe spatele ei.

— În situaţia asta, nu cred că pe tine o să fie cel mai supărat.

Ea trase adânc aer în piept, de parcă se întâmplase ceva şi mai deprimant.

— Şi dacă nu este de acord?

— Chiar crezi că asta m-ar putea opri? N-am nevoie de consimţământul lui ca să mă însor cu tine, Nora. Nu are nicio putere asupra mea şi sunt perfect capabil să îi fac faţă. El se mişcă şi o privi în ochi. Nu o să renunţ la tine. Mă auzi?

Ea încuviinţă din cap şi îl sărută iute.

— Nici eu nu o să renunţ la tine.

— Atunci s-a rezolvat. Ne îmbrăcăm şi mergem să-l înfruntăm.

— Împreună? Poate că ar trebui să cobor eu mai întâi…

— În niciun caz. Buzele lui se încordară într-o linie nefericită. Ne ducem împreună în gura lupului. Acum, ridică-te să te ajut să te îmbraci.

Păstrară tăcerea câtă vreme se îmbrăcară. Julius fusese atât de grijuliu, încât trimisese pe cineva să îi aducă o rochie curată de la slujnica ei, căci hainele pe care le purtase miroseau a funingine şi a fum. Măcar urma să-şi înfrunte tatăl cu o urmă de demnitate.

„Te-a prins în flagrant delict *din nou”.*

Din fericire, avea să fie ultima dată. Nu credea că mai putea să suporte altă umilinţă.

Tremurând, se agăţă de Julius când traversară coridoarele. Totuşi, Julius nu slăbi strânsoarea nici măcar o clipă, rămânând calm şi hotărât. Parcă la fiecare pas îi spunea să nu îşi facă griji.

*

Contele se ridică atunci când ei intrară în salonul intim. Părea neîndurător cu părul lui argintiu îndepărtat de

pe frunte şi cu gura arcuită în jos într-o grimasă. Ochii lui nu ratară nimic în timp ce o scrută din priviri pe Nora: părul prins în grabă, rochia de zi proaspăt călcată. Miji ochii spre locul în care Nora se agăţa de braţul lui Julius.

Julius îi dădu drumul, dar nu se mişcă de lângă ea. Făcu o plecăciune elegantă:

— Milord, eu sunt Julius Hatcher.

Ochii tatălui ei se aprinseră, şi Nora înghiţi în sec.

— Bună, tată.

El nu spuse nimic, pur şi simplu înaintă, picioarele lui lungi înghiţind distanţa până ce ajunse înaintea lor. Fără să o ia în seamă pe Nora, i se adresă lui Julius.

— Ai de gând să te însori cu fiica mea?

— Da, am.

Tatăl ei îi întinse mâna.

— Ăsta a fost răspunsul corect. Am încredere că rapiditatea în această situaţie nu o să fie o problemă.

Julius prinse iute mâna contelui.

— Nici măcar o secundă, milord.

Fără doar şi poate, tatăl ei era un om foarte pragmatic. Acum strângea voturi în Camera Lorzilor sau discuta despre viitorul fiicei lui?

— Nu eşti supărat? întrebă ea confuză.

El se întoarse spre ea pentru prima dată.

— Sunt furios… dar sunt şi uşurat.

— Nu înţeleg.

Ea se uită la Julius, dar îl văzu la fel de confuz.

— Hatcher, pot să rămân o clipă singur cu fiica mea?

— Desigur. Julius se aplecă să o sărute pe obraz. O să fiu în birou dacă ai nevoie de mine.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna încă o dată, iar ea privi agitată cum iese Julius. Emoţiile i se zvârcoliră în pântec când îşi înfruntă tatăl singură.

— Ne aşezăm? El făcu un gest spre canapea. Mă tem că încă nu mi-am revenit complet.

— Când ai ajuns? întrebă ea în vreme ce se aşezară.

— Ieri după-amiază. A fost un mare şoc să aflu că singurul meu copil a fost cât pe ce să îşi piardă viaţa dintr-

un teatru în flăcări. Cred că mi-am pierdut mai mulţi ani din viaţă.

Îşi făcuse griji pentru ea? Omul care o trimisese de acasă ca să îşi găsească soţ în altă ţară?

— Înţeleg că nu mă crezi. El oftă. Honoria, îmi dau seama că noi doi n-am fost întotdeauna apropiaţi, o situaţie pentru care, fără îndoială, eu sunt de vină. Mătuşa ta crede că faptele tale din ultimul an au fost menite să-mi atragă atenţia, în bine sau în rău. El ridică din umeri. Poate că aşa este, dar regret că te-am făcut să te îndoieşti vreodată de afecţiunea mea pentru tine. Nu o spun deseori, dar eu chiar te iubesc, să ştii.

Ea închise ochii pentru o clipă, sorbindu-i cuvintele. Nu îşi dăduse seama câtă nevoie avusese să le audă.

— Atunci de ce m-ai trimis de acasă?

— Ştii de ce. Ai fost prinsă cu băiatul ăla de faţă cu şase oameni importanţi din societatea londoneză. Ce era să fac? Singura şansă pe care o aveam ca să-ţi salvăm reputaţia era să te trimit cât mai repede departe de scandal. New York-ul părea cel mai logic loc, mătuşa ta fiind aici.

— Deci mă protejai, nu încercai să scapi de mine?

El încremeni şi ridică din sprâncene.

— Să scap de tine? Doamne, Dumnezeule, nu! Am crezut că o să iei timpul petrecut la New York ca pe o mare aventură. Ai fost întotdeauna atât de independentă!

— O mare aventură care să mă conducă la altar.

— Da, aşa speram. Pe lângă evitarea scandalului, am crezut că aici o să-ţi găseşti nestingherită un soţ, un bărbat care să te iubească şi să te facă fericită. Şi trebuie să spun că Hatcher este o alegere excelentă.

— Eşti de acord cu el? Credeam că…

„Credeam că o să-l urăşti”.

— A avut o reputaţie atât de scandaloasă încât să-ţi sperie tatăl şi să te aducă acasă? încheie el şi îşi ridică bărbia în felul lui academic atât de cunoscut. Hatcher nu este atât de scandalos precum crede toată lumea. Omul a primit câteva lovituri în viaţă şi totuşi uite unde a ajuns. El

făcu un gest spre încăpere, spre conacul măreţ. Loial peste măsură, un geniu la bursă şi, pe deasupra, inteligent. Chiar dacă nu vedeam felul în care se uita la tine acum câteva clipe, tot aş fi ştiut că sunteţi perfecţi unul pentru altul.

— Deci ştiai despre Julius? Despre planul meu de a fi chemată acasă?

— Am ştiut de la bun început. El chicoti când îi văzu expresia. Doar nu crezi că nu eram la curent cu tot ce faci la New York, nu? Poate că mătuşa ta este exact ca tine, dar asta o face să fie spioana perfectă.

Spioană! Nora rămase cu gura căscată.

— Ai pus-o pe mătuşa Bea să mă spioneze?

— Da, un rol pe care şi l-a asumat, trebuie să spun. Femeia putea să aibă o carieră strălucită în slujba Coroanei… Acum să nu te superi pe ea. Mi-a spus tot ce făceai la rugămintea mea.

— Ea mi-a spus că n-ai întrebat de mine.

El o lovi uşor pe mâna care se odihnea pe canapea… O demonstraţie uluitoare de emoţie din partea lui.

— Am rugat-o să păstreze secretă implicarea mea. Ştiam că o să te enerveze să ştii că-mi bag nasul în treburile tale.

Întreaga discuţie o ameţea. I se ascunseseră atâtea lucruri!

— Şi totuşi, te-ai băgat când ai încercat să-i oferi bani lui Robert ca să stea departe de mine.

— Într-adevăr, aşa am făcut şi aş face-o din nou cu mare bucurie. După ce ai plecat, am aflat lucruri neplăcute despre băiatul ăsta şi am început să-mi fac griji. A crescut într-un orfelinat, ştii, iar acolo a tot avut probleme de comportament de-a lungul anilor. L-au lăsat să revină ca să stea cu ochii pe el, să îl aducă pe calea cea bună. Înţelegi?

Ea încuviinţă din cap. Noutăţile nu erau chiar surprinzătoare după evenimentele ultimei după-amiezi.

— El este responsabil pentru incendierea teatrului lui Julius.

— Am citit şi eu. Este o tragedie îngrozitoare şi în parte mă simt vinovat. Nu l-am supravegheat îndeajuns de

bine şi a dispărut. Totuşi, mătuşa ta m-a asigurat că Robert n-a fost văzut prin New York şi că erai fericită cu Hatcher, aşa că m-am îmbarcat pe primul vas, fără să avertizez pe nimeni în privinţa posibilului pericol. Nu m-am gândit niciodată ca s-ar putea întâmpla aşa ceva.

O bătaie în uşă se auzi cu o clipă înainte ca Julius să îşi bage capul înăuntru.

— Toate bune?

— Da, îi spuse Nora, mişcată că venise să vadă ce face.

Tatăl ei o luă de braţ şi se ridicară.

— Trebuie să mă duc la hotel şi să trimit nişte telegrame. Ne vedem mai pe seară.

— Pe seară? întrebă Nora cu o privire aruncată spre Julius. Ce se întâmpla în seara aceea?

— Pentru nuntă. Contele se aplecă să o sărute pe obraz. Îmi pasă în continuare de reputaţia ta, să ştii. Se îndreptă cu paşi mari spre uşă, punându-şi între timp mănuşile. Discutăm mai târziu termenii, Hatcher?

— Da, domnule.

Cu o ultimă încuviinţare din cap, contele se făcu nevăzut şi îi lăsă singuri pe Nora şi pe Julius. El se apropie, îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi o sărută pe gură.

— Cum te simţi?

Ea zâmbi, cu un surâs larg întins pe toată faţa.

— Abia aştept să vină seara!

Epilog

Septembrie 1890

În cele din urmă, se căsătoriră de două ori.

Prima dată în după-amiaza după sosirea tatălui ei, când se căsătoriră oficial doar în prezenţa contelui, a lui Frank Tripp, a mătuşii şi unchiului Norei. Julius fusese atât de sigur, de ferm, cu vocea atât de limpede şi de puternică în timp ce jură să o iubească până ce moartea avea să îi despartă! Norei îi venea să plângă numai când îşi amintea

momentul.

Iar acum, în faţa întregii societăţi newyorkeze, se căsătoreau în biserica Sf. Bartolomeu de pe Madisson Avenue. Mulţimea se aliniase pe stradă, dornică să îi vadă pe petrecăreţul mire şi pe mireasa lui englezoaică. Totuşi, numai cei prezenţi la prima ceremonie ştiau că era a doua nuntă.

Nora se aplecă spre locul în care soţul ei stătea pe scaun, relaxat, în timp ce privea petrecerea de nuntă.

— Mai spune-mi o dată de ce era nevoie de a doua nuntă.

Ochii strălucitori şi albaştri îi întâlniră pe ai ei, cu urma unui zâmbet arcuindu-i gura păcătoasă.

— Nu permit să ratezi o nuntă aşa cum se cuvine doar pentru că m-am băgat pe sub fusta ta la un minut după ce ne-am cunoscut.

— Sunt foarte recunoscătoare că te-ai băgat pe sub fusta mea, murmură ea şi îşi lipi piciorul de al lui pe sub masă. Sper că o să te bagi din nou de îndată ce te prind singur.

— Asta o să se întâmple mai devreme decât crezi dacă mai continui aşa, doamnă Hatcher.

Piciorul ei alunecă mai sus, atingându-i coapsa.

— Promiţi?

El înghiţi în sec şi coborî scurt pleoapele ca să îşi ascundă privirea.

— Poartă-te frumos, Nora! Vreau să te bucuri că eşti în centrul atenţiei azi. Să sărbătoreşti cu tot New York-ul, aşa cum se cuvinte pentru fiica unui conte.

Oh, iar asta?

— N-am nevoie de fanfară. La drept vorbind, cred că tu eşti cel care şi-a dorit să organizeze nunta şi recepţia asta revoltătoare.

— Îmi plac petrecerile frumoase.

Păcătosul îi aruncă un rânjet. Nora se cutremură, simţind nevoia de a-l avea în toţi porii. Avea să se termine vreodată recepţia?

Locuiseră separat toată vara, la insistenţele mătuşii

ei. Mătuşa Bea spuse că nimeni nu ştia despre nuntă şi aparenţele trebuiau păstrate, chiar şi în New York. Din aprilie, tot ce reuşiseră să obţină fuseseră orele furate într-un iureş nebunesc ca să se atingă şi să se simtă, cufundaţi în plăcere înainte să revină la şarada unui cuplu logodit.

Dar ultima săptămână fusese chinuitoare. Oaspeţii veniţi la nuntă şi pregătirile îi împiedicaseră să se întâlnească.

— Julius, fie-ţi milă de mireasa ta! Nu te-am văzut şi nu te-am mai atins de şase zile. Mi-ai lipsit.

Foindu-se, el îşi apropie gura de urechea ei.

— M-am întărit încă din clipa în care ai păşit pe coridor. Nu cred că reuşesc fără să mă fac de râs.

— Aici eraţi!

Nora îşi îndepărtă brusc capul de soţul ei când o zări pe mătuşa Bea lângă ei, cu unchiul James alături. Cuplul părea foarte vesel.

— Bună, spuse Nora. Vă distraţi?

— Este incredibil, spuse mătuşa ei. Absolut exagerat. Şanţul plin cu trandafiri englezeşti, imensa sculptură a castelului în gheaţă, distracţiile din aproape fiecare încăpere, domnul Louis Sherry prezent aici ca să se ocupe de mâncare! Doamne Sfinte, o să se vorbească *ani întregi* despre nunta asta!

Gura lui Julius se arcui într-o expresie pe care Nora o înţelese ca fiind de mulţumire. Soţul ei îşi dorise să demonstreze ceva în ziua aceea. Şi reuşise să o facă.

Trei femei se apropiară. Mama şi surorile lui Julius. Două dintre ele păreau foarte nefericite.

— Julius, cred că o să ne întoarcem la hotel, îi spuse mama lui. Este prea…

Nora îşi drese glasul cu subînţeles, surprinzând privirea doamnei Hatcher, iar bătrâna clipi, cumpănindu-şi comentariul.

— Este prea târziu pentru noi.

Era ora 4 după-amiaza.

Totuşi, Nora trebuia să îi acorde credit doamnei Hatcher pentru că încerca să menajeze sentimentele fiului

ei. Era un început. Julius se ridică şi o luă de braţ.

— Desigur. Nora, le conduc la trăsură…

— Julius, nu e mai bine să le conduc eu? Tu te ocupi de alte lucruri pe aici şi ne vedem în turn.

Nările lui se lărgiră uşor şi încuviinţă din cap.

— O să fiu acolo.

Nora îşi ceru scuze de la mătuşa şi unchiul ei, în vreme ce Julius îşi luă rămas-bun de la familia lui. Apoi Nora le conduse pe doamnele Hatcher prin casă, spre intrarea principală. Ea încuviinţă din cap şi îşi salută oaspeţii pe măsură ce înaintau, refuzând pahare de şampanie care i se ofereau din toate părţile. Un lacheu se duse iute să cheme trăsura lui Julius şi le lăsă pe cele patru femei singure.

Nora îşi încrucişă braţele la piept.

— Am încredere că ne înţelegem, nu?

Ea se uită lung la fiecare în parte.

— Fără critici şi nemulţumiri în prezenţa lui, spuse Agatha. Am înţeles.

— Foarte bine. Pentru că, dacă vreuna dintre voi încalcă promisiunea, o să mă văd obligată să o încalc şi eu pe a mea.

Mai devreme, în vara aceea, Nora făcuse ceva cercetări discrete în vieţile celor două femei Hatcher din Albany. Se dovedise că deveniseră prietene cu un preot de-al locului, care exploatase în ultimii ani convingerile religioase zeloase ale doamnei Hatcher şi singurătatea Agathei. Le încasase banii – de fapt, banii lui Julius –, convingându-le că erau malefici. Le convinsese să lase garda jos şi să doneze banii bisericii. Chiar o atrăsese pe Agatha într-o relaţie.

Folosindu-se de statutul ei, o mare donaţie şi de mintea ascuţită a domnului Frank Tripp, Nora reuşise să facă în aşa fel încât preotului să i se dea o parohie mică în India. Promisese că avea să ţină secretul faţă de soţul ei atâta vreme cât doamna Hatcher şi Agatha se purtau politicos şi respectuos cu el. Dacă nu, Julius vindea casa din Albany şi nu mai primeau bani sau ajutor niciodată. Femeile fuseseră numaidecât de acord.

Nu putea să repare relaţia unei mame cu fiul ei, dar putea să încerce să-i împiedice să se rănească unul pe celălalt în viitor.

Trăsura sosi, şi Nora îşi luă rămas-bun. Răsuflă uşurată, dornică să se ducă în turn, la soţul ei. Nici nu se mai deranjă să îşi schimbe elaborata rochie de mireasă Worth.

Aripa estică fusese închisă pentru musafiri, deci coridoarele erau pustii când Nora îşi ridică fustele şi o luă în grabă peste covoare. Deschise uşa şi începu să urce scările care duceau în turn. Erau... petale pe trepte. Petale de trandafir roz, exact ca florile care umpleau şanţul. Cu cât urca mai mult, cu atât apăreau mai multe petale. Soţul ei, surprinzător de romantic! Îşi muşcă nerăbdătoare buza, iar inima îi bătea nebuneşte cu fiecare pas pe care îl făcea.

În capul scărilor, petalele continuau într-o linie de-a lungul podelei, până la locul de la fereastră, unde o aştepta un bărbat chipeş, foarte dezbrăcat, foarte excitat.

Continuase linia petalelor până pe abdomenul lui plat.

Ea se apropie de locul de la geam şi coborî cu veneraţie privirea spre ospăţul de frumuseţe bărbătească desfăşurată în faţa ei. Picioare lungi, muşchi zvelţi, firişoare de păr deschis şi aspru pe pielea lui... îi lăsă gura apă la priveliştea aceea şi simţi o dorinţă aprigă şi puternică în pântecul ei.

Deşi se putea să fie cel mai frumos bărbat pe care îl cunoştea, nu acela era motivul pentru care îl iubea. Erau o sută de detalii care îl făceau pe bărbatul acesta absolut unic, absolut perfect pentru ea. Nora se aplecă să ia o petală şi o trecu uşor peste pieptul lui.

— Subtil.

El tresări, şi pielea i se înfioră sub atingerea petalei.

— Mă gândeam eu.

— Te iubesc, om nebunatic şi generos ce eşti!

Devenind serios, el îi apucă mâna de pe piept şi i-o ţinu lipită pe pielea caldă.

— Nu mi-am dorit niciodată să regreţi că te măriţi cu mine. Meriţi să ai nunta la care visează orice fată.

Ea clătină din cap.

— Eu n-am visat niciodată la o nuntă. Asta n-a contat niciodată pentru mine. Am visat la un soţ, unul care să fie bun şi inteligent. Decent. Cineva care să mă facă să râd.

— Şi frumos.

— Şi frumos, încuviinţă ea cu un chicotit. Eu am toate aceste lucruri. Asta este tot ce-mi trebuie… *Tu* eşti ce-mi trebuie.

— Mă faci să mă simt smerit, doamnă Hatcher. Te iubesc şi o să mă însor cu tine de câte ori vrei. Atâta vreme cât rămâi a mea.

— Sunt a ta, deşi chiar îmi doresc ca mirele să continue noaptea nunţii.

Deodată, se ridică şi o înşfăcă, coborând-o până când spatele îi fu lipit de locul de la fereastră, cu picioarele peste coapsele lui. Ea se încruntă.

— Ce faci? Mai întâi ajută-mă să-mi dau rochia jos.

— Nu încă, dragostea mea. Am avut mai devreme nişte discuţii despre fustele tale. El se apucă să înlăture straturile de mătase de pe picioarele ei, descoperind-o puţin câte puţin. Cred că trebuie să respect o promisiune.

Sfârşit

Mulţumiri

Am fost mult timp fascinată de opulenţa, excesul şi bogăţia elitei Gilded Age. Nimic nu era prea scandalos sau prea costisitor pentru acest grup select care găzduia evenimente cum nici nu reuşeam să-mi închipui. De exemplu, petrecerea călare chiar a avut loc la restaurantul sherry's în 1903. (Căutaţi fotografia pe internet, este ilară.)

Seria „Cei Patru Sute” se referă la cei patru sute de membri ai înaltei societăţi din New York, aşa cum a decis Ward McAllister, complice al doamnei Astor. Se presupunea că era numărul de persoane pe care putea să îl găzduiască sala de bal a doamnei Astor.

Această carte nu ar fi apărut fără îndrumarea şi sprijinul atâtor oameni. Îi mulţumesc Tessei Woodward, fără de care această carte nu ar fi existat. Îi sunt foarte recunoscătoare pentru sfaturile, ideile şi iubirea oferite în această perioadă. De asemenea, mulţumesc întregii echipe Avon Books că a păstorit apariţia acestei cărţi în lume şi pentru că ea a ajuns în mâinile cititorilor.

Laurei Bradford, care nu îndulceşte nimic şi o iubesc pentru asta. Pentru Michele, Dora şi Julie, recunoştinţa mea eternă pentru râsetele, discuţiile lungi şi sfaturi. De asemenea, lui Janet, Mariei, lui RoseAnn şi Tinei pentru susţinere. Îi mulţumesc lui Lin… Sunt atât de norocoasă să te am în viaţa mea! Şi le mulţumesc celor de la Gilded Lilies, care îmi împărtăşesc zilnic entuziasmul şi fascinaţia pentru Gilded Age.

Pentru soţul, fiicele, părinţii şi familia mea, care mă susţin la nesfârşit şi fac posibilă cariera mea de scriitoare. Vă iubesc pe toţi!

În cele din urmă, le mulţumesc cititorilor! Vă mulţumesc pentru că susţineţi cărţile romantice şi că îmi oferiţi privilegiul de a crea aceste personaje pentru voi. Chiar este cea mai bună slujbă din lume.